

Giới thiệu Chỉ Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón

Converter: ngocquynh520

Editor: Bướm Giang Hồ

Hắn là Long Vũ Thiên Vương gia. Con ruột của hoàng thượng và hoàng hậu. Tướng mạo anh tuấn, khí chất hiên ngang.

Nàng là Lê Thái Nhi, nữ nhi của Đại tướng quân đã qua đời, Lê Lạc. Trời sinh tàn tật, đôi tay bốn ngón. Nàng dung mạo xinh đẹp, lại được bà vú giấu đi.

Hắn được ban tứ hôn với nàng, nhưng lại cực kì chán ghét nàng!

Vào ngày thành thân, cùng nàng vào vương phủ còn có một nữ nhân khác.

Đêm tân hôn, nàng lại một mình trong phòng, làm bạn với ngọn đèn!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Một thái giám tổng quản chừng năm mươi tuổi, với cái bụng bự của mình, nghênh ngang bước vào Ngọc Vương Phủ. Phía sau hắn, là mấy tiểu thái giám. Thị vệ vương phủ, vừa thấy là Lý công công bên cạnh hoàng thượng tới, vội vàng đi trước thông báo cho Vương gia.

"Nghe nói vườn hoa của Ngọc Vương Phủ, còn đẹp hơn Ngự Hoa Viên trong hoàng cung. Trước kia chưa được nhìn thấy. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền!" Lý công công Lý Đức Phúc, vừa ngắm nhìn vườn hoa Ngọc Vương Phủ, vừa cùng mấy tiểu thái giám sau lưng nói.

Bây giờ chính là giữa mùa hạ, trong vườn hoa Ngọc Vương Phủ, đúng là cảnh đẹp như vẽ.

Cảnh liễu chấp chòn, trăm hoa đua nở. Mùi hoa xông vào mũi, thấm tận đáy lòng. Ong bướm bay lượn. Nước chảy róc rách bên núi giả. Cá vẩy đuôi. Đình đài, hiên tạ, hành lang, lầu các.

"Lý công công, người cũng là một đời thông minh, sao lại có thể hồ đồ nhất thời! Ngọc Vương gia này, đâu phải là vương gia bình thường có thể so sánh." Một tiểu thái giám cười, nói.

Ngọc Vương gia trong miệng bọn họ, vốn là Tứ hoàng tử của Đường Kim Thánh Thượng, con thứ của hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương, tổng cộng sinh hạ hai hoàng tử. Con trai lớn Long Phụng Thần, là Hoàng Thái Tử của Long Vũ vương triều. Con thứ Long Phụng Ngọc, chính là Ngọc Vương gia này.

Long Vũ vương triều, có một quy định. Trừ thái tử, có thể ở trong hoàng cung. Những hoàng tử khác vừa được sinh hạ, đều phải cùng nữ mẫu ở bên ngoài cung, trong Vương phủ. Không có chuyện gì, bình thường không được vào cung.

Hoàng thượng cùng hoàng hậu, bởi vì cảm thấy thẹn với con thứ Long Phụng Ngọc, mới cho hắn xây dựng Ngọc Vương Phủ vô cùng tráng lệ như vậy. Ngày thường, hoàng thượng cùng hoàng hậu luôn luôn tìm lý do, xuất cung thăm nhi tử bảo bối này. Thời gian đã lâu, Ngọc Vương phủ này cũng thành nơi để hoàng thượng và hoàng hậu giải sầu khi xuất cung. Về phần những thứ khác, Vương gia cũng đều không có làm. Một năm bốn mùa, bọn họ rất ít nghe thấy tiếng từ mẫu phi và phụ hoàng.

Khi đang nói chuyện, một người tuổi trẻ anh tuấn, một thân bạch y, đeo trên lưng bảo kiếm, đi tới.

Tuổi của hắn, ước chừng mười tám mười chín tuổi, diện mạo cực kỳ xuất chúng. Giữa trán đầy đặn, ***. Mày kiếm, mắt sáng, khí chất hiên ngang. Thân hình cao lớn, vai rộng. Người thanh niên này, chính là cận vệ của Ngọc Vương gia Với Thuận Phong.

Đi tới bên cạnh Lý công công, khom lưng thi lễ.

"Lý công công, Vương gia cho mời." Mặc dù Lý công công chỉ là một thái giám, nhưng rất ít người dám đắc tội với hắn. Dù sao, hắn cả ngày đi theo bên cạnh hoàng thượng, là người thân cận với hoàng thượng nhất.

"Với thị vệ, xin chỉ đường." Lý công công vừa khách sáo, vừa không chút khách khí dẫn đầu đi về phía trước. Đoàn người, xuyên qua từng cái viện một. Đi tới trước Long Phụng Thần hiên thì dừng bước.

"Thánh chỉ tôi, xin Ngọc Vương gia tiếp chỉ." Lý công công giờ lên thánh chỉ, giọng vịt đực lớn tiếng nói.

"Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế." Tất cả mọi người quỳ xuống tiếp chỉ, miệng hô to vạn tuế.

"Phụng Thiên Thừa Vận, hoàng đế chiếu viết." Lý công công tuyên đọc hết thánh chỉ, Long Phụng Ngọc ở bên trong này sững sờ.

Hắn bị nội dung trên thánh chỉ làm sợ ngây người!

Cái gì?

Để cho hán phụng chỉ lập thất? Để cho hán cưới nha đầu tàn tật xấu xí trong phủ tướng quân đó làm vương phi?

Hắn không cần, chết cũng không muốn!

Hôn sự này, đã được quyết định từ mười chín năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chỉ phúc vi hôn

Năm đó, biên giới Long Vũ vương triều xảy ra chiến loạn không ngừng. Hoàng thượng vì trấn an nên đã cử Đại Tướng Quân Lê Lạc xuất chinh***!

Lúc ấy, hoàng hậu cùng Lê phu nhân đồng thời có thai. Hoàng thượng chính miệng cam kết: nếu như hoàng hậu sinh hạ công chúa, Lê phu nhân sinh hạ bé trai. Nam hài của Lê gia này, chính là phụ mã tương lai. Nếu như hoàng hậu sinh hạ Hoàng tử, Lê phu nhân sinh hạ nữ hài nhi. Nữ nhi Lê gia này, chính là vương phi tương lai. Nếu như hoàng hậu cùng Lê phu nhân đồng thời sinh hạ nam hài, hoàng thượng sẽ nhận hán làm nghĩa tử, tôn làm Vương gia. Nếu như hoàng hậu cùng Lê phu nhân đồng thời sinh hạ nữ nhi, hoàng thượng sẽ nhận nàng làm nghĩa nữ, tôn làm công chúa.

Sau đó, hoàng hậu sinh hạ một bé trai, chính là Ngọc Vương gia. Long Phụng Ngọc ra đời không bao lâu, Lê phu nhân sinh hạ một nữ nhi, gọi là Lê Thái Nhi. Đứa nhỏ này, trời sinh tàn tật. Mỗi bàn tay của nàng, đều có bốn đầu ngón tay.

Lê Lạc đại tướng quân vào lần xuất chinh đó, chết nơi chiến trường. Lê phu nhân bị thống khó nhẹn, cũng tự sát theo phu quân. Cái hôn sự này, cứ như vậy bị gác lại!

Còn đứa nhỏ Lê Thái Nhi, do vú nuôi nuôi dưỡng lớn lên. Bởi vì Lê Thái Nhi sinh ra thật xinh đẹp, vú nuôi rất sợ rước lấy tai họa. Mỗi lần Lê Thái Nhi ra khỏi cửa, bà vú tình thông y thuật, luôn dịch dung Lê Thái Nhi thành một nha đầu xấu xí, mới bằng lòng để nàng ra khỏi cửa.

Thời gian đã lâu, đại danh của Lê Thái Nhi, cũng được lưu truyền khắp nơi. Cả kinh thành, ai cũng biết trong phủ tướng quân, có một nha đầu xấu xí bị tàn tật!

"Vương gia, người trước nên nhận thánh chỉ! Người có lời gì, liền trực tiếp nói với hoàng thượng và hoàng hậu!" Với Thuận Phong ở một bên nhắc nhở, sợ Long Phụng Ngọc ngây người. Trong mắt của Thuận Phong, toát ra ánh mắt đồng tình. Hoàng thượng muốn Vương gia phụng chỉ lập gia đình, là quá uất ức cho Vương gia rồi.

Người người đều nói Với Thuận Phong đáng đáp anh tuấn, Với Thuận Phong cũng là một cực phẩm. Nhưng hán không thể so sánh với Ngọc Vương gia, là long là phượng, tự thấy mình kém cỏi hơn. Ai, khó trách Vương gia không muốn hôn sự này. Chính hán, cũng không muốn cưới cái nha đầu tàn tật lại xấu xí kia!

Long Phụng Ngọc nói tạ chủ long ân, nhận lấy đạo thánh chỉ muốn chết kia. Hắn đem thánh chỉ dúi vào trong lòng, đi thay đổi y phục. Không được, hán không thể đáp ứng hôn sự này! Phụ vương có giết hán, hán cũng phải phản kháng đến cùng!

"Lý công công, Với Thuận Phong xin hành lễ vâng ngài." Thuận Phong ôm quyền, quỳ rạp xuống trước mặt của Lý Đức Phúc. Thuận Phong biết tính khí Vương gia, biết hán làm việc cũng không nghĩ đến hậu quả. Ngộ nhờ hán chọc giận tới hoàng thượng, Ngọc Vương phủ này nhất định sẽ nổi phong ba. Chuyện tới bây giờ, gấp gấp cũng vô ích! Có lẽ, Lý công công có thể trợ giúp chủ tử của hán.

"Với thị vệ... Ngài làm gì vậy." Lý Đức Phúc biết, Với Thuận Phong quỳ xuống, nhất định là vì chủ tử của hán. Nhưng Lý Đức Phúc cũng biết, chuyện này vô cùng khó giải quyết. Hoàng thượng quyết định như vậy, tự có ý nghĩ cùng lý do của mình. Lý Đức Phúc đối với hoàng thượng hiểu rõ: hoàng thượng nhất định là vì trấn an lòng của võ tướng, mới thực hiện cam kết mười chín năm trước, khiến ái tử Long Phụng Ngọc cưới nữ nhi của Lê Lạc Lê Thái Nhi.

"Lý công công, xin ngài ở trước mặt hoàng thượng, thay Vương gia nói một chút lời hữu ích. Tội thiếu, không thể để cho Ngọc Vương gia gây đại họa!" Lý Đức Phúc đỡ Thuận Phong trên mặt đất dậy, an ủi. "Với thị vệ, ta nhất định dốc hết sức, thay Ngọc Vương gia nói tốt. Về phần mức độ nghiêm trọng của

sự việc, ta cũng không biết trước được. Ta nghĩ ngài nên khuyên nhủ Vương gia, để hắn tiếp nhận hôn sự này. Nữ nhân, nhiều thêm một người, có ảnh hưởng gì đâu?"

Lý công công mặc dù không có nói rõ, Với Thuận Phong cũng biết khả năng có thể khuyên nhủ được Vương gia là rất nhỏ. Thậm chí là, hi vọng mong manh.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Khăn thêu

Long Phụng Ngọc đổi một thân y phục khác để yết kiến phụ hoàng, thúc ngựa tiến về phía hoàng cung, vừa đi vừa âm thầm suy nghĩ.

Chi phúc vi hôn? Phụng chỉ lập thất?

Phụ hoàng khôn khéo cơ trí, dùng hắn thu mua lòng người! Phụ hoàng có thể hy sinh hạnh phúc của hắn, để đổi lấy văn thần võ tướng trung thành. Vì giang sơn vì xã tắc, căn bản là không còn gì nữa!

Một năm trước, thái tử ca ca Long Phụng Thần, bị phụ hoàng cưỡng bách, cưới công chúa một cường quốc làm Thái Tử Phi. Tên là Tiêu Lan Phi Thái Tử Phi, điều ngoa tùy hứng, kiêu căng ngang ngược. Thái tử caca rất đau khổ, lại chỉ có thể giấu ở trong lòng. Ở trong triều, mặc cho phụ hoàng sai khiến. Trở lại hậu cung, còn phải chịu đựng cái công chúa điều ngoa, vênh mặt hất hàm sai khiến. Thái tử ca ca thường xuyên tìm lý do xuất hoàng cung, đến Ngọc Vương Phủ hóng mát một chút. Hắn luôn có ý niệm thoát khỏi vị trí thái tử này.

Thái tử đã bất hạnh, hắn không muốn bước lên vết xe đổ của ca ca. Hôm nay, nếu không thuyết phục được phụ hoàng, mẫu hậu. Hắn cũng phải cùng phụ hoàng nói chút đạo lý, nói những lời trong lòng của hắn. Cho dù chọc giận phụ hoàng, vậy thì sao? Cùng lắm thì phụ hoàng đem hắn hạ xuống làm thứ dân. Dù nói thế nào, phụ hoàng cũng không nỡ giết hắn.

Một hồi cuồng phong, cát bụi nổi lên bốn phía.

Vì không để cho mắt bị thương tổn, Long Phụng Ngọc vội vàng nhắm mắt lại. Một cái khăn tay trắng noãn, theo cơn gió, rơi xuống trên đầu của hắn. Hắn tự tay lấy xuống nhìn, không khỏi âm thầm khen ngợi.

Cái khăn tay này, thêu hoa văn uyên ương nghịch nước. Một đóa hoa sen, tựa hồ lộ ra một cổ mùi thơm thanh nhã. Khăn tay còn thêu một bài thơ:

Tĩnh Đế Liên hoa nở, uyên ương nghịch nước .

Lang tình tựa như ý thiếp, hai tiểu không ngại đoán.

Khăn tay hoa văn tinh mỹ, tay nghề rất xuất chúng! Uyên ương kia, thật giống như vật sống. Cả người lông vũ, ánh mắt linh hoạt. Hoa sen kia, rất lung linh sinh động, hương thơm xông vào mũi. Hoa văn này, tay nghề này, câu thơ này, nhìn qua cũng biết là được làm từ một tài nữ.

Long Phụng Ngọc không kịp thưởng thức khăn tay này, vội vàng nhìn xung quanh.

Cái khăn tay này, rốt cuộc là từ nơi nào bay tới? Chủ nhân của nó, rốt cuộc ở nơi nào? Tại sao, nó lại bay đến trên đầu của hắn? Chẳng lẽ, chủ nhân khăn tay này cùng hắn hữu duyên?

Làm Long Phụng Ngọc tiếc nuối chính là, hắn cũng không có thấy bất cứ yêu điều thực nữ nào. Chỉ có mỗi nữ nhân xấu xí vô cùng, đang tìm cái gì đó. Hắn cầm khăn tay đặt ở trong ngực của mình, giục ngựa đi.

Không bao lâu sau, Long Phụng Ngọc đã đến bên ngoài cửa hoàng cung. Hắn ngừng đầu nhìn một chút cung điện nguy nga, trong lòng một hồi bàng hoàng bất an. Hắn thật sâu hít một cái, giục ngựa đi về phía trước.

"Ngọc Vương gia, xin ngài dừng bước!" Thị vệ giữ cửa, ngăn cản Long Phụng Ngọc.

"A?" Long Phụng Ngọc nhíu mày một cái, trong lòng rất không được tự nhiên. Từ nhỏ đến lớn, hắn rất ít khi vào cung. Mỗi lần vào cung, cũng không thấy bọn thị vệ ngăn cản. Hôm nay, những thị vệ này lại dám cản hắn. Không cần phải nói, là chủ ý của phụ hoàng.

"Hoàng thượng đã phân phó, trước khi tổ chức hôn sự, Ngọc Vương gia không được tự tiện vào cung! Ngọc Vương gia, tiểu nhân chính là phụng chỉ làm việc, xin ngài đừng làm khó bọn thuộc hạ." Thị vệ biết, Ngọc Vương gia này tính tình nóng nảy. Cho nên, bọn họ cũng không dám ngang nhiên ngăn cản.

"Giá." Long Phụng Ngọc không muốn nhiều lời với đám thị vệ đó, mà thúc ngựa tiếp tục đi về phía trước. Hắn biết, cùng những thị vệ này nói chuyện cũng không làm được gì.

Chương 4: Xông cung

Thị vệ nhìn Long Phụng Ngọc đi rất xa, mới lớn tiếng hô.

"Ngọc Vương gia, ngài không thể đi vào!" Thị vệ thủ lĩnh giả bộ, nhưng không có ra lệnh cho thuộc hạ đuổi theo. "Tiểu Đồng, người đi báo cho Lý công công, nói Ngọc Vương gia đã xông vào hoàng cung rồi."

Thuộc hạ Tiểu Đồng hô một tiếng dạ, bước nhanh chạy vào nội viện hoàng cung.

Giờ phút này, hoàng thượng Long Vũ Thiên đang ở Khôn Ninh cung cùng hoàng hậu đánh cờ. Vừa đánh cờ, vừa trò chuyện về hôn sự của Long Phụng Ngọc.

"Hoàng thượng, Ngọc nhi không thể so với Thần nhi. Nghe nói người để hấn phụng chỉ lập thất, cưới nha đầu tàn tật xấu xí Lê Thái Nhi, nhất định hấn sẽ làm náo loạn lên?" Hoàng hậu vừa đánh cờ, vừa sầu lo nói.

Thường nói, mẫu thân sẽ hiểu hài tử nhất. Long Phụng Ngọc tính khí bướng bỉnh, hoàng hậu rất rõ ràng. Hoàng Thái Tử Long Phụng Thần, không quá quyết, thiện lương có thừa, cương quyết chưa đủ. Con thứ Long Phụng Ngọc, thông minh quả quyết. Tính khâm mặc dù nóng nảy, lại có tài cao, mưu lược.

"Ta đã phân phó thị vệ, không cho phép hấn vào cung kiến giá. Chỉ cần có thể kéo dài tới ngày tổ chức hôn sự kia, hấn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn vào động phòng. Hấn tính khí lớn hơn nữa, cũng không thể kháng chỉ bất tuân?" Trong lòng hoàng thượng, cũng không an tâm. Cùng hoàng hậu đánh cờ, chỉ để cho tâm tình bình tĩnh một chút mà thôi.

"Hoàng thượng, người cảm thấy thị vệ có thể ngăn cản Ngọc nhi sao?" Lời hoàng hậu còn chưa dứt, ngoài cửa liền vang lên thanh âm của Long Phụng Ngọc. "Phụ hoàng, mẫu hậu. Nhi thần Long Phụng Ngọc, tới thỉnh an người."

Hoàng thượng và hoàng hậu nhìn nhau, bất đắc dĩ cười nói "Hoàng hậu, hay để ta trốn đi. Hấn không tìm được ta, cũng không thể thay đổi điều gì."

"Phụ hoàng, mẫu hậu." Hoàng thượng còn chưa trốn, Long Phụng Ngọc đã đi vào. Hấn vừa tiến vào, Long Vũ Thiên cũng không thể trốn được nữa. Hấn ngồi nghiêm chỉnh, cố tỏ ra uy nghiêm nói "Ngọc nhi, thị vệ hoàng cung không có truyền ý chỉ của trẫm sao?"

"Thị vệ có truyền. Là nhi thần không có lĩnh chỉ, tự tiện xông vào." Long Phụng Ngọc quỳ trên mặt đất, thành thật bẩm báo nói.

"Ngọc Vương gia, người thật lớn mật. Người tự tiện xông vào hoàng cung, có phải hay không không đem trẫm để trong mắt?" Hoàng thượng cố ý hung hăng vỗ bàn một cái, vẻ mặt tức giận nhìn nhi tử ngày ngày được bảo bọc tốt của bọn họ.

"Nhi thần không dám. Nhi thần xông vào hoàng cung, là bởi vì không muốn phụng chỉ lập thất." Long Phụng Ngọc chỉ nói, phụ hoàng là một con cọp giấy. Không nghĩ tới, con cọp giấy phát uy, thật đúng là rất dọa người. Sợ là sợ, nhưng cũng không thể nói nên ý gì!

"Hôn nhân đại sự, đương nhiên phải nghe lệnh của phụ mẫu, lời của mai mối rồi. Chẳng lẽ nói, phụ hoàng thay người thành hôn sao?" Long Vũ Thiên nhìn nhi tử có chút sợ, trong lòng không nhịn được bắt đầu cười trộm.

"Phụ hoàng vì giang sơn xã tắc, có thể hy sinh hạnh phúc của nhi thần. Nhưng nhi thần không muốn trở thành vật hy sinh của Long Vũ vương triều." Đến mức này rồi, sẽ phải căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của chính mình. Bằng không, hấn cũng sẽ giống như ca ca, thành vật hy sinh của cái giang sơn xã tắc này.

Nghe được nhi tử thẳng thắn nói, hoàng thượng không muốn tức giận cũng khó. "Ngọc nhi, người càng ngày càng can rờ. Chẳng lẽ phải đợi phụ hoàng chặt đầu người, người mới hài lòng hay sao? Cho dù phụ hoàng là vì giang sơn xã tắc, hy sinh hạnh phúc của người, đây là sai sao? Người là hoàng tử Long Vũ vương triều, không nên thay cha hoàng gánh vác sao? Là nhi hoàng tử Long Vũ vương triều, chẳng lẽ người không có nghĩa vụ đưa cho con dân của người một cuộc sống an cư lạc nghiệp hay sao?"

Chương 5: Điều kiện hà khắc

Phụ tử đối nghịch, làm hoàng hậu sợ choáng váng. Nửa ngày nàng mới phản ứng kịp. Nàng đitới bên họ, muốn khuyên can họ. Nhìn nhi tử anh tuấn của nàng, lại suy nghĩ đến Lê Thái Nhi tàn tật. Hoàng hậu cũng cảm thấy, thật sự đã ủy khuất Ngọc Nhi rồi. "Ngọc nhi, phụ hoàng người nói không sai. Người là Nhi hoàng tử Long Vũ vương triều, nên vì giang sơn xã tắc mà suy nghĩ, người không nên phân ưu cùng hoàng thượng. Thời điểm phụ hoàng người cùng Lê Lạc giao ước, văn võ bá quan đều có mặt. Hiện tại muốn thoái hôn, sợ rằng văn võ bá quan sẽ không phục!"

Sợ văn võ báquan không phục? Nói cho cùng, vẫn là vì giang sơn xã tắc! Sao bọn họ không suy nghĩ một chút, hấn cưới một nữ nhân tàn tật, sẽ có cảm giác gì sao?

"Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần hiểu suy nghĩ và cách làm của người. Nhưng người hiểu nhi thần sao? Để nhi thần cưới một nữ nhân tàn tật xấu xí, người không quan tâm đến nhi thần sao? Để nhi thần đối mặt với nàng thế nào đây? Đối mặt với cuộc sống sau khi thành thânnhư thế nào?" Long Phụng Ngọc mặc dù vẫn còn không phục nhưng trong thanh âm lại tràn đầy bất đắc dĩ.

Hoàng hậu vừa nhìn thấy có chút hòa hoãn, vội vàng tiến một bước khuyên nhủ nhi tử.

"Phụ hoàng mẫu hậu cũng biết, để cho người cưới nha đầu tàn tật xấu xí Lê Thái Nhi, là có chút ủy khuất người. Ngọc nhi, chỉ cần người lấy đại cục làm trọng, cưới Lê Thái Nhi. Cưới xong, ta và phụ hoàng người tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chuyện của người. Ngọc nhi, người là Vương gia của Long Vũ vương triều, muốn bao nhiêu nữ nhân, liền có bấy nhiêu nữ nhân. Nhiều thêm một thê tử xấu xí, không phải là nhiều một nha đầu thôi hay sao? Người nghĩ lúc nào nạp thiếp, muốn cô nương nhà ai, chỉ cần người nói ra, ta và phụ hoàng người, nhất định sẽ ủng hộ người!"

"Muốn nhi thần cưới Lê Thái Nhi cũng được, bắt quá nhi thần có một điều kiện. Đám cưới ngày đó, nhi thần muốn nạp thiếp. Hôn nữa, nhi thần muốn cưới cô nương xinh đẹp nhất trong kinh thành. Nếu như phụ hoàng mẫu hậu không làm được, đám cưới liền hủy bỏ!" Long Phụng Ngọc, sỗ dĩ nói như vậy, là muốn bức bách hoàng thượng thu hồi đạo thánh chỉ kia.

Đám cưới ngày đó sẽ nạp thiếp? Hôn nữa, còn phải cưới cô nương xinh đẹp nhất kinh thành? Trời ạ, đây không phải là cố ý muốn kháng chỉ sao?

Đám cưới ngày đó sẽ nạp thiếp, đây là chuyện gì chứ? Nếu như chỉ có duy nhất một điều kiện này, vậy cũng tốt! Ở Ngọc Vương Phủ chọn một nha hoàn, thần không biết quý không hay để ở trong phòng. Nhưng hấn còn có tinh, phải là xinh đẹp nhất kinh thành.

Cô nương xinh đẹp nhất kinh thành chính là Tứ tiểu thư Thừa tướng gia Vinh Lệ Nhi. Nếu như làm vương phi, chuyện như vậy cũng dễ giải quyết hơn nhiều. Nhưng đây là nạp thiếp, Thừa tướng Vinh Bản có thể đáp ứng sao?

"Ngọc nhi, không thể thương lượng một chút sao? Nữ nhi Thừa tướng gia Vinh Lệ Nhi, và Lê Thái Nhi cùng gả vào Ngọc Vương Phủ một ngày. Hôn nữa Lê Thái Nhi là vương phi, Vinh Lệ Nhi là thiếp. Chuyện như vậy, sợ rằng cũng không dễ dàng! Nếu Vinh Bản nguyên ý, mặt mũi của hấn cũng không còn!" Hoàng hậu khuyên nhủ nhi tử, hi vọng hấn lùi một bước.

"Nếu muốn nhi thần phụng chỉ lập gia đình, chỉ có con đường này." Long Phụng Ngọc cũng không phải là coi trọng Tứ tiểu thư Thừa tướng, hấn chỉ có ý làm khó hoàng thượng mà thôi.

"Nếu Ngọc nhi coi trọng Vinh Lệ Nhi, chuyện này liền giao cho trẫm đi!" Hoàng thượng nhìn nhi tử một chút, sắc mặt chợt trở nên hòa ái. Chỉ cần có thể khiến nhi tử vừa lòng, hấn nguyên ý dùng bất cứ biện pháp gì, ép Vinh Bản đáp ứng hôn sự này.

"Được, nhi thần trở về chuẩn bị cho hôn sự." Long Phụng Ngọc khoe miệng lộ ra một tia cười khỏ. Hấn thật sự không nghĩ tới, điều kiện hà khắc thế này, phụ hoàng cũng đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nhận lệnh yết kiến

Long Phụng Ngọc rời khỏi hoàng cung không lâu, Thừa tướng Vinh Bản liền nhận lệnh kiến giá. Hấn quỳ sụp trên mặt đất, hô vạn tuế vạn vạn tuế.

"Vinh ái khanh bình thân, bình thân. Nơi này không phải là trong triều đình, ái khanh không cần quá giữ lễ tiết." Hoàng thượng mỉm cười đem Vinh Bản đỡ đứng lên, xoay người phân phó thị nữ bên người "Ban Vinh ái khanh ghế ngồi."

"Hoàng thượng, người làm vì thần sợ hãi vô cùng." Hoàng thượng ân sủng, làm Vinh Bản được sủng mà hoảng. Hoàng thượng từ trước đến giờ có ban cho Vinh Bản hấn chỗ ngồi bao giờ đâu?

"Vinh ái khanh, người quá khách khí. Đây cũng không phải là triều đình, không cần lúc nào cũng lễ nghĩa quân thần. Ngồi xuống đi." Hoàng thượng lôi kéo Vinh Bản, cùng nhau ngồi xuống. Vinh Bản mặc dù ngồi xuống, nhưng trên mặt đã toát ra chút mồ hôi lạnh.

"Hoàng thượng tìm vì thần có chuyện gì không?" Vinh Bản lau mồ hôi, trấn an tinh thần kinh hoảng, mới hỏi thăm nguyên nhân hoàng thượng triệu kiến hấn.

"Thừa tướng, chúc mừng người!" Hoàng thượng chúc mừng, khiến Vinh Bản rất nghi ngờ. Hấn có chuyện gì? Hoàng thượng nhìn thấu nghi ngờ của Vinh

Bản, mỉm cười nói đến chuyện nạp thiếp của Ngọc Nhi "Thừa tướng, Ngọc Vương gia coi trọng Tử tiểu thư tướng phủ Vinh Lệ Nhi. Ngọc Vương gia muốn một ngày nào đó cưới nàng, để Vinh tiểu thư được cưới vào cửa. Thừa tướng, từ nay về sau, trăm và người chính là thông gia rồi."

Ngọc Vương gia coi trọng Lệ Nhi? Cưới vào cửa?

Ngọc Vương gia nhìn trướng Lệ Nhi, theo lý thuyết là một chuyện tốt. Bất luận Ngọc Vương gia về thân phận và tướng mạo, đều là ngàn dặm mới tìm được một. Lệ Nhi gả cho Ngọc Vương gia, vào Ngọc Vương Phủ làm vương phi, thế nào cũng không bởi nhọ nàng! Nhưng trước cửa nhà hấn, dù sao còn có một Lê Thái Nhi!

Hôn sự Lê Thái Nhi và Ngọc Vương gia, là hoàng thượng cùng Đại Tướng Quân chỉ phúc vì hôn định xuống. Lê Thái Nhi này, nói thế nào cũng vẫn là vương phi danh chính ngôn thuận của Ngọc Vương gia. Lê Thái Nhi là chính phi, vậy nữ nhi bảo bối của hấn không phải là thị thiếp hay sao?

Đường đường thiên kim tướng phủ lại trở thành thị thiếp, thật sự Thừa tướng hấn đã mất hết mặt mũi rồi! Coi như hấn miễn cưỡng đáp ứng, tâm cao khí ngạo như Lệ Nhi sẽ đáp ứng sao? Để cho nàng đi theo phía sau cỗ kiệu của nha đầu xấu xí kia vào cửa Ngọc Vương Phủ? Khiến người của toàn kinh thành biết, kinh thành Đệ nhất mỹ nữ Vinh Lệ Nhi thành thị thiếp của Vương gia? Tâm cao ngất của nàng, có thể cam tâm sao?

"Hoàng thượng, Ngọc Vương gia sắp tới tổ chức hôn sự. Muốn cưới Lệ Nhi, có gấp rút quá hay không? Bằng không, chờ một thời gian lại nói?" Vinh Bản là Thừa tướng, làm sao không biết hôn sự của Ngọc Vương gia? Đám cưới là hai mươi sáu tháng sáu, cách hiện tại chỉ còn lại sáu ngày. Trong sáu ngày, cưới nữ nhi của hấn, là quá gấp rút rồi.

Hoàng thượng vừa nhìn Vinh Bản từ chối, cũng biết suy nghĩ trong lòng hấn. Sắc mặt trầm xuống, cố làm vẻ tức giận, nói: "Thừa tướng có phải hay không cảm thấy nữ tử của trăm không xứng với nữ nhi của ngươi?"

Vinh Bản lập tức quỳ sụp trên đất, đầu đập như dấm tỏi. "Hoàng thượng, vi thần là sợ. Sợ Lệ Nhi không muốn làm thị thiếp! Nếu như nàng không chịu xuất giá, thần cũng không có cách nào bắt ép được!"

"Thừa tướng, ngươi là phụ thân của nàng. Chẳng lẽ có chuyện này mà cũng không làm được? Nữ nhi của ngươi, không hiểu được tam tòng tứ đức sao? Lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, đạo lý này nàng cũng không hiểu sao? Nếu như ngay cả cái này cũng không hiểu, vậy thì dứt khoát ở trong khuê phòng luôn đi." Hoàng thượng cố ý giận tái mặt, nói ra lời nói lạnh lùng.

Ở trong khuê phòng? Ý hoàng thượng là? Lệ Nhi không gả cho Ngọc Vương gia, thì không thể gả cho những người khác? Trời ạ? Cái này là chuyện tốt gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Kinh thành đệ nhất mỹ nhân

Hoàng hậu vừa nhìn, cũng cảm thấy hoàng thượng đã làm khó Vinh Bản rồi. Nhẹ nhàng bước tới, đi tới trước mặt Thừa tướng. Nàng vội vàng đem Vinh Bản đỡ đứng lên, thay hoàng thượng trấn an hấn.

"Thừa tướng, ngươi cần thận suy nghĩ một chút, Ngọc Vương gia tại sao muốn ở đám cưới cưới Tử tiểu thư? Còn không phải là bởi vì coi Lê Thái Nhi không ra gì? Nếu coi Lê Thái Nhi không ra gì, vậy hấn có thể bạc đãi nữ nhi bảo bối của ngươi sao? Lệ Nhi mặc dù thân phận là thị thiếp, nhưng chắc chắn không thua kém gì chính phi là Lê Thái Nhi! Một khi Lệ Nhi sinh hạ hài tử cho Vương gia, mẫu băng tử quý là lẽ phải. Đến lúc đó, hoàng thượng cũng có lý do, phong nàng trở thành đích vương phi!"

Vinh Bản vừa nhìn hoàng hậu cho mình bậc thang đi xuống, vội vàng mượn dốc xuống lửa.

"Vi thần ngu dốt, lại không nghĩ tới điểm này! Nghe hoàng hậu vừa nói như thế, vi thần đã hiểu ra. Vi thần sẽ trở về phủ ngay, chuẩn bị hôn sự." Vinh Bản khấn tạ hoàng thượng hoàng hậu, trở về phủ. Đi ra cửa lớn của hoàng cung, hấn vội vàng lau mồ hôi trên mặt. Trong lòng âm thầm suy tư: "Có câu cửa miệng, gần vua như gần cọp, đúng là sự thật! May nhờ hoàng hậu thay mình giải vây, bằng không, sợ rằng sẽ chọc lão hoàng thượng giận a!"

Vừa đi vào đại sảnh tướng phủ, thừa tướng phu nhân Lân Vân liền đón. Lân Vân đã bốn mươi lăm tuổi, vẫn xinh đẹp đoan trang. Phu nhân tướng mạo xinh đẹp như vậy, khó trách có thể hạ sinh mỹ nhân kinh thành đệ nhất.

"Lão gia, ngươi đã trở về! Tiểu Ngư Nhi, nhanh đi chuẩn bị nước tắm." Nhìn thấy gương mặt lão gia đầy mồ hôi, phu nhân vội vàng phân phó nha hoàn Tiểu Ngư Nhi chuẩn bị nước tắm.

"Vân nhi, không cần chuẩn bị nước tắm. Ngươi nhanh sai người đi gọi Lệ Nhi, ta có việc cần nói với nàng." Vinh Bản không quan tâm một thân mồ hôi bản thủ, mặt sầu lo nói.

"Tiểu Ngư Nhi, không cần chuẩn bị nước tắm. Ngươi nhanh đi khuê phòng, mời Tử tiểu thư đến đây." Lân Vân nhìn sắc mặt của lão gia, biết có chuyện không ổn. Nàng vừa kêu Tiểu Ngư Nhi đi mời nữ nhi, vừa dùng quạt tròn quạt cho lão gia. "Lão gia, có chuyện gì sao?"

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đây? Lão gia làm Thừa tướng, còn có chuyện gì là hắc không thể giải quyết? Chẳng lẽ có liên quan tới Lệ Nhi?

"Hoàng thượng triệu ta vào cung, là vì Lệ Nhi. Ngọc Vương gia coi trọng Lệ Nhi, muốn vào ngày tổ chức hôn lễ đó, nạp Lệ Nhi vào vương phủ làm thị thiếp." Vinh Bân thở dài, nói hết sự tình với phu nhân.

"Thị thiếp? Lệ Nhi chắc chắn sẽ không đáp ứng!" Lãnh Vân vừa nghe, cũng cả kinh trợn mắt há mồm. Nàng dung mạo xuất chúng, nữ nhi được phong là kinh thành đệ nhất mỹ nữ. Không nghĩ tới, lại trở thành thị thiếp trong vương phủ. "Lão gia, người không cự tuyệt hoàng thượng sao?"

"Ta có cự tuyệt! Bởi vì cự tuyệt, chọc cho hoàng thượng giận dữ. Nếu không phải là hoàng hậu giải vây, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện lớn rồi!" Vinh Bân vỗ cánh tay phu nhân, khuôn mặt cầu xin. "Phu nhân, bắt kẻ Lệ Nhi có đồng ý hay không, người đều phải khuyên nhủ nàng. Vì mấy trăm mạng người tướng phủ này, chỉ có thể uất ức nữ nhi của chúng ta."

Một hồi thanh âm leng keng, Vinh Lệ Nhi mang theo nha hoànthurót tha đi tới phòng khách.

Con người xinh đẹp được bao phủ bởi lông mày cong được kẻ đen. Da thịt trắng nõn, lộ ra ửng hồng. Tóc đen nhánh bóng loáng, giống như thác nước đổ xuống trên vai trên lưng. Tóc mai chen vào trâm phượng bích ngọc. Áo màu xanh nhạt, thêu hoa văn đan phượng triều dương. Làn váy xanh biếc, bên hông dùng tơ vàng Yên La cột thành một cái nơ con bướm, vóc người thon dài, thân thểthurót tha.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Mỹ nhân tâm

Nhìn thấy nữ nhi, Lãnh Vân không khỏi tiếc hận trong lòng. Một nữ nhân nhi xinh đẹp như vậy, chính là làm Thái Từ Phi, làm hoàng hậu, đều có thể. Làm thị thiếp vương phủ, thật sự là đáng tiếc.

"Nữ nhi, phụ thân xin lỗi người!" Vinh Bân nhìn thấy nữ nhi, trong lòng rất áy náy. Trong mắt, nước mắt lưng tròng, vòng vo mấy vòng, đơn giản chỉ cần nhẫn nhịn. Vinh hất mạch Vinh thị, chỉ có thể uất ức Từ nhi như hoa như ngọc rồi.

Vinh Lệ Nhi khẽ mở hàm răng, lộ ra nụ cười.

"Cha, người sao lại nói những lời ấy với ta? Cha mẹ đối với nữ nhi công ơn nuôi dưỡng so núi còn cao hơn, so biển còn sâu hơn. Nữ nhi lớn lên ở tướng phủ, được hưởng cảm ỷ ngọc thực. Nha hoàn thị nữ hầu hạ, học càn kỳ thi họa. Trừ công chúa đương triều, ai còn có thể so sánh với nữ nhi! Phụ thân nói xin lỗi nữ nhi, vậy khác nào giết nữ nhi rồi!"

Vinh Lệ Nhi rất biết nói chuyện, cũng rất được phụ mẫu yêu thương. Tỉ mỉ mọi huynh đệ nhiều, cha mẹ đau nhất chính là nàng, sủng ái nhất cũng là nàng.

"Hài tử, cha mẹ dưỡng dục người, đó là trách nhiệm và nghĩa vụ của cha mẹ. Nhưng việc này, cha không bảo vệ được người, để người làm thị thiếp, cha thật là không cam lòng!" Vinh Bân nước mắt không ngừng được rơi xuống. Lời nói của nữ nhi, càng làm cho Vinh Bân thương tâm.

Thị thiếp? Vinh Lệ Nhi ở bên trong lòng của không khỏi chấn kinh! Môi hồng mím cười, không nhìn được trắng bệch. Nàng đã từng bao nhiêu lần, soi gương tự hỏi: người nam nhân nào mới xứng có được dung nhan tuyệt thế này của nàng đây?

Hoàng thượng? Không cần! Hoàng thượng quá già rồi, hắc không xứng có được một nữ nhân trẻ đẹp như nàng!

Thái tử? Không cần! Thái tử quá mềm yếu! Gã cho hắc, không tránh được sau này làm mất nước!

Ngọc Vương gia? Nhớ tới Ngọc Vương gia, trên mặt Vinh Lệ Nhi, xuất hiện một tầng đỏ ửng.

Nàng và Ngọc Vương gia đã từng gặp mặt một lần.

Ngày đó, là sinh nhật hoàng hậu nương nương. Cha mẹ muốn vào cung chúc thọ hoàng hậu, nàng năn nỉ cha mẹ cho nàng vào hoàng cung xem một chút. Cha mẹ không nhìn được nàng lẳng nhăng, nên đáp ứng mang nàng vào cung. Mẫu thân bắt nàng giả trang thành bộ dáng nha hoàn tiến vào hoàng cung.

Lần đó, nàng chẳng những có thêm kiến thức về nội viện hoàng cung khí thế hùng vĩ, còn thấy được một nam nhân làm nàng động tâm không dứt. Người nam nhân kia, chính là Long Phụng Ngọc.

Chỉ nghe nói Ngọc Vương gia tướng mạo anh tuấn, gan dạ, sáng suốt hơn người! Làm việc quả quyết, trí khôn hơn người. Dũng mãnh thiện chiến, văn thao võ lược. Hôm đó vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.

Từ lúc trở về, bộ dáng Long Phụng Ngọc đã in sâu ở trong lòng của nàng. Từ ngày ấy trở đi, nàng vẫn luôn trông chờ, có thể gã cho Long Phụng Ngọc,

có thể trở thành là Vương phi của Ngọc Vương gia.

Tin tức Ngọc Vương gia thành hôn, làm vỡ tan mơ ước của nàng. Nếu không gả cho Ngọc Vương gia, thì ít nhất cũng sẽ gả cho công tử của nhà phẩm đại nhân. Vinh Lệ Nhi nghĩ như thế nào, cũng không nghĩ tới hai chữ thị thiếp này!

"Lệ Nhi, ta biết, để cho người làm thị thiếp trong Ngọc Vương Phủ, là uất ức người. Nhưng vì mấy trăm mạng người của tướng phủ, người chỉ có thể. . . . " Lành Vân ôm lấy thân thể nữ nhi lão đạo như sắp ngã, an ủi khuyên giải.

Cái gì? Thị thiếp Ngọc Vương Phủ? Nghe đến đó, trên mặt đẹp của Vinh Lệ Nhi, tự nhiên hiện ra nụ cười khó tin!

"Cha, mẹ. Hai người không cần lo lắng, nữ nhi đồng ý gả cho Ngọc Vương gia là được!" Lấy dung nhan tuyệt thế của Vinh Lệ Nhi, đối phó một Lê Thái Nhi tàn tật xấu xí, đây còn không phải là một chuyện quá dễ dàng. Chỉ cần nàng có thể buộc lòng của Ngọc Vương gia, một ngày nào đó, nàng sẽ trở thành đích Vương phi Ngọc Vương gia!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tiên tử nhân gian

Ngày hai mươi sáu tháng sáu này, trong kinh thành nhất định sẽ cực kỳ náo nhiệt.

Dân chúng vây xem Ngọc Vương gia rước dâu nhất định sẽ rất đông, tấp nập. Náo nhiệt như vậy, tuyệt đối hơn bất kỳ ngày hội nào.

Mọi người, cũng muốn thấy phong thái Ngọc Vương gia trọng lễ thành hôn hôm đó. Cả con đường tới Phủ tướng quân, bị người xem náo nhiệt chen lấn, nước chảy còn không lọt.

Giờ phút này, Lê Thái Nhi vẫn ngồi ở trước bàn trang điểm, bị nhũ mẫu và nha hoàn Yến Nhi trang điểm. Lê Thái Nhi soi gương, cẩn thận nhìn dung nhan của mình.

Lông mày cong cong dài nhỏ. Ấn tinh trong đôi mắt đẹp, nhìn quanh lu chuyễn. Sống mũi thẳng, giống như Ngọc Trữ. Cái miệng nhỏ nhắn hồng hào như hoa anh đào, thật sự giống như được bôi lớp son đỏ. Da thịt trắng nõn, giống như ngọc phấn. Mũi phượng bằng vàng, tóc đen nhánh. Giá y màu đỏ, loan phượng bay lượn.

"Ma ma, không cần trang điểm chota. Người cứ trang điểm tiếp, ta sẽ không giống người mà giống như một bức họa đó." Lê Thái Nhi né tránh Lê ma ma, không để cho nàng thoa thêm phấn hồng lên mặt. Vẫn luôn quen với dung nhan xấu xí, quen tự do tự tại, đột nhiên để nàng trở về với dung nhan này, thật đúng là không được tự nhiên.

Lê ma ma nhìn nụ cười Thái Nhi nghiêng nước nghiêng thành, cười nói. "Thái Nhi, nếu ta không cố ý biến người thành nha đầu xấu xí, thì nhất định sẽ không có ai sẽ có được dáng dấp xinh đẹp như người."

"Đúng nha đúng nha. Chỉ cần tiểu thư chúng ta dùng dung mạo thật, mỹ nhân cũng phải đứng sang một bên. Họ sẽ gọi kinh thành đệ nhất mỹ nữ Vinh Lệ Nhi đổi thành đệ nhất mỹ nhân tướng phủ rồi." Nha hoàn thân cận Yến Nhi của Lê Thái Nhi, cũng là một mỹ nhân. Nhưng nàng biết, vẻ đẹp của mình, so với tiểu thư, đúng là một trời một vực. Nhìn tiểu thư thế nào, cũng giống như tiên tử bị lạc giữa nhân gian. Không nhiễm khói lửa nhân gian, siêu phàm thoát tục. Khó trách, bà vú có ý biến tiểu thư thành xấu xí. "Ta dám cam đoan, Ngọc Vương gia vừa nhìn thấy tiểu thư nhà chúng ta, cũng sẽ không thèm nhìn Vinh Lệ Nhi tới lần thứ hai."

Nghe Lê ma ma và Yến nhi đối thoại, Lê Thái Nhi không chỉ có thở dài. Thần sắc của nàng, cũng trở lên nhợt nhạt.

Chẳng lẽ, người nam nhân kia thật là hạng người tục tũn? Trong ngày tổ chức hôn lễ liên công khai nạp thiếp, bởi vì nàng tàn tật? Hay là chê nàng xấu xí? Hay còn có nguyên nhân khác?

Nạp thiếp còn chưa tính, còn cố tình tìm mỹ nữ đệ nhất kinh thành Vinh Lệ Nhi. Phụ thân của nữ nhân kia, nắm trong tay quyền uy của Thừa tướng. Nếu như nữ nhân kia là người dễ chung sống, ngược lại cũng tốt. Nếu như nàng là người tranh cường háo thắng, thích gây sự với người khác, cuộc sống sau này, nhất định sẽ không tịch mịch rồi.

Người nam nhân kia, có phải sẽ nghe một bên và tin một bên hay không? Đối mặt với cuộc chiến của hai nữ nhân, người nam nhân kia rốt cuộc sẽ đứng về bên nào? Vinh Lệ Nhi bên kia? Hay là phía bên nàng? Hoặc là sẽ còn có nữ nhân khác nữa?

Đến lúc lên kiệu hoa, Lê Thái Nhi thật sự muốn để lại một phong thư đào hôn. Nhưng vừa nghĩ đến già trẻ lớn bé của tướng phủ, nàng lại không hạ được quyết tâm. Nàng không thể vì mình, mà hại hơn mười đầu nhân mạng trong phủ tướng quân.

"Yến nhi, người đi ra ngoài hỏi, động ngũ rước dâu đã tới chưa?." Lê nhũ mẫu liếc Yến nhi một cái, trách nàng nói nhiều chọc tiểu thư thương tâm. Yến nhi nê lười làm một cái mặt quỷ, đi ra khuê phòng Lê Thái Nhi. Chân trước vừa bước ra, chân sau liền rút trở về.

"Tới, tới. Các người có nghe thấy cổ nhạc của đội ngũ rước dâu không?." Lê Thái Nhi nghiêng tai nghe, quả nhiên nghe một hồi tiếng cổ nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Rước dâu

Đội ngũ rước dâu tới?

Đúng vậy, đội ngũ rước dâu đến rồi! Hân? Hân có đến không? Hay là hân sẽ đến phủ Thừa Tướng? Hay là đến đây? Nàng không dám xác định!

Trong một ngày, cưới hai nữ nhân. Mà nàng, còn bị coi là một tàn phế, làm sao có thể so sánh với tiểu thiếp như hoa như ngọc của hân? Nếu hân bỏ nàng đi phủ Thừa Tướng rước dâu, nàng cũng đã chuẩn bị tâm lý. Mặc dù có chuẩn bị tâm lý, vừa nghĩ tới hân sẽ đi phủ Thừa Tướng, hân để nàng một mình lên kiệu hoa, một mình thực hiện nghi thức đám cưới long trọng, nghĩ đến khiến nàng không rét mà run.

Hôn lễ, đối với một nữ nhân mà nói, là đại sự cả đời. Dù sao, cả đời chỉ có một lần duy nhất. Nếu như tân lang không tham dự, những nghi thức đó cũng mất đi ý nghĩa.

"Tiểu thư, hi nương Ngọc Vương Phủ đã đứng ở ngoài cửa chờ. Nhanh đắp khăn voan lên, đi theo hi nương lên kiệu thôi." Thanh âm Lê ma ma đã thức tỉnh Lê Thái Nhi đang trầm tư. Đúng nha, nên lên kiệu rồi. Bất kể hân có tới rước dâu hay không, nàng cũng nhất định phải lên kiệu hoa Ngọc Vương Phủ.

Hi nương Ngọc Vương Phủ và Lê ma ma dìu Thái Nhi, đi về phía trước. Mấy nha hoàn theo ở phía sau. Bên trong tràn ngập tiếng cổ nhạc, đến ngoài cửa lớn phủ tướng quân.

"Tân lang nâng tân nương lên kiệu, nhanh lên nhanh lên." Hi nương đứng ở cửa lớn lớn tiếng nói, lớn như tất cả người xem náo nhiệt cũng có thể nghe rõ. "Ngọc Vương gia, tân nương đến rồi."

Ngọc Vương gia? Hân tới thật?

Thái Nhi cách khăn voan nhìn xung quanh, nàng thấy một người nam nhân mặc hi phục. Trước ngực của hân, đeo ruy băng hoa hồng. Không cần hỏi, người này chính là nàng phu quân tương lai Long Phụng Ngọc. Thái Nhi cẩn thận dò xét phu quân tương lai của nàng, người đó tướng mạo cực kỳ xuất chúng.

Thân hình cao lớn, giống như ngọc thụ lâm phong. Giữa trán đầy đặn, khó nén khí chất tôn quý. Da thịt giống như giai nhân trong khuê phòng. Mắt đen, không gian tự uy. Mũi như Ngọc trụ, môi như được bôi son.

Thái Nhi âm thầm cảm thán: người người đều nói Ngọc Vương gia tướng mạo xuất chúng, xem ra, quả nhiên lời nói không sai!

Nàng nhìn phu quân tương lai, trong lòng khê vui mừng.

"Ngọc Vương gia như thế phong thần tuần cốt, lại cưới nha đầu xấu xí trong phủ tướng quân này. Ai, thật là tạo hóa trên người!" Ở bên trong đám người vây xem, đột nhiên thốt ra một câu nói. Lời này, giống như một chậu nước lạnh, tạt mạnh vào tim Thái Nhi.

Trên mặt Lê mama, cũng xẹt qua một tia áy náy. Nàng muốn bảo vệ tiểu thư, lại không nghĩ rằng sẽ hại tiểu thư. Đang thực hiện nghi thức thành hôn, nghe được lời nói này, là ai cũng sẽ khổ sở gần chết. Cũng may, tiểu thư không phải xấu xí thật sự. Chờ Ngọc Vương gia nhìn thấy hình dáng tiểu thư thì đây nhất định sẽ tan thành mây khói.

Long Phụng Ngọc do dự chốc lát, đi tới trước người của Lê Thái Nhi. Hân nhìn cũng chưa từng nhìn nàng một cái, ngồi xổm xuống trước người của nàng. Trong lòng của Lê Thái Nhi, trầm xuống một chút. Trong mắt của nàng, thoáng qua vẻ thất vọng. Nàng yên lặng ghé vào trên sống lưng to lớn của hân, mặc cho hân đem mình nâng vào trong kiệu hoa.

Long Phụng Ngọc xoay người lên ngựa.

"Khởi Kiệu." Trong thanh âm của Long Phụng Ngọc, không có một tia vui sướng khi rước dâu. Trong ánh mắt của hân, chỉ có chán ghét và khua tay.

Đội ngũ rước dâu, chậm rãi di chuyển. Cổ nhạc, không ngừng thổi. Mới vừa rồi thổi chính là Bách Điều Triều Phụng, giờ phút này thổi chính là Long Phụng Trình Tường.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kiệu hoa gặp nhau

Đội ngũ rước dâu đã đi được chừng một dặm, giống như đi quanh co. Thời điểm kiệu hoa Lê Thái Nhi đến của lớn Ngọc Vương Phủ, kiệu hoa Vinh Lệ Nhi cũng vừa đến cửa.

Người đưa dâu của Vinh Lệ Nhi, là đại ca Vinh Bưu của nàng. Vinh Bưu tham gia khoa cử, được phong làm tri phủ trong kinh thành. Hắn thân là quan tứ phẩm, lại ý vào thế lực phủ Thừa Tướng, không để Lê Thái Nhi ở trong mắt.

Vinh Bưu nghĩ Ngọc Vương gia nạp thiếp, rõ ràng là không thêm để ý Lê Thái Nhi. Nếu không phải muốn thay muội muội dành chỗ dựa, hắn cũng không cần để ý đến cái nha đầu này! Lê Thái Nhi làm vương phi, khuất nhục muội muội làm thiếp. Từ xưa, vào cửa trước thì địa vị sẽ lớn hơn. Nếu như muội muội vào cửa Ngọc Vương Phủ trước, cũng có thể phủ Thừa Tướng giữ lại một chút thể diện.

Cho nên, hắn lên giọng, đối với đội ngũ Lê Thái Nhi, hô quát: "Ai, vào cửa đặt được cả trước sau. Kiệu hoa của muội muội ta, tới cửa Ngọc Vương Phủ trước. Cho nên, theo lý chúng ta sẽ vào cửa lớn Ngọc Vương Phủ trước. Các người lui về phía sau, để cho chúng ta đi vào trước."

Lê ma ma nghe xong lời này, liền không vui. Tiểu tử này, rõ ràng là ý vào thế lực phủ Thừa Tướng, không để tiểu thư ở trong mắt! Chuyện này, nói sao cũng không thể! Nếu để cho họ vào trước, khác nào không coi vương phi ra gì. "Vinh Tri Phủ, vào cửa! Phân cả trước sau. Tiểu thư của chúng ta là vương phi, muội muội người là thị thiếp. Vinh Tri Phủ là quan phụ mẫu trong kinh thành, nhất định hiểu được quốc pháp gia quy. Người nói cho chúng ta nghe một chút, là thị thiếp vào cửa trước? Hay vương phi vào cửa trước? Nếu như làm tiểu thiếp được vào cửa lớn vương phủ trước, vậy còn có thiên lý sao? Đây không phải là khi dễ vương phi, không để Vương gia ở trong mắt. Lại nói lớn một chút, đó là không để quốc pháp gia quy ở trong mắt. Vinh tiểu thư là thiên kim phủ Thừa Tướng, năng không thể không hiểu đạo lý này đi!"

Lời nói của Lê ma ma, khiến cho quân sĩ tướng phủ khí đại chấn. Tiểu thư là cô nhi, tiểu thư không có ai làm chỗ dựa! Tướng quân và phu nhân đều chết rồi, chẳng lẽ người của phủ tướng quân đều chết hết? Mọi người liều mạng, cũng không thể để người Vinh gia cười trên đầu tiểu thư bọn họ!

Sắc mặt của Vinh Bưu, từng trận tái nhợt. Hắn ý vị nhìn Long Phụng Ngọc, hi vọng Vương gia có thể đứng về phía hắn, nói giúp hắn. Đáng tiếc, Long Phụng Ngọc lại không có ý lên tiếng. Hắn giống như một người ngoài cuộc, không đếm xỉa đến, không nói một lời.

Long Phụng Ngọc không nói một lời, chính là muốn nhìn phương pháp xử lý của hai người trong cuộc. Người nào tâm rộng lớn sẽ nhân nhượng lùi một bước. Người nào con mắt hạn hẹp, như cây kim so với cọng râu. Từ việc vào cửa này sẽ nhìn rõ.

Lê Thái Nhi nhìn một màn trước mắt, trong lòng rất không rõ cảm xúc.

Cha nàng vì quốc hi sinh, mẫu thân nàng chết vì tình, bỏ lại nàng. Nàng chẳng những đã trở thành cô nhi rồi, ngay cả huynh đệ tỷ muội cũng không có. Ngay cả đám cưới, cũng không có một người thân họ tống.

Vinh Bưu ngang ngược can rờ, để cho nàng khổ sở, cũng hâm mộ Vinh Lệ Nhi hạnh phúc. Lê Thái Nhi không ngăn Lê ma ma, chính là muốn nhìn Long Phụng Ngọc xử lý chuyện này như thế nào. Hắn rút cuộc là đứng về bên thiên lý, hay đứng về bên Vinh Lệ Nhi.

Vinh Lệ Nhi lòng dạt sâu, lên tiếng ngăn lại ca ca Vinh Bưu. Bởi vì nàng biết, ở trước mặt người kia sẽ ấn tượng ôn uyển hiền lương, sẽ giữ chắc được tâm Long Phụng Ngọc.

"Ca ca, không cần cố tình gây sự. Thái Nhi tỷ tỷ là vương phi, theo lý nên vào cửa lớn vương phủ trước. Ta là thị thiếp, theo lý nên đi theo phía sau tỷ tỷ." Vinh Lệ Nhi cố ý đem khăn voan hái xuống, đầu lộ ra ngoài cửa kiệu. Nàng chẳng những muốn để danh tiếng thông tình đạt lý, còn muốn cho mọi người biết về đẹp của nàng. "Người Vinh phủ nghe, lui về phía sau mười trượng, nhường đường cho kiệu hoa vương phi."

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Góc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Bái đường nghi thức

Trên mặt Long Phụng Ngọc, lộ ra nụ cười thương thức. Vinh Lệ Nhi quyến rũ nhìn Long Phụng Ngọc một cái, buông xuống khăn voan và màn kiệu.

Người của Vinh phủ, quả thật lui về phía sau mười trượng, nhường đường cho kiệu hoa Lê Thái Nhi. Quân chúng vây xem, lập tức nổ oanh. Giao đầu nói tai, nghị luận âm ỉ.

"Ai, tiểu thư phủ Thừa Tướng, thật đúng là thông tình đạt lý!"

"Vinh tiểu thư, thật không thẹn là kinh thành đệ nhất mỹ nữ! Người xem một chút gương mặt đó, nói khuyh quốc khuyh thành tuyệt không quá!"

"Thê tử xấu xí để trong nhà, tiểu thiếp xinh đẹp ôm trong ngực. Ngọc Vương gia, cũng coi là người có phúc!"

Nghe mấy nghị luận này, ở bên trong lòng của Lê Thái Nhi, thật không có chút cảm xúc gì. Nhưng nàng có thể như thế nào? Cũng vén lên khăn voan của mình, cùng Vinh Lê Nhi so đẹp xấu? Nàng mới khinh thường làm như vậy! Nàng cho tới bây giờ đều là dùng xấu xí để che dấu sắc đẹp của mình, sẽ không cố ý để lộ vẻ thù mị và phong tình của mình.

Tiếng cổ nhạc lần nữa vang lên, kiệu hoa tiếp tục đi về phía trước. Vòng qua từng ngọn núi giả, xuyên qua từng cái viện một. Cổ kiệu, rốt cuộc dừng lại ở Long Phụng hiên.

"Khởi bẩm vạn tuế gia, kiệu hoa của đích vương phi và trắc vương phi đã đến rồi. Hôn lễ nên tiến hành." Thanh âm Lý Đức Phúc tức thời vang lên.

Lê Thái Nhi do hỉ nương dìu, đi xuống kiệu hoa. Một hỉ nương, cầm một đầu ruy băng đưa cho Long Phụng Ngọc, một đầu kia đưa cho Lê Thái Nhi. Vinh Lê Nhi do hỉ nương dìu, đi theo sau lưng Lê Thái Nhi.

Ngay phía trên bàn, thấp hương. Hoàng thượng và hoàng hậu, ngồi ngay ngắn ở hai bên trên bàn. Hai bên là các vị vương công đại thần ngồi.

"Giờ lành đến, mời bái thiên địa." Để những người mới vào nhìn rõ vị trí, liền bắt đầu chủ trì hôn lễ. "Nhất Bái Thiên Địa, mưa thuận gió hòa."

Ba người Long Phụng Ngọc, do hỉ nương dìu, xoay người đối mặt với trời cúi gập người xuống.

"Nhị Bái Cao Đường, bất niên giai lão."

Người mới xoay người, mặt nhìn hoàng thượng và hoàng hậu, cúi gập người xuống.

"Phu Thê Giao Bái, con cháu đầy đàn."

Lê Thái Nhi đang vui vẻ được hỉ nương nâng đỡ và Long Phụng Ngọc đối diện, cúi gập người xuống. Vinh Lê Nhi đứng ở sau lưng Lê Thái Nhi, cũng vội hạ bái. Không cần thận, đầu đụng phải mũm Lê Thái Nhi. Một hồi bàn luận xôn xao, truyền tới tiếng cười.

Lê Thái Nhi cắn răng, nhìn khuất nhục này và cố giữ thẳng bằng. Đến ngày, đích vương phi Ngọc Vương phủ nhất định sẽ là Lê Thái Nhi nàng. Đến lúc đó, nàng nhất định phải trả lại cái nhục ngày hôm nay.

"Đưa vào động phòng." Sắc mặt cũng cực kỳ khó chịu. Nhưng hán biết, đây không phải là nơi có thể phát tiết. Cũng chỉ có thể chịu đựng.

Long Phụng Ngọc dắt ruy băng, đang vui vẻ dưới sự hướng dẫn của hỉ nương, hướng Long Phụng hiên đi vào, Lê Thái Nhi được hán dẫn dắt, đi vào tân phòng.

Vinh Lê Nhi, đang vui vẻ được hỉ nương nâng đỡ, đi một mình hướng Phụng Nghi uyển, đi về phía biệt viện thuộc về trắc vương phi nàng. Trong lòng của nàng, thoáng qua một tia hận ý.

Trắc vương phi? Nói thật dễ nghe! Trắc vương phi, không phải chỉ là một cái thị thiếp sao?

Tại sao? Tại sao nàng là thị thiếp? Tại sao nha đầu xấu xí đó lại là đích vương phi? Tại sao cùng cưới vào một ngày, lại muốn nàng một mình trông phòng?

Nàng thê, nhất định phải đưa cái này vị trí đổi lại!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Phụng Nghi uyển

Bố trí trong Phụng Nghi uyển.

Ruy băng đỏ treo cao màn trướng, chần gấm đệm thêu. Mùi thơm của Đan Hương tràn ngập cả căn phòng, đồ cổ tinh xảo.

Trong lòng Vinh Lê Nhi oán hận, cũng không có bởi vì những bài trí này mà tiêu trừ. Nàng lấy xuống khăn voan của mình, tức giận mười phần ném xuống đất. Trong lòng chưa hết giận, lại đi lên trước đập hai cái.

"Tiểu thư, sao người phải khổ như thế chứ?" Lam ma ma nhặt khăn voan trên đất, để lên bàn. Nàng hạ thấp giọng, khai đạo chủ tử của nàng. "Tiểu thư, người thật đúng là xem trọng nữ nhân Lê Thái Nhi kia. Coi nàng như địch thủ, người không cảm thấy mất mặt sao? Một nha đầu tàn tật lại xấu xí, nàng xứng làm địch thủ với kinh thành đệ nhất mỹ nhân sao? Đừng bảo là Ngọc Vương phủ này, chính là nội viện hoàng cung, cũng không xứng để người phải

đầu với những nữ nhân khác."

"Đúng vậy a, tiểu thư, người cần gì phải tức đây? Vương gia nhìn thấy dáng vẻ xấu xí của nàng ta, nhất định sẽ bị dọa phải chạy đến Phụng Nghi uyển." Nha hoàn thân cận của Vinh Lệ Nhi tên là Tiểu Phụng. Nha đầu này ở trong tướng phủ, luôn đi nịnh hót. Cho tới bây giờ, vẫn không đổi được cái tật xấu này.

Biệt viện xanh vàng rực rỡ, tân nương cô đơn chiếc bóng. Vinh Lệ Nhi vẫn có cảm giác thương tâm khổ sở. Nàng ngồi ngay ngắn ở trên giường ngà, không được lau nước mắt.

"Tiểu thư, không cần thương tâm. Bảo trọng thân thể của mình, hết thấy đều còn nhiều thời gian." Lam ma ma nhìn thấy chủ tử rơi nước mắt, trong lòng cũng chua xót theo. "Sắc trời không còn sớm, tiểu thư, người nên nghỉ ngơi đi!"

Vinh Lệ Nhi thở dài, trong lòng âm thầm nghĩ tới nếu muốn ở Ngọc Vương phủ đứng vững, thì không thể yên phận thủ thường. Chỉ cần có thể bỏ chắc tâm Long Phụng Ngọc, nàng chính là nữ chủ nhân chính của Ngọc Vương Phủ này.

Ngoài cửa một hồi lão đạo tiếng bước chân, kèm theo thanh âm của thái giám. "Ngọc Vương gia giá lâm Phụng Nghi uyển."

"Chủ tử, người nghe xem. Ngọc Vương gia tới, hân tới." Tiểu Phụng nghe thái giám bẩm báo, hưng phấn hồi bẩm chủ tử của mình. Lam ma ma vội vàng cầm lên khăn voan trên bàn, nhẹ nhàng đắp lên đầu Vinh Lệ Nhi.

Long Phụng Ngọc uống say chúi choáng, đi vào Phụng Nghi uyển. Ánh mắt của hắn, lướt qua ánh mắt của mọi người, nhìn thẳng tân nương Vinh Lệ Nhi ngồi ngay ngắn ở trên giường ngà.

"Nô tỳ a Phụng, thỉnh an Vương gia."

"Nô tỳ Lam ma ma thỉnh an Vương gia."

Long Phụng Ngọc phát tay một cái, cho các nàng đi xuống. Lam ma ma và Tiểu Phụng, thức thối lui ra ngoài. Hai người bọn họ nhìn nhau cười một tiếng, từ bên ngoài đóng cửa lại.

"Mỹ nhân, ta tới đây." Long Phụng Ngọc đem khăn voan lột xuống, ngồi xuống bên người Vinh Lệ Nhi. Mắt say lơ đãng, mông lung của hắn, nhìn Vinh Lệ Nhi dưới ánh đèn. Càng xem càng cảm thấy, nàng xinh đẹp. Long Phụng Ngọc không biết vì sao lại nhìn thấy mặt đẹp có nước mắt? Chẳng lẽ, nàng không muốn gả cho hắn? Tại sao khóc? Không muốn gả cho ta? Vẫn cảm thấy ta xấu xí không xứng với người kinh thành đệ nhất mỹ nhân?"

"Vương gia, người nói chuyện này. Có thể gả cho Vương gia, là mấy đời phúc phận của Vinh Lệ Nhi. Ta vui mừng còn không kịp, làm sao sẽ cảm thấy Vương gia không xứng với nô tỳ?" Giờ khắc này Vinh Lệ Nhi, mặt đầy then thưng. Ánh nến lúc sáng lúc tối, hắn càng đẹp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nội tâm mỹ nhân

Lời nói của Vinh Lệ Nhi, y như trong dự liệu của Long Phụng Ngọc.

Nha đầu này, đây là lời nói từ nội tâm sao? Nàng đường đường thiên kim tướng phủ, làm thị thiếp của Long Phụng Ngọc hắn, nhất định là đã chịu ủy khuất. Tại sao rơi nước mắt, trong miệng còn nói hy vọng còn không kịp đây? Đây không phải là rất mâu thuẫn sao? Chẳng lẽ, nàng đang nói dối?

"Nếu như vậy, người tại sao phải khóc?" Một đôi mắt sắc bén, nhìn chằm chằm đôi mắt đẹp của Vinh Lệ Nhi. Nghĩ lại, hắn, không có cửa đâu. Long Phụng Ngọc hắn, cũng không thể thu hạt cát của người.

"Nô tỳ khóc, là khóc nô tỳ mệnh khổ. Nô tỳ thích Vương gia, đã thích thật lâu thật lâu. Thật vất vả thành nữ nhân của Vương gia, nhưng lại là một thị thiếp dễ tiện. Ngay cả đêm động phòng hoa chúc, cũng chỉ có thể một mình trông phòng. Vương gia, người cảm thấy nô tỳ không nên khóc sao?" Vinh Lệ Nhi nói là lời nói thật tâm, một ít giả cũng không có. Ánh mắt của nàng, lời nói của nàng, cũng lộ ra một loại thần sắc không công kích được.

Thích hắn? Làm sao lại như vậy? Hắn chưa bao giờ thấy nữ nhân này, nàng làm sao sẽ thích hắn đây? Chẳng lẽ, cũng là bởi vì người lời đồn đãi?

"Yêu thích ta? Người gặp qua ta sao?" Long Phụng Ngọc ôm Vinh Lệ Nhi vào trong ngực, dịu dàng hỏi thăm.

Vinh Lệ Nhi không trả lời câu hỏi của Long Phụng Ngọc, nàng tự nhiên nói chuyện cũ. "Một ngày kia, ta ăn mặc thành nha hoàn, đi theo mẫu thân vào cung chúc thọ hoàng hậu nương nương. Ở lễ mừng thọ hoàng hậu nương nương, ta gặp được một nam nhân làm ta động tâm không dứt. Dáng người của hắn khôi ngô, giống như ngọc thụ lâm phong. Tướng mạo tuấn lãng, thật giống như Phan An. Lời nói cử chỉ, đều làm ta si mê. Từ ngày đó, ta liền âm thầm theo, ta muốn trở thành nữ nhân của người nam nhân kia. Hôm nay, ta rốt cuộc trở thành nữ nhân của người đàn ông này. Nhưng lại, lại chỉ có thể lấy thân phận của một thị thiếp. Hơn nữa động phòng, cũng chỉ có một người."

Trong đôi mắt của Vinh Lệ Nhi, lần nữa lần xuống châu lệ.

Long Phụng Ngọc thế nào cũng không có nghĩ đến, hân và kinh thành đến nhất mỹ nhân, còn có một đoạn nhạc đệm này. Thấy nước mắt nữ nhân, trong lòng của hân thậm chí có chút thương tiếc. Hân cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên lệ trên mặt Vinh Lệ Nhi.

"Lệ Nhi, ta sẽ không uất ức người." Long Phụng Ngọc thậm chí có một chút may mắn, may mắn hân cưới Lê Thái Nhi, cũng cưới một nữ nhân chân chính thích hợp làm hân vương phi. "Cưới Lê Thái Nhi, chẳng qua là vì thánh chỉ của phụ hoàng. Mặc dù là vương phi Ngọc Vương Phủ trong danh chính ngôn thuận, cũng không phải thế tử trong lòng ta. Lệ Nhi, người phải tin tưởng ta, cuối cùng có một ngày, người sẽ trở thành vương phi Ngọc Vương phủ này."

"Thái Nhi tỷ tỷ là vương phi tôn quý, ta là thị thiếp hạ tiện. Chỉ cần có thể ở lại bên cạnh Vương gia, ta nguyện ý làm một thị thiếp để tiện để người ta nhạo báng." Lời của Vinh Lệ Nhi, khiến Long Phụng Ngọc rất đau lòng. Hân cúi người, hôn chận lại môi anh đào của nàng.

Một luồng nhiệt lưu, Vinh Lệ Nhi quanh thân trải rộng. Nàng cảm giác mình toàn thân giống như lửa, nóng ran khó nhịn. Nhẹ nhàng rên rỉ, bất giác liền tràn ra miệng.

"Lệ Nhi, không nên nói mình hạ tiện nữa. Nữ nhân của Long Phụng Ngọc ta, không thích hợp dùng hai chữ hạ tiện này." Long Phụng Ngọc buông ra Vinh Lệ Nhi, báo cho nàng. Nghe được nàng nói mình hạ tiện, cảm giác trong lòng hân rất không rõ.

"Vương gia, đêm đã khuya, chúng ta nghỉ ngơi đi!" Trong đôi mắt đẹp của Vinh Lệ Nhi kia, thoáng qua vẻ chờ mong. Ánh mắt quyến rũ, chớp chớp với Long Phụng Ngọc. "Vương gia, để ta cởi áo cho người."

"Người là tân nương, hay là để ta cởi áo cho người!" Long Phụng Ngọc thối tất nệm đỏ trên bàn, đưa tay thay Vinh Lệ Nhi cởi áo nói đầy lung.

Một triều miên ban đêm, tiếng ken két của giường ngủ, kèm theo thanh âm ân ái.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Động phòng cô đơn với ánh đèn

Trong Phụng Nghi uyển, thời điểm uyển ương đóng cánh nhiệt tình như lửa sôi triều miên, trong Long Phụng Ngọc hiện lại là cảnh tượng trong trẻo lạnh lùng.

Lê Thái Nhi, đầu đội mũ phượng, người mặc giá y, ngồi trong tân phòng hoàn toàn mới lạ. Cô đơn trên mặt kia, cũng không khí vui mừng của Long Phụng Ngọc cực kỳ không phối hợp.

Nàng thế nào cũng không nghĩ đến, Long Phụng Ngọc sẽ ở đêm động phòng, bỏ lại nàng, vương phi danh chính ngôn thuận của hân, qua đêm bên Phụng Nghi uyển kia. Quá đáng, hân thật quá đáng.

Long Phụng Ngọc hân dù vô tình thế nào, cũng nên ở lại tân phòng, không nên lạnh nhạt nàng! Hân đưa nàng vào trong phòng, giống như đưa vào phòng giam vậy. Một cái cũng không thèm nhìn, một câu cũng không phát. Xoay người rồi đi, và không có trở về. Thậm chí, ngay cả khăn voan cũng không vén lên.

Nàng có đẹp hay không, có ích lợi gì?

Trong mắt Lê ma ma là đồng tình và đau thương, sắc mặt của Yến Nhi, nàng không cần nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì, cũng làm cho nàng cảm giác được, đây là cuộc hôn nhân đầy bi ai và thế lương. Nàng đã thấy rõ ràng, nàng về sau cũng chỉ muốn sống qua ngày mà thôi.

Cái gì gọi là thế không bằng thiếp? Nàng hôm nay coi như đã biết! Có lẽ, đây chính là số mệnh của nàng!

Đáy lòng chua xót, lan tràn tới lực phủ ngũ tạng Lê Thái Nhi. Một loại tuyệt vọng, tràn ngập đôi mắt đẹp kia của nàng. Nếu như hôn nhân này là một bi kịch, nàng nhất định phải giữ lại sự trong sạch của mình. Cái nam nhân vô tình vô nghĩa kia, không xứng lấy được lòng của nàng, cũng không xứng có được thân thể của nàng.

Đêm mùa hạ, ngắn khác thường.

Nhưng cả đêm nay, đối với chủ tớ ba người Lê Thái Nhi mà nói, tại sao lại dài như vậy. Nó dài, dùng cả một thế kỷ để hình dung tuyệt không quá.

Thật vất vả, phía đông đã tỏa sáng rồi. Màu sắc bầu trời, từ hắc ám biến chuyển thành ngân bạch.

"Tiểu thư, người nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi! Đoán chừng bây giờ cũng là bình minh rồi, còn phải đi hoàng cung một chuyến." Lê ma ma thật sự yêu thương chủ tử nàng, liền khuyên nàng nhắm mắt dưỡng thần một lát. Long Vũ vương triều, có một quy củ. Tân hôn, ngày thứ hai phải đến kính trà phụ mẫu. Là hoàng thất, cũng không ngoại lệ.

"Tiểu thư, người nên nghe lời ma ma đi, nhắm mắt lại nằm một chút! Chịu đựng cả đêm, một ngày nữa bị giày vò, người nhất định sẽ không chịu được. Trời nóng như vậy, nếu bị trúng gió, vậy thì rất thảm." Yến Nhi cũng nói theo Lê ma ma, muốn Lê Thái Nhi nằm một lát.

Chịu đựng cả đêm? Một ngày nữa bị giày vò? Vinh Lê Nhi có thể chịu được, nàng tại sao không chịu nổi? Tưởng tượng thấy Phụng Nghi uyển chuyển tình mật ý nồng, Lê Thái Nhi bất giác rơi lệ. Lê Thái Nhi vừa khóc, Lê ma ma và Yến Nhi cũng không chế không được trong lòng bị thương, cũng rơi lệ theo.

"Yến Nhi, mang cho ta chậu nước, để cho ta rửa mặt đi!" Lê Thái Nhi ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la bắt đầu sáng, trong lòng đã quyết định một chủ ý. Nếu người đàn ông này không thích nàng, thì nàng sẽ để cho hắn không thích nàng! Nếu hắn khinh thường không thèm liếc nhìn nàng một cái, thì hắn vĩnh viễn cũng không được nhìn thấy dung mạo chân thật của nàng.

Yến Nhi rất nhanh mang nước rửa mặt tới, tiến lên phục vụ Lê Thái Nhi trang điểm ăn mặc.

"Lê ma ma, đáng vẻ xấu xí giống trước kia, hóa trang cho ta đi! Có lẽ bộ đáng xấu xí kia, sẽ cho ta cả đời bình an vô tai vô nạn." Lời nói của Lê Thái Nhi, khiến Lê ma ma một trận thương tâm.

"Tiểu thư, đều là ta hại người! Nếu không phải là ta dịch dung cho người, người cũng sẽ không bị coi là xấu xí như vậy. Nếu không phải là bởi vì người bị coi là xấu xí, Vương gia cũng không nhìn người một cái!"

"Lê ma ma, người ngàn vạn lần không được tự trách. Hắn không muốn nhìn ta, không riêng gì bởi vì danh tiếng ta xấu xí tàn tật. Chủ yếu là vì kinh thành đệ nhất mỹ nhân đã chiếm trọn tim của hắn rồi!" Lê Thái Nhi biết, ma ma cũng là vì nàng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Xấu xí cho kỳ nhân

Lê Thái Nhi vừa hóa trang xong. Ngoài cửa, liền truyền đến thanh âm của Thuận Phong: "Khởi bẩm Ngọc Vương phi, Vương gia mời người ra gặp."

"Hồi bẩm Vương gia một tiếng, ta đến ngay." Lê Thái Nhi soi gương, thường thức dung nhan xấu xí của mình. Da ngăm đen, tựa như khuôn mặt con khi. Đôi môi méo mó, ánh mắt tà tà.

Dung mạo như vậy, tựa hồ mới là dung mạo Lê Thái Nhi nàng nên có.

Nam nhân vô tình vô nghĩa đó, nhìn thấy dung mạo xấu như vậy, không biết sẽ có biểu tình gì đây? Là chán ghét? Là căm hận? Là đồng tình? Là kinh hoàng? Hay là sợ?

Nếu như hắn sợ, trong lòng của nàng sẽ vui thành hoa. Nếu như hắn chán ghét, thì nàng đã đạt được mục đích tránh xa hắn rồi.

Lê Thái Nhi nàng, không muốn dùng dung mạo chinh phục nam nhân. Muốn chinh phục nam nhân, sẽ phải dùng tâm. Nếu như, Long Phụng Ngọc có thể yêu con người sau cái dung mạo xấu xí này của nàng. Nàng cam tâm tình nguyện dâng hiến cho hắn tất cả của mình, bao gồm cả thân và tâm. Nếu như hắn không thể yêu nàng như vậy, nàng cũng vừa đúng có thể thanh tịnh cả đời, trong sạch một đời.

Nghĩ đến cái công trình hùng vĩ này, Lê Thái Nhi lại cười.

Lê Thái Nhi mang theo Yến Nhi và Lê ma ma, xuất hiện ở đại sảnh Long Phụng hiên. Long Phụng Ngọc và Vinh Lê Nhi đã đang cười cười nói nói, uống trà. Trên mặt Vinh Lê Nhi, long lanh thẹn thùng và hạnh phúc. Trên mặt Long Phụng Ngọc, cũng thấy được nụ cười vui vẻ hiếm có.

Sự xuất hiện của nàng, phá hư không khí hài hòa. Ánh mắt của mọi người, cũng tập trung ở trên người của nàng. Có lẽ, mọi người đã sớm chờ giám định và thường thức nàng tuyệt thế xấu xí rồi.

Trong ánh mắt Long Phụng Ngọc, không có bất kỳ biểu tình. Hắn nhìn thấy nàng xấu xí, giống như không có nhìn thấy vậy. Là bởi vì đã có chuẩn bị tâm tư? Trong lòng hắn căn bản cũng không quan tâm sự tồn tại của nàng?

Trong mắt của Vinh Lê Nhi, thoáng qua một tia kinh ngạc. Tiếp theo, là một tia cười trộm. Lê Thái Nhi thầm nghĩ, nữ nhân này là cười dung mạo của nàng xấu xí? Cười cái địch thủ là nàng quá tầm thường, không đủ để chống lại thiên kim tướng phủ kinh thành đệ nhất mỹ nhân?

Lê Thái Nhi đang hết sức suy tư, Vinh Lê Nhi chạy tới trước mặt nàng. Nàng vừa phiêu phiêu hạ bái, vừa nói: "Ngọc vương phi, nô tỳ thỉnh an người."

Ngọc vương phi? Tiếng gọi thật chói tai!

Nàng là vương phi tại đêm động phòng hoa chúc, một mình trong phòng, cô đơn, làm bạn với cây đèn. Người ta tự xưng là nô tỳ, lại hưởng thụ gió xuân mưa móc tình mật ý nồng.

"Vinh tiểu thư, người quá khách khí." Lê Thái Nhi không có đưa tay đỡ dậy Vinh Lệ Nhi quỳ trên mặt đất, mà là xoay người ngồi vào vị trí vương phi của nàng.

Trong mắt của Vinh Lệ Nhi, rõ ràng lộ ra ánh mắt bị thương. "Nữ nhân ngu xuẩn không biết trời cao đất rộng, lại dám khi dễ ta, làm nhục ta. Nếu không phải vì vương gia. Ta mới không thêm đề ý tới loại người xấu xí như ngươi! Chờ đến lúc ta tiếp quản Ngọc Vương Phủ, xem ta thu phục cái nữ nhân xấu xí không chịu nổi người như thế nào."

"Lệ Nhi, người đứng lên đi!" Trong mắt Long Phụng Ngọc, rõ ràng lộ ra đau lòng.

Vinh Lệ Nhi nhìn Long Phụng Ngọc, lộ ra ánh mắt bị thương. Thanh âm sột sai, mang theo vạn phần uất ức. "Vương phi không lên tiếng, nô tỳ không dám."

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thị vệ tử mị

Long Phụng Ngọc đi lên phía trước, tự tay nâng Vinh Lệ Nhi. "Lệ Nhi, Bỏ vương cho phép, người đứng dậy đi. Ngọc Vương Phủ này, vẫn do Bỏ vương định đoạt. Về sau, không được tự xưng là nô tỳ. Nữ nhân của bỏ vương, không được mang hai chữ nô tỳ." "Cảm ơn Vương gia." Vinh Lệ Nhi vừa nói vừa dùng đôi mắt đẹp nhìn Lê Thái Nhi. Trong ánh mắt kia, có khiêu chiến cũng có thị uy.

Lệ Nhi? Gọi thật thân mật a!

Lê Thái Nhi giống như bị người cho một gậy vào đầu, chỉ cảm thấy đầu choáng váng, mắt tối sầm lại. Nàng cố gắng trấn định tinh thần của mình, không để mình bị bêu xấu trước mặt mọi người. Trong lòng, vết thương chồng chất, rất chua xót. Tựa như uống một chai đắng, chua thấu cả ngũ tạng.

"Voi thị vệ, người đến đông đủ. Thừa dịp khí trời mát mẻ, dậy sớm, nhanh lên đường đi!" Long Phụng Ngọc nửa ôm nửa niu Vinh Lệ Nhi, dẫn đầu ra khỏi Long Phụng hiên. Lúc hẳn đi, thậm chí ngay cảnh nhân cũng chưa từng nhìn Lê Thái Nhi một cái.

Nước mắt Lê Thái Nhi, ở trong hốc mắt vòng vo vài vòng, đơn giản chỉ cần nhìn trở về. Không khóc, nàng không được khóc. Người nam nhân này dù tuyệt tình thế nào, nàng cũng không thể khóc ở trước mặt mọi người.

"Ngọc vương phi, chúng ta lên đường đi!" Thanh âm của Voi Thuận Phong dần nhắc nhở Lê Thái Nhi. Nàng cảm kích nỗ lực cười với nam tử này, đi ra khỏi Long Phụng hiên. Lê ma ma và Yến Nhi cũng theo sát Lê Thái Nhi, bước nhanh ra ngoài.

"Nụ cười thật mê người!" Trong lòng của Voi Thuận Phong than nhẹ một tiếng. Nàng có nụ cười mê người, sao lại có thể là một nữ nhân xấu xí? Chẳng lẽ, ở đây có uẩn khúc? "Voi Thuận Phong, nàng là Ngọc Vương phi, người là thị vệ của Ngọc Vương gia, sao người có thể suy nghĩ lung tung như vậy?"

Voi Thuận Phong lắc đầu một cái, theo sát đi ra Long Phụng hiên. Hắn lắc đầu làm muốn đuổi nụ cười mê người kia của Lê Thái Nhi ra khỏi nội tâm hắn. Lấy thân phận của hắn, không được có những suy nghĩ như vậy, so với hắn, bất luận kẻ nào cũng hiểu đạo lý này.

Ngoài cửa lớn Ngọc Vương Phủ, có ba cỗ kiệu hoa. Cỗ kiệu dùng vải nỉ màu vàng làm thành. Đỉnh cỗ kiệu khảm màu sắc Lư Tô***.

Long Phụng Ngọc đi vào trong cái kiệu thứ nhất, một lát sau, lại xoay người ra ngoài.

"Lệ Nhi, hai chúng ta cùng đi một cỗ kiệu đi." Hắn ở trước mặt của mọi người, dắt Vinh Lệ Nhi đi về phía kiệu của hắn. Trên mặt đẹp của Vinh Lệ Nhi, thần thái thẹn thùng ửng hồng. Trước khi lên kiệu, vẫn không quên nhìn Lê Thái Nhi vẫn đang ngây ngô đứng đó. Trong cái nhìn kia, nhìn rõ thái độ không cam chịu. Ánh mắt kia giống như đang nói: vương phi thì sao? Thị thiếp thì thế nào? Chỉ cần có thể bỏ chắc lòng của Ngọc Vương gia, mới thật sự là Ngọc Vương phi!

Trước mặt Lê Thái Nhi bỗng tối sầm, thiếu chút là ngã xuống đất. Tên nam nhân này, thật quá đáng. Tại sao hắn có thể như vậy? Tại sao có thể ở trước mặt mọi người, cùng thị thiếp ngồi chung một cỗ kiệu?

Một người nam nhân, ngay lập tức đỡ nàng. "Vương phi, người không thoải mái? Có muốn truyền thái y tới chẩn mạch?"

Lê Thái Nhi quay đầu nhìn lại, là người vừa rồi có ý tốt nhắc nhở nàng. Nàng cười khổ, lắc đầu một cái. "Voi thị vệ, ta không sao. Là do khí trời quá nóng thôi."

"Nếu vương phi không sao, thì ty chức an tâm rồi. Vương phi, mời lên kiệu!" Voi Thuận Phong biết, Ngọc Vương phi choáng váng đầu, nhất định là do bị Vương gia làm cho tức giận. Đến khi các chủ tử lên kiệu hết, mới phân phó kiệu phu khởi kiệu vào cung.

Voi Thuận Phong ngồi tuần mã, bắn khoả với hai cỗ kiệu trước sau của Vương gia và vương phi kia. Hôm nay, hắn luôn có chút không yên lòng. Tâm

trí của hắn, giờ khắc này chỉ toàn hình ảnh nụ cười của Lê Thái Nhi. Nàng cười quyến rũ, nàng bắt đầu đi cười khổ. Hắn thế nào cũng không tin, dung mạo chân thật của vương phi lại xấu không chịu nổi như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cung đình chỉ trích

Hoàng cung, là nơi ở của Lịch Đại đế vương. Nó hoa lệ, nó rực rỡ, dĩ nhiên là nơi ở của báchtính bình thường không thể so sánh. Cung điện nguy nga, thành cung cao vút.

Nơi Vương phi kính trà, là trong Khôn Ninh cung, nơi hoàng hậu đang ở.

Thời điểm một hàng ba người Long Phụng Ngọc tới Khôn Ninh cung, bên trong đã ngồi rất nhiều người. Đứng đầu, chính là phụ hoàng hắn Long Vũ Thiên. Ngồi chung một chỗ với phụ hoàng, chính là mẫu hậu hắn hoàng hậu nương nương. Ngồi ở hai bên, phần lớn là phi tử của hoàng thượng. Trong đó, cũng có tỷ muội của phụ hoàng hắn, cô cô của Long Phụng Ngọc.

Lê Thái Nhi vừa vào cửa Khôn Ninh cung, liền đưa tới tiếng cười trộm của mọi người.

"Ngọc nhi tiêu sái anh tuấn của chúng ta, nhưng lại cười một xú nhadầu. Chỉ nghe nói xấu xí, không nghĩ tới sẽ xấu như vậy. Thật là uất ức Ngọc nhi của chúng ta rồi." Bác của Long Phụng Ngọc trưởng công chúa Long Phượng Kiều hướng Long Vũ Thiên, vừa nhìn thấy bộ dáng Lê Thái Nhi, liền thay chất nhi gọi dậy ủy khuất.

"Trường công chúa nói đúng lắm, thật sự nàng không xứng với Ngọc nhi của chúng ta. Ngươi xem một chút làn da nàng ta, đen tối như than đá. Ngươi xem một chút khuôn mặt nàng ta, nhăn nhoeo như một con khỉ. Ngươi xem một chút mắt nàng ta, một cái bụi, một cái nhỏ. Ngươi xem một chút khoe miệng nàng ta, một cao một thấp. Vương phi xấu như vậy, muốn mang thai giọt máu của Ngọc Nhi, không chừng cũng sẽ có bộ dạng xấu xí!" Du phi nương nương ý vào hoàng thượng sùng ái, từ trước đến giờ có tật xấu thích theo dõi người khác. Nhi tử của hoàng hậu, cười một nha đầu xấu xí như vậy, nàng cũng cảm thấy trong lòng hả hê. Ngoài mặt, là thay Ngọc Vương gia bất bình. Trên thực tế, là làm nhục hoàng hậu nương nương.

"Nhà có thể xấu xí, cũng không hẳn là không tốt. Tề Tuyên vương bởi vì nhà có thể từ xấu xí Vô Diêm, Tề vương mới có thể đánh bại Lỗ quốc, có được giang sơn." Nhị công chúa Long Vũ vương triều Long Phượng Thủy, đứng lên thay Lê Thái Nhi nói chuyện. Long Phượng Thủy thuở nhỏ hay gần gũi hoàng hậu, nàng dĩ nhiên sẽ về phe hoàng hậu và Long Phụng Ngọc. "Lại nói, Ngọc nhi cười Lê Thái Nhi, đồng thời cũng lấy được kinh thành đệ nhất mỹ nhân Vinh Lệ Nhi rồi sao? Từ xưa nói, xấu xí thì mỹ thiếp, hoà thuận vui vẻ. Ta xem, như vậy không có gì không tốt."

"Nhị công chúa nói, ta tất nhiên cũng để ý tới. Nhưng ngươi cũng phải xem, Lê Thái Nhi rốt cuộc có hay không tài hoa như Vô Diêm!" Du phi nương nương trả lời lại một cách mỉa mai, cười nói. "Xấu xí thì mỹ thiếp, ngược lại thật. Hoà thuận vui vẻ, cũng không biết có phải thật vậy hay không."

Long Vũ Thiên xem phía dưới nghị luận ầm ĩ, nhìn lại sắc mặt của hoàng hậu từ từ trầm xuống. Vội vàng ra hiệu bằng mắt cho Du phi, ý bảo nàng bớt nói thì tốt hơn.

Long Phụng Ngọc tai nghe trường bối nghị luận, trong lòng rất không có cảm giác. Mặc dù, hắn sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn không nhận được một hồi thương cảm. Ý chỉ của phụ hoàng bắt hắn phụng chỉ thành hôn một ngày kia, hôn nhân của hắn liền nhất định là một truyện cười. Lê Thái Nhi, nhất định làm một đề tài cho người ta nhạo báng hắn.

Hắn hận nữ nhân này, cũng không phải là toàn bộ bởi vì nàng xấu xí. Bởi vì hắn vô lực phản kháng thánh chỉ của phụ hoàng, liền đem oán hận đầy bụng kia, chuyển dời đến trên thân của nữ nhân này. Hắn lạnh nhạt nữ nhân này, còn có một nguyên nhân quan trọng. Lòng dạ nàng quá hẹp hòi, khí độ quá nhỏ. Xem phương thức xử sự của Vinh Lệ Nhi, xem Vinh Lệ Nhi đối với nàng một mực cung kính. Xem xem nàng xử lý sự kiện kiêu hoa vào phủ kia thế nào, xem xem nàng đối đãi Vinh Lệ Nhi hiền huệ thế nào. Hết thấy mọi chuyện làm cho hắn cảm thấy nàng càng thêm xấu xí, càng thêm làm người ta chán ghét.

Nhưng hắn mới có chuẩn bị tâm lý, cũng không nhớ đến trường hợp cười hồ khó xuống này.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Vinh Lệ Nhi chịu nhục

Lê Thái Nhi quyết định lấy xấu xí để che mắt mọi người, cũng không nghĩ đến sẽ gặp phải trường hợp lúng túng như thế. Trong lòng của nàng, không khỏi

một hờioán hận.

Ở trong vương phủ, chịu người nam nhân này lạnh nhạt. Trong hoàng cung, lại phải nghe các trưởng bối nghị luận. Đây hết thầy, đều là Long Phụng Ngọc tạo thành. Nếu không phải nam nhân này vô tình vô nghĩa, nàng cũng sẽ không khôi phục diện mạo xấu xí này. Cũng sẽ không khiến các trưởng bối soi mói, cũng sẽ không mất mặt.

Nước mắt, một mực trong hốc mắt đảo quanh. Nàng quật cường, đơn giản chỉ cần không để cho nước mắt lăn xuống.

Một bên Vinh Lệ Nhi, mặc dù làm bộ ôn uyển hiền huệ. Thần sắc thì rất hả hê, lúc mọi người không chú ý sẽ để lộ.

Hoàng hậu nhìn hoàng thượng cùng Du phi trao đổi ánh mắt, trong lòng đã không rõ tư vị. Nàng ngẩng đầu nhìn Long Phụng Ngọc và Vinh Lệ Nhi trong ngực hân, lại nhìn Lê Thái Nhi theo sát phía sau, trong lòng càng thêm một hồi chua xót. Mặc dù là Lê Thái Nhi xấu xí, ngoài dự liệu của nàng. Nhưng là, nàng thể nhưng đối với nha đầu này nổi lên lòng thương tiếc. Dung nhan xinh đẹp, tất nhiên sẽ làm cho nam nhân thích. Nhưng dung nhan xinh đẹp, có một ngày sẽ già đi! Nàng ban đầu cũng khuyênh quốc khuyênh thành, hôm nay còn không phải là.

Lại nói, Lê Lạc hysinh thân mình vì Long Vũ vương triều. Mẫu thân Lê Thái Nhi vì tình mà chết, nàng thành một đứa cô nhi. Không có người quan tâm sao? Nàng là quốc mẫu Long Vũ vương triều, nên ưu đãi với nàng a! Nghĩ tới đây, tình mẫu tử trong hoàng hậu, chợt bắt đầu phiếm lạm. Vì đánh vỡ không khí lúng túng này, nàng phân phó Lý Đức Phúc: "Lý công công, để Ngọc Vương phi kính trà đi!"

"Ngọc Vương phi kính trà." Lý Đức Phúc cao giọng hô.

Lê Thái Nhi và Vinh Lệ Nhi cùng tiến lên, nâng chung trà lên, tiến lên kính trà.

"Vinh thị thiếp, người trước lui ra. Ta muốn Ngọc Vương phi kính trà, người một thị thiếp, xem nào nhiệt gì?" Lời nói của hoàng hậu nương nương, mặc dù hướng về phía Vinh Lệ Nhi, cũng là nói cho Du phi nghe. "Vương phi chính là vương phi, thị thiếp chính là thị thiếp. Ở trên đại điện Khôn Ninh cung này, nhất định phải nhớ kỹ thân phận của mình. Vương gia đức độ chiều người thế nào, thì cũng là chuyện tình trong khuê phòng các người. Ở trong Khôn Ninh cung này, há lại cho người cùng vương phi ngồi ngang hàng."

Vinh Lệ Nhi một hồi xấu hổ, vội vàng cúi đầu lui xuống. Nàng chỉ chú ý nhìn chuyện cười của người khác, lại quên mình nguyên vốn chính là một truyện cười. Đường đường thiên kim tướng phủ, kinh thành đệ nhất mỹ nhân người người ca ngợi, lại là một thị thiếp. Mà nàng thể nhưng muốn vượt qua thân phận của thị thiếp, vọng tưởng cùng Lê Thái Nhi ngồi ngang hàng. Chẳng phải là lớn hơn chuyện cười, lớn hơn châm chọc.

Trong mắt Du phi nương nương, cũng toát ra thần sắc uất ức.

Hoàng hậu che chở và ân đức, khiến trong lòng Lê Thái Nhi một hồi ấm áp. Tay nàng giờ ly trà, quỳ trên mặt đất. "Phụ hoàng, nhi thần kính trà người. Nhi thần chúc phụ hoàng long thể khang kiện, vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Hoàng thượng nhận lấy trà Lý Đức Phúc chuyển tới, mỉm cười nói. "Ban thưởng cho Ngọc Vương phi."

Từng nhóm cung nữ một, nối đuôi mà vào. Từng cái khay một lên, đều là đồ cổ giá trị liên thành. Đồ trang sức mã não ngọc khí, càng thêm không nói ở đây.

"Tạ phụ hoàng ban thưởng." Lê Thái Nhi bái tạ, sau đó lại bưng lên một ly trà, quỳ gối trước mặt của hoàng hậu nương nương. "Mẫu hậu, nhi thần kính trà người. Nhi thần chúc phúc mẫu hậu phượng thể an khang, thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

Hoàng hậu đi tới bên cạnh Lê Thái Nhi, nhận lấy trà uống một hớp. Tự tay đỡ dậy Lê Thái Nhi, từ ái nói. "Hải tử, Đại Tướng Quân vị quốc vong thân, để cho người trở thành cô nhi. Những năm này, để cho người chịu khổ. Ai gia là quốc mẫu Long Vũ vương triều, chính là mẫu thân ngàn vạn con dân. Thái Nhi, từ nay về sau, người không phải là con dâu của ai gia, mà là nữ nhi của ai gia."

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ly trà phong ba

Hoàng hậu nhận từ, khiến Lê Thái Nhi rất cảm động. Nước mắt, bất tri bất giác chảy xuống. Nàng nằm ở trong lòng ngực ấm áp của hoàng hậu, cảm thụ hơi thở thuộc về mẫu thân. "Nhi thần, cảm ơn mẫu hậu."

"Chúng ta là người một nhà, không cần khách khí." Hoàng hậu nương nương móc ra khăn gấm của mình, cho Lê Thái Nhi lau lệ. Khăn tay lướt qua, lộ ra da thịt trắng như tuyết. Nhìn khăn gấm, phía trên dính đầy màu đen ô vật. Chẳng lẽ, nhạ đầu này dịch dung? Chẳng lẽ, con dâu thiên sinh lệ chất? Sự phát hiện này, khiến hoàng hậu nương nương rất vui mừng.

Kính trà sau đó thuận lợi rất nhiều. Các vị phi tần và công chúa, nhìn hành động của hoàng hậu nương nương, ai cũng ngượng ngùng giấu cọt dung mạo Lê Thái Nhi. Phụ thân người ta cũng vị quốc vong thân rồi, cũng nên quan tâm người ta một chút!

Đến cửa ải Du phi này, nhưng không có dễ dàng cho qua.

Lê Thái Nhi lần lượt dâng trà, Du phi nương nương cố ý không tiếp được. Ly trà kia, rơi vào trên y phục mỏng như cánh ve của Du phi, rồi sau đó, lại cách keng một tiếng rơi trên đất, vỡ thành từng mảnh. Lê Thái Nhi muốn nhặt mảnh vụn trên đất, thế nhưng cũng bị mảnh ỡ sắc bén làm đứt tay. Máu tươi, từng giọt chảy xuống.

"Ai u, bồng chét ta." Du phi nương nương cố ý tỏ ra một bộ dạng đau đớn khó nhìn, gào khóc thảm thiết. Mới vừa rồi, bị hoàng hậu lời nói lạnh nhạt. Hiện tại, nàng nhất định phải hành hạ nha đầu xấu xí này một phen. Hoàng hậu che chở người, ta sẽ cố tình muốn cho người sống không yên!

Hoàng thượng vờ nghe ái phi kêu thảm thiết, vội vàng chạy xuống. "Du phi, bị đau chỗ nào?" Vừa hỏi thăm thương thế Du phi, vừa xoay người trách cứ Lê Thái Nhi. "Ngọc vương phi, người cũng quá không cẩn thận. Thái y, thái y, mau tới!"

"Du phi nương nương, thật xin lỗi. Đây là ta không tốt, đây là ta không đủ cẩn thận." Lê Thái Nhi biết rõ không phải là lỗi của mình, nhưng lại không thể không nhận lỗi với Du phi. Nàng hồ đồ, cũng nhin ra được hoàng hậu và Du phi bất hòa. Nàng không muốn bởi vì mình, làm hại hậu cung bất hoà. Chỉ cần nàng chịu nhận lỗi, có thể tiêu trừ cái phong ba này, nàng cam nguyện đem trách nhiệm gánh chịu hết.

"Tiểu tiện nhân người, nha đầu xấu xí. Ta với người có thâm cừu đại hận gì, tại sao người cố ý không bỏ qua cho ta hả?" Du phi vừa khóc mắng Lê Thái Nhi, vừa nâng khóe mắt hướng tới hai mẹ con Long Phụng Ngọc.

Long Phụng Ngọc nghe xong lời này, lửa trong lòng bốc thẳng lên. Cái tính khí có chấp kia lại nổi lên.

"Du phi nương nương, Lê Thái Nhi có xấu xí, đó cũng là vương phi Long Phụng Ngọc ta cưới hỏi hoàng! Vương phi của Long Phụng Ngọc ta là dạng tiện, vậy người nói xem, ai mới là nữ nhân cao quý? Người sao?" Long Phụng Ngọc hần quyết không thể để Du phi chỉ vào mặt Lê Thái Nhi măm mắng. Hần có thể ghét bỏ nữ nhân của mình, quyết không thể để cho người khác vũ nhục nàng.

"Hoàng thượng, người xem. Lê Thái Nhi đem chính ta thành cái dáng này, Ngọc nhi hân. Ô ô." Du phi nương nương vừa nhìn Long Phụng Ngọc ra mặt, liền nhào tới trong ngực hoàng thượng khóc to. Có câu, lấy nhu thắng cương. Nàng cũng không tin, hoàng thượng có thể mặc kệ bộ dạng này của nàng.

"Ngọc nhi, rõ ràng là Ngọc Vương phi có lỗi. Người thân là trượng phu của nàng, không thay nàng nhận lỗi với Du phi nương nương, lại còn thêm dầu vào lửa?" Hoàng thượng không thể chịu được khi nhìn thấy nước mắt ái phi, chỉ có thể trách cứ nhè từ.

Long Phụng Ngọc nhìn phụ hoàng thiên vị, lửa giận càng khó có thể dập tắt. "Du phi nương nương, Lê Thái Nhi nàng kính trà, sao có thể làm phỏng người? Rõ ràng là người ném ly trà, tại sao muốn đẩy trách nhiệm đến trên người của nàng? Người giả họa cho nàng, mục đích là gì? đánh chó cần phải xem mặt chủ nhân! Chẳng lẽ, người là hướng về phía ta và mẫu hậu? Muốn hướng về phía chúng ta, cứ việc nói thẳng, cần gì quanh co lòng vòng đây?"

Bạn đang đọc truyện *Chi Phức Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thái nhi bị thương

Du phi nhìn Long Phụng Ngọc phơi bày âm mưu của nàng. Thẹn quá hóa giận, chỉ có thể khiến hoàng thượng cho nàng chỗ dựa. "Hoàng thượng, người xem, xem xem nhĩ tử của người nói chuyện với ta thế nào? Trong mắt của hân, căn bản cũng không có coi ta trường bối! Thay vì bị nhĩ tử của người nhục nhã như vậy, ta còn không bằng chết đi cho xong."

"Du Phi muội muội, người cần phải xem lại chút đi. Tiểu bối lớn tuổi hơn nữa, cũng là văn bối của người. Người tuy trẻ, cũng là trưởng bối của hân nha! Một trưởng bối so đo với văn bối, lòng dạ người cũng quá hẹp hòi rồi. Thật muốn bị bệnh vì người, hoàng thượng đau lòng vì người, cũng không có biện pháp thay người trị tội!" Hoàng hậu trong lòng mặc dù tức giận, nhưng vẫn mỉm cười khuyên Du phi. Nàng cai quản hậu cung, muốn cùng một phi tử đánh nhau, thật sự mất hết tôn nghiêm! "Muội muội, để tỷ tỷ xem một chút, phỏng chỗ nào."

"Thái y tới, để thái y xem đi!" Hoàng thượng vừa nhìn thái y tới, liền để cho thái y chẩn bệnh cho Du phi.

"Hoàng hậu nương nương, không cần người nhọc lòng. Lâm nhĩ, đỡ ta hỏi cung đi!" Du phi cự tuyệt thái y chẩn bệnh của nàng, kêu cung nữ Lâm nhĩ nâng dậy, đi ra khỏi Khôn Ninh cung. Một cuộc hồ hết âm ỉ, ly trã song gió, coi như là kết thúc. Hận ý trong lòng Du phi, lại nảy mầm!

Sau khi Du phi đi, hoàng thượng thần hồn bất định. "Hoàng hậu, người giúp ta khoản đãi Ngọc Vương phi. Ta có chút nhức đầu, phải về cung nghỉ ngơi một chút."

"Nô tì cung tiến hoàng thượng." Hoàng hậu biết, hoàng thượng là không yên lòng Du phi. Trong lòng mặc dù không vui, cũng chỉ có thể giả bộ không biết. "Lý công công, đừng quên tuyên thái y chẩn mạch cho hoàng thượng. Long thể hoàng thượng, là chuyện liên quan đến gia quốc đại sự, không thể qua loa." Hoàng hậu mặc dù là nhắc nhở Lý Đức Phúc, cũng là nói cho hoàng thượng nghe. Hoàng thượng nếu không quan tâm thân thể của mình, không tiết chế được bản thân. Vị hoàng hậu là nàng này, cũng không có biện pháp.

Hoàng thượng vừa đi, chúng phi tần cũng đều lần lượt tàn đi.

Mới vừa rồi Khôn Ninh cung còn phi thường náo nhiệt, lập tức an tĩnh lại. Trong phòng, chỉ còn lại có đám người hoàng hậu và Long Phụng Ngọc.

"Lê Thái Nhi, tay của người chảy máu? Tại sao muốn chịu đựng? Tại sao không lên tiếng? Chẳng lẽ, người không muốn sống rồi hả?" Long Phụng Ngọc thấy vết máu, mới biết Lê Thái Nhi bị thương. Hắn một phát bắt được tay phải của nàng, tìm kiếm vết thương kia.

Bàn tay nàng, cùng nữ nhân bình thường không khác. Da thịt trắng nõn mịn màng, mập mạp tiều tụy. Ngón tay cái hoàn hảo vô khuyết, ngón út và ngón áp **** thon dài mỹ lệ. Ngón trỏ và ngón giữa, bị dính vào nhau. Nếu như không nhìn kỹ, căn bản không nhìn thấy tàn tật.

Tại tay phải, không có phát hiện vết thương hắn muốn tìm. Long Phụng Ngọc lại bắt được tay trái Lê Thái Nhi, hắn nhìn thấy một vết máu mơ hồ. Vết thương kia, giống như một đạo thiên hà, chạy qua ngón trỏ và ngón giữa của Lê Thái Nhi.

Có lẽ, là bị vết thương này dẫn dắt. Trong đầu Long Phụng Ngọc, cứ nhiên lóe lên ý tưởng. "Nếu như có thể tách rời hai ngón tay này ra, có lẽ sẽ trở thành một bàn tay ngọc hoàn mỹ."

"Thái y." Hoàng hậu phát hiện Lê Thái Nhi bị thương, vội vàng gọi thái y đến chẩn bệnh cho nàng.

Trong mắt của Lê Thái Nhi, xôn lên một tầng lệ. Bị người nam nhân này nắm chặt tay, thế nhưng toàn thân nàng nóng ran, mềm yếu vô lực. Nàng không biết, nên hận người đàn ông này, hay là nên cảm kích người đàn ông này?

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cự tuyệt phân li giải phẫu

Một loại cảm xúc phức tạp, tập kích trái tim Lê Thái Nhi.

Nàng hận hắn, bởi vì hắn vô tình vô nghĩa, cũng bởi vì hắn đối nàng lạnh nhạt và coi thường!

Người đàn ông lạnh lùng này, thế nhưng hiểu được chuyện ly trà, không phải lỗi của Lê Thái Nhi nàng. Bởi vì nàng, hắn đã vạch mặt Du phi nương nương, cãi và không nghĩ. Từ trong lòng, nàng cảm kích người nam nhân này!

Cảm kích là cảm kích, hận là hận! Hận không thể tiêu diệt cảm kích của nàng, cảm kích cũng không thay thế được hận!

Nhiều người như vậy, cũng không có phát hiện nàng bị thương. Tại sao, tại sao cố tình lại là hắn phát hiện nàng bị thương? Chẳng lẽ, hắn ngoài mặt lạnh nhạt nàng lại vụng trộm quan sát từng cử động của nàng?

Lê Thái Nhi đã dùng hết lực lượng của toàn thân, đem tay nhỏ bé của nàng rút ra. Nàng muốn thoát khỏi hắn, là bởi vì nàng không cách nào giải thích được tại sao tìm nàng lại gấp nhanh như vậy!

Tại sao? Tại sao thời điểm người nam nhân này cầm tay nàng, nàng lại có cảm giác như vậy? Tim đập rộn lên, hô hấp dồn dập! Toàn thân nóng ran, tứ chi vô lực!

Người nam nhân này, nhất định là một con ma quỷ! Người nam nhân này, nhất định là khắc tinh của nàng! Vì không muốn bị thương tổn, nàng chỉ có thể tránh hắn càng xa!

Trong lòng Long Phụng Ngọc, thoáng qua một tia không vui.

Bao nhiêu nữ nhân xinh đẹp, chờ hắn tới cung chiều hắn đều khinh thường. Cái nha đầu xấu xí này, như thế nào lại cự tuyệt! Nếu không phải xem nàng là thê tử kết tóc phân với hắn, hắn mới mặc kệ sống chết của nàng?

Một loạt tiếng bước chân, tiếp theo là thanh âm bẩm báo của thái giám. "Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, Trần thái y đến." Trần thái y đi vào Khôn Ninh cung, vội vàng bôi thuốc cầm máu cho

Lê Thái Nhi.

Long Phụng Ngọc vừa quan sát, vừa mặt không biểu cảm thốt ra một câu nói. "Trần thái y, người xem ngón tay này của Ngọc Vương phi, có thể hay không giải phẫu tách ra?"

Trần thái y quan sát cẩn thận một chút, khẳng định nói. "Vương phi xương cốt rất tốt, chỉ là da dính vào nhau. Nếu muốn giải phẫu tách ra, cũng có thể. Nếu như Vương phi nguyện ý chịu được sự đau đớn xương cốt này, ta liền có thể tách ra cho nàng." Có câu, ngón trỏ liền tâm. Nếu muốn tách nó ra, sợ

rằng sẽ phải chịu đau đớn kịch liệt.

"Vây còn chờ gì? Làm luôn đi!" Trong mắt Long Phụng Ngọc, toát ra một tia ánh sáng hy vọng. Ngón tay nha đầu này có thể tách ra, như vậy nhất định sẽ dễ dàng rất nhiều, hoàn mỹ rất nhiều.

"Ta không muốn giải phẫu tách nó ra." Trong lòng của Lê Thái Nhi, một hồi chua xót.

Giải phẫu tách ra? Nói cho cùng, người nam nhân này chính là ghét bỏ nàng tàn tật xấu xí. Ghét bỏ nàng, tại sao còn muốn cưới nàng? Tại sao lại khiến cho tình cảnh của nàng lúng túng trên không ra trên dưới không dưới? Nếu cưới nàng, tại sao không thể tha thứ thiếu sót của nàng?

Bốn ngón tay thì làm sao? Bốn ngón tay thì sẽ không phải là người sao? Nàng không có cảm giác, bốn ngón tay có cái gì không tốt! Cảm kỳ thư họa, nàng tinh thông mọi thứ! Ngâm thi tác đối, nàng cũng không gì làm không được. Miêu Long thêu Phụng, nàng cũng thêu được. Tại sao nàng phải chịu giải phẫu khổ sở như vậy? Có lý do sao?

Nếu như là vì hân, nàng lại càng không có lý do đi làm cái giải phẫu này!

Sĩ vì vui mừng mấy người chết? Nữ vì vui mừng mấy người cho. Người nam nhân này nhìn cũng không muốn nhìn nàng một cái, đem tâm hồn để nàng một mình trông phòng bạn với cây đèn. Nàng tại sao phải để cho hân thay đổi nàng?

"Không làm?" Nữ nhân trời sinh đều thích đẹp, chẳng lẽ nữ nhân này trời sinh yêu xấu xí? Trong lòng Long Phụng Ngọc, xông lên một tia không kiên nhẫn. "Tùy người!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cự tuyệt phân li giải phẫu 2

Trần thái y vừa nhìn Vương Gia nổi giận, liền khuyên nhủ Lê Thái Nhi.

"Vương phi, Vương Gia cũng là vì sức khỏe của người. Nếu như áp dụng giải phẫu, đôi tay này của người, sẽ trở thành đôi tay ngọc hoàn mỹ nhất! Người không hy vọng chính mình trở thành như vậy sao?" Trần thái y vừa bồi thuốc cho Lê Thái Nhi, vừa kiên nhẫn khuyên can.

"Không hy vọng!" Lê Thái Nhi hàm chứa nước mắt, quát cường nói. Mỗi nữ nhân, đều hy vọng mình trở thành nữ nhân hoàn mỹ. Nàng là nữ nhân, dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Nhưng nàng thật sự không chịu nổi thái độ của Long Phụng Ngọc, không chịu nổi hân coi thường và không kiên nhẫn.

"Tại sao?" Lời nói của Lê Thái Nhi, ngoài suy nghĩ và dự đoán của Trần thái y. Hân luôn cho là, nghe thấy lời khuyên của hân, Ngọc Vương phi nhất định sẽ thay đổi chủ ý. Nữ nhân đều thích đẹp, vương phi dĩ nhiên cũng không phải ngoại lệ. Nhưng Ngọc Vương phi trả lời chắc chắn như vậy, làm cho hân rất kinh ngạc.

"Sĩ vì vui mừng mấy người chết? Nữ vì vui mừng mấy người cho. Ta không có lý do gì, mà phải chịu giải phẫu đau đớn này." Nước mắt Lê Thái Nhi, rơi cuộc không nhìn được rơi xuống. Nàng nói như vậy, chính là muốn nói cho Long Phụng Ngọc. Hân thật là quá đáng, hân làm nàng quá thất vọng! Nàng không có lý do gì vì một người nam nhân vô tình vô nghĩa, khiến cho chính mình trở nên hoàn mỹ. Một nam nhân lạnh lùng như vậy, không đáng giá nàng đứng trên mũi đao mà múa!

Sĩ vì vui mừng mấy người chết? Nữ vì vui mừng mấy người cho? Tâm Long Phụng Ngọc, lập bộp một tiếng! Nha đầu này, là khiển trách hân đối nàng ghét bỏ và coi thường nha!

Tâm Long Phụng Ngọc, hình như bị vật tắc bẹn, đâm xuống. Cả trái tim, cũng bối rối! Hân không thể không dùng ánh mắt tàn nhẫn, nhìn kỹ khuôn mặt xấu xí của Lê Thái Nhi: đúng là cái nha đầu xấu xí cao ngạo, quát cường!

Thương thức, cũng cảm thấy có chút buồn cười. Cái nha đầu xấu xí này, cư nhiên không biết tự lượng sức, muốn tâm Long Phụng Ngọc hân! Cái này làm cho người ta quá buồn cười, thật là chuyện cười cho cả thiên hạ!

Nàng nói cũng đúng, nàng không có lý do gì phải giải phẫu, cũng không có lý do chịu thứ đau đớn khổ sở này! Nếu hân không thích nàng, tội gì để cho nàng chịu đựng khổ sở như vậy? Vì mặt mũi Long Phụng Ngọc hân? Xác thực không đáng giá nàng như vậy làm!

"Trần thái y, băng bó cho vương phi một chút thôi." Long Phụng Ngọc hết sức bình tĩnh dòng suy nghĩ của mình, cố gắng cho việc không liên quan đến mình, vất chân ngồi xem. Nhưng hân cũng không biết tại sao, trái tim hân lại nhảy thình thịch không ngừng. Cả trái tim hân, vẫn vì đôi tay xinh đẹp tàn tật kia mà tức giận không dứt!

Trần thái y băng bó cho Lê Thái Nhi xong, khom người lui ra ngoài.

"Thái Nhi, cùng mẫu hậu tiến vào trong nghỉ ngơi một chút." Hoàng hậu lôi kéo tay Lê Thái Nhi, đi về phía nội thất. Vừa đi, vừa phân phó thị vệ. "Một lúc

lâu sau, truyền yến Khôn Ninh cung!" Thị vệ 'vâng' một tiếng, điNgự Thiện Phòng truyền ý chỉ hoàng hậu.

Trong đại sảnh Khôn Ninh cung, chỉ còn lại có hai người Long Phụng Ngọc và Vinh Lệ Nhi. Long Phụng Ngọc ôm Vinh Lệ Nhi vào trong ngực, thấp giọng an ủi nàng."Lệ Nhi, uất ức người." Suy nghĩ một chút mẫu hậu đối với Vinh Lệ Nhi thái độ, Long phụng ngọc liền một hồi đau lòng cùng đau lòng."Lệ Nhi, mẫu hậu không phải khinh thường gì người. Người nên nhìn ra, nàng là nhằm vào Du phi nương nương."

Nước mắt Vinh Lệ Nhi, rơi xuống. Từ sau khi bị hoàng hậu nhục nhã, nàng một câu cũng không có nói qua. Nàng rất cuộc chiều rõ, thị thiếp là không được tới nơi thanh nhả đây! Nhưng đối mặt Long Phụng Ngọc nhu tình chân thành, nàng vẫn là ôn nhu nói."Chỉ cần trong lòng Vương Gia có Lệ Nhi, Lệ Nhi cũng không cảm thấy uất ức."

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Dung nhan khuynh quốc

Lê Thái Nhi đi theo hoàng hậu vào nội thất.

"Lệ Nhi, mang chậu nước tới đây." Hoàng hậu nhìn Lê Thái Nhi, phân phó cung nữ bên cạnh. Nha đầu này là xinh đẹp hay xấu xí, chỉ cần rửa mặt sẽ biết rõ.

Một chậu nước đặt trước mặt Lê Thái Nhi, hoàng hậu nói với Lê Thái Nhi:"Đứa nhỏ này, hôm nay trời nóng như vậy, người rửa mặt một chút đi. Rửa mặt rồi ăn cơm, như vậy sẽ mát hơn."

"Mẫu hậu, nhi thần không thấy nóng." Lê Thái Nhi nhìn chậu nước rồi quay lại nhìn hoàng hậu. Trong mắt, thoáng qua chút bối rối. Nàng thế nào cũng không nghĩ đến, hoàng hậu sẽ bảo nàng rửa mặt. Nàng sao có thể rửa đâu? Nếu như rửa, sẽ không lộ ra dung nhan thật sao?

"Thái Nhi, tại sao lại biến bản thân trở lên xấu xí như vậy? Như vậy đối với người có ích lợi gì chứ?" Hoàng hậu nhìn vẻ mặt bối rối của Lê Thái Nhi thì càng muốn nhìn thấu con người của nàng.

"Mẫu hậu, sao người lại biết?" Lê Thái Nhi nghĩ thầm, hoàng hậu sao lại biết nàng dịch dung đây? Chẳng lẽ, bị phát hiện lúc giúp nàng lau nước mắt? Phát hiện thì cũng phát hiện rồi! Hoàng hậu nhân từ như vậy, thương yêu nàng như vậy. Có biết cũng sẽ không xử phạt nặng nề!

"Không có chuyện gì có thể giấu được ánh mắt của ai gia." Hoàng hậu cười một tiếng, chỉ vào chậu nước nói."Rửa mặt đi, ai gia muốn nhìn dung mạo thật của người một chút."

Lê Thái Nhi khóc lóc ngồi xổm xuống, dùng tay không bị băng bó kia lau đi khuôn mặt bẩn.

Hoàng hậu bị dung mạo xinh đẹp trước mắt kia là cho sợ ngây người. Nàng sống hơn bốn chục năm qua, vẫn chưa nhìn thấy dung nhan thanh lệ tuyệt thế như vậy! Cái nha đầu xinh đẹp này chính là vương phi xấu xí của nhi tử nàng sao? Thật là không thể tưởng tượng nổi.

Mắt đẹp, ánh mắt nhẹ nhàng, trong như nước mùa thu. Da thịt trắng nõn. Mi tâm hơi nhú lại, ngậm oán mang buồn. Miệng anh đào nhỏ nhắn, điểm ệ như được bôi son. Thân thể uyển chuyển, bước đi nhẹ nhàng phiêu dật. Nhìn thế nào cũng giống như tiên tử bước ra từ trong tranh.

"Nha đầu này, người là nữ nhi của Đại tướng quân Lê Lạc, Lê Thái Nhi sao?" Hoàng hậu có chút không thể tin được, xinh đẹp như vậy sao có thể mang tiếng là xấu xí đây?

"Mẫu hậu, nhi thần chính là Lê Thái Nhi." Lê Thái Nhi nhẹ nhàng hạ bái, lần nữa cúi lạy người mẹ chồng hiền lành này.

"Nha đầu xinh đẹp này, sao lại tự biến mình trở thành xấu xí như vậy?" Hoàng hậu kéo Lê Thái Nhi, cẩn thận suy nghĩ. Càng xem càng thích, càng xem càng mở cờ trong bụng.

"Gia phụ gia mẫu sau khi qua đời, Thái Nhi trở thành cô nhi không ai che chở. Lê ma ma sợ dung nhan xinh đẹp này của nhi thần sẽ rước lấy tai họa. Cho nên mới cố ý để nhi thần biến thành bộ dạng như bây giờ. Chỉ cần nhi thần có thể bình an gả ra ngoài, bà ấy mới có thể yên tâm! Thật vất vả, cuối cùng cũng xuất giá. Trọng phụ của nhi thần lại không thèm liếc nhìn nhi thần một cái. Hắn ngay cả khăn voan cũng không kéo xuống, liền vứt bỏ nhi thần. Đêm tân hôn, cả đêm, chỉ có một mình nhi thần trong phòng trống. Trong lòng tự nhiên sẽ tức giận. Cho nên đã gọi ma ma khôi phục bộ dạng xấu xí trước kia của mình. Bởi vì không muốn dùng nhan sắc bước tâm nam nhân. Nếu như vương gia không yêu nữ nhân xấu xí là nhi thần...nhi thần nhất định nhất định không để cho ai nhìn thấy dung mạo thật của mình." Lê Thái Nhi tin tưởng hoàng hậu hết lòng, nói ra tâm sự của mình.

"Thái Nhi, người đúng là một nha đầu quật cường. Mẫu hậu nhất định sẽ giúp người." Hoàng hậu bị Lê Thái Nhi quật cường làm cho cảm động. Nữ nhân dùng nhan sắc hấp dẫn nam nhân, cũng sẽ bị một nhan sắc xinh đẹp hơn cướp đi nam nhân đó. Lê Thái Nhi làm đúng, nữ nhân là phải như vậy. Tán thưởng Lê Thái Nhi, hoàng hậu cũng rất lo lắng. Cái tên nữ tử ngu ngốc kia, không biết có nhìn ra mỹ nhân không đây? Tình cảm của hắn và Lê Thái Nhi có thuận buồm xuôi gió không?

"Hoàng hậu, người muốn giúp nhi thần, trước chết, giúp nhi thần mời Lê ma ma tới đây đi." Lê Thái Nhi chỉ vào khuôn mặt của mình, rồi lại chĩa về phía Long Phụng Ngọc ở bên ngoài.

Hàng hậu thông tuệ lập tức hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lần đầu làm cha

Đoàn người Long Phụng Ngọc, xuống trước núi trước khi mặt trời nặn, chậm rãi trở lại Ngọc Vương Phủ.

Vừa tới Long Phượng hiền, một nha hoàn liền hoảng hốt chạy tới. Nàng quỳ trên mặt đất, bẩm báo Long Phụng Ngọc. "Vương Gia, không xong. Phu nhân nà, phu nhân nà sắp sinh rồi."

Cái nha hoàn, tên là Vân nhi. Phu nhân trong miệng nàng, là thị thiếp của Long Phụng Ngọc, Âu Dương Phi. Âu Dương Phi vốn là nữ tỷ bên cạnh Long Phụng Ngọc, bởi vì có mang giọt máu của Long Phụng Ngọc, được thu vào trong phòng làm thị thiếp. Long Phụng Ngọc trước khi cưới chính phi, Âu Dương Phi vẫn đi theo hắn ở tại Long Phượng hiền.

"Phi Nhi sắp sinh? Nhanh như vậy?" Trong lòng mắt Long Phụng Ngọc, có một tia vui mừng của người làm cha, cũng có vẻ lo lắng và bất an. "Tôn ma ma, nhanh lên một chút đi Ngưng Hương Các với ta."

Tôn ma ma, vốn là bà mẹ trong hoàng cung. Bởi vì xử sự cứng nhắc, được hoàng hậu phái đến Ngọc Vương Phủ chăm sóc Long Phụng Ngọc. Âu Dương Phi sắp sinh, Tôn ma ma này lại có đất dụng võ.

Long Phụng Ngọc vừa đi vào cửa Ngưng Hương các, liền nghe thấy tiếng kêu thống khổ của Phi Nhi kia. "Ai nha, đau chết mất. Ta sợ là, không sống nổi! Vương Gia đâu rồi, Vương Gia đã về chưa? Không thấy mặt Vương Gia, ta chết cũng không cam tâm a!"

Long Phụng Ngọc ba bước thành hai bước, nhảy vào nội thất Ngưng Hương Các.

Hắn một tay ôm lấy đỉnh đầu Phi Nhi, vừa lau mồ hôi trên khuôn mặt chonàng. "Phi Nhi, ta ở chỗ này. Phi Nhi, ngươi sẽ không có chuyện gì. Nhấn nại một ít, đứa bé sẽ rất nhanh sinh ra."

Y phục Âu Dương Phi, ướt đầm hết. Trên trán của nàng, thỉnh thoảng đổ từng giọt mồ hôi. Nàng cánh tay bắt được Long Phụng Ngọc, móng tay bám thật sâu vào thịt của hắn. "Vương Gia, ta sợ là sống không được."

"Phi Nhi, không được nói càn." Tâm Long Phụng Ngọc, rối rắm cả lên. Hắn có cảm giác, mình hô hấp đều có chút khó khăn. Nhìn Phi Nhi khổ sở như vậy, thế nhưng hắn lại không giúp được gì. Hắn thậm chí có một chút hối hận, hối hận để chonàng mang thai con của mình. Tại sao phải nương nàng mang thai đứa bé? Nếu như không có mang thai, nàng làm sao sẽ gặp loại hành hạ khổ sở này? "Tôn ma ma, người cứu mẹ con Phi Nhi đi!"

"Vương Gia, không nên kinh hoảng. Nữ nhân sinh con, cũng phải qua một cửa này. Qua cửa ải này, liền hết chuyện." Tôn ma ma thấy nhiều trường hợp nữ nhân sinh con, cho nên tuyệt không kinh hoảng. Có câu, chết bệnh chậm thầy thuốc, nói tuyệt không sai. "Vương Gia, người ra ngoài đợi chút đi! Phòng sinh có máu, người không phải thích hợp ở lại chỗ này."

"Không, ta muốn ở lại chỗ này! Ta nhất định phải xem Phi Nhi, mới có thể yên tâm!" Âu Dương Phi hầu hạ Long Phụng Ngọc nhiều năm, hai người vốn là thanh mai trúc mã, vô tư. Kể từ sau khi tiếp xúc da thịt, thì càng thân mật. Âu Dương Phi sinh, bước ngoặt nguy hiểm này, hắn tại sao có thể không ở bên cạnh nàng đây? Huống chi, nàng sinh đứa bé, là giọt máu của Long Phụng Ngọc hắn! Mẹ con các nàng mà không sống được, hắn còn không đau lòng chết?

Tôn ma ma cũng không miễn cưỡng. Nàng hiểu tính khí vương gia, chỉ cần hắn nhận định chuyện gì, chín trâu đều không thể làm cho hắn quay đầu lại!

Tiếng kêu của Âu Dương Phi, một lần so một lần lại càng thê lương. Tâm Long Phụng Ngọc, một trận nghẹn thở! Từng âm thanh trong trẻo của trẻ con khóc, vang dội Ngưng Hương Các.

"Chúc mừng Vương Gia, chúc mừng phu nhân. Phu nhân sinh hạ, là một tiểu vương Gia!" Thanh âm Tôn ma ma vui mừng, rung động màng nhĩ mỗi người.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Mệnh tiểu phúc mỏng

Khuôn mặt Long Phụng Ngọc tràn đầy vui mừng, đưa tay ôm đứa nhỏ trong tay.

Đứa nhỏ thật nhỏ bé! Khuôn mặt nho nhỏ, nhăn nhó. Chưa mở mắt ra, thế nhưng vẫn khóc ra nước mắt.

Long Phụng Ngọc cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: người nhỏ như vậy nhện như vậy, mười tám năm sau, sẽ trở thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất.

"Long Phụng Ngọc ta đã làm cha! Ta có con trai! Ngọc Vương Phủ rốt cuộc có người kế nghiệp!" Long Phụng Ngọc kích động hưng phấn, không nhịn được ngửa mặt lên trời kêu lớn. Đây là niềm vui sướng khi lần đầu tiên được làm cha, che giấu tất cả. Hắn hoàn toàn không có phát hiện, một ma chướng đã duỗi đến trên người đứa bé này. "Phi Nhi, người là công thần của Ngọc Vương Phủ a! Ta nhất định tấu với phụ hoàng, để cho hắn cho người một danh phận chính đáng!"

"Vương Gia, Phi Nhi tình nguyện làm thị tỳ bên người cả đời. Ta không cần cái gì danh phận, thật! Vương Gia, người cũng không cần quá cứng chiều đứa bé này. Ta sợ, mạng hắn nhỏ phúc mỏng, không chịu nổi cái vinh sùng này!" Âu Dương Phi yếu đuối, không còn hơi sức nằm ở trên giường. Vương Gia thích đứa nhỏ này, theo lý thuyết là một chuyện tốt! Nhưng nàng có một cảm giác xấu, sợ đứa bé này không chịu nổi tất cả!

Âu Dương Phi có dự cảm như vậy, là bởi vì nàng hiểu thân phận, địa vị của mình! Nàng chỉ là một nữ nhân xuất thân thị tỳ, một không có chỗ dựa, hai không có danh phận. Sao dám vọng tưởng hoàng thượng cho nàng cùng vương phi đánh đồng đây? Ngay cả tới trác vương phi, nàng cũng không thể ganh đua so sánh. Người ta có Thừa Tướng làm chỗ dựa, nàng có cái gì đây? Nếu quả thật có ý tưởng không an phận, sợ rằng sẽ khiến cho đứa bé không sống được bao lâu a!

"Phi Nhi, nhi tử của Long Phụng Ngọc ta, làm sao sẽ mệnh tiểu phúc mỏng đây? Người yên tâm, nhi tử đã có ta che chở, nhất định sẽ khỏe mạnh vui vẻ lớn lên! Con của chúng ta, ta sẽ che chở, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!" Long Phụng Ngọc biết Phi Nhi bán khoán là cái gì! Chỉ cần có hắn ở đây, hắn cũng không tin có người dám động đến con trai của hắn! "Phi Nhi, người tốt nhất điều dưỡng thân thể. Chuyện còn lại, giao cho ta là được!"

"Vương Gia, coi chừng tiểu vương Gia." Nhạ Hoàn Vân nhíu mày ôm đứa nhỏ trong ngực Long Phụng Ngọc, cẩn thận đặt trên giường Âu Dương Phi.

Ngưng Hương Các đang trong vui sướng cũng không phải mỗi người trong Ngọc Vương Phủ này đều vui sướng như vậy. Vinh Lệ Nhi đứng ở ngoài cửa Ngưng Hương Các, nghe tiếng khóc đứa bé và tiếng cười Long Phụng Ngọc, trong lòng một hồi dờn sóng lấp lờ.

Nàng chỉ nghĩ, Lê Thái Nhi là kẻ địch duy nhất của nàng. Lại không nghĩ rằng, Vương Gia vẫn còn có một "Dưới đất phu nhân". Hơn nữa, nữ nhân Âu Dương Phi lại sinh hạ giọt máu của Long Phụng Ngọc. Ghét nhất là, nhi tử của tiện nhân này, lại là con trai lớn trong Ngọc Vương Phủ!

"Không được, nhất định không thể để cho nghiệt chủng kia sống sót!" Trong lòng Vinh Lệ Nhi âm thầm thề. Nếu để cho đứa bé này sống sót, mẫu bằng tử quý, nên là Âu Dương Phi rồi! Chỉ có diệt trừ mẹ con Âu Dương Phi, Vinh Lệ Nhi nàng mới có thể có ngày nổi danh.

Ngày ở cữ, đứa bé, dễ dàng "Chết non" nhất rồi! Nàng nếu muốn để cho hắn "Chết non", còn không phải là chuyện dễ dàng?

Nếu như đứa bé này chết non, Vinh Lệ Nhi nàng có nắm chắc, là sinh hạ một hoàng tử cho Long Phụng Ngọc! Nếu như đứa bé của nàng, thừa kế tước vị vương gia, nàng mới có thể trở thành người vĩnh viễn thắng!

Như thế nào, mới có thể một mũi tên trúng hai con chim đây? Vừa có thể giải quyết hai mẹ con trong Ngưng Hương Các, có thể giả họa Lê Thái Nhi, đó mới là thượng sách!

(*Lời tác giả) Ha ha, ta đi ra ngoài một hồi lâu. Trở lại phát hiện rất nhiều nhân vật! Vừa nhìn, lại là cùng một cái vấn đề!

Được, cái vấn đề, ta trở lại với mọi người!

Tất cả nam nhân xã hội phong kiến, đều có tư tưởng tam thê tứ thiếp. Trước khi kết hôn, cũng đã cùng với rất nhiều tỷ nữ không trong trắng! Mang thai, cũng rất bình thường.

Ta nói thanh mai trúc mã, ý tứ khác chính là ý tứ cùng nhau lớn lên. Mà tình cảm giữa bọn họ, thân tình như vậy! Nhưng tình cảm như vậy, cũng không nhất định là chân ái!

Ta nghĩ, tất cả mọi người xem qua Hồng Lâu Mộng rồi!

Cổ Bảo Ngọc mới quen mây mưa thì đã ở tuổi mười ba! Người cùng hắn, chính là nữ tỳ thân cận của hắn Tập Nhân! Cái này ảnh hưởng hắn yêu Lâm Đại Ngọc sao? Hắn yêu Lâm Đại Ngọc, lại cưới Tiết Bảo Thoa. Nếu như hắn không động vào Tiết Bảo Thoa, làm sao sẽ xuất hiện Lan Quế có tin vui đây! Tiết Bảo Thoa, làm sao sẽ mang thai đứa bé của hắn đây?

Về phần nữ chủ, tại sao không hận Long Phụng Ngọc, còn đối với hắn có cảm giác. Ta lại đến hồi phục cái vấn đề này: nữ tử thời cổ đại, đều có tư tưởng từ đầu tới cuối. Nếu gả cho Long Phụng Ngọc, ở trong lòng của nàng, cả đời nhất định chỉ có nam nhân này rồi! Việc đáng tiếc hận, ghen là ghen! Một nữ tử không nhìn thấu hồng trần, rất khó thoát khỏi cái tư tưởng tam tòng tứ đức. Đây chỉ là hư cấu bối cảnh chuyện xưa, nhưng nó vẫn là vấn đề cổ trang! Không phải truyện xuyên không. Nữ chủ không thể nào là cô gái có tư tưởng hiện đại. OK? Câu trả lời của ta, mọi người hỏi không?

Ha ha, có nhấn lại, chúng tỏ mọi người thích, mọi người chú ý. Từ hướng nhìn này, nói rõ câu chuyện này có sức ảnh hưởng!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tiếng đàn lúc nửa đêm

Lúc nửa đêm, bóng tối bao trùm toàn bộ thế giới.

Trong Ngọc Vương Phủ, truyền đến một giai điệu du dương thương cảm. Với Thuận Phong đang tuần tra trên nóc nhà, âm thầm suy tư. Nửa đêm canh ba, người nào ở đây gảy đàn nhị? Hắn men theo tiếng đàn, một đường tìm tới.

Tiếng đàn, là từ trong biệt viện Long Phụng hiển truyền tới! Với Thuận Phong sững sốt: người gảy đàn nhị, sẽ không phải là Ngọc Vương phi thần bí chứ? Chẳng lẽ, bốn đầu ngón tay, cũng có thể trình diễn ra nhạc khúc mỹ diệu này sao?

Với Thuận Phong thật sự nhìn không được lòng hiếu kỳ của mình, muốn dò xét đến cùng! Hắn thân pháp từ từ mở cửa sổ ở mái nhà trong trông vào.

Mặt mũi xinh đẹp, một nữ nhân thanh lệ mê người, ngồi bên cạnh một bộ cổ tranh. Ngón tay tung bay, tiếng đàn bốn phía. Hai người bồi ngồi bên cạnh nàng, chính là Lê ma ma và Tiểu Yến.

Chẳng lẽ, nữ nhân xinh đẹp kia, chính là Ngọc Vương phi chân chính? Nếu nàng xinh đẹp như vậy, tại sao muốn cố ý biến mình thành xấu xí đây? Nữ nhân dựa vào xinh đẹp tranh thủ tình cảm còn không kịp, nàng làm sao sẽ cố ý che giấu vẻ đẹp của mình?

Với Thuận Phong đang suy tư, trong phòng truyền đến đối thoại của ba nữ nhân.

"Tiểu thư, trời không còn sớm. Người nghỉ ngơi một chút đi! Ngày mai, chính là ba ngày lại mặt ngày. Người không nghỉ ngơi, sẽ có tinh thần à?" Yển nhi không đành lòng tiểu thư ngồi lâu, nên mới dám kéo nàng dậy.

"Thái Nhi, người nghỉ ngơi một hồi đi! Không nghỉ ngơi, trời sắp sáng rồi." Lê ma ma ở một bên, không ngừng nhắc. "Ta đây xương cốt già, nhưng không chịu đựng được rồi."

"Lê ma ma, Yến nhi, ngày mai lại mặt, chúng ta thì miễn đi!" Lê Thái Nhi muốn miễn tập tục lại mặt ba ngày, nàng tự có suy nghĩ riêng của nàng.

Bởi vì nàng so với ai khác đều biết, ba ngày lại mặt, không chỉ là một mình nàng. Long Phụng Ngọc sẽ lại mặt với nàng sao? Trong lòng nàng không yên lòng! Từ thái độ hằn đối với nàng, hẳn nhất định không muốn hồi tưởng quân phủ với nàng. Nếu như vậy, nàng cần gì tự rước lấy nhục đây? Dù sao, cha mẹ của nàng cũng đã không còn nữa. Nàng vừa không có vị huynh đệ tỷ muội nào, có trở về nhà hay không, có ý nghĩa gì đây?

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại: diendanlequydon.com

Nếu như nàng không lại mặt, như vậy thì sẽ ít đi rất nhiều lúng túng! Nàng không cần gượng co, hẳn cũng không cần chán nản rồi. Hắn bồi Vinh Lệ Nhi trở về phủ Thừa Tướng, chẳng phải là tất cả đều vui vẻ hay sao?

"Thái Nhi, như người vậy thôi lui. Chủ tử Phụng Nghi uyển, chưa chắc chịu chấp nhận tình ý này của người à?" Lê ma ma vừa nghe Lê Thái Nhi nói, đã hiểu suy nghĩ của nàng. Nàng dùng ánh mắt sầu lo, nhìn ánh mắt yên tĩnh của Lê Thái Nhi. "Bất chiến tự lui, đó không phải là vĩnh viễn không công gây nổi danh sao?"

"Lê ma ma, ta đã nghĩ thông suốt. Cuộc sống chỉ là mấy chục năm, cần gì phải tranh tranh đấu đấu mà vượt qua? Bình yên sống qua ngày, không phải rất tốt sao? Có câu, là đồ của người, người khác giành không được! Thứ không thuộc về người, chạm cũng chạm không đến!" Vào thời khắc trời vừa tối, Lê Thái Nhi còn ôm một tia hi vọng. Đợi một chút đến nửa đêm, cũng không nhìn thấy bóng dáng Long Phụng Ngọc. Lòng của nàng, rất cô đơn rất đau đớn!

Cô đơn thương cảm cực kỳ, mới nhớ tới gảy đàn giải buồn.

Không ngờ, khảy đàn xong, tâm tình cũng bình tĩnh lại. Nam nhân này, cho tới bây giờ đều không thuộc về nàng! Hắn thích đến chỗ nữ nhân kia, thì cứ tới chỗ nữ nhân kia đi! Nàng không quản nhiều như vậy, cũng không muốn quản!

"Tiểu thư nghĩ như vậy, là được rồi. Vương Gia là nam nhân vô tình vô nghĩa, không muốn hắn cũng được! Tiểu thư, ta mang nước rửa chân cho người. Rửa chân, ngủ sớm một chút đi!" Yển nhi đẩy cửa ra khỏi phòng, đi mang nước rửa chân. Với Thuận Phong sợ bị người phát hiện, vội vàng lách người rồi đi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Một hòn đá hạ hai con chim

Với Thuận Phong nằm ở trong phòng ngủ của mình, thế nào đều không thể tiến vào mộng đẹp. Trong óc của hắn, vẫn thoáng hiện ra dung nhan của Lê Thái Nhi. Nàng một lát xấu xí giống quỷ, một lát xinh đẹp được như tiên!

Vị vương phi này, thật đúng là thần bí khó lường! Nàng có dung mạo kiều diễm như hoa, lại tự biến mình thành xấu xí vô cùng. Làm như vậy, rốt cuộc tại sao? Chẳng lẽ, nàng cam nguyện bị vương gia lạnh nhạt? Chẳng lẽ, nàng là đang trốn tránh Vương Gia?

Chuyện này, có nên nói cho Ngọc Vương gia không?

Nếu như hắn nói cho Vương Gia, nên nói như thế nào, nói hắn theo dõi Long Phụng hiền? Nói hắn tò mò? Vương Gia có thể tin sao? Vương Gia có thể hay không hoài nghi, hắn là tâm bất chính? Tuy rằng hắn đối với người Vương phi này tràn đầy thương hại, tò mò, ái mộ tình, nhưng hắn vẫn chưa từng có hy vọng xa vời, hắn và nàng có thể xảy ra chuyện tình gì không nên?

Với Thuận Phong so với ai khác đều hiểu: một là vương phi, một là thị vệ, thân phận khác biệt, địa vị khác xa bọn họ, căn bản cũng không có hi vọng tiến tới với nhau! Dù có đi cũng không có kết quả, tội gì không muốn an phận đây?

Nếu sợ Vương Gia hoài nghi, sẽ giả bộ cái gì cũng không biết là được! Giữa Vương Gia và Lê Thái Nhi, sẽ xảy ra chuyện gì, hắn là thị vệ, tự có thể yên lặng theo dõi kỳ biến!

Với Thuận Phong mới vừa nhắm mắt ngủ, ngoài cửa sổ liền vang lên cấp dưới bẩm báo. "Voi đại nhân, trời đã sáng rồi. Chuyện vương phi lại mặt bangay, cần phải chuẩn bị!"

"Ừ, ta biết rồi." Với Thuận Phong lật người rời giường, vừa rửa mặt, vừa suy tính. Nếu Ngọc Vương phi tính toán không muốn lại mặt, vậy hắn chỉ dùng an bài trắc vương phi lại mặt.

Không được, Vương Gia muốn hỏi tới chuyện này, hắn bào chữa thế nào đây? Cũng không thể nói cho Vương Gia, hắn đêm qua thăm dò Long Phụng hiền, nghe vương phi và nha đầu đối thoại chứ?

"Lại đi hỏi Ngọc Vương phi một lần, chẳng phải được sao!" Với Thuận Phong mặc chỉnh tề, chạy thẳng tới Long Phụng hiền.

Sáng sớm trong Long Phụng hiền, cực kỳ u tĩnh.

Với Thuận Phong đi vào cửa chính, đã nhìn thấy Lê Thái Nhi, vẫn là bộ dạng xấu xí kia. Giờ phút này, nàng đang xem một quyển sách thuốc thật dày. Ánh mắt yên tĩnh, và lại cực kỳ chuyên chú.

"Vương phi, thuốc hạ đến hỏi một chút. Ngài lại mặt thăm người thân, muốn thuốc hạ chuẩn bị cái gì?" Với Thuận Phong cúi người xuống, thi lễ hỏi.

"Voi thị vệ, không cần phí tâm. Nói cho Vương Gia, lại mặt thăm người thân, thì đi thôi!" Ánh mắt Lê Thái Nhi, thủy chung dừng lại ở trong sách thuốc.

Với Thuận Phong khom người thối lui khỏi Long Phụng hiền, đi vòng đến Phụng Nghi uyển.

Thời điểm hắn đến Phụng Nghi uyển, Long Phụng Ngọc đang trong Phụng Nghi uyển múa kiếm. Kiếm đi hình rồng, gió kiếm vù vù có tiếng. Vinh Lê Nhị một thân lụa mỏng, ngồi ngay ngắn ở một bên, vừa quan sát vừa ủng hộ. "Kiếm pháp của Vương gia, thật là tuyệt diệu tuyệt luân a!"

Với Thuận Phong thấy Long Phụng Ngọc múa kiếm, cũng không có ngạc nhiên. Hắn là thị vệ của Long Phụng Ngọc, dĩ nhiên biết hắn vẫn thao võ lược. Đợi Long Phụng Ngọc múa kiếm kết thúc, hắn tiến lên bẩm báo. "Khởi bẩm Vương Gia, vương phi muốn thuốc hạ chuyển tới Vương Gia, nàng không muốn về lại mặt!"

"Ta biết rồi." Long Phụng Ngọc cũng không có hỏi tới, lý do vương phi không muốn lại mặt thăm người thân. Hắn chỉ là nhàn nhạt đáp một tiếng, coi như là biết chuyện này.

Một bên Vinh Lê Nhị, trong lòng không nhịn được vui mừng. "Không cần lại mặt thăm người thân? Ha ha, nha đầu xấu xí này, cũng tự biết rõ bản thân mình."

Nàng không những có thể cùng Long Phụng Ngọc lại mặt thăm người thân, hơn nữa còn có thể thoát khỏi hiềm nghi phạm tội. Ha ha, cơ hội nàng áp dụng kế một hòn đá hạ hai con chim, rốt cuộc đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Thăm người thân phủ Thừa Tướng

Long Phụng Ngọc vừa thay y phục vừa âm thầm suy nghĩ. Lê Thái Nhi không muốn lại mặt, để Long Phụng Ngọc hấn bót đi không ít khó khăn.

Nhàđầu xấu xí này, tại sao không muốn đi lại mặt? Vì cha mẹ đều qua đời?Không muốn tranh giành với Vinh Lệ Nhi? Sợ hấn ở giữa bị làm khó? Haykhông muốn cùng hấn trở về phủ?

Không cần biết là vì lý do gì, nàng không muốn trở về phủ cũng bót đi không ít phiền toái không cần thiết cho hấn!

Long Phụng Ngọc nhìn cảnh xuân trước mặt, Vinh Lệ Nhi tràn đầy vui vẻ, không nhận được mà hôn lên mặt nàng một cái. Nữ nhân này, không hổ là kinhthành đệ nhất mỹ nhân. Lúc nào nhìn thấy nàng cũng đều cảm thấy xungquanh toàn cảnh đẹp, "Lệ Nhi, ta đi Ngưng Hương các xem hải tử một chút, một lát sau chúng ta sẽ lê đường đi phủ Thừa Tướng."

"Tiểu vương gia mới vừa sinh hạ, thân thể Phi Nhi tỷ tỷ lại suy yếu. Vương gia,người cũng nên đi xem hai mẹ con họ một chút! Đi đi, ta sẽ kiên nhẫn chờ người." Vinh Lệ Nhi tỏ ra quan tâm cười nói, "Chờ ta thăm người nhà trở về, nhất định sẽ qua thăm Phi Nhi tỷ tỷ và Tiểu vương gia một chút."

"Lệ Nhi, người thật tốt." Long Phụng Ngọc ôm Vinh Lệ Nhi, rồi đi tới NgưngHương các. Vừa đi, hấn vừa âm thầm suy nghĩ: Vinh Lệ Nhi này thật đúnglà một nữ nhân hiền huệ, dung mạo xuất chúng, tâm lòng lại rộng lớn hơnnhững nữ nhân khác.

Long Phụng Ngọc vừa đi, thì về mặt tươi cười của Vinh Lệ Nhi liền trầm xuống.

Vương gia đưa nàng về thăm người thân, lại còn tranh thủ thăm hải tử kia. Quá đáng, thật quá đáng. Xem đi, xem một chút đi, xem lần cuối cùng đi!

"Lam ma ma, Lam ma ma." Vinh Lệ Nhi vừa dứt lời, Lam ma ma liền mặt mũi xuất hiện trước mắt nàng, "Tiểu Thư, người có gì phân phó?"

Vinh Lệ Nhi ở bên tai Lam ma ma nhỏ giọng nói, Lam ma ma liền tiếp gật đầu, vâng dạ đáp ứng, "Tiểu thư thật thông minh, kể một hòn đá hạ hai con chimnày, có thể loại bỏ hết chướng ngại vật! Sau này, người chính là Ngọcvương phi trong Ngọc Vương phủ này rồi!" Lam ma ma đưa ngón tay cái, tán thưởng mưu kế của Vinh Lệ Nhi.

Bên ngoài phủ Thừa Tướng, ngựa xe như nước. Trong phủ Thừa Tướng, khách khứa đông kín.

Hôm nay, Vinh Bản đặc biệt hưng phấn. Sáng sớm, nữ nhi cho người về phủ báo tin. Người tới chẳng những nói nữ nhi được Vương gia sủng ái, hơn nữa còn đem đến một tin tốt, Vương gia đưa nữ nhi về thăm người thân.

Vinh Bản thật sự không nghĩ tới, địa vị trong Ngọc vương phủ của nữ nhi còncao hơn Ngọc Vương phi. Vì để cho mọi người đối với chuyện này, sẽ phảnhình với con mắt khác xưa, nhân dịp nữ nhi về thăm nhà, hấn mời tất cảvăn võ bá quan trong triều làm khách.

"Thừa tướng, người phúc khí cũng thật tốt! Sinh ra một nữ nhi xuất chúng như vậy,có thể khiến mộtngười xuất chúng như Ngọc Vương gia trở thành con rể của mình. Khiếnngười ta ghen tỵ, khiến người ta hâm mộ." Một viên quan quyền cao chứctrọng nịnh bợ, Vinh Bản vừa là Thừa tướng vừa là hoàng thân quốc thích.

"Thượng thư đại nhân, người đề cao Vinh Bản ta quá rồi." Vinh Bản, ngoài mặtgiả vờ khiêm tốn, trong lòng cũng đắc ý vênh váo đến cực điểm.

"Khởi bẩm Thừa tướng, từ tiểu thư và Ngọc Vương gia đã tới bên ngoài phủ rồi." Một gia đình chạy tới bẩm báo.

"Nữ nhi và Ngọc vương gia đã đến bên ngoài phủ? Tốt, ta phải đích thân ranghèng đón bọn họ về phủ." Vinh Bản đi trước, phía sau là một đoàn quanviên muốn nịnh bợ Ngọc Vương gia.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tiểu vương gia chết bất đắc kỳ tử

Vinh Lệ Nhi mặt mày hớn hờ, được Long Phụng Ngọc đỡ xuống, bước đi duyên dáng, cả hai cùng xuống kiệu.

Hai người ngồi một cỗ kiệu, quần thần quỳ rạp trên mặt đất.

"Vi thần Vinh Bản, tham kiến Vương gia Vương phi, thiên tuế thiên tuế thiên tuế." Vinh Bản vừa quỳ lạy vừa hô to thiên tuế, những đại thầnkhiác cũng hô to thiên tuế theo.

Long Phụng Ngọc khom người đỡVinh Bản trên mặt đất dậy, khách khí nói, "Vinh Thừa tướng, chúng ta làngười một nhà, lễ nghĩa quân thần, sau này bỏ đi."

"Cha, Vương gia tôn quý, dù sao cũng là con rể của người, người cũng không cần khách khí với hần." Vinh Lệ Nhi kéo ta Vinh bản, cố ý tỏ ra thẹn thùng.

"Lệ Nhi, lời như vậy không thể nói, Vương gia dù là con rể của phủ Thừaturóng, nhưng hần cũng là vương gia đương triều." Vinh Bản ngoài mặt thì tỏ ra khiêm tốn, nhưng thực ra nói để cho bằng hữu và văn võ bá quan nghe. Ha ha, Vương gia tôn quý cũng nói hần không cần lễ nghĩa quân thần. Đại thần trong triều còn ai dám coi thường hần.

"Vinh Thừaturóng, Lệ Nhi nói không sai, ta là con rể tướng phủ, tất nhiên là vănbối của người. Sau này không cần lễ nghĩa quân thần." Long Phụng Ngọc nhìn Vinh Lệ Nhi thẹn thùng, cười nói.

"Vương gia, mời" Vinh Bản khom người, mời Long Phụng Ngọc và nữ nhi vào phủ.

Cả đám người, vào tướng phủ. Giới thiệu với nhau, nói chuyện với nhau. Long Phụng Ngọc dẫn đầu ngồi vào vị trí.

Vinh Lệ Nhi chia tay Long Phụng Ngọc, đi vào nội thất. Mẫu thân nàng và batý tỷ đã sớm chờ lâu. Mẹ con tỷ muội, không tránh được bàn và chuyệnkhê phòng của Long Phụng Ngọc và Vinh Lệ Nhi.

"Lệ Nhi, người nói thật đi? Hai đêm sau khi cưới, vương gia đều ở chỗ của người?" Đại tỷ Vinh Lan Nhi, lộ ra bộ mặt kinh ngạc.

"Dĩ nhiên, tiểu muội chúng ta là kinh thành đệ nhất mỹ nữ cơ mà! Ngay cả nữ nhân chúng ta nhìn còn không thể không thích. Huống chi, Long PhụngNgọc lại là nam nhân. Nếu như Long Phụng Ngọc có thể chống lại sự hấp dẫn của tiểu muội, vậy thì quá kỳ quái rồi." Tam tỷ Vinh Bình Nhi, ha hả cười.

"Nếu là nam nhân, ta cũng muốn cưới tiểu muội." Nhị tỷ Vinh Tuyết Nhi cũng hòa theo.

"Mấy nha đầu điên này, có thể nghiêm chỉnh một chút hay không? Điện điềnkhung khùng như vậy, thử hỏi có một chút bộ dáng tiểu thư khuê các haykhông?" Vinh Lệ Nhi cười, xoay qua nói với mẫu thân, "Mẫu thân, người giáo huấn ba tỷ tỷ một chút đi."

"Vương phi có lệnh, ta đươngnhiên phải làm theo. Ba nha đầu các người, theo ta." Vinh phu nhân giả bộ nghiêm túc, nhưng trong ánh mắt vẫn lộ ra chút vui vẻ.

Mấy mẹcon đang vui vẻ, lam ma ma bỗng chạy vào kêu, "Tứ tiểu thư, vương giakêu người ngay lập tức trở về Ngọc vương phủ với hần."

"Trở vềphủ? Com vẫn chưa ăn, sao lại trở về phủ?" Về mặt Vinh phu nhân khó hiểu và kinh ngạc. Nữ nhi về tới chưa lâu, sao vương gia lại kêu nữ nhi quay về phủ?

"Người Ngọc vương phủ tới bẩm báo, nói Tiểu vương giadội nhiên chết bất đắc kỳ tử. Vương gia thương tâm muốn chết, lập tứctrở về phủ." Lam ma ma nhảy mất với Vinh Lệ Nhi một cái, ý bảo nàng đi làm xong việc.

"Mẫu thân, Ngọc vương phủ xảy ra chuyện, ta phảiquay trở về với Ngọc vương gia. Ngày khác quay lại thăm sức khỏe người." Vinh Lệ Nhi cũng không nghĩ tới việc lại diễn ra thuận lợi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tra rõ hung thủ

Mặt của Longphụng Ngọc âm trầm, thật là dọa người! Trong ánh mắt, mang theo đauthương không thể nói lên lời! Sau đau thương là ánh mắt muốn giết người.

Vinh Lệ Nhi nhìn hần không lên tiếng, nàng cũng không lên tiếng. Nàng biết,bây giờ, Long Phụng Ngọc đã đánh mất lý trí. Ai không cẩn thận đụng phải hần, chắc chắn sẽ bị hần xé rách thành từng mảnh. Vinh Lệ Nhi nàngkhông ngốc, tất nhiên sẽ không tự rước họa vào thân. Hiện tại nàng chắc chắn làm một việc duy nhất, chính là yên lặng xem kịch hay, làm ngư ôngđắc lợi.

Long Phụng Ngọc, Vinh Lệ Nhi và Vội thị vệ Vội ThuậnPhong vừa vào Ngưng Hương các, liền nghe thấy tiếng khóc tê tâm liệt phế của Âu Dương Phi. Thanh âm bi thương kia, khiến người ta không khỏi cảm thấy đau buồn và đồng cảm.

"Con của ta, người chết thật thêthảm! Số ta khổ mà, sao người có thể để lại mẫu thân mà đi một mình!Người phải mang mẫu thân đi cùng!" Bất kỳ một người mẹ nào khi mất conđều sẽ khóc bi ai như vậy, Âu Dương Phi dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Đi vào phòng của Âu Dương Phi trong Ngưng Hương các, Long Phụng Ngọc bị một màn trước mắt làm chấn động.

Âu Dương Phi đầu tóc bù xù, ngồi trên mặt đất, tiếng khóc bi thương muốnchết. Trong lòng của nàng, ôm một đứa bé mới sinh một ngày. Mặt mũi haitừ

rất dữ tợn, thất khiếu (là hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng) ramáu thê thảm không nỡ nhìn. Bất luận ai cũng có thể nhìn ra, đứa nhỏ này là bị trúng độc mà chết!

Vinh Lệ Nhi liếc mắt nhìn cũng không muốn nhìn nữa, nàng sợ nếu nàng cứ nhìn cái hài tử đã chết thất khiếu đều chảy máu kia, buổi tối sẽ gặp ác mộng! nàng quay mặt đi chỗ khác, âm thầm khấn cầu : "Hài tử, chớ có trách ta ngoan độc, nếu trách, chỉ có thể trách người đã đầu thai nhầm mẫu thân. Nếu người là hài tử của ta, ta yêu thương người còn không kịp, sao có thể hại người?"

"Vương gia, con của chúng ta đã chết, hán chết thật thê thảm!" Âu Dương Phi vừa nhìn thấy Long Phụng Ngọc tới thì lại càng bị thương hơn, "Vương gia, đều là ta không tốt, ta không quan tâm hài tử, là một mẫu thân vô trách nhiệm, mới để cho kẻ xấu có cơ hội hãm hại hân. Vương gia, người giết ta đi! Để ta đi cùng với hài tử, trên đường xuống hoàng tuyền, hai mẹ con ta có thể bầu bạn với nhau."

Long Phụng Ngọc ôm Âu Dương Phi và hài tử vào ngực. trên mặt lộ ra bi thương sâu sắc, trong bi thương còn mang theo áy náy, "Phi Nhi, đều là ta không tốt, ta xin lỗi người, xin lỗi hài tử! Nếu không phải ta sơ suất, hài tử cũng sẽ không bị người hạ độc thủ! Phi Nhi, ta thề với người và hài tử, nhất định sẽ tra ra hung thủ, đền mạng cho hài tử của chúng ta."

Sự nguy hiểm tràn ngập trong đôi mắt đầy tia máu kia của Long Phụng Ngọc.

"với thị vệ, cần thận điều tra thật kỹ chuyện này cho ta. Chỉ cần tra ra hung thủ, giết không tha!" Long Phụng Ngọc thế nào cũng không nghĩ tới, trong Ngọc Vương phủ của hân, lại có người to gan lớn mật dám làm chuyện xằng bậy. Kẻ rắp tâm hại người, dám hạ độc nhi tử của Long Phụng Ngọc! Kẻ dám hại nhi tử của Long Phụng Ngọc hân, Long Phụng Ngọc hân nhất định sẽ chu di cửu tộc kẻ đó.

Vinh Lệ Nhi liếc nhìn ánh mắt hung ác của Long Phụng Ngọc, nghe thấy thanh âm lạnh lùng kia của hân, thân thể của nàng, không nhịn được rung mình một cái. Nàng tự trấn tĩnh suy nghĩ rồi loạn của bản thân, tiếp tục quan sát tiết mục đang trình diễn này.

"Thuộc hạ tuân mệnh." Với Thuận Phong khom người đáp một tiếng, rồi đi ra ngoài. Một cuộc điều tra hung thủ sau tấm màn che, chắc chắn phải kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tra rõ hung thủ 2

Trong Ngưng Hương các, một loạt người đứng.

Những người này, đều là những người hôm nay đã tới Ngưng Hương các. Nói cách khác, những người này bị tình nghi cao. Trên mặt của mỗi người, đều dâng lên theo sợ hãi. Người nào cũng sợ hãi, sợ bản thân bị liên lụy vào chuyện này. Hung thủ sát hại Tiểu Vương Gia? Ai có thể gánh được cái tội danh này đây! Nếu bị liên lụy vào chuyện này, chỉ còn đường chết!

Long Phụng Ngọc ngồi trên ghế tựa ở đại sảnh, Với Thuận Phong đứng ở một bên. Vinh Lệ Nhi ngồi bên cạnh người Long Phụng Ngọc, Lam ma ma đứng ở bên cạnh nàng.

"Buổi sáng hôm nay, phạm là người tiếp xúc với Tiểu Vương Gia, tất cả đứng ra đây." Lời Với Thuận Phong vừa dứt, ba nữ nhân liền đứng ra! Ba nữ nhân này, có hai người là nô tì, một bà vú. Với Thuận Phong nhìn ba nữ nhân này, ánh mắt đặc biệt sắc bén, "Trình bày rõ, buổi sáng hôm nay các người đã làm gì?"

"Khỏi bẩm Vương gia, Với thị vệ, ta là bà vú, chỉ phụ trách cho Tiểu Vương Gia uống sữa. Cái khác, ta cái gì cũng không có làm!" Bà vú nói còn chưa dứt lời, liền khóc lên. Tuy nhiên mới vừa cho Tiểu Vương Gia ăn sữa một ngày, nàng vậy mà có cảm tình với đứa nhỏ này. Tiểu Vương Gia chết bất đắc kỳ tử, khiến nàng rất thương tâm. Nàng càng sợ hãi mình bị liên lụy. Trong nhà nàng còn có Tiểu Nhi chưa đầy tháng, nếu nàng bị liên lụy, hài tử của nàng phải làm sao bây giờ!

"Người?" Với Thuận Phong vừa thấy vẻ mặt bà vú, liền biết chuyện này không phải nàng làm. Lại chỉ vào hai người nha hoàn, tiếp tục hỏi.

"Vương gia, Với thị vệ, buổi sáng hôm nay, ta thay tã cho Tiểu Vương Gia hai lần, cái khác, ta cái gì cũng không có làm." Tiểu nha đầu nói, sợ tới mức toàn thân run run. Với Thuận Phong quay sang, nhìn về phía nha hoàn kia.

"Ta, ta phụ trách cho Tiểu Vương Gia ăn và uống nước. Buổi sáng hôm nay, tacho Tiểu Vương Gia uống nước hai lần!" Tiểu nha hoàn này, răng trên răng dưới đánh nhau. Nói chuyện, bắt đầu cà lăm.

"Mang đồ đựng nước, bùng ra đây." Với Thuận Phong vừa nghe, trong lòng bỗng chốc lộp độp. Nha đầu này, chỉ sợ có liên quan đến cái chết của Tiểu Vương gia. Bà vú không có khả năng hạ độc trong sữa của chính mình, nha hoàn thay tã cũng không có khả năng hạ độc trong tã. Chỉ có cái nha đầu cho uống nước này là có cơ hội hạ độc.

Tiểu nha hoàn phụ trách chắt nước, nghiêng ngả lão đảo chạy vào trong gian phòng. Một lúc sau, mang ra một cái ly chứa nước, đặt ở trước mặt Với Thuận Phong.

"Trắc vương phi, xin người đem ngân trâm, cho thuộc hạ mượn dùng một chút." Với Thuận Phong đi đến trước mặt Vinh Lệ Nhi, khom người thi lễ. Vinh Lệ Nhi vội vàng lấy ngân trâm từ trên đầu xuống, đưa cho Với Thuận Phong. Với Thuận Phong bỏ ngân trâm vào ly đựng nước. Ngân trâm, nháy mắt trở thành đen tuyền.

"Khỏi bẩm Vương gia, trong nước có kịch độc." Với Thuận phong lấy ra Ngân trâm đã bị biến thành màu đen kia, để Long Phụng Ngọc quan sát. Sắc mặt Long Phụng Ngọc, một hồi u ám. Hắn phất tay ý bảo Với Thuận Phong tiếp tục thẩm tra án!

"Tiểu nha hoàn, người vì cái gì muốn hạ độc giết chết Tiểu Vương Gia?" Với Thuận Phong thăm nghĩ, một tiểu nha hoàn, làm sao có gan hạ độc Tiểu Vương Gia? Sau lưng của nàng, nhất định có một kẻ khác. Hắn sờ đi muốn nhử dọa nha hoàn này, để nàng ăn ngay nói thật. Mới tra ra được thủ phạm, mới có thể báo thù cho Tiểu Vương Gia!

Tiểu nha hoàn vừa nghe, hai chân mềm nhũn, quỳ ở trên mặt đất!

"Với thị vệ, cho ta một trăm cái lá gan, ta cũng không, không dám độc hại Tiểu Vương Gia! Ta cả ngày không ra khỏi Ngục Vương Phủ đại, đại môn, sao có thể có cái gì kịch, kịch độc? Vương gia, người ngân vạn lần không thể oan, oan uổng ta a!" Tiểu nha hoàn quỳ trên mặt đất, không ngừng khấu đầu. Cái trán của nàng, rất nhanh liền chảy ra máu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tra rõ hung thủ 3

Với Thuận Phong hỏi tiếp, "Người cho Tiểu Vương Gia uống nước, là ai đưa tới?" Tiểu nha hoàn vừa nghe, cảm thấy có hi vọng sống sót. Nàng quỳ trên mặt đất, nói lắp bắp. "Là Hầu Tam, Hầu Tam ở trừ phòng (phòng bếp)."

"Hầu Tam, người ra đây." Với Thuận Phong đi xuống, trong đám người, một nam nhân ba mươi tuổi đứng ra. "Tiểu nhân ở đây."

Hầu Tam này, tên thật là Trương Tam. Bởi vì bộ dáng xấu xí, nên được mọi người gọi là Hầu Tam. Hắn là tạp dịch trong phòng bếp, phụ trách chân chạy đưa nước đưa cơm đến mỗi viện. Tên này ham bài bạc, lại rất ít thắng tiền bạc. Số nợ của hắn còn nhiều hơn người trong viện này!

Hầu Tam vừa đáp ứng đứng ra, một bên hồi tưởng chuyện tình sáng sủa.

Sáng sớm, hắn đến Phụng Nghi uyển đưa nước. Đứng phải Lam ma ma, bà vú của Trắc Vương Phi, Lam ma ma cười hề hề chào hỏi hắn. "Hầu Tam, đêm qua phát tài sao?"

"Lam ma ma, ta nào có mệnh phát tài? Đêm qua, lại thua hết sạch. Az, người nói xem, sao mệnh ta lại khổ như vậy?" Về mặt cầu xin của hầu tam, đưa nước cho Lam ma ma. Đang chuẩn bị đi, mà lại bị Lam ma ma ngăn cản.

"Hầu Tam, hiện tại có một cơ hội phát tài. Không biết, người có thể làm được hay không?" Lam ma ma hạ giọng, nhỏ giọng nói.

"Lam ma ma, chỉ cần ta có thể phát tài. Người bắt ta lên núi đao, xuống chảo dầu, ta đều không một chút nhíu mày." Mỗi ngày bị chủ nợ đuổi theo đòi nợ, rất khổ sở. Nếu Hầu Tam hắn phát tài, cũng có thể thuận lợi làm người một lần không phải sao?

"Đây là một trăm lượng bạc, đây là nhất gói thuốc xổ. Người xử lý việc này tốt, Vinh Vương phi nhất định sẽ thưởng thêm cho người một trăm lượng." Lam ma ma bày ra một trăm lượng bạc, cho Hầu Tam xem. Sờ đi nàng nói gói đoạn trường tán (đứt ruột đứt gan) thành thuốc xổ, là sợ hãi Hầu Tam lâm trận lùi bước.

"Lam ma ma, người nói cho ta biết làm như thế nào là được rồi." Hầu Tam nhìn một trăm lượng bạc, mắt tròn trắng nhìn. Trời ạ, nhiều bạc như vậy! Hắn nằm mơ, cũng không nghĩ đến sẽ có được nhiều bạc như vậy! Không phải chỉ là thuốc xổ thôi sao? Cho vào đồ ăn, ăn cũng không chết!

Lam ma ma ghé vào bên tai hắn, thì thầm vài câu. Hầu Tam nhận bạc và thuốc, đi hoàn thành nhiệm vụ. Lam ma ma kêu hắn làm.

Hầu Tam cho rằng, Tiểu Vương Gia uống thuốc này, chỉ bị tiêu chảy thôi, cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra. Hắn không nghĩ tới, thuốc xổ lại là kịch độc. Tiểu Vương Gia uống thuốc này, lại đi đòi nhà ma.

Sớm biết rằng như vậy, Lam ma ma có cho hắn một ngàn lượng bạc, hắn cũng không dám làm! Hầu Tam nhìn nhìn Trắc Vương Phi Vinh Lệ Nhi bên cạnh vương gia, lại nhìn Lam ma ma đứng bên cạnh Trắc vương phi. Trong lòng, một lúc sợ hãi, một lúc lại bàng hoàng do dự!

Hiện tại Vinh Lệ Nhi, tuy nói là Trắc Vương phi. Nhưng lại được Vương gia sủng ái, hơn bất cứ nữ nhân nào. Huống chi, Vinh Lệ Nhi lại là thiên kim tiểu thư phủ Thừa Tướng. Thế lực gia đình không lồ, hắn một người bình dân, sao dám đụng vào nàng!

Nếu hắn nói thật, Vương gia sẽ tin sao? Nếu Vương gia không nỡ thương tổn nữ nhân này, mang Hầu Tam hắn ra đương đầu chịu tội thay thì làm sao bây

giờ?

"Ngọc vương phi, xin lỗi rồi. Không phải Hầu Tam ta muốn hại ngươi, ta cũng là bất đắc dĩ!" Hầu Tam biết, mọi việc đến mức độ này, sợ cũng không làm được gì. Hãnh chí có kiên trì, nghe Lam ma ma phân phó, vu oan cho Lê Thái Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tra rõ hung thủ 4

Với Thuận Phong vừa thấy bộ dáng kia của Hầu Tam, liền cảm thấy có chút tình nghi hẩn. Không phải hẩn trông mặt mà bắt hình dong, mà là mắt tên Hầu tam kia cứ xoay tròn như mây gian mắt chuột, làm cho hẩn càng thêm nghi ngờ. "Hầu Tam, thuốc độc này là ngươi đưa đến Ngưng Nương các sao?"

"Khỏi bầm Với thị vệ, thuốc độc, là ta đưa. Ta cũng không biết, nó lại là thuốc độc?" Hầu Tam nhìn Lam ma ma, thấp giọng hỏi bầm.

"Vương gia, thuốc hạ nghị đến phòng Hầu Tam điều tra một chút, nhất định có thể tra ra manh mối gì đó." Với Thuận Phong có dự cảm mãnh liệt, chuyện này, nhất định có liên quan đến Hầu Tam. Cho nên, mới bầm báo Long Phụng Ngọc, đi điều tra Hầu Tam.

Long Phụng Ngọc gật đầu, ý bảo hẩn cứ làm theo ý mình.

Với Thuận Phong mang theo mấy cái thủ hạ đi không lâu, liền quay trở lại. Long Phụng Ngọc dùng ánh mắt hỏi, nhìn Với Thuận Phong. Cho tới nay, Long Phụng Ngọc đều rất tin tưởng thuốc hạ này. Thời điểm hẩn bị thương vạ lần, chuyện này chỉ có thể để cho Với Thuận Phong xử lý.

Với Thuận Phong lắc đầu với Long Phụng Ngọc, ý bảo không có phát hiện gì. Trong phòng Hầu Tam, chích phát hiện những lá bài. Trừ những thứ đó ra, không có phát hiện thứ gì khác! "Hầu tam, ngươi cẩn thận hỏi tường lại một chút, lúc ngươi đun nước nóng, đến lúc ngươi đưa đến Ngưng Hương các, trên đường người nào động vào ly nước đó. Nếu ngươi không tìm thấy người, ngươi sẽ không thoát khỏi tội danh hại chết Tiểu Vương Gia."

Hầu Tam cau mày, giống như bộ dáng cực lực hồi tưởng. Hồi lâu, hẩn vỗ đùi, nói một câu. "Ta nhớ ra rồi. Thời điểm ta đun nước, nha hoàn của Ngọc Vương phi, Yên nhi cô nương tới lấy nước ấm. Nàng muốn mang nước vừa đun xong đi, ta không để cho. Bởi vì Ngưng Hương các truyền đến, nói Tiểu Vương Gia khát, chờ uống nước này. Cái khác, ta không nhớ ra nữa."

Vinh Lệ Nhi vừa nghe Hầu Tam nói, trong lòng mừng thầm. Nếu lửa đã đốt tới Long Phụng Hiền. Là đến lúc nàng thêm dầu vào lửa rồi. Chỉ cần nàng thổi thêm vào, bảo đảm lửa sẽ càng cháy càng mạnh!

Vinh Lệ Nhi ghé vào bên tai Long Phụng Ngọc, lặng lẽ nói: "Vương gia, vương phích ý không về lại mặt. Có thể hay không, có liên quan đến cái chết của Tiểu Vương gia..."

Long Phụng Ngọc nghe xong Vinh Lệ Nhi nói, trong lòng cũng đánh lên cô! Kẻ nào oán hận hẩn, Âu Dương Phi và hai tử? Người nào lớn mật dám hạ độc nhi tử của Long Phụng Ngọc hẩn? Tất cả người trong Ngọc Vương Phủ, chỉ sợ chỉ có cái nha đầu xấu xí kia thôi! Nữ nhân này, nhất định là sợ hãi Âu Dương Phi mẹ vinh nhờ con, đoạt mất địa vị Ngọc Vương phi của nàng, mới oán hận đưa nhỏ như vậy!

Thảo nào không muốn về lại mặt? Nguyên lai, nàng là đã có kế hoạch! Buồn cười nhất chính là hẩn còn tưởng rằng nàng sợ hẩn khó xử? Trời ạ, thật sự là nữ nhân lòng dạ rắn rết! Người ta nói, độc nhất là lòng dạ phụ nữ. Lời này áp dụng trên người Lê Thái Nhi, thật không sai.

"Với Thuận Phong, chúng ta đi Long Phụng Hiền điều tra một chút, xem có thể tìm ra manh mối gì hay không. Nhớ rõ cẩn thận một chút, không buông tha bất luận dấu vết gì!" Giờ phút này Lê Thái Nhi không đứng trước mặt Long Phụng Ngọc, nếu ở đây, hẩn nhất định sẽ một kiếm giết chết nàng!

"Vương gia, thuốc hạ tuân mệnh." Với Thuận Phong không nghĩ tới, lửa lại đốt tới trên người Ngọc Vương phi. Trực giác nói cho Với Thuận Phong, chuyện này, tuyệt đối không thể là Lê Thái Nhi làm. Nhưng Vương gia phân phó, hẩn lại không thể không tuân mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tra rõ hung thủ 5

Với Thuận Phong liếc nhìn Hầu Tam và tiểu nha hoàn, phân phó thuốc hạ, "Người tới, mang hai người bị tình nghi này, nhốt vào trong địa lao."

Hai binh sĩ tới, áp giải tiểu nha hoàn và Hầu Tam. Tiểu nha hoàn khóc lóc van xin, vang vọng toàn bộ Ngưng Hương các. "Vương gia, ta bị oan. Phu

nhân,giúp ta cầu xin đi!"

Hầu Tam nhìn vinh Lê Nhi, lớn tiếng cầu cứu: "Vương gia, ta cũng là oan uổng. Vương phi, người nói giúp ta một câu đi! Bằng không, ta sẽ mất mạng!" Ý là nếu Vinh Lê Nhi không giúp hắn cầu xin, hắn sẽ nói hết mọi chuyện ra.

Hầu Tam và tiểu nha hoàn bị coi như không có, dẫn đi. Phòng ngủ trong Ngưng Hương các, truyền đến tiếng ca thương cảm của Âu Dương Phi, "Bảo Bảo, Bảo Bảo ngủ ngon, vì nương ca hát cho người nghe. Tiếng ca của mẫu thân cho dù không tuyệt diệu, Bảo Bảo trong mộng vui vẻ vui tươi nha."

Tiếng ca kia, để cho trong lòng mọi người đau xót.

Hai hàng nước mắt, theo khuôn mặt tuần tú của Long Phụng Ngọc rơi xuống. Ở trong lòng hắn âm thầm thề, nhất định phải báo thù cho Bảo Bảo, nhất định phải cho Âu Dương Phi một cái công đạo. Hắn dẫn mọi người, đi thẳng đến Long Phụng Hiền.

Chưa tiến vào cửa Long Phụng Hiền, liền nghe đến một trận tiếng đàn thương cảm.

Tiếng đàn kia, như oán như tố. Tiếng đàn ai oán thê lương kia, cho thấy lòng người đánh đàn nhiều lắm. Long Phụng Ngọc đi vào biệt viện Long Phụng Hiền, liền thấy Lê Thái Nhi xấu xí. Nàng ngồi ngay ngắn gảy đàn tranh, đang đánh đàn quên mình. Hai mắt nàng nhắm nghiền, vẻ mặt nghiêm túc!

Vũ nuôi của Thái Nhi, như một pho tượng Quan Âm, yên lặng tụng kinh cầu phúc. Trong miệng nàng, niệm niệm thần chú. "Quan Âm Bồ Tát, thanh tịnh trang nghiêm. Hồng phúc bao la, xua tan mọi điều không tốt lành. Lan tỏa điều tốt lành. Ngàn lần khẩn cầu ngàn lần đáp lại! Nam mô a di đà phật, phổ độ chúng sinh đại từ đại bi Quan Thế Âm Bồ Tát, nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát. Nam mô Thích Ca Mâu Ni Phật, Nam mô A Di Đà Phật!"

Long Phụng Ngọc thấy tình cảnh này của Long Phụng Hiền, nhìn không được ngâm suy tư: Long Phụng Hiền này, đánh đàn đánh đàn, cầu nguyện cầu nguyện. Chẳng lẽ nói, thật sự là các nàng mưu hại hại từ số khổ. Bởi vận mệnh có thẹn, mới siêu độ vong hồn hại từ.

"Khởi bẩm Ngọc vương phi, Tiểu Vương Gia trúng độc qua đời, đang tra rõ hung thủ. Tất cả biệt viện, đều đã điều tra hoàn tất. Chỉ còn lại có nơi này của vương phi, chưa điều tra. Vương phi, thuộc hạ vô lễ rồi." Với Thuận Phong khom người thi lễ, khởi bẩm Lê Thái Nhi. Hắn sờ dĩ nói như vậy, một là muốn để cho Lê Thái Nhi có chuẩn bị tâm lý, hai là muốn để cho trong lòng Lê Thái Nhi cân bằng chút. Nếu nàng biết, chỉ điều tra mỗi biệt viện của nàng, trong lòng sẽ càng thêm khổ sở.

Dây đàn phịch một tiếng bị đứt, tiếng đàn im bặt!

Lê Thái Nhi đang gảy đàn, chậm rãi mở to mắt. Nàng thấy Long Phụng Ngọc đôi mắt lửa giận kia, cũng thấy được cặp mắt vui sướng của Vinh Lê Nhi. Tâm nàng không khỏi nổi sóng mãnh liệt, càng thêm không bình tĩnh. "Vớithị vệ, không cần bận tâm ta, xin cứ tự nhiên điều tra!"

Nên tới, nhất định sẽ tới! Muốn tránh, chỉ sợ cũng né tránh không được! Giờ phút này, trong lòng Lê Thái Nhi tuy bốn bề sóng dậy, nhưng mặt ngoài vẫn trấn định tự nhiên. Bởi vì nàng tin tưởng vững chắc: Cuộc đời không làm việc trái với lương tâm, không sợ nửa đêm quỷ gõ cửa!

Vinh Lê Nhi nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Lê Thái Nhi, nhìn lại đàn cổ bị đứt kia, trong lòng vậy mà một trận cảm thán. "Cái nha đầu xấu xí này, thật đúng là không thể khinh thường. Bốn ngón tay, vẫn có thể gảy ra một khúc động lòng người như vậy. Không tồi, nha đầu bộ dáng xấu xí này! Nếu nha đầu này dùng mạo thanh tú thêm một chút nữa, Vinh Lê Nhi nàng nhất định thua trong tay nữ nhân này."

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Soát người (1)

Các binh sĩ, xuyên qua biệt viện của Long Phụng Hiền. Mỗi một nơi, đều đã điều tra một lần. Lục tung, quần áo rơi khắp nơi trên đất. Cả căn phòng, một mảnh bừa bãi!

"Khởi bẩm Vương gia, lục soát không có bất luận chứng cứ gì."

"Khởi bẩm Vương gia, không có tìm thấy bất luận chứng cứ gì." Các binh sĩ, một đám trở về bẩm báo. Trong ánh mắt Long Phụng Ngọc, tràn ngập hoảng hốt. Anh mất hoài nghi kia, kích thích thật sâu Lê Thái Nhi.

Với Thuận Phong, nhìn không được thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Lê Thái Nhi nhìn mặt đất bừa bãi, chậm rãi đứng lên. Lê Thái Nhi nàng chưa bao giờ làm chuyện tình trái với lương tâm, cũng tuyệt không cho phép người khác vũ nhục nàng như vậy! Nàng nhìn Long Phụng Ngọc, lại nhìn Vinh Lê Nhi một bên, "Vương gia, nếu cảm thấy hoài nghi. Liền phải một người tín nhiệm nhất, đến trong phòng của ta tìm kiếm. Nếu lục soát không ra chứng cứ gì, ta cũng thoát khỏi bị hoài nghi."

Sở dĩ Long Phụng Ngọc không thích nàng, khả dĩ vắng vẻ nàng. Hắn không nên nghe lời Vinh Lê Nhi nói, vũ nhục nhân cách của nàng như vậy. Xem

thần sắc Vinh Lệ Nhi, hài tử của Âu Dương Phi, tám phần chết trong tay nữ nhân này. Lê Thái Nhi nằng lại sống chung với một nữ nhân lòng dạ rắn rết như vậy. Nói cách khác, không biết bao giờ thì nàng sẽ rơi vào bẫy của nàng ta.

"Lê Thái Nhi, đây chính là người nói! Lê Nhi, người vào sương phòng (nhà bên), xem xét Lê ma ma và Yến nhi. Lê Thái Nhi, người theo ta tiến vào!" Long Phụng Ngọc vẻ mặt lạnh lùng, phân phó hoàn tất, xoay người đi vào phòng ngủ, Lê Thái Nhi cũng chỉ có thể đi vào theo.

Cửa phòng ngủ, đóng lại từ bên ngoài.

Phòng ngủ, chỉ còn lại có hai người Long Phụng Ngọc và Lê Thái Nhi. Hai người bọn họ, khoảng cách rất gần. Gần đến, có thể nghe thấy hô hấp của nhau.

"Chính người cời ra, hay để ta giúp người cời ra." Sắc mặt Long Phụng Ngọc âm trầm tới cực điểm.

Nước mắt Lê Thái Nhi, không cần thận rơi xuống. Nam nhân này, lại lần nữa khiến nàng nhớ đến khi đó hắn đưa nàng tiến vào trong sân phòng này, cũng không có quay lại. Hôm nay hắn đến đây, lại là vì kiểm tra thân thể của nàng. Suy nghĩ một chút, liền cảm thấy thương tâm, suy nghĩ một chút cảm thấy được xấu hổ vô cùng, xấu hổ muốn chết!

"Người thật sự muốn kiểm tra ta?" Trong ánh mắt của nàng, có một loại thần sắc không thể tin.

"Soát người, đây chính là người nói!" Hắn căn bản không tính toán soát người của nàng, là thái độ hung hãn kia của nàng, kích thích nàng. Có lẽ, nữ nhân này nghĩ hắn không dám soát nàng, cố ý giấu chứng cứ phạm tội ở trên thân thể nàng. Nếu nàng nghĩ muốn như vậy, liền quá xem nhẹ Long Phụng Ngọc hắn rồi!

"Muốn soát của ta thân, đi đòi một nữ nhân tới." Nàng không sợ hắn soát người, nhưng không cách nào lừa gạt trước mặt hắn. Nàng tuy là thê tử của hắn, nhưng vẫn là một khuê nữ chưa biết mùi đời. Lần đầu tiên thoát áo tháo dây, lại là tình cảnh như vậy. Chuyện này truyền ra ngoài, nàng sao mà chịu nổi?

Đòi một nữ nhân? Có tất yếu sao? Nàng xấu xí như vậy, để cho hắn nhìn hắn cũng khinh thường! Nếu không phải vì soát người, hắn cũng chẳng thèm xem nàng cời quần áo à?

"Người không cần giả bộ? Không chosoát, có phải hay không trong lòng có tật? Tuy người xấu xí, cũng là nữ nhân của Long Phụng Ngọc ta. Nữ nhân của ta, sao có thể để cho người khác tùy tiện xem?" Trong ánh mắt Long Phụng Ngọc, tràn đầy châm chọc và khinh thường. Hắn thân thủ bắt lấy vạt áo của nàng, dùng lực lôi kéo. Một trận âm thanh lụa bị xé, nàng đã là trần như nhộng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Soát người (2)

Một khối trắng nõn tròn bóng, lại còn như băng nữ thể, hiện ra trước mặt Long Phụng Ngọc. Thon dài, thắt lưng không đầy nắm tay. Cánh tay ngọc kia trắng hồng tuyết, non mềm hơn ngó sen, bao lấy hai gò bồng đứng thẳng kia. Toàn thân không tỳ vết như ngọc, nhưng khuôn mặt lại làm cho người ta sợ hãi.

Long Phụng Ngọc không nhận được há hốc miệng!

Làm sao có thể? Một gương mặt tối đen như thế, làm sao có thể xứng đôi với một thân thể và làn da hoàn mỹ như vậy? Ai, thật sự là tạo vật trên người! Nếu da thịt trên mặt không có như vậy, thì sẽ rất mê người!

Long Phụng Ngọc nhặt một bộ y phục từ trên mặt đất lên, choàng trên vai Lê Thái Nhi. Nói tiếng xin lỗi bên tai nàng, xoay người ra khỏi phòng.

Nếu quả thật nữ nhân này hại chết hài tử, nhất định sẽ tìm được dấu vết để lại. Vì sao, lại không thu hoạch được gì? Chẳng lẽ, hắn tìm lầm người? Chẳng lẽ, hắn nghi oan nữ nhân này?

Long Phụng Ngọc ra khỏi cửa phòng. Với Thuận Phong liền chạy tới bẩm báo.

"Khởi bẩm Vương gia, ở góc tường trong bụi cỏ, tìm được một cái bọc giấy. Bên trong, đúng là đoạn trường tán." Với Thuận Phong cũng không ngờ, thật sự trong Long Phụng Ngọc, tìm được hại chết Tiểu Vương Gia. Hắn muốn che chở Lê Thái Nhi, cũng không dám lừa dối phát hiện trọng đại này!

Sắc mặt Long Phụng Ngọc, nháy mắt đen lại. Chứng cứ tìm được, xem nữ nhân này còn có lời gì để nói?

"Lê Thái Nhi, tiểu tiện nhân, người đi ra cho ta." Thanh âm Long Phụng Ngọc, vừa mới ra. Lê Thái Nhi ăn mặc chỉnh tề, liền đi ra. Về mặt nàng bình tĩnh, một bộ thấy chết không sờn!

"Tiểu tiện nhân, người còn có lời gì để nói?" Long Phụng Ngọc quăng bọc giấy rơi xuống trước người Lê Thái Nhi, nổi giận đùng đùng chất vấn, "Một hài tử vừa sinh ra, người cũng không buông tha. Tâm người, đến cùng có phải bằng máu thịt hay không?"

"Long Phụng Ngọc, Lê Thái Nhi không kham được, cũng nhớ kỹ Tứ Thư Ngũ Kinh mà lớn lên. Cũng hiểu được đạo lý nhân không riêng thân này thân, không riêng tử này tử. Người không phải nói ta mưu hại Tiểu Vương Gia, ta cần gì nói nhiều tổn nước miếng?"

"Nếu không phải người, làm sao có thể tìm thấy đoạn trường tán ở chỗ người? Lê Thái Nhi, hôm nay ta muốn moi tìm người, nhìn xem nó là màu gì?" Sự tình đến mức độ này, nàng vậy mà vẫn nói sao! Nói cái gì Tứ Thư Ngũ Kinh? Thật sự là vũ nhục đạo lý thánh hiền! Long Phụng Ngọc bắt lấy bộ kiềm của Vội Thuận Phong, hướng Lê Thái Nhi đâm tới!

"Vương gia, vụ án chưa tra ra manh mối, sao người có thể cho rằng vương phi là hung thủ?" Vội Thuận Phong che ở trước người Lê Thái Nhi, đẩy ra thanh kiềm của Long Phụng Ngọc.

"Vội thị vệ, người không cần ngăn cản hần. Mặc kệ hần muốn chém giết muốn róc thịt, Lê Thái Nhi ta đều nhận hết! Bị hần vũ nhục như vậy, sống có khác gì chết!" Ánh mắt Lê Thái Nhi vừa đóng, yên lặng chờ đợi Long Phụng Ngọc một kiếm giết nàng. Suy nghĩ một màn kia, nàng liền cảm thấy bị lăng nhục muốn chết. Nếu có thể chết sớm một chút, coi như là giải thoát rồi.

Lê ma ma vừa thấy tình thế không tốt, vội vàng quỳ rạp xuống trước mặt Long Phụng Ngọc. "Vương gia minh xét! Hôm nay, ba người chủ tớ chúng ta cần bản không có ra khỏi cửa Long Phượng hiên, làm sao có thể mưu hại Tiểu Vương Gia? Vương gia, ngàn vạn lần không được nghĩ oan vương phi a!"

Yến nhi, cũng quỳ ở trên mặt đất. Cùng Lê ma ma cầu xin Vương gia minh xét thị phi!

"Lê ma ma, Yến nhi, không cần cầu xin hần. Lê Thái Nhi ta không then với lòng tâm, nếu chết, cũng chết có cốt khí. Tham sống sợ chết, sẽ bôi nhọ một đời anh danh của cha ta!" Lê Thái Nhi quát cường, không hy vọng Lê ma ma và Yến nhi cầu xin tha thứ. Lê Thái Nhi nàng nếu có chết cũng phải chết một cách lừng lẫy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Hoàng hậu giá lâm

Nha đầu chết tiệt này, chứng có trước mặt, còn dám chống chế!

"Muốn chết, ta thành toàn người." Kiếm Long Phụng Ngọc lần thứ hai đâm tới Vội Thuận Phong không kịp chặn lại, chỉ có thể lấy thân mình chống đỡ. Bảo kiếm, đâm vào cánh tay Vội Thuận Phong. Máu, theo thân kiếm chảy ra.

Đang ở thời điểm ồn ào, bên ngoài Long Phượng hiên, truyền đến thanh âm thái giám bẩm báo. "Hoàng hậu nương nương giá lâm!" Người ở đây, đều vội vàng quỳ xuống tới đón tiếp! "Tham kiến hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế."

"Hãy bình thân!" Hoàng hậu nhìn lướt mọi người ở đây, thần thái uy nghiêm mà hiền lành. Vinh Lệ Nhi vừa thấy hoàng hậu, biết tính toán của chính mình thất bại rồi. Nàng ở mặt ngoài mỉm cười, trong lòng lại âm thầm oán hận. "Mụ già đáng ghét, sớm không tới, muộn không tới, lại cứ tại đúng lúc mấu chốt này."

Lê Thái Nhi biết, một kiếm Long Phụng Ngọc đâm xuống Vội Thuận Phong nhất định bị thương không nhẹ. Nàng vội vàng đứng lên, hướng Vội Thuận Phong. "Vội thị vệ, người bị thương như thế nào?"

Vội Thuận Phong vì nàng mà bị thương, trong lòng Lê Thái Nhi rất không nhẫn tâm. Nước mắt, theo gương mặt nàng chảy xuống. Nàng bắt chắp nam nữ phân biệt, bắt lấy cánh tay Vội Thuận Phong. Một bên kiểm tra thương thế của hần, một bên phân phó Lê ma ma. "Lê ma ma, đi tìm một chút Kim Sang Dược (thuốc trị thương), để băng bó miệng vết thương cho Vội thị vệ."

"Vương phi, không cần phiền toái. Vết thương nhỏ này, không là gì?" Vội Thuận Phong nhìn xem vẻ mặt lo lắng của Lê Thái Nhi, lại nhìn vẻ mặt âm trầm của Long Phụng Ngọc. Vì phòng tránh, gây thêm phiền toái cho Lê Thái Nhi, hần vội vàng tránh thoát chế ngự của Lê Thái Nhi.

"Trần thái y, người băng bó cho Vội thị vệ đi!" Hoàng hậu nhìn Vội Thuận Phong hơi nhú mảy, phân phó Trần thái y vì hần khám và chữa bệnh. "Ngọc nhi, Thái Nhi, các người cùng ai gia vào trong nhà."

Long Phụng Ngọc và Lê Thái Nhi đi theo sau hoàng hậu, đi vào trong phòng bên trong Long Phượng hiên.

Hoàng hậu nhìn trong phòng bừa bãi, nhìn không được nhú nhú đầu mảy. Nàng ở trên một cái ghế ngồi xuống, uy nghiêm hỏi. "Ngọc nhi, tới cùng là chuyện gì xảy ra? Hài tử, đích thật là bị người hạ độc chết? Người xác định, là Lê Thái Nhi làm?"

Long Phụng Ngọc đem chân tướng sự việc, đại khái nói cho hoàng hậu nghe. "Hài tử là trúng đoạn trường tán mà chết, bên trong Long Phượng hiên, lại có loại độc dược này. Mẫu hậu, nếu là người. Người nghĩ như thế nào?"

"Thái Nhi, người nói như thế nào?" Hoàng hậu nương nương nhìn về mặt buồn bã của Lê Thái Nhi, trong lòng đã minh bạch nàng là bị oan uổng rồi.

"Mẫu hậu, nhi thần không muốn nói. Nhi thần không cầu gì khác, chỉ xin được chết một cách minh bạch." Trong lòng Lê Thái Nhi, đã tuyệt vọng đến đỉnh điểm. Nàng không muốn vì chính mình biện giải gì, cũng không muốn vì chính mình tẩy thoát tội danh gì. Nếu để cho nàng lựa chọn giữa khuất nhục và chết thốt khỏi, nàng tình nguyện lựa chọn cái sau.

"Thái Nhi, người không cần chết. Mẫu hậu có biện pháp, giúp người tẩy thoát tội danh." Hoàng hậu nương nương vỗ vỗ bả vai Lê Thái Nhi, an ủi nàng. Rồi sau đó, xoay người đối Long Phụng Ngọc nói. "Ngọc nhi, đầu óc người không phân biệt được rồi. Đoạn trường tán, không thể chứng minh Thái Nhi là hung thủ. Người ngấm lại, người khác gây ra, cũng có khả năng đem được ném vào bên trong Long phượng Hiên giá họa cho nàng! Ai gia cam đoan với người, trong vòng 3 ngày bắt được hung thủ, thay Tôn Tử của aigia báo thù, cũng thay Thái Nhi tẩy sạch tội danh."

Hoàng hậu vẫy tay, ý bảo bọn hán hai người qua đây. Lê Thái Nhi và Long Phụng Ngọc liếc nhau, đi đến bên người hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu hạ giọng, cùng hai người thì thầm một phen!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Địa lao

Một gã thái giám, đứng ở bên trong biệt viện Long Phượng Hiên, cao giọng tuyên đọc khẩu dụ hoàng hậu.

"Mọi người Ngọc Vương Phủ, quỳ nghe khẩu dụ của hoàng hậu." Thái giám lờ mờ chưa dứt, mọi người hô ộp ộp quỳ trên đất. "Thái hậu có lệnh, đoạn trường tán, khó có thể chứng minh hung thủ là ai! Tối hôm nay, thái hậu muốn đích thân thăm vấn nghi phạm."

"Mọi người tản đi. Ai về chỗ của người ấy, làm việc của mình. Ví như hoàng hậu gọi đến, bất cứ lúc nào cũng phải có mặt." Với Thuận Phong sợ tán mọi người ở Long Phượng hiên, rồi sau đó chờ nghi phạm chui đầu vô lưới.

Trong địa lao, lại âm u lại ẩm ướt, còn tản ra một loại mùi thúi khó chịu!

Với Thuận Phong dẫn theo đồ ăn "Đặc chế", đi tới cửa địa lao. Người trông cửa, thấy là thống lĩnh thị vệ trong Vương Gia Phủ, vội vàng cho đi.

Hầu Tam ngồi ở một góc địa lao, thần sắc hơi chút u ám.

Hắn càng nghĩ càng hối hận chính mình lỗ mãng, càng nghĩ càng hối hận chính mình tham tiền. Vì một trăm lượng bạc, cần phải đem chính mạng của mình ra đánh cược. Vương gia lục soát Long Phượng hiên không ra hắn ném "Chứng cớ" ở trong bụi cỏ, hắn chỉ sợ sẽ trở thành nghi phạm hại chết Tiểu Vương gia. Hắn chết là việc nhỏ, liên lụy người nhà bị tru cừu tộc mới là thảm. Nếu Vương gia tìm thấy "Chứng cớ", Ngọc vương phi liền muốn bị vu oan. Ngọc vương phi đi rồi, hắn phòng chừng mạng nhỏ cũng sẽ khó giữ được. Một người biết bí mật của trác vương phi, sẽ không bị diệt khẩu sao?

"Hầu Tam, ăn cơm rồi." Thời điểm Hầu Tam đang miên man suy nghĩ, Với Thuận Phong mang theo đồ ăn vào.

"Đồ ăn, là có ý tứ gì?" Hầu Tam thấy trong cặp lồng có ba món ăn, sợ tới mức mặt như bụi đất. Ba món ăn, đó là đồ ăn của phạm nhân trước khi bị chém đầu! Chẳng lẽ, hắn cũng bị chém sao?

"Cho người cơm, còn có thể có ý tứ gì?" Với Thuận Phong ném thức ăn xuống trước mặt Hầu Tam, cười nói: "Lam ma ma Phượng Nghi uyển, thương cảm người bị oan uổng, có ý để ta mang hộ đồ ăn tới cho người."

Vừa nghe nói là Lam ma ma mang đồ ăn, mặt Hầu Tam, lại càng không có huyết sắc. Mụ già độc ác kia, lợi dụng hắn hại chết Tiểu Vương Gia. Hiện tại, lợi dụng Với thị vệ tới hạ độc hắn. Hắn nhìn đồ ăn trên mặt đất, tưởng tượng thấy tình cảnh chính mình thất khiếu chảy máu ngã xuống đất mà chết.

"Hầu Tam, như thế nào không ăn? Chẳng lẽ, người sợ có độc hay sao?" Với Thuận Phong nói đùa, trên thực tế là đe dọa Hầu Tam. Với Thuận Phong sởi mang theo thương tổn đến xem Hầu Tam, là muốn trả lại cho Lê Thái Nhi một cái công đạo. Hắn sợ hãi, đêm hoàng hậu thăm án, xét xử sẽ không có lợi cho Lê Thái Nhi.

Ánh mắt Hầu Tam mở giống như chuông đồng lớn vậy, bên trong tràn ngập sợ hãi. Hắn kinh hoàng sợ hãi, càng chứng tỏ suy đoán của Với Thuận Phong là đúng!

"Không nên có tâm hại người, mà không có tâm phòng bị người! Nhận việc, vẫn nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng. Với Thuận Phong, trên người người có bả không?" Hầu Tam muốn dùng bả thử đồ ăn, tới cùng có độc hay không. Đáng tiếc, một trăm lượng bạc kia, cho chủ nợ muốn muốn, thua thua, vào lúc ban đêm liền trống trơn rồi. Không có biện pháp, mới xin Với Thuận Phong giúp đỡ. Chỉ cần trong đồ ăn có độc, hắn sẽ khai ra toàn bộ việc làm của Lam ma ma.

"Đương nhiên là có." Với Thuận Phong lấy ra một khối bạc vụn, ném vào bên trong đồ ăn đặc chế kia. Bạc, nháy mắt biến thành màu đen.

Hầu Tam vừa thấy, lập tức thay đổi sắc mặt. TMD, mụ già độc ác, nàng vậy mà bịt miệng Hầu Tam hân. Nếu nàng bất nhân, đừng trách hân bất nghĩa. "Vội Thị Vệ, Tiểu Vương Gia chết, tabiết là ai làm"

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Địa lao (2)

Vội Thuận Phong lấy được chữ ký khẩu cung của Hầu Tam, trong mắt lộ ra hài lòng mỉm cười. Cùng lúc đó, hai chủ tớ trong Phụng Nghi uyển, cũng đang nghĩ ra đối sách bí mật!

Vinh Lệ Nhi như kiến bò trên chảo nóng, đi quadi lại. Đêm nay hoàng hậu thăm án? Hầu Tam có thể giữ mồm giữ miệng được không? Nếu hân khai ra Lam ma ma, Vinh Lệ Nhi nàng có thể thoát đượcliên quan sao?

"Tiểu thư, người không cần đi loanh quanh nữa. Người cứ đi loanh quanh như vậy, đầu ta cũng choáng váng hết lênrồi." Vinh Lệ Nhi nôn nóng, khiến cho Lam ma ma vô cùng khó chịu. Muốn thành đại sự, sao có thể mất kiên nhẫn như vậy!

"Lam ma ma, không phải ta thiếu kiên nhẫn. Nếu Hầu Tam khai ra chúng ta, liệu chúng ta còn có con đường sống sao?"

Vinh Lệ Nhi nhớ tới Long Phụng Ngọc đâm Lê Thái Nhi, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Nếu hân biết Vinh lệ Nhi nàng mới chính là hung thủ, hân cũng sẽ đối xử như vậy với nàng sao?

"Nhận tội, phải là người sống, nhưng nếu một người chết, xem hân nhận tội như thế nào?" Lam ma ma hạ quyết tâm, quyết định giết người diệt khẩu. Chi có giết Hầu Tam, mới có thể cắt đứt triệt để manh mối.

"Ý tứ ma ma là..." Vinh Lệ Nhi minh bạch ý tứ của Lam ma ma, lo lắng nói. "Địa lao đề phòng nghiêm ngặt, có thể đi vào được sao?"

"Tiểu thư, toàn bộ hãy cứ dựa lo liệu." Lam ma ma vỗ vào bả vai Vinh Lệ Nhi, vẻ mặt xúc động nói. "Tiểu thư đối ma ma tốt như vậy, ma ma vì tiểu thư, nhất định sẽ không màng sống chết. Nếu thật sự có chuyện bất chắc xảy ra, ma ma tuyệt sẽ không liên lụy tiểu thư."

"Ma ma." Vinh Lệ Nhi ôm Lam ma ma, nghẹn ngào.

"Tiểu thư, không được buồn. Nếu muốn đứng vững trong hậu cung, liên nhất định phải tâm ngoan thủ lạt (thủ đoạn độc ác). Có tranh đấu, sẽ có hy sinh. Chỉ cần ma ma có thể giúp người diệt trừ kẻ địch, xuống hoàng tuyền cũng sẽ mỉm cười!" Lam ma ma tuy là bà vú của Vinh Lệ Nhi, lại rất thương yêu vị tiểu thư xinh đẹp này. Có lẽ, từ lâu nàng đã như mẫu thân thân sinh ra Vinh Lệ Nhi vậy! Nữ nhân gặp nạn, nàng đương nhiên không thềngò xem!

Lam ma ma cầm rượu đặc chế, đi tới cửa địa lao. Một thỏi bạc, quần ngucliên cho nàng vào địa lao. Lam ma ma thấy Hầu Tam, vẻ mặt tươi cười.

"Hầu Tam, Lam ma ma cảm ơn người. Tới đây, uống ly rượu đi!" Nàng một bên gọi Hầu Tam, một bên gọi nam nhân bên cạnh hân. Nam nhân kia, trên mặt mang theo một cái mặt nạ. Không nhìn rõ lắm dung mạo của hân, chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt oán hận. "Đại huynh đệ, người cũng uống một chén đi!"

Lam ma ma rót một ly rượu, đưa cho Hầu Tam. Hầu Tam biết trong rượu có độc, nhưng vẫn uống. Tiểu Vương Gia vì hân mà chết, hân sớm muộn gì cũng không thoát khỏi cái chết! Chém đầu, không bằng để mình toàn thây!

Lam ma ma lại rót một chén, đưa cho nam nhân mang mặt nạ. Nam nhân kia, giờ cái chén lên bên miệng, bị Hầu Tam ngăn cản. "Huynh đệ, không cần uống, bên trong có độc."

Nam nhân mang mặt nạ, được quản ngục đưa vào. Hầu Tam không biết hân phạm vào tội gì, cũng không biết hân vì sa mang mặt nạ. Hân chỉ biết, hân và nam nhân này không oán không cừ, hân không thể để cho nam nhân này chết oan trong tay Lam ma ma!

"A...?" Nam nhân mang mặt nạ ngừng uống rượu, vẻ mặt nghi vấn.

"Hầu Tam, người nói bậy bạ gì đó? Lam ma ma cảm tạ người, mới chuẩn bị rượu tạ ơn! Người làm sao có thể hoài nghi, trong rượu có độc a?" Lam ma ma vừa thấy sự tình bại lộ, vội vàng tỏ vẻ tức giận. Một bên oán hận nói. "Chớ cần Lã Động Tân (không phân biệt tốt xấu), không thấy được người có tâm. Người muốn uống, ta cũng không cho người uống!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thăm vấn ban đêm

Hầu tam đã nhận tội, cũng sẽ không cần cố kị gì Lam ma ma.

"Lam ma ma, ngươi cho ta thuốc xỏ, Tại sao biến thành đoạn trường tán? Ngươi nếu là người tốt, sao lại hại chết Tiểu Vương Gia giá họa cho Ngọc vương phi?" Hầu Tam thăm hận chính mình tham tiền, mới có thể ngồi trên một con thuyền với Lam ma ma.

Nam nhân mang mặt nạ, rõ ràng run rẩy một phen! Hắn cố gắng chịu đựng lửa giận của chính mình, tiếp tục nghe hai người kia tranh luận!

"Hầu Tam, ngươi không được nói bậy ngậm máu phun người a! Ta khi nào thì đưa cho ngươi thuốc xỏ? Ta khi nào thì hạ độc Tiểu Vương Gia giá họa cho Ngọc vương phi hả?" Lam ma ma vừa thấy Hầu Tam thay đổi, cũng hiểu được đại sự không ổn. Nàng vẫn tiếp tục nói sáo, liều chết không thừa nhận! Chỉ cần hắn phát độc mà chết, liền chết vô đối chứng rồi!

"Lam ma ma, tính toán của ngươi, cũng thật tốt quá đi! Độc chết Tiểu Vương Gia, giá họa Ngọc vương phi. Rồi sau đó, lại giết ta diệt khẩu." Miệng Hầu Tam đã bắt đầu chảy máu. "Ngươi, nữ nhân này, rất âm hiểm rất độc ác thật hèn hạ!"

"Đáng tiếc, ngươi biết cũng quá muộn rồi." Trên mặt Lam ma ma, lộ ra một tia hung dữ tươi cười! "Ngươi nói những lời này, Vương gia và hoàng hậu cũng không có cơ hội nghe rồi."

Từ trong lồng ngực Lam ma ma, vung trộm lấy ra một thanh chủy thủ. Hướng nam nhân đeo mặt nạ, nhấc tay liền đâm. Nam nhân này, cũng không thể lư lại. Nếu hắn nói ra những gì nhìn thấy, nàng chắc chắn không thoát khỏi liên quan.

Tay nàng, bị nam nhân bắt được. Chủy thủ, bị đánh bay. Trên mặt của nàng, bị tát mạnh, một thanh âm quen thuộc, vang lên bên tai nàng. "Lam ma ma, ngươi quá làm càn rồi."

Lam ma ma tập trung nhìn vào, lập tức mở to hai mắt nhìn. Làm sao có thể là Vương gia? Vương gia làm sao có thể ở trong địa lao? Hắn làm sao có thể biến thành bộ dạng này?

Hoàng hậu ngồi ngay ngắn trong đại sảnh Long Phượng hiên, Long Phụng Ngọc và Lê Thái Nhi an vị hai bên của nàng. Với Thuận Phong đứng ở bên cạnh người Long Phụng Ngọc. Dưới đại sảnh, là vú nuôi của Vinh Lệ Nhi Lam ma ma đang quỳ.

"Trắc vương phi đến." Thanh âm của một gã thái giám, ở ngoài cửa vang lên. Ngay sau đó, Vinh Lệ Nhi thất kinh đi đến. Nàng vừa nghe hoàng hậu gọi đến, liền biết đại sự không ổn. Lại thấy Lam ma ma quỳ ở trên đại đường, lại càng minh bạch đại sự đã bại! Nàng quỳ trên mặt đất, dập đầu bá kiển. "Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế, nô tỳ tình an người."

"Vinh Lệ Nhi, hãy bình thân! Hung thủ sát hại hoàng tôn, đã bắt được. Hầu Tam trước khi chết, đã viết xong bản cung. Lam ma ma, cũng thú nhận. Bởi vì nàng là ma ma của ngươi, cho nên mới mời ngươi tới nghe thăm án." Hoàng hậu minh bạch, một cái lão ma ma làm sao có thể có lá gan sát hại hoàng tôn. Chủ mưu sau lưng, nhất định là kinh thành đệ nhất mỹ nhân Vinh Lệ Nhi. Sát hại hoàng tôn, giá họa vương phi, rất độc ác kể một hòn đá ném hai chim!

"Lam ma ma sát hại hoàng tôn?" Vinh Lệ Nhi cố làm ra vẻ cái gì cũng không biết, quay sang chất vấn Lam ma ma. "Ma ma, tiểu hoàng tôn là ngươi hại chết?"

"Tiểu thư, Lam ma ma sờ dĩ làm như vậy, đều là vì ngươi nha! Ngươi thân là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, lại là thiên kim tiểu thư Thừa tướng. Trong Ngọc Vương Phủ, làm một cái thị thiếp, thật sự là ủy khuất ngươi! Trên có Ngọc Vương phi áp chế, dưới có Tiểu Vương Gia uy hiếp. Ngươi chừng nào thì mới có thể hết khổ? Lam ma ma vì giúp ngươi đứng vững, mới xuất ra hạ sách này. Lam ma ma chỉ muốn giúp ngươi, lại không nghĩ rằng sẽ hại ngươi nha!" Lam ma ma tự biết khó thoát khỏi cái chết, đơn giản liền đem toàn bộ nhận hết. Nàng nói chân tình, Vinh Lệ Nhi nghe được lộ rõ đây mặt. Chủ tớ hai người, ở trước mặt mọi người trình diễn một màn tình cảm chủ nô.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Góc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Yêu cầu hưu thư

"Lam ma ma, ngươi thật ngốc! Ngươi chỉ nhìn đến ủy khuất của ta, sao không nhìn đến hạnh phúc của ta! Vương gia sủng ta như vậy, ta cảm giác cực kỳ hạnh phúc cực kỳ hạnh phúc! Lam ma ma, ngươi làm như vậy, không phải giúp ta, là chia rẽ tình cảm giữa ta và Vương gia!" Vinh Lệ Nhi lay động Lam ma ma, khóc lóc kể lể. Nàng nói cho Lam ma ma nghe, trên thực tế là nói cho Long Phụng Ngọc nghe.

"Tiểu thư, Lam ma ma không thể hầu hạ ngươi nữa rồi. Người phải chiếu cố bản thân thật tốt!" Khóe miệng Lam ma ma tràn ra máu tươi. Nàng tròn mắt, ngã vào lòng Vinh Lệ Nhi.

"Ma ma, Lam ma ma!" Vinh Lệ Nhi ôm thi thể, Lam ma ma khóc, thương tâm muốn chết. Lam ma ma là bà vú của Vinh Lệ Nhi nàng, lại vì nàng mà chết. Nếu không khổ sở, đó là giả. Khổ sở, đồng thời nàng cũng ngẫm thờ ra.

Với Thuận Phong đi lên phía trước, nhìn Lam ma ma, hoàn toàn không có hoithở."Khởi bẩm hoàng hậu, Lam ma ma đã cắn lưỡi tự sát."

Hoàng hậu nghe nói Lam ma ma tự sát, biết không thể truy cứu tội chủ mưu của Vinh Lệ Nhi. Nàng thờ dài một tiếng, tuyên bố khẩu dụ của chính mình.

"Âu Dương Phi vì hoàng thất sinh ra Lân nhi, mặc dù bị người làm hại, cũng không thể bỏ qua công lao. Phong làm trác vương phi. Vinh Lệ Nhi, mặc dù không liên quan đến vụ án của hoàng tôn, nhưng cũng khó thoát khỏi tội đay báo không nghiêm nô tài. Bỏ danh hiệu trác vương phi, thay đổi thành phu nhân! Lê Thái Nhi bị kẻ xấu hãm hại, tội danh được xóa bỏ, trở thành nữ chủ tử kế nhiệm Ngọc Vương Phủ. Hoàng tôn mất sớm, ai gia sẽ báo cáo với hoàng thượng. Phong thụy hiệu (danh hiệu sau khi chết của vua, quan), cử hành lễ tang!"

Mọi người quý xuống đất, tam hô thiên tuế. Rồi sau đó rời đi, trong đại sảnh chỉ còn lại có ba người Long Phụng Ngọc, Lê Thái Nhi và hoàng hậu.

"Mẫu hậu, nhi thần có chuyện bẩm báo!" Lê Thái Nhi cúi đầu, quỳ rạp xuống trước người hoàng hậu.

"Thái Nhi, đứng lên đi! Nơi này không có người ngoài, người không cần quá giữ lễ tiết." Hoàng hậu kéo Thái Nhi trên mặt đất, sùng nịch hỏi."Chuyện gì? Người nói đi!"

"Mẫu hậu, hài nhi cả ngày trốn ở trong biệt viện Long Phụng hiền, không ra cổng trước không bước cổng sau. Cứ như vậy, cũng khó thoát khỏi họa từ trên trời giáng xuống. Hôm nay, mẫu hậu tới đúng lúc, hài nhi mới may mắn không chết. Nếu mẫu hậu đến chậm một bước, sợ là đã không thấy được mặt hài nhi. Thái Nhi đã nhìn thấu thế tục, không nghĩ muốn làm Ngọc vương phi nữa. Hài nhi chỉ có một cách nghĩ, xin mẫu hậu quyết định." Kiếp nạn lần này, Lê Thái Nhi thật sự suy nghĩ cẩn thận rồi. Nàng cũng không muốn mình trở thành mục tiêu của những kẻ khác, bị người hãm hại bị người vũ nhục rồi.

"Nghĩ ra cách gì? Người nói một chút, chỉ cần ai gia có thể giúp người nhất định giúp người!" Hoàng hậu yêu thương nhìn Lê Thái Nhi, không chút do dự đồng ý.

"Thái Nhi không cầu gì khác, chỉ xin Vương giam một tờ hưu thư." Lê Thái Nhi ngẩng đầu, quật cường lưng thẳng tắp. Ánh mắt nàng tràn ngập oán hận, bình tĩnh nhìn Long Phụng Ngọc. Nếu không thể tương kính như tân với nam nhân này, phu thê tôn trọng nhau, nàng cũng chỉ có thể xin hân buông nàng! Bị chồng ruồng bỏ, khác gì bị hân nhục nhã. Có lẽ rời xa hân, nàng mới có thể trở lại thời gian trước kia, mới có thể chân chính vui vẻ như trước.

Long Phụng Ngọc bái mắt nhìn chăm chú của Thái Nhi khiến trong lòng rung mình. Biểu tình rất quật cường, ánh mắt thật bén nhọn, ánh mắt rất ai oán!

"Cái gì? Người muốn hưu thư? Ta nói cho người, không có cửa đâu!" Long Phụng Ngọc hân phụng chỉ lập gia đình, cưới nha đầu khó coi nhất trên thế giới, trở thành trò cười cho mọi người bàn tán. Hiện tại, nữ nhân xấu xí này cư nhiên muốn hưu thư của hân. Nếu đáp ứng nàng, cảm giác là nàng từ bỏ hân! Không, hân kiên quyết không phải bị cái nha đầu xấu xí vứt bỏ nhân. Chính là muốn ngừng nàng, cũng phải hân Long Phụng Ngọc nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Yêu cầu hưu thư (2)

Nước mắt Lê Thái Nhi, rơi xuống.

Vì sao không cho nàng hưu thư? Vì cái gì không thích nàng lại lại cứ muốn giữ nàng? Sẽ mãi mãi chịu nhục nhã và khinh bỉ?

"Thái Nhi, giữa phu thê, sẽ không không có xung đột. Không thể bởi vì có xung đột, liền nghĩ cực đoan." Hoàng hậu vừa thấy nhi tử và con dâu cãi nhau, liền uyển chuyển khuyên bảo Thái Nhi."Ai gia biết, trong lòng người có ủy khuất. Như vậy đi, để lễ tang hoàng tôn qua đi, người tiến cung với ai gia đi. Coi như là về nhà mẹ đẻ, ở lại dăm ba bữa. Để giải sầu, tâm tình tốt rồi sẽ trở về sau."

Thái Nhi mím môi không nói lời nào, chỉ là không ngừng rơi lệ.

Hoàng hậu thấy thế, vội vàng nháy mắt cho Long Phụng Ngọc."Ngọc nhi, người nghĩ oan nữ nhi của ai gia. Còn không mau tiến lên, nhận lỗi với Thái Nhi."

Long Phụng Ngọc cũng biết rõ, hôm nay hân có chút quá phận. Hân chẳng những nghi oan Lê Thái Nhi, mà còn vũ nhục nhân cách của nàng. Nhất là thô lỗ soạt người, khiến cho nàng rất khổ sở.

"Bốn vương hôm nay hành động quả thật là có chút quá phận. Vương phi tôn quý, người xem bốn vương đang đau buồn vì mất đi hài tử, sẽ không so đo với bốn vương!" Long Phụng Ngọc muốn chân thành giải thích cho Lê Thái Nhi, nhưng lại làm cho bản thân mất mặt.

Tôn kính vương phi?

Lời này do Long Phụng Ngọc nói miệng ra, tựa hồ có một chút buồn cười. Đặc biệt giọng điệu trào phúng kia, càng làm cho người ta phẫn hận! Tôn quý?

Hắn cho rằng nàng tôn quý từ bao giờ hả? Nàng tôn quý, hẳn lại vữnhục nàng như vậy?

"Thái Nhi, không nên tức giận. Ngọc Nhi đã giải thích với người, người không nên so đo với hắn." Hoàng hậu một bên khuyên bảo Lê Thái Nhi, một bên cùng nàng lặng lẽ thì thầm bên tai nàng. "Theo ta được biết, Ngọc Nhi cho tới bây giờ không xin lỗi ai bao giờ. Ngay cả phụ hoàng hắn, cũng không có cách nào khiến hắn cúi đầu."

Giải thích? Áy náy còn không bằng không ngờ? Không giải thích, nàng lại vẫn cảm thấy vũ nhục nàng ít hơn.

"Mẫu hậu, nhi thần tuân mệnh là được." Lê Thái Nhi không đành lòng hoàng hậu khó xử, đành phải đáp ứng. Lại nói, nàng cũng muốn mở. Hoàng hậu không phải đáp ứng nàng, qua lễ tang hoàng tôn, sẽ cho nàng tiền cung giải sầu sao? Chỉ cần nàng tâm tình vẫn không tốt, liền không cần trở lại Ngọc Vương Phủ này. Ở bên cạnh hoàng hậu làm tì nữ, cũng so với làm vương phi của Long Phụng Ngọc hắn còn hơn gấp trăm lần.

Ngày hôm sau, hoàng thượng liền xuống thánh chỉ. Tang lễ hoàng tôn, cử hành mừng hạ táng bảy. Lãng tẩm, đặt sau hoàng lăng. Linh cữu và mai táng, hoàng thất chuẩn bị an bài.

Màn đêm, lại một lần nữa phủ xuống Ngọc Vương Phủ.

Toàn thân Long Phụng Ngọc màu vàng nhạt, mang theo vẻ mặt đau thương, đi vào Long Phụng hiên. Nỗi lòng hắn lo lắng, vẫn ở trong đại sảnh bồi hồi.

Nhớ lại mây sầu sương thảm trong Ngưng Hương các, tâm của hắn không khỏi lại quặn lại. Hắn không dám đứng trong Ngưng Hương các, hắn sợ hãi hắn cũng sẽ như Âu Dương Phi, tâm như đã chết tuyệt vọng muốn chết!

Hiện tại hắn, lại càng không muốn bước vào cửa Phụng Nghi uyển. Hắn không muốn nhìn thấy Vinh Lệ Nhi, vừa thấy nàng, hắn sẽ tưởng tượng nàng như hại con hắn. Mặc dù là Lam ma ma chịu mọi tội, mặc dù không có bất được cắn chuỗi là Vinh Lệ Nhi. Hắn cũng biết rõ, Vinh Lệ Nhi tuyệt đối không trong sạch!

Hắn dựa vào cửa sổ nhìn về nơi xa, muốn bình ổn phiền muộn trong lòng.

Một tiếng tiêu đau thương xa xa, truyền vào lỗ tai Long Phụng Ngọc. Tiếng tiêu kia, giống như nữ nhân ai oán. Tiếng tiêu kia, giống như gió bắc nước nờ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Không cho khách vào nhà

Long Phụng Ngọc nghiêng tai lắng nghe, tiếng tiêu kia phát ra từ biệt viện Long Phụng hiên.

Tiếng tiêu mê người kia, hẳn là cái nha đầu xấu xí kia thổi đi? Giai điệu rất thương cảm, rất thê lương! Giai điệu thương cảm thế kia, chấn động tâm Long Phụng Ngọc. Một trận thương cảm, xâm nhập tâm hắn, khiến hắn đau đớn.

Hắn cũng không phân phó hạ nhân, tự lấy một bình mỹ tửu, tại đây thời tiết nóng tràn ngập ban đêm, tự rót lại tự uống một mình. Một ly rượu lại một ly rượu được rót vào trong bụng, đồ nhắm chính là tiếng tiêu nước nờ kia.

Rượu vào, tâm càng sầu. Tiếng tiêu lọt vào tai, thê lương tăng gấp bội! Long Phụng Ngọc trong đầu, dần hiện ra thần thái Lê Thái Nhi gầy đàn đàn tranh. Tưởng tượng thấy bộ dáng hiện tại nàng dựa vào lan can thổi tiêu.

Đột nhiên, muốn đi biệt viện Long Phụng hiên.

Đến bây giờ, hắn đối với việc phụng chỉ lập gia đình, vẫn canh cánh trong lòng. Đến bây giờ, hắn vẫn như cũ chán ghét nha đầu xấu xí này đã khiến hắn trở thành trò cười trong mắt mọi người. Nhưng hắn lại không thể chống lại tiếng tiêu của nàng. Tiếng tiêu tuyệt luân này, để cho hắn có một loại cảm giác Cao Sơn Lưu Thủy gặp mặt tri âm. Long Phụng Ngọc nghĩ, nếu hai người có thể hợp tấu một khúc, vậy thì thật tốt quá! Hắn tháo tiêu trên tường xuống, đi thẳng đến biệt viện.

(*)Cao Sơn Lưu Thủy :Bá Nha có tài gảy đàn, Tử Kỳ có tài thưởng thức. Khi Bá Nha gảy đến đoạn miêu tả núi cao, nước chảy thì Tử Kỳ thốt lên: "Tuyệt! Tuyệt! cao như Thái Sơn, dài như Trường Giang!".

Long Phụng Ngọc không có dẫn theo người hầu, một mình đi tới cửa biệt viện. Hắn đẩy cửa, cửa lại bị đóng lại. Hắn không có thói quen gõ cửa, nhưng vẫn giơ tay gõ cửa.

"Người nào nha?" Thanh âm Yên Nhi, ở trong biệt viện vang lên.

"Long Phụng Ngọc." Hắn cực kỳ chán ghét loại cảm giác bị từ chối ngoài cửa này, càng chán ghét khuất nhục phải tự giới thiệu. Trong Ngọc Vương Phủ, không có nơi nào hắn phải gõ cửa. Biệt viện này, thật sự là thất sách, đại đại thất sách.

"Nguyên lai là Vương gia nha!" Trong thanh âm Yến nhi, mang theo một loại kinh hãi. "Tiểu thư, Vương gia đến đây." Chắc là, nha đầu kia chính đang xin chỉ thị của chủ tử nàng, có muốn cho hắn tiến vào hay không.

Tiếng tiêu ngừng.

Trong biệt viện, truyền đến thanh âm đậm mực của Lê Thái Nhi. "Yến nhi, chuyển lời tới Vương gia. Nói ta đã ngủ, mời hắn trở về!"

Ngay sau đó, tiếng tiêu lại vang! Trong tiếng tiêu thê lương kia, hơn một chút âm rung.

"Vương gia, tiểu thư nhà chúng ta đã ngủ. Mời người trở về đi!" Yến nhi không có mở cửa cho Long Phụng Ngọc, ngăn cách cao tường đại viện, nói.

Ngủ?

Rõ ràng đang thổi tiêu, lại nói ngủ! Rõ ràng là để cho hắn bị sập cửa vào mặt sao?

Trong tâm Long Phụng Ngọc tức giận, nhin không được vọt lên. Cái nha đầu xấu xí này, thật đúng là không biết điều a! Hắn có lòng tốt đến xem nàng, nàng lại trốn tránh không gặp! Tô ra tính tình tiểu thư? Trước mặt Long Phụng Ngọc hắn, nàng vĩnh viễn là một cái nha đầu xấu xí để cho hắn khinh thường! Nếu không phải vì tiếng tiêu này, hắn mới không bước vào cửa biệt viện này thôi!

Không cho hắn tiến vào? Tốt, xem người nào ngoan cố hơn? Về sau, nàng muốn hắn tiến vào, hắn cũng sẽ không trở lại!

Long Phụng Ngọc thở phì phì chuyển tới đại sảnh Long Phụng hiên, một người giờ lên bầu rượu! Mỹ nữ nhân, cũng phải phục tùng Long Phụng Ngọc hắn! Cái nha đầu xấu xí này, cũng dám đối với hắn như vậy! Thời điểm hắn nổi giận dùng dùng muốn giết của nàng, nàng lại một bộ dạng thấy chết không sờn. Sau đó, muốn hắn đưa hưu thư? Hiện tại, lại đối hắn như vậy!

Làm càn, quả thực là quá làm càn rồi!

Nàng muốn thoát khỏi lòng bàn tay Long Phụng Ngọc hắn, nằm mơ đi! Hắn chướng mắt nàng, cũng sẽ không thả nàng đi! Hắn sẽ giữ nàng trong cái lồng sắt Ngọc Vương Phủ này, giống như xem hồ bị nhốt vào trong lồng, thường thức của nàng thống khổ!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Linh tiên độ sức

Hôm nay là mừng hai tháng bảy, sáng sớm cảnh sắc tươi đẹp, giữa trưa vậy mà mưa như trút nước!

Có lẽ, hài tử vô tội mất sớm này, kinh động thiên địa. Có lẽ, là ông trời thương hại người trần không biết, mà nước mắt thành mưa! Tóm lại, trận mưa này tới cực kỳ đột nhiên rất quái lạ.

Hoàng tôn mất sớm, được hoàng thượng ngự phong thụy hiệu: Hiếu Liêm trung dũng công.

Linh cửu làm bằng gỗ đàn hương, đặt tại Ngưng Hương các. Trong Ngọc Vương Phủ hơn phân nửa hạ nhân, đều đốt giấy để tang vây quanh ở bên cạnh linh cửu.

Âu Dương Phi vài lần hôn mê ngất lịm, vài lần đều được Long Phụng Ngọc ấn huyệt nhân trung - giữa mũi và miệng mà tỉnh. Tiếng khóc của nàng bị thương, thu hút mỗi người ở đây. "Con của ta a! Con tasó khổ a! Người có linh, liền mang vì nương cùng đi với!"

Long Phụng Ngọc ôm chặt Âu Dương Phi, trong mắt lệ quang lóe ra.

Lê Thái Nhi do Yến nhi nâng, tiến đến xem lễ. Nàng thấy Âu Dương Phi tuyệt vọng, chính mình cũng nhin không được rơi lệ.

Một đứa trẻ mới sinh, một sinh mệnh tươi sáng. Mới đến đến trên đời một ngày, liền trở thành vật hi sinh. Một nữ nhân mới làm mẫu thân, mới vào nhậm nháp niềm vui sướng được làm mẫu thân, liền mất đi ái tử. Nàng giống như nỗi điên kêu rên, không thể không làm cho người ta đồng tình, không thể không làm cho người ta thương hại.

Vinh Lệ Nhi được Tiểu Phụng nâng, tiến vào Ngưng Hương các xem lễ tang. Nàng đến bên linh cửu Hiếu Liêm trung dũng công, ra vẻ đau thương khóc lóc kể lể. "Hiếu Liêm công, Tiểu Vương Gia số khổ a! Tuy ta không giết người, nhưng người lại vì ta mà chết a! Cho dù ta có chết cũng không đủ để đền bồi bất hạnh này cho Vương gia!"

Vinh Lệ Nhi khóc lóc kể lể, nói với Tiểu Vương Gia mất sớm, nhưng lại là nói cho Long Phụng Ngọc nghe. Trong đêm thắm án ngày đó, nam nhân này không sùng ái nàng nữa, không bước vào Phụng Nghi uyển một bước. Mỗi ngày nàng đều như bị điên. Nàng không giết người, nhưng người lại vì nàng

mà chết? Trời mới tin lời nàng nói a!

"Vinh Lệ Nhi, người nữ nhân ngoan độc này! Vì chuyên sùng, mà hại chết con ta. Đừng tưởng rằng, để cho nô tỳ vì người gánh tội thay, người là có thể thoát khỏi liên quan. Âu Dương Phi ta so với ai khác đều rõ ràng, chính người hại chết hài tử của ta. Hôm nay ta liều mạng với người. Người chết ở trong tay ta, liên tính ta vinh từ báo thù rồi. Ta chết ở trong tay người, ta cũng được giải thoát rồi." Âu Dương Phi động thủ, gắt gao bóp chặt cổ Vinh Lệ Nhi. Mặt Vinh Lệ Nhi, từ trắng thành đỏ rồi sau đó biến xanh.

"Phi nhi, buông tay." Long Phụng Ngọc không muốn cứu Vinh Lệ Nhi khỏi Âu Dương Phi, nhưng vẫn xuất thủ cứu nàng. Long Phụng Ngọc hấn, hấn cũng muốn giết kẻ tiện nhân này. Nhưng hấn biết, không có chứng cứ giết người, muốn nàng đền mạng. Hấn không hy vọng mất đi nhi tử, lại mất đi Âu Dương Phi.

Vinh Lệ Nhi xoa xoa cổ, không ngừng ho khan. Nàng bây giờ, vẫn hết hồn. Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa liền chết trong tay bà tiên này rồi. Không tòi, nam nhân này còn muốn cứu nàng. Nếu không nhờ hấn, nàng tám phần liền mất mạng. Nàng dùng ánh mắt cảm kích và vô tội, nhìn Long Phụng Ngọc, lại chạm vào ánh mắt lạnh lùng, oán hận của Long Phụng Ngọc. Tâm Vinh Lệ Nhi, không ngừng run rẩy: "Ánh mắt thật lạnh! Xem ra, nàng thật sự mất nam nhân này rồi."

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Bất tỉnh trong mưa

Trên mặt Vinh Lệ Nhi, mang theo một tia hiu quạnh. Nàng hi vọng, nam nhân này thấy được của nàng cô đơn và đau thương. Nhưng hấn không có nhìn đến ý tứ của nàng.

"Dung phu nhân, người đi về trước đi! Phỉ nhi đã đủ thương tâm, người không cần kích thích nàng nữa." Thanh âm Long Phụng Ngọc, lạnh lùng vang lên. Thanh âm lạnh nhạt kia, khiến toàn thân Vinh Lệ Nhi nổi lên mồ hôi lạnh. Dung phu nhân? Xưng hô rất xa lạ!

"Nô tỳ tuân mệnh, nô tỳ hồi Phụng Nghi uyển suy nghĩ về lỗi lầm của mình." Vinh Lệ Nhi ai oán nhìn Long Phụng Ngọc một chút, nhẹ nhàng vén áo thi lễ, mang theo Tiểu Phụng ra khỏi Ngưng Hương các. Trong lòng nàng, âm thầm thề: Ta sẽ không thua! Ta nhất định phải đem tâm Long Phụng Ngọc cướp về! Một ngày nào đó, ta sẽ là nữ chủ tử chân chính của Ngọc Vương Phủ này!

Thời gian trôi qua thật nhanh, rất nhanh liền đến thời gian đưa tang.

Thời điểm linh cữu được nâng ra khỏi Ngưng Hương các, Âu Dương Phi lại một lần nữa phát cuồng. Nàng được Vân nhi nâng đỡ, theo sau linh cữu, đi giữa màn mưa tầm tã.

"Hài nhi a, con ta a!" Mưa to mưa to, đổ xuống thân thể gầy yếu của nàng. Tiếng sấm ầm ầm, chìm ngập tiếng khóc tê tâm liệt phế kia của nàng.

Linh cữu đi ra khỏi Ngưng Hương các, mọi người đưa linh cữu, đi theo linh cữu xa rồi. Trong viện, chỉ còn lại có Âu Dương Phi và Lê chủ tử Thái Nhi.

Âu Dương Phi cảm giác, lòng của nàng giống như bị vết sọc. Một trận gió lạnh thổi tới, thân thể nàng suy yếu, hôn mê ngã xuống giữa màn mưa tầm tã này!

Lê Thái Nhi thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng nhin không được sầu não muộn màng.

Đây là cuộc sống trong thâm cung đại viện, đây là vận mệnh nữ nhân! Vì cái gì, phải người chết ta sống? Vì cái gì phải muốn đấu đá với nhau, người là ta gạt a? Trăm phương ngàn kế hãm hại, thật sự có thể khiến cho bản thân vui vẻ hạnh phúc sao?

Cuộc sống như vậy, Lê Thái Nhi nàng không muốn! Sống như vậy, không bằng rời xa nơi thị phi này! Trong lòng Lê Thái Nhi, vẫn khuyên nhủ chính mình. Không muốn bị thương hại, chỉ có thể rời xa nam nhân này. Chỉ có nữ nhân thất sủng, mới không trở thành đối tượng bị người khác hãm hại! Vì tránh cho thị phi, nàng tình nguyện làm một nữ nhân thất sủng!

Lê Thái Nhi giờ lên ô dù chính mình, gắn vào Âu Dương Phi trên người.

Nữ nhân mới sinh con, sao có thể chịu được mưa gió tàn phá a? Lê Thái Nhi thích xem sách thuốc, nàng hiểu được nữ nhân trong tháng, thân thể có bao nhiêu mảnh mai! Cho nên, nàng thà rằng chính mình gặp mưa, cũng không muốn để cho Âu Dương Phi bị gió mưa xâm nhập.

"Yến nhi, Vân nhi, nhanh chút nâng vương phi dậy. Nằm trên mặt đất như vậy, nhất định sẽ bị bệnh!"

Lê Thái Nhi phân phó Vân nhi và Yến nhi, nâng Âu Dương Phi vào trong gian phòng.

Sau một hồi tay chân luống cuống, Âu Dương Phi đã mặc y phục sạch sẽ, nằm ở trên giường. Lê Thái Nhi bắt mạch cho nàng, phân phó Vân nhi. "Chừ từ người hậu sản suy yếu, lại chịu phong hàn xâm nhập, trước nấu cho nàng bát canh gừng, để làm ấm thân thể đi! Uống thuốc để điều trị, vẫn là mời thái y

bắt mạch rồi nói sau!"

"Vâng, vương phi. Nô tỳ đích chuẩn bị ngay." Vân nhi cảm kích nhìn thoáng qua Lê Thái Nhi, trong lòng thầm nghĩ. Cái này vương phi xấu xí có chút xấu xí, nhưng lòng của nàng trái lại rất thiện lương.

Một trận gió lạnh thổi tới, Lê Thái Nhi nhện không được hắt xì.

"Tiểu thư, chúng ta cũng trở về đi! Nếu không thay quần áo, người sẽ ngã bệnh đó." Yên nhi vừa thấy bộ dáng Lê Thái Nhi, phỏng chừng nàng cũng chịu không được phong hàn rồi.

"Chăm sóc chủ tử người thật tốt, ta ngày khác trở lại thăm nàng!" Lê Thái Nhi dặn dò Vân nhi, đi theo Yên nhi hướng màn mưa đi tới!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thái tử

Y theo ước định, sau lễ tang hoàng tôn Lê Thái Nhi mang theo ma ma và nha hoàn tiến cung.

Hoàng hậu thấy Lê Thái Nhi, lòng tràn đầy sung sướng. Nàng dẫn Lê Thái Nhi tiến vào Khôn Ninh cung xa hoa rộng rãi. "Thái Nhi, người ở nơi này đi! Một là theo ta nói chuyện phiếm. Thứ hai, ăn uống sinh hoạt thường ngày cũng thuận tiện hơn."

"Cảm ơn mẫu hậu." Lòng Lê Thái Nhi tràn đầy cảm kích, nhẹ nhàng hạ bái.

"Thái Nhi, trong Khôn Ninh cung này, người không cần che dấu dung mạo của mình. Dù sao, Ngọc nhi cũng không tới nơi này. Người không cần biến bản thân thành xấu xí như vậy. Rửa mặt, cùng ta dùng bữa tối!" Hoàng hậu lôi kéo tay Thái Nhi, cười nói. "Đổi bộ y phục, nhanh chút tới a!"

"Nhi thần tuân lệnh mẫu hậu." Lê Thái Nhi lại một lần nữa nhẹ nhàng hạ bái, cung tiễn hoàng hậu.

Lê Thái Nhi rửa đi khuôn mặt xấu xí, để mặt mộc không trang điểm. Thay đổi một kiện sa y hồng nhạt mỏng như cánh ve, mang theo Lê ma ma và Yên nhi, đến chính điện Khôn Ninh cung.

Thái Nhi đi vào chính điện Khôn Ninh cung, ngoài ý muốn gặp được một nam tử tuổi còn trẻ. Nam tử kia, thân thiết nói chuyện với hoàng hậu. Dung mạo của hắn, rất giống Long Phụng Ngọc. Tuân mỹ, lộ ra cao quý. Đầu buộc kim quan, eo buộc ngọc đai. Y phục màu vàng nhạt, bao bọc thân hình to lớn. Nhìn tuổi tác và trang phục, nam tử này, hẳn là thái tử đương triều Long phụng Thần rồi.

Lê Thái Nhi nghĩ muốn rời khỏi, cũng đã không còn kịp rồi. Nàng kiên trì, khấu kiến hoàng hậu. "Nhi thần tham kiến mẫu hậu."

"Thái Nhi, không cần đa lễ, mau mau bình thân!" Trên mặt hoàng hậu, tràn đầy từ ái. Nha đầu này, bỏ xuống khuôn mặt xấu xí kia, thật sự là đẹp quá đẹp quá a!

Lê Thái Nhi tuy cúi đầu, cũng có thể cảm giác được ánh mắt nóng bỏng kia của thái tử. Ánh mắt kia, giống như có thể thiêu đốt nàng. "Mẫu hậu, nhi thần xin lui xuống. Chờ một lát, nhi thần sẽ tới."

"Thái Nhi, người không cần né tránh. Thần nhi không phải người ngoài, người không cần giữ lễ tiết." Hoàng hậu giữ chặt tay Thái Nhi, hoàng hậu giới thiệu bọn họ với nhau. "Thần nhi là huynh trưởng ruột thịt của Ngọc nhi, cũng là ca ca của người. hai người các người, chào hỏi nhau đi! Về sau gặp, cũng thuận tiện một chút."

"Thái Nhi bái kiến thái tử ca ca." Lê Thái Nhi nhẹ nhàng hạ bái, trên mặt sớm ửng hồng một mảnh.

"Thái Nhi, tất cả mọi người là người một nhà, không cần giữ lễ tiết. Về sau, người ở nơi này, mọi người không tránh khỏi chạm mặt. Đã là huynh muội, cứ tự nhiên đi." Long Phụng Thần, là tới chúc hoàng hậu ngủ ngon. Hắn không nghĩ tới, sẽ ở trong Khôn Ninh cung nhìn thấy Lê Thái Nhi. Nếu không phải hoàng hậu giới thiệu, hắn không thể tin được. Giai nhân xinh đẹp này, lại là Lê Thái Nhi trong lời đồn!

Lê Thái Nhi, không phải là nữ tử xấu xí vô cùng sao? Long Phụng Thần nhìn chằm chằm mặt Lê Thái Nhi, trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà không thể dời đi.

Lông my cong cong, mắt đẹp nhẹ nhàng phe phẩy. Môi đỏ mọng kiều diễm, da thịt bạch ngọc. Tóc đẹp như gấm, dáng người tuyệt đẹp. Mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như vậy, thế gian hiếm thấy! Dung mạo nàng như vậy, làm sao có thể bị thế gian nói là xấu xí?

"Thái Nhi tuân lệnh thái tử ca ca!" Lê Thái Nhi bị Long Phụng Thần nhìn mà hoảng hốt, nàng vội vàng cúi đầu, nhìn mũi chân chính mình.

"Lâm công công, truyền lệnh đi!" Hoàng hậu phân phó bên người thái giám Lâm công công, để cho hắn đi Ngự Thiện Phòng truyền lệnh. "Thần nhi, người

cũng ở lại Khôn Ninh cung dùng bữa đi! Nhiều người, sẽ càng náo nhiệt!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Thái Tử Phi ngang ngược

Long Phụng Thần đang lo không có để lưu lại, hoàng hậu nương nương giữ lại, để hắn có lý do lưu lại. Trong lòng hắn vui vẻ, vội khom người thi lễ. "Nhi thần tuân lệnh mẫu hậu."

Cao lương mỹ vị, sơn hào hải vị. Đối mặt một bàn đồ ăn ti mi chế biến, vậy mà Lê Thái Nhi không có một chút khẩu vị. Nàng bắn khoăn bất an ngồi ở bên cạnh bàn ăn, không biết là đi hay là ở.

Nàng chưa từng có kinh nghiệm ăn cơm với một nam tử. Ở trong phủ tướng quân không có, trong Ngọc Vương Phủ cũng không có. Nàng tuy không có dám nhìn Long Phụng Thần, nhưng cũng có thể cảm giác được, hắn luôn luôn nhìn trộm nàng. Loại cảm giác bị nhìn trộm này, khiến nàng cực kỳ không được tự nhiên. Bởi vì không được tự nhiên, dẫn đến nàng không có khẩu vị.

"Thái Nhi, ăn nhiều một chút." Hoàng hậu từ ái, không ngừng gấp thức ăn cho Lê Thái Nhi. Đồ ăn trước mặt nàng, thức ăn chồng chất như một đồi núi nhỏ. Lê Thái Nhi nhìn đồng mỹ vị kia, trong lòng lại dờ khóc dờ cười.

"Mẫu hậu, có thể là trời quá nóng. Nhi thần trong lòng phiền não, một chút khẩu vị cũng không có. Mẫu hậu và thái tử ca ca từ từ dùng, Thái Nhi xin được cáo lui trước." Lê Thái Nhi vén áo thi lễ với hoàng hậu, đứng dậy rồi ghé. Nàng liếc mắt nhìn lướt Long Phụng Thần một cái. Trong mắt hắn, xuất hiện thần sắc cô đơn.

Bữa cơm này, Long Phụng Thần cũng ăn không biết ngon.

Sau khi ăn xong, hắn ở lại Khôn Ninh cung một lúc, liền cáo biệt mẫu hậu, về Đông cung của hắn! Vừa vào Đông cung, liền nghe thấy con sư tử Thái Tử Phi Mộ Dung Doanh. Ngay sau đó, là tiếng vang chén bát vỡ.

"Các người nói, Thái Tử Gia đi nơi nào? Đã trễ thế này, vì cái gì vẫn chưa trở lại? Có phải hay không bị con hồ ly tinh kia dẫn dụ đi rồi? Không thể trượng giao ra Thái Tử Gia, ta liền giết đám nô tài các người!" Thanh âm Mộ Dung Doanh, bá đạo mà ngang ngược, tràn ngập thượng quốc công chúa tôn quý và điều ngoa.

Long Phụng Thần lắc đầu, bắt đầu dĩ thờ dài.

Như vậy, cũng không phải là lần đầu tiên! Có lẽ, số hắn cả đời này, hẩm hắt định nằm gọn trong tay nữ nhân này. Nữ nhân này, luôn đề phòng bị cướp, đề phòng hắn lui tới với những nữ nhân khác. Hắn liếc mắt nữ nhân khác một cái, nàng sẽ nhất quyết không tha. Cả ngày trên đầu bị nàng cưỡi ở trên đầu, làm mưa làm gió. Trước mặt nàng, không chỉ nói thái tử tôn quý, liền ngay cả nam nhân tôn nghiêm, đều bị nàng cướp đoạt được không còn một mảnh.

Có đôi khi, hắn thật muốn cùng nữ nhân đại náo một lần. Vạch mặt, từ nàng! Nhưng hắn biết hắn không thể làm như vậy. Hắn có thể từ Mộ Dung Doanh, Long Vũ vương triều lại đắc tội không nổi thế lực hùng hậu của Mộ Dung quốc!

Ài, thật muốn bỏ xuống vị trí thái tử, bỏ xuống tất cả giang sơn, làm một người dân bình thường. Như vậy, hắn không cần vì giang sơn xã tắc Long Vũ vương triều mà suy nghĩ rồi! Tìm một nữ nhân hắn yêu thương, sống cuộc sống hạnh phúc cả đời. Sống như vậy, mới đúng điều Long Phụng Thần hắn muốn!

"Thái Tử Gia, người đã trở lại. Người muốn không trở lại nữa, chúng ta nhất định sẽ thăm rồi!" Bóng dáng Long Phụng Thần vừa xuất hiện tại Đông cung, nô tài trong cung giống như thấy được cứu tinh.

"Doanh nhi, người làm cái gì vậy? Ta chẳng qua là đến Khôn Ninh cung thỉnh an mẫu hậu, tùy ý dùng bữa tối tại Khôn Ninh cung mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Đại náo Khôn Ninh cung

Mộ Dung Doanh lau mồ hôi trên mặt, hướng Long Phụng Thần quát, "Mặc kệ đi nơi nào, đều phải báo cáo ta mới có thể đi. Ta không đồng ý, thì người không được đi."

Trong lòng Long Phụng Thần rất giận, cũng không dám phát tác. "Doanh nhi, ta đi thính an mẫu hậu, cũng phải được người phê chuẩn?"

"Ta là Thái Tử Phi của người, có quyền lợi biết của người đi đâu về đâu. Người gạt ta ra ngoài, khẳng định là không phải chuyện tốt gì. Nói cho ta biết, có phải hay không người thông đồng cùng cái nha hoàn trong Khôn Ninh cung kia rồi hả?" Mộ Dung Doanh nhất quyết không tha thả vấn. Lời của nàng, lại khiến cho Long Phụng Thần kinh hãi.

Trước mắt hắn, hiện ra giọng nói và dáng điệu nụ cười của Lê Thái Nhi. Ánh mắt ôn nhu kia, khí chất nhã nhặn lịch sự kia, cử chỉ tao nhã kia, dung mạo tuyệt mỹ kia. Nếu có thể có được một mỹ nhân như vậy làm bạn, hắn nguyện ý dùng giang sơn đánh đổi.

"Doanh nhi, người nói bậy bạ gì đó." Long Phụng Thần giả bộ tức giận, không hề để ý tới Mộ Dung Doanh. Hắn đi một mình ra chính điện, vào trong đình nghỉ mát hồng mát. Sau lưng là thanh âm chất vấn của Mộ Dung Doanh, hắn cũng không để ý! Ngay cả chén bát bị đập, cũng ngăn không được cước bộ của hắn.

Một tiếng tiêu thương cảm, bay vào trong lỗ tai Long Phụng Thần. Tinh thần hắn, không khỏi vì vậy rung lên. "Tiếng tiêu thật hay!"

Hắn kim lòng không được đứng lên, theo tiếng tiêu. Hắn chỉ cố chuyên chú nghe tiếng tiêu, nhưng không có phát hiện, Mộ Dung Doanh mang theo nha hoàn đi theo hắn cách đó không xa.

Tiếng tiêu, càng ngày càng gần.

Long Phụng Thần này mới phát giác, hắn đã đứng ở đại môn Khôn Ninh cung. Mới từ Khôn Ninh cung rời đi, lại không có lý do gì đi vào đại môn Khôn Ninh cung. Hắn chỉ có thể âm thầm phỏng đoán, tiếng tiêu này đến từ người nào?

Chẳng lẽ, là Lê Thái Nhi?

Hắn là hắn! Người Khôn Ninh cung, Long Phụng Thần đều khá quen thuộc. Hắn mỗi ngày đến Khôn Ninh cung, cũng không phát hiện người nào có thể thổi tiêu. Lê Thái Nhi vừa tới, liền có tiếng tiêu tuyệt mỹ như vậy. Từ nàng, còn có thể là người phương nào?

"Long Phụng Thần, người lại còn dám nói không thông đồng với kẻ khác? Không theo người thông đồng, hơn nửa đêm chạy đến bên ngoài Khôn Ninh cung, nghe tiếng tiêu cái gì?" Mộ Dung Doanh cho Long Phụng Thần một bạt tai, liền xông vào đại môn Khôn Ninh cung. Nàng thật muốn nhìn, con hồ ly tinh nửa đêm thổi tiêu, quyến rũ nam nhân của Mộ Dung Doanh nàng là ai?

"Thái Tử Phi giá lâm!" Thái giám vừa thấy Thái Tử Phi hùng hổ giá lâm, biết không phải là chuyện tốt gì. Vội vàng nâng cao thanh âm, thông báo.

Mộ Dung Doanh không để ý tới thái giám truyền bẩm, trực tiếp đi vào nơi phát ra tiếng tiêu - - thiên điện Khôn Ninh cung. Dưới ánh đèn, một mỹ nhân đang dựa vào cửa sổ thổi tiêu.

Mỹ nhân kia, dung mạo xinh đẹp hiếm thấy. Long mi cong, mắt hạnh, mặt ứng hồng. Tóc dài kéo dài, dáng điệu uyển chuyển. Tiêu đặt trên bờ môi, ngón tay tung bay, tiếng tiêu liền tràn tới.

"Hồ ly tinh, cũng dám quyến rũ nam nhân Mộ Dung Doanh ta, ta xem người chán sống rồi." Mộ Dung Doanh đi đến trước mặt Lê Thái Nhi, cho nàng hai bạt tai.

Trong mắt Thái Nhi, nổi lên một tầng lệ sương!

Nàng chẳng qua mới đến Khôn Ninh cung một ngày, như thế nào có thể có thể quyến rũ người a? Nam nhân của nữ tử này là ai, nàng làm sao mà biết? Trong cung này, trừ bỏ hoàng thượng và thái tử, còn có nam nhân nào a? Chẳng lẽ, nàng là thế tử Long Phụng Thần? Là Thái Tử Phi hùng hãn trong lòng đồn hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Đại náo Khôn Ninh cung (2)

Lê Thái Nhi đang muốn mở miệng giải thích, Long Phụng Thần liền tiến vào.

"Mộ Dung Doanh, người tráo trở, ngang ngược, liền hướng về phía bản cung. Dám cố tình gây sự với Thái Nhi, chớ có trách ta không khách khí! Người thật muốn chọc giận bản cung, dù người là công chúa nước trên, ta cũng sẽ từ người!" Về mặt Long Phụng Thần tức giận, hắn không thể cho Mộ Dung Doanh mấy bạt tai. Nàng đối hắn như thế nào, hắn cũng cần rằng chịu được. Nàng lại trước mặt Thái Nhi hùng hãn ương ngạnh, hắn chịu không được!

Hắn chọc giận nàng thì sao? Cùng lắm, Long Vũ vương triều và Mộ Dung vương quốc xung đột vũ trang! Hắn thà rằng chết ở trên chiến trường, cũng

không muốn chịu được nữ nhân này khi nhục! Chết ở trên chiến trường, hân cũng sẽ giải thoát!

Long Phụng Thần tức giận, để cho Lê Thái Nhi cảm giác tình thế càng ngày càng lớn, sự tỉnh càng ngày càng nghiêm trọng rồi! Nàng cũng không muốn bởi vì nàng đến đây, rước lấy phiền toái không cần thiết. Nàng vội vàng khuyên nhủ Long Phụng Thần, rồi sau đó lại nói tốt với Mộ Dung Doanh. "Thái tử caca, không cần bởi vì Thái Nhi, tổn thương hòa khí với Thái Tử Phi. Thái Tử Phi, nếu ngươi không thích Thái Nhi, Thái Nhi sẽ lập tức xuất cung! Chỉ cần ngươi không tức giận, ngươi muốn Thái Nhi làm gì cũng đều được!"

Thái độ Long Phụng Thần, thật sự ngoài dự liệu của Mộ Dung Doanh. Nam nhân này mặc cho nàng khi dễ, hôm nay cư nhiên thái độ lại cường ngạnh. Chẳng lẽ, hân là giận đỏ cả mặt vì hồng nhan? Mỹ nhân trước mắt này, thật sự đáng để hân hưu vị công chúa nước trên là nàng sao?

"Long Phụng Thần, ngươi thật đúng là bản lĩnh lớn! Hôm nay ngươi, để cho ta nhìn với cặp mắt khác xưa! Thái Nhi? Ngươi kêu thật thân thiết a! Huruta? Vì Thái Nhi?" Cho dù Long Phụng Thần muốn hưu nàng, thì cái lão hoàng đế muốn sống an ổn qua ngày kia cũng sẽ không cho phép hân làm như vậy! Vì tiện nhân mà hưu nàng? Hừ hừ, hân còn chưa hưu nàng, nàng sẽ cho tiện nhân kia chết trước!

"Tiện nhân, ta giết ngươi!" Mộ Dung Doanh nhìn thấy bên giường có một thanh bảo kiếm, thuận tay tháo xuống. Nàng chuyển hướng kiếm, liền đâm tới Lê Thái Nhi. Từ nhỏ nàng đã tập võ, tuy không tính là cao thủ võ lâm. Nhưng muốn giết một nữ tử không có khả năng kháng cự như vậy, nàng vẫn còn dư sức.

Nữ nhân này, thật sự là điên rồi! Nàng cư nhiên dám cầm trường kiếm hành hung, mà còn là ở trong Khôn Ninh cung của mẫu hậu. Long Phụng Thần không kịp ngăn ngừa, theo bản năng động thân đứng ở phía trước Thái Nhi. Hân không thể để cho một nữ tử vô tội, vì hân mà bỏ mạng. Cho dù chết, hân cũng phải bảo vệ Lê Thái Nhi tránh thoát một kiếp này.

Mộ Dung Doanh tuy bá đạo, nhưng cũng không muốn tuổi còn trẻ liền trở thành quả phụ. Nàng vừa thấy Long Phụng Thần bảo vệ trước người Lê Thái Nhi, thanh kiếm nghiêng đi một chút. Bảo kiếm xuyên thấu song cửa sổ, vậy mà trong chớp lát khó có thể nhỏ xuống.

"Người tới, bắt bắt điên này cho ta." Thanh âm Long Phụng Thần rơi xuống, mấy binh sĩ liền đi đến. Bọn hân nghe thấy động tĩnh, liền chạy lại. Thấy Thái Tử Phi hung hân trong ngành, các binh sĩ tất cả lòng đầy cảm phẫn. Chỉ là thái tử không gọi, bọn hân cũng không dám tùy tiện đi vào. Dù sao, gây sự không phải thích khách, mà là Thái Tử Phi Long Vũ vương triều, công chúa Mộ Dung vương quốc!

Các binh sĩ y theo thái tử phân phó, bắt Mộ Dung Doanh. Mộ Dung Doanh kia điêu ngoa, vậy mà dần hiện ra tia sợ hãi! Trời ạ, nam nhân này thật sự muốn giết nàng sao?

"Dừng tay, còn không mau thả Thái Tử Phi." Thanh âm hoàng hậu uy nghiêm, vang vọng tất cả thiên điện. Các binh sĩ theo ý chỉ của hoàng hậu, thả Thái Tử Phi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Đại náo Khôn Ninh cung (3)

Thời điểm Mộ Dung Doanh đại náo Khôn Ninh cung, hoàng hậu đã ngủ rồi. Tiếng ồn ào, kinh động hoàng hậu thức giấc. Nàng gọi thái giám tới, cẩn thận tra hỏi, mới biết được chân tướng sự việc! Tuy nàng cũng cực kỳ chán ghét vị công chúa điêu ngoa ngang ngược này, nhưng cũng không thể không lấy đại cục làm trọng.

Nàng biết bản tính nhi tử Long Phụng Thần. Hân tuy nhu thuận thiện lương, vâng theo ý chỉ phụ hoàng cưới Mộ Dung Doanh. Nhưng, áp chế lâu hân cũng sẽ như núi lửa. Một khi bạo phát, cục diện chỉ sợ khó có thể thu dọn! Nếu thật sự giết chết Mộ Dung Doanh, Long Vũ vương triều sợ là không có ngày bình an rồi!

"Thần nhi, Thái Tử Phi hiểu lầm ngươi và Thái Nhi. Nàng động thủ đánh người, hành vi có chút điếm thái quá. Nhưng nàng dù sao cũng vì yêu ngươi, mới có thể làm như vậy! Ngươi như thế nào có thể không hỏi rõ phải trái đúng sai, hạ lệnh bắt người!" Hoàng hậu liếc nhìn con trai, nhẹ nhàng trách nói. Kỳ thật, nàng trách cứ nhi tử, chẳng qua cho Mộ Dung Doanh một cái hạ bậc thang thôi!

Long Phụng Thần không dám không tuân theo mẫu hậu, lại thủy chung không liếc mắt Mộ Dung Doanh một cái. Hân biết mẫu thân suy nghĩ vì đại cục, mới có ý trách cứ hân. Nhưng lấy đại cục làm trọng, lại chôn vùi hạnh phúc cả đời của hân!

"Doanh nhi, ngươi quả nhiên là hiểu lầm Thần Nhi. Thái Nhi không phải cung nữ nhào nặn, nàng là Ngọc vương phi nha! Ngươi cẩn thận suy nghĩ một chút, Thần Nhi muốn tìm nữ nhân, hân sẽ tìm Thái Nhi sao?" Lời này của hoàng hậu, vừa nói cho Mộ Dung Doanh nghe, cũng muốn cảnh cáo Long Phụng Thần một phen. Ánh mắt Long Phụng Thần nhìn Thái Nhi, hoàng hậu sao có thể không phát hiện. Nàng không muốn bởi vì Thái Nhi, thương tổn hòa khí giữa hai đứa con trai. "Doanh nhi, ngươi là công chúa thượng quốc tôn quý. Nhất cử nhất động, đều đã đại biểu cho phong phạm lễ nghi của thượng quốc. Trước khi làm chuyện gì, cũng phải cẩn thận suy nghĩ một chút. Làm như vậy, có thể khiến cho thượng quốc hổ thẹn hay không. Về sau, cũng không nên tùy hứng như vậy a!" Hoàng hậu là trách cứ, cũng mang theo trấn an, giáo huấn Mộ Dung Doanh, cũng để cho nàng không lời nào để nói.

Thái Nhi? Ngọc vương phi?

Mộ Dung Doanh nhìn mỹ nhân trước mắt, suy nghĩ một chút nha đầu xấu xí hôm kính trà. Một xấu một đẹp, làm sao có thể là một người? Một cái đẹp đến mức tận cùng, mọi nữ nhân nhìn đều ghen tị, làm sao có thể là cái nữ nhân xấu xí người người chán ghét?

Nhưng lời này do hoàng hậu nói, nàng sao có thể không tin!

"Mẫu hậu giáo huấn rất đúng, Doanh nhi đã có chút điểm quá phận! Thái Nhi muội muội, thực xin lỗi, là ta hiểu lầm các người!" Mộ Dung Doanh một bên thừa nhận sai lầm với hoàng hậu, một bên giải thích với Lê Thái Nhi. Trong lòng nàng, đều có chủ ý của mình.

Hoàng hậu nói nàng hiểu lầm Long Phụng Thần và Lê Thái Nhi, coi nàng như hiểu lầm bọn hắn! Nhưng trực giác của một nữ nhân, chỉ sợ không đơn giản như vậy! Nhìn Long Phụng Thần thay đổi tính cách, thái độ 180 độ, liền có thể thấy được hắn đối với Lê Thái Nhi rất yêu thích! Lê Thái Nhi xinh đẹp không gì sánh được, nếu ở lại Long Vũ vương triều, sớm hay muộn cũng sẽ trở thành tai họa! Nàng nhất định phải nghĩ biện pháp, để cho nàng biến mất! Nếu có thể giết nàng, không còn gì tốt hơn! Nếu không thể giết nàng, thì để cho hoàng huynh của nàng mang nàng tới Mộ Dung vương quốc đi!

"Thái Tử Phi, người không cần nói như vậy. Là Thái Nhi không tốt, nếu không phải Thái Nhi, cũng sẽ không khiến Thái tử và Thái tử phi trở mặt! Taxin mẫu hậu, ngày mai cho ta xuất cung đi!" Lê Thái Nhi cũng hiểu được, trải qua sự việc này, nàng thật đúng là không thích hợp ở trong hoàng cung này rồi. Hiểu lầm? Thật là hiểu lầm sao? Nàng tuy đối với Long Phụng Thần không có ý, nhưng Long Phụng Thần lại khó có thể vô tâm! Ánh mắt hắn nhìn nàng, cũng đã để cho nàng chán kinh rồi. Hắn không để ý nguy hiểm tánh mạng động thân bảo hộ nàng, đối với nàng mà nói, rất cảm động!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Ý chỉ

Mộ Dung Doanh vừa nghe Lê Thái Nhi muốn xuất cung, vội vàng làm bộ khách khí.

"Thái Nhi muội muội, người là khách của mẫu hậu, sao có thể bởi vì ta làm loạn, đã nói đi! Người muốn đi như vậy, mẫu hậu sẽ nghĩ như thế nào a? Thái Nhi, người yên tâm, ta sẽ không tìm người gây phiền toái! Bởi vì, ta nên trở về Mộ Dung vương quốc thăm người thân!" Mộ Dung Doanh cố tình thân thiết, giữ lại Lê Thái Nhi. Kỳ thật, trong giọng điệu kia, nhưng lại là một trăm lo lắng. Nàng xoay người đối với hoàng hậu, đề xuất về nhà mẹ đẻ, "Mẫu hậu, sắp đến ngày sinh của hoàng huynh nhi thân. Doanh nhi nghĩ muốn về Mộ Dung vương quốc một chuyến, vừa mừng sinh nhật với hoàng huynh, thứ hai cũng về thăm mẫu hậu của ta!"

"Ngày sinh hoàng huynh người, không phải vẫn còn nhiều ngày nữa sao? Doanh nhi, ít hôm nữa, để Thần Nhi với người cùng trở về mới đúng lẽ phải. Một mình người trở về, lễ trình tịch mạch không nói, mặt mũi ta cũng không còn a!" Hoàng hậu nung nung bao nhiêu thông tuệ nhân, nàng sao có thể nghe không ra ý tứ hàm xúc trong lời nói Mộ Dung Doanh. Nha đầu này, là lấy thế lực đằng sau uy hiếp nàng! Hiện tại, nàng muốn thả người nha đầu đi trở về, không biết sự việc sẽ như thế nào! Một khi nàng nói hươu nói vượn, quan hệ hai nước nhất định sẽ trở lên căng thẳng. Hi sinh kia của Thần Nhi, không phải liên không có giá trị sao?" Thái Nhi tiến cung, là vì nể mặt ta. Chúng ta muốn giữ nàng lại, nàng cũng sẽ không đáp ứng. Dù sao, nàng là Ngọc vương phi, Ngọc Vương Phủ mới đúng nhà nàng!"

Mộ Dung Doanh thấy hoàng hậu ra mặt giữ nàng lại, mà còn đối với Lê Thái Nhi uyển chuyển hạ lệnh đuổi khách. Nàng chẳng những mất mặt, mà còn cho thấy sự hèn nhát trong lòng. "Mẫu hậu nói đúng lắm, vẫn còn nhiều ngày, ta sẽ đi cùng thái tử về Mộ Dung vương quốc! Mẫu hậu, sắc trời không còn sớm, người và Thái Nhi muội muội nghỉ ngơi đi! Ta và thái tử, cũng nên hồi cung rồi."

Long Phụng Thần tuy trong lòng không vui, nhưng vẫn cùng Mộ Dung Doanh dời đi. Hoàng hậu nhìn bóng lưng đơn độc của Long Phụng Thần, trong lòng chua xót. Nàng vỗ bàn tay lên Thái Nhi, bắt đầu nói. "Thái Nhi, ủy khuất người rồi. Vì giang sơn xã tắc, vì con dân an cư lạc nghiệp, chúng ta cũng không thể vì bản thân! Là hoàng thượng, là thái tử. Là ai gia, cũng là người!"

"Mẫu hậu, Thái Nhi không ủy khuất. Thái Nhi hiểu nỗi khổ tâm của người, biết người là vì thiên hạ suy nghĩ! Ta ngày mai sẽ xuất cung, chỉ là, ta không muốn về Ngọc Vương Phủ, ta muốn về phủ tướng quân!" Thái Nhi biết, hoàng hậu là thật tâm yêu thương nàng. Cho nên, ở trước mặt hoàng hậu, nàng cũng không giấu diếm tâm sự của bản thân.

Hoàng hậu lắc đầu, khuyên nhủ. "Thái Nhi, người đã không phải tiểu thư phủ tướng quân. Thân phận hiện tại của người, là vương phi Ngọc Vương Phủ. Mặc kệ người và Ngọc nhi có phải là phu thê thật sự hay không, người đều là vương phi của hắn, nữ nhân của hắn. Một nữ nhân đã xuất giá, trọng phu mới là nơi nàng phải về. Không được tùy hứng, nghe mẫu hậu nói, ở trong này vài ngày, rồi về Ngọc Vương Phủ đi. Người không muốn cảm thấy mất mặt, ta nói Ngọc nhi tự mình tới đón người. Thái Nhi, muốn hay không ta hăm một đạo ý chỉ cho hắn?"

"Ý chỉ gì?" Thái Nhi không rõ, hoàng hậu nung nung cho Long Phụng Ngọc hạ cái ý chỉ gì? Tiếc đã suy nghĩ, có chút hiểu rõ rồi. Trên mặt của nàng, bay lên một tầng mây đỏ!

"Nha đầu ngốc, đương nhiên là ý chỉ để cho hắn với người viên phòng rồi!" Hoàng hậu nung nung nhìn về mặt thẹn thùng của Thái Nhi, trong lòng rất sùng ái. Nàng có hai đứa con trai, hai cô con dâu. Mộ Dung Doanh kia lại không phải là con dâu, như một pho tượng Phật trong hoàng cung này. Đứa bé này, mới chân chính là con dâu của nàng, một cô con dâu đáng được nàng thương yêu!

"Mẫu hậu, không cần." Lê Thái Nhi nghe hoàng hậu nói trắng ra như vậy, trên mặt lại càng không nhận được. Nàng duyên dáng gọi to một tiếng, đỏ bừng mặt, đã giống như cây lựu hoa nở rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tiếng tiêu

Hàng đêm nghe tiếng tiêu, tối nay lại không nghe thấy.

Trong đại sảnh Long Phượng hiên, Long Phụng Ngọc chần chừ, tâm tình rất buồn bực. Hắn đã nghe quen tiếng tiêu của nha đầu kia, đột nhiên được không nghe, thậm chí có chút thất vọng!

Trong thời gian sâu này, hắn đã ý lại vào tiếng tiêu đẹp kia. Thói quen nghe tiếng tiêu kia, tự rót rượu uống một mình. Tối nay, đã không có tiếng tiêu. Hắn không có hứng thú uống rượu!

"Người tới." Long Phụng Ngọc không tin, không có Lê Thái Nhi, hắn sẽ không nghe được tiếng tiêu sao? Thanh âm hắn vừa mới thốt lên, Với Thuận Phong liền đi đến.

"Vương gia, xin phân phó." Với Thuận Phong không rõ, Vương gia vì sao khác thường như thế. Một mình hắn ở trong đại sảnh đi qua đi lại, đều đã đi chung một canh giờ, còn không chịu dừng lại. Tối cùng chuyện gì xảy ra, sao Vương gia bất an như vậy?

"Với thị vệ, bốn vương muốn nghe người thổi tiêu, tìm cho bốn vương một người thổi tiêu đến!" Trong giọng nói Long Phụng Ngọc, mang theo không kiên nhẫn và buồn bực. Với Thuận Phong theo lời hắn nói, đã biết rõ tâm tư của hắn.

Nghe tiếng tiêu?

Muốn nghe tiếng tiêu, đâu chỉ có một mình Vương gia. Với Thuận Phong hắn, làm sao không muốn nghe tiếng tiêu đẹp tuyệt luân kia? Đáng tiếc, Vương phi không có ở đây, tiếng tiêu kia cũng đi theo mất!

"Vâng, Vương gia, ty chức đi chuẩn bị ngay!" Với Thuận Phong ra ngoài không lâu, liền dẫn theo một người tiến đến. Người này, là phụ tá Yến Anh trong Ngạc Vương Phủ. Người này khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, thân thể cao lớn khôi ngô, một thân bạch sắc áo dài, đặc biệt phiêu dật thần thái. Hắn chẳng những am hiểu mưu lược và chơi cờ, mà còn thông hiểu âm luật.

"Vương gia, ta đã mời người đến thổi tiêu cho người." Long Phụng Ngọc nghe được Với Thuận Phong hồi bẩm, ngẩng đầu nhìn người tới. Gặp Yến Anh, khách khí gật đầu một cái!

Tiếng tiêu của Yến Anh, đột nhiên vang lên. Trong đại sảnh Long Phượng hiên tràn ngập tiếng tiêu. Nói thật, Yến Anh này trình độ diễn tấu không hề thấp. Tiếng tiêu này, lọt vào trong lỗ tai Long Phụng Ngọc, hắn lại nhận không được nhứt mảy một phen. Một thủ khúc, mới thổi một nửa, hắn liền nghe không nổi nữa.

"Với thị vệ, ta cảm thấy mệt nhọc. Người mang Yến Anh, lui xuống đi!" Long Phụng Ngọc nằm ở trên giường sa khiến Với Thuận Phong và Yến Anh. Hắn lần qua lộn lại, sao vẫn không thể đi vào giấc ngủ.

"Long Phụng Ngọc, có phải ngươi thích nhậu đầu xấu kia rồi hay không? Bằng không, vì sao khác thường như vậy? Làm sao có thể, ngươi làm sao có thể thích Lê Thái Nhi xấu xí kia? Ngươi chỉ là thích tài hoa của nàng, thích tiếng tiêu của nàng mà thôi!" Long Phụng Ngọc tự hỏi tự đáp, lại không buồn ngủ. Hắn mở to mắt, thức đến bình minh.

Ngày hôm sau, hắn vẫn suy nghĩ, có nên đón Lê Thái Nhi trở về hay không. Long Phụng Ngọc hắn chủ động đi đón nàng? Hắn nghĩ sao cũng đều cảm thấy thật mất mặt.

Ba ngày sau, Long Phụng Ngọc rốt cuộc nhận không được!

Mặc kệ có mất mặt, hắn đều phải đón Lê Thái Nhi trở về! Hắn thật sự không thể chịu đựng được, không được nghe tiếng tiêu. Đang lúc hắn chuẩn bị tiến cung đón Lê Thái Nhi, thái giám Lâm công công bên người hoàng hậu đến đây! Lâm công công truyền đạt khẩu dụ của hoàng hậu: Ngạc Vương gia, hoàng hậu nương nương mời người tiến cung, đón Ngạc vương phi hồi phủ!

Hắn đang lo buồn ngủ tìm không thấy lý do, Lâm công công này tới thực đúng lúc nha!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Ghen

Thời điểm Long Phụng Ngọc tới Khôn Ninh cung, vừa vặn gặp thái tử Long Phụng Thần. Hắn khom lưng chào mẫu hậu, rồi vãn an hoàng huynh. Mẫu tử ba người đang nói chuyện, thái giám ở ngoài cửa bẩm báo.

"Ngọc vương phỉ kiến." Tiếng nói thái giám vừa dứt, ngoài điện đi tới một nữ nhân xấu xí. Nữ tử này, đúng là Lê Thái Nhi. Để Thái Tử Phi đại náo Khôn Ninh cung ngày đó sao, nàng lại khôi phục bộ dạng này.

Long Phụng Ngọc nghe được thái giám truyền bẩm, trong lòng thậm chí có một tia hưng phấn. Sau khi gặp Lê Thái Nhi xấu xí như trước, có một tia không vừa ý trong lòng.

Vì cái gì? Hắn sao lại muốn gặp đến nàng, sau khi thấy được, mà lại cảm thấy được buồn bã? Có lẽ, trong lòng hắn, còn đang bài xích xấu xí của nàng! Có lẽ, hắn thích, chỉ là tiếng tiều của nàng mà thôi!

Long Phụng Ngọc nhìn thoáng qua Lê Thái Nhi, không nguyện ý nhìn thẳng nàng! Hắn khom người chào từ biệt hoàng hậu: "Mẫu hậu, nhân dịp thời tiết mát mẻ, nhi thần bái biệt."

"Mẫu hậu, nhi thần đi tiến hoàng đệ!" Vừa nghe nói Long Phụng Ngọc đi, Long Phụng Thần có phần lưu luyến chia tay. Hắn chủ động đề xuất, muốn đưa Long Phụng Ngọc xuất cung.

"Ngọc nhi, ai gia cho ngươi hạp một đạo ý chỉ. Về phủ, mới được mở ra xem! Ngươi nhớ kỹ, không được kháng chỉ bất tuân!" Hoàng hậu lấy ra một đạo ý chỉ, đưa tới trên tay Long Phụng Ngọc.

"Nhi thần tuân mệnh." Long Phụng Ngọc dè dặt cẩn thận cất giữ ý chỉ, lại khom người bái tạ.

Lê Thái Nhi nghe thấy hai chữ ý chỉ, chỉ cảm thấy mặt nóng tâm đập. Khuôn mặt dịch dung kia, nhìn không ra. Nhưng cổ thì rất đỏ rất đỏ. "Cảm ơn mẫu hậu mấy ngày nay chiếu cố, Thái Nhi bái biệt rồi."

Rời khỏi Khôn Ninh cung, mãi cho đến bên cạnh cổ kiệu của Long Phụng Ngọc. Ánh mắt Long Phụng Thần bắn khoắn bồi hồi thủy chung đặt trên người Lê Thái Nhi. Ánh mắt kia, nhìn giống như nhìn ngắm mỹ nhân hoài không chán vậy.

Trong lòng Long Phụng Ngọc, nổi lên một tia không vui. Trong lòng hắn, đều là cảm giác ê ẩm! Muốn mở miệng, mà lại không biết nói như thế nào! Một trận nghi hoặc, bao phủ trong lòng hắn: Thái tử đây là sao? Vì sao nhìn chằm chằm vào Lê Thái Nhi? Nha đầu xấu xí này, có cái gì đẹp? Đáng để cho hắn luống cuống như vậy sao? Cho dù là đẹp, hắn cũng không thể không kiêng dè thân phận của mình? Dù sao, Lê Thái Nhi cũng là vương phi của Long Phụng Ngọc hắn!

"Thần đệ cảm ơn thái tử điện hạ đưa tiễn! Thần đệ cáo từ, thái tử liền dừng bước đi!" Long Phụng Ngọc đang lo không có cơ hội, để cho thái tử trở về! Vừa thấy đến cổ kiệu, vội vàng tìm lý do để hắn rời đi.

"Hoàng đệ, người quá khách khí. Có thời gian, liền mang vương phi đến trong cung một chuyến. Hai huynh đệ chúng ta, cũng được đoàn tụ một phen!" Long Phụng Thần hi vọng Long Phụng Ngọc thường xuyên tiến cung, có lẽ, ý hắn không ở trong lời nói!

"Cảm ơn thái tử điện hạ. Thời gian này, thần đệ là không thể tiến cung rồi. Phụ hoàng đem binh quyền giao cho thần đệ, thần đệ cảm giác sâu sắc sợ hãi! Nếu nắm giữ binh quyền, phải phụ trách an toàn của Long Vũ vương triều. Về sau, thần đệ phải thao luyện gia tăng binh mã, chuẩn bị khi cần!" Long Phụng Ngọc lấy lý do thao luyện binh mã, uyển chuyển cự tuyệt Long Phụng Thần.

Long Phụng Thần vậy mà hưng phấn mừng rỡ. "Hoàng đệ, người làm là tốt! Gia tăng thao luyện, để cho binh lực Long Vũ vương triều trở lên cường đại. Như vậy, ta không cần chịu công chúa quốc thượng kia khi dễ rồi. Hoàng đệ, hoàng huynh sẽ xin ý chỉ của phụ hoàng mẫu hậu, đến Ngọc Vương Phủ của người ở mấy ngày. Vừa có thể nhìn người thao luyện nhân mã, thứ hai cũng có thể thoát khỏi Thái Tử Phi điều ngoa kia."

Thái tử là thái tử, mà Long Phụng Ngọc hắn chỉ là thần tử. Thái tử muốn tới, hắn cũng không thể ngăn cản! Trong lòng Long Phụng Ngọc có không nguyện, cũng chỉ có thể khom người thi lễ. "Thần đệ, xin đợi thái tử điện hạ đại giá quang lâm!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Viên phòng

Trong đại sảnh Long Phụng hiên, truyền đến từng đợt tiếng bước thong thả. Long Phụng Ngọc cảm ý chỉ hoàng hậu. Thần sắc, hơi chút do dự.

Nội dung trong ý chỉ, thật sự nằm ngoài dự kiến của hắn. Mẫu hậu của hắn, cho hắn trong vòng 3 ngày viên phòng với Lê Thái Nhi! Mà còn, phải nghiệm chứng lạc hồng của nàng. Nếu hắn cự tuyệt viên phòng, đó là tội kháng chỉ bất tuân! Nếu tuân chỉ viên phòng, hắn thật không biết phải đối mặt với khuôn mặt xấu xí kia của nàng.

Làm sao bây giờ? Hắn nên làm gì bây giờ? Đi? Hay là không đi?

Đang lúc Long Phụng Ngọc do dự, tiếng tiêu quen thuộc kia, lại bay vào tai hắn! Tiếng tiêu kia, giống như mỹ nhân trong nháy mắt có thể hấp dẫn hắn. Hai chân của hắn, kim lòng không đậu đi đến đại sảnh, đi vào Nguyệt Lường môn, đi vào biệt viện Long Phụng Ngọc.

"Vương gia giá lâm" Lão thái giám đi theo phía sau hắn hắng giọng hô. Tiếng tiêu kia, giống như không chịu được quá nhiều. Tạm dừng nửa nhịp.

Long Phụng Ngọc đi vào biệt viện, Lê ma ma đang ở trải giường chiếu, Yến Nhi đang chỉnh quần áo, đều vội vàng quỳ rạp xuống trước mặt Long Phụng Ngọc. "Nô tỳ tham kiến Vương gia."

Toàn thân sa mỏng của Lê Thái Nhi, nhưng lại nghiêng người dựa vào trước cửa sổ, không coi ai ra gì mà thổi tiêu, tựa hồ không thấy Long Phụng Ngọc đến. Tóc dài thả ra, suy nhược nằm trên lưng.

"Uhm, các người lui ra đi!" Long Phụng Ngọc cho Lê ma ma và Yến Nhi lui, một mình ngồi bên cạnh. Nghe tiếng tiêu như khóc như tổ cáo kia, lại muốn uống rượu. "Người tới, mang rượu tới cho bản vương."

Nha hoàn bưng lên bầu rượu rồi lặng lẽ lui ra.

Long Phụng Ngọc nghe tiếng tiêu, tự rót uống rượu. Mấy ly rượu mạnh uống xuống, tinh thần có chút hoảng hốt. Hắn nhìn về phía Lê Thái Nhi thổi tiêu trước cửa sổ, trong lòng có chút không vui. Từ lúc hắn vào phòng đến bây giờ, nha đầu này cứ nhiên không thèm liếc nhìn hắn. Hắn cảm giác mình đã bị sỉ nhục. "Thái Nhi, người qua đây, đến chỗ bản vương."

Lê Thái Nhi giống như không nghe giọng nói của hắn, không nhìn hắn cũng không để ý hắn. Ánh mắt nàng nhìn ngoài cửa sổ, cứ tự nhiên thổi tiêu.

Lê Thái Nhi lạnh lùng, lại khơi dậy lửa giận của Long Phụng Ngọc. Hắn uống hết một ly rượu, nâng bình rượu trên bàn đứng dậy. Từng bước lao đến tiêu sai đến bên cạnh nàng, thân thủ bắt lấy cằm của nàng. Lấy tay nắm cằm của nàng, để cho nàng nhìn thẳng hắn. Tiếng tiêu đẹp, cũng vì hành động của Long Phụng Ngọc mà tiêu thất. Trong ánh mắt Lê Thái Nhi, lộ ra hình thù và oán hận, thậm chí có hèn mọn và miệt thị!

Ánh mắt kia, mạnh mẽ kích thích Long Phụng Ngọc. Nàng khinh thường hắn? Vẫn trách hắn lạnh nhạt nàng? Trên tay hắn, không khỏi gia tăng khí lực. "Lê Thái Nhi, vì sao không nhìn ta? Vì sao dùng ánh mắt như vậy nhìn ta? Tứ Thư Ngũ Kinh của người, đều đi đâu rồi hả? Chẳng lẽ, người không hiểu được tam tòng tứ đức sao? Chẳng lẽ, đây là thái độ của người đối với phu quân sao?"

Trái tim đau đớn, khuôn mặt xấu xí của Lê Thái Nhi vặn vẹo. Nước mắt, theo đôi má đỏ rạo rạo rơi xuống. Nàng cắn chặt răng, chịu đựng đau đớn kịch liệt kia, vẫn không mở miệng cầu xin hắn tha thứ. Hai mắt phun ra lửa, căm tức nhìn hắn, chém giết ánh mắt của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Viên phòng 2

Người nam nhân này còn có mặt mũi chất vấn nàng thái độ với phu quân sao?

Hắn đúng là phu quân của nàng, nhưng hắn đã từng làm hết nghĩa vụ của một người phu quân chưa? Vào ngày đại hôn liền long trọng nạp thiếp, đem động phòng lại để cho nàng phòng không gối chiếc cô độc làm bạn với ngọn nến lẻ loi! Hắn vứt bỏ nàng ở biệt viện này, thờ ơ giống như vứt bỏ một con chó hoang mèo hoang. Con trai hắn chết bất đắc kỳ tử, xem nàng thành tội phạm hiềm nghi. Không những lục soát chỗ ở của nàng còn soát người của nàng. Nhớ tới một màn soát người kia, nàng liền khua tay nhức muốn chết! Nhớ tới lúc hắn cầm kiếm muốn giết nàng ở trước mặt mọi người kia, nàng liền hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nếu như không có Vu Thừa Phong liều mình cứu giúp, sợ rằng mạng nhỏ của nàng đã sớm không còn. Nói không chừng, tang lễ của nàng và tiểu vương gia sẽ cử hành cùng nhau!

Hôm nay hắn đến biệt viện hắn là do làm theo ý chỉ! Nếu như không có ý chỉ của Hoàng Hậu, hắn căn bản sẽ không đến nơi này. Vì không muốn phạm vào tội danh kháng chỉ bất tuân, hắn mới xuất hiện ở đây. Hành vi của hắn tội tệt như vậy, còn muốn nàng phải để ý đến hắn? Sắc mặt của hắn như vậy, còn muốn nàng xem hắn như phu quân? Nam nhân phẩm chất thấp kém như vậy, còn có mặt mũi chất vấn nàng thái độ đối với phu quân?

Hắn xứng sao? Căn bản không xứng!

Ánh mắt Lê Thái Nhi không hề né tránh, cứ như vậy nhìn chằm chằm vào Long Phụng Ngọc. Trong ánh mắt kia tràn đầy ý chống lại và đấu trí.

Ánh mắt này kích thích Long Phụng Ngọc sâu sắc. Trong lòng của hắn bỗng nhiên dâng lên ý muốn chinh phục. Hắn muốn chinh phục nữ nhân cuồng ngạo

không kiềm chế này, chinh phục thân thể của nàng cũng như trái tim cao ngạo của nàng. Chờ hấn chinh phục được nữ nhân xấu xí này, hấn sẽ đẩy nàng vào lãnh cung, để cho nàng nếm thử tịch mịch và không như ý suốt đời.

Nàng dám chậm trễ tiếp đón hấn? Nàng sẽ phải nếm mùi vị bị trừng phạt!

Ngon đèn ở trên bàn lắc lư theo gió mấy cái, bị dập tắt trong nháy mắt! Mọi thứ trong phòng bị bóng tối bao phủ. Hai cánh tay hấn kiềm chế nàng, không chế nàng ở trong ngực cả hấn. Hấn cúi đầu, hôn lên cổ nàng, mùi thơm cơ thể của xử nữ tràn đầy giác quan của hấn. Lê Thái Nhi trong ngực hấn liều mạng giãy giụa. Nàng càng giãy giụa, ý muốn chinh phục của hấn càng mãnh liệt.

Hấn bá đạo hôn lên đôi môi anh đào của nàng, điên cuồng mà mãnh liệt. Chiếc lưỡi linh hoạt của hấn mưu tính cạy mở hàm răng của nàng, tiến quân thân tột. Nàng khép chặt hàm răng, giữ vững phòng tuyến của mình. Chiếc mũi thẳng tắp của hấn ngăn chặn chiếc mũi của nàng. Nàng không có cách nào hô hấp, chỉ đành phải tìm kiếm một cách hô hấp khác. Nàng vừa mới hé hai hàm răng, chiếc lưỡi linh hoạt mang theo mùi rượu nồng đậm của hấn tiến dần vào đây đưa cùng chiếc lưỡi thơm tho của nàng.

Một cảm giác khuất nhục dâng lên trong tim Lê Thái Nhi. Nước mắt theo gò má của nàng rơi xuống như mưa. Nước mắt kia rơi xuống nơi hấn và nàng kẻ sát. Một thứ gì đó dính dính bám vào mặt của hấn. Hấn mặc kệ không chú ý, chỉ lo cúi đầu chinh phục cô gái trong ngực mình!

Hấn vốn là một nam tử cường hấn, cũng là một cao thủ võ lâm thâm tàng bất lộ. Nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, một con dê non mặc cho hấn làm thịt. Giờ phút này, nàng giống như té phẩm đặt trên bàn, nặc cho hấn khi dễ hưởng dụng. Nàng muốn phản kháng, tiếc rằng bản thân mình quá yếu. Nàng muốn kêu cứu mạng, lại ngại ngùng không mở miệng! Cho dù nàng kêu cứu, làm sao sẽ có người tới cứu nàng chứ? Hấn là phụ quân danh chính ngôn thuận của nàng, nàng là vương phi hấn đã cưới vào cửa. Hấn muốn nàng, ai dám ngăn cản? Nàng kêu cứu, chẳng những không có ai tới cứu nàng, lại chỉ rước thêm nhục!

Nếu không ai tới cứu nàng, nàng chỉ có thể tự cứu chính mình! Nàng thà rằng ngọc đá cùng vỡ cũng tuyệt không cam tâm làm thủ hạ bại tướng của người nam nhân này! Cho dù chết, cũng phải có cốt khí.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Viên phòng 3

Lê Thái Nhi hạ quyết tâm, dùng sức cắn chặt hàm răng. Nàng không tin, người nam nhân này bị đau mà còn có thể dây dưa với nàng!

Mùi máu tươi xen lẫn mùi rượu tràn ngập trong khoang miệng Lê Thái Nhi. Không cần đoán nàng cũng biết Long Phụng Ngọc nhất định đã bị thương. Điều kì lạ là hấn không hề giảm bớt thế công của mình. Hấn vẫn điên cuồng hôn nàng như vậy, mút vào hương thơm và ngọt ngào của nàng. Hấn giống như một con sói vô cùng đói khát, muốn ăn sống nuốt tươi con dê non là nàng!

Lê Thái Nhi kinh ngạc!

Nàng giống như mất đi khả năng chống cự và ý chí, chỉ có thể nhận lấy nụ hôn của hấn một cách bị động. Hấn dường như cũng phát hiện nàng mất đi ý chí chiến đấu, nụ hôn cướp đoạt của hấn dần dần trở nên dịu dàng.

Sự dịu dàng massage ấy, sự mềm mại dây dưa ấy làm cho trái tim lạnh như băng của Lê Thái Nhi từ từ hòa tan thành xuân thủy. Mặc dù nàng vẫn nhận lấy một cách bị động nhưng cảm giác đã không còn cứng nhắc như trước nữa. Thân thể nàng đã bắt đầu trở nên vô lực. Nhiệt độ cơ thể cũng từ từ tăng lên. Tay hấn đưa đến trước ngực nàng, giờ khắc này, nàng bắt đầu ý loạn tình mê.

Sa y mỏng như cánh ve của nàng bị hấn vứt ra. Hấn ôm nàng, đi về phía chiếc giường ngủ voi lớn. Nàng bị hấn ném lên giường giống như một quả tú cầu. Hấn giống như một con hổ đói, nhào vào cơ thể mềm mại ấm áp của nàng. Màn che bằng lụa mỏng vô lực buông xuống.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng rực rỡ phủ xuống cả khoảng đất rộng lớn. Bên trong màn, diễn một vở kịch cảm làm người ta tai nóng tim đập.

Hấn yên lặng hôn nàng, động tác thô lỗ mà kịch liệt. Nụ hôn của hấn giống như một mối lửa. Mỗi chỗ bị hấn hôn đều dấy lên một ngọn lửa. Hô hấp của hấn càng ngày càng nặng nề không lưu loát.

Dưới sự trêu chọc của hấn, Lê Thái Nhi cũng phát ra tiếng rên rỉ tựa như đang nói mơ. Nàng cảm thấy bản thân giống như một đám mây đang bị thiêu đốt, cả người nóng ran nhẹ nhàng lơ lửng.

Eo ếch của hấn trầm xuống, nhanh chóng tiến vào trong cơ thể nàng. Một con đầu đón đánh úp về phía Lê Thái Nhi, nàng không nhận được thống khổ trọn vẹn hai mắt. Ánh trăng yếu ớt chiếu rọi cặp mắt tràn đầy cười nhạo và trêu đùa của hấn. Ánh mắt kia phát ra ánh quang xanh thẫm giống như ánh mắt của chó sói trong đêm tối.

Hấn giống như một con chó sói, mãnh liệt luật động ở trên người nàng. Luật động kia mang cho nàng vui vẻ đồng thời cũng mang cho nàng sự sỉ nhục sâu sắc! Chịu đựng và sỉ nhục giống như một thanh kiếm hai lưỡi làm cho nàng thron tích đầy mình. Sau khi hấn chạy nước rút xong, giống như một quả bóng

da bị xỉ hơi xụi lơ ở trên cơ thể óng loáng của nàng.

Trong nháy mắt, nàng liền hồng mắt!

Người nam nhân này, không chỉ vì tuân chỉ mới dây dưa với nàng, vì hắn muốn phô bày sức mạnh chinh phục phái nam của mình mới nắm chặt nàng không thả! Hắn thà mang theo thương tích chiến đấu cũng muốn chinh phục địch thủ là nàng! Nàng không phủ nhận, nàng đúng là đã bị hắn chinh phục. Nàng đã trở thành bại tướng dưới tay của hắn, một bại tướng vĩnh viễn không có tư cách nói đến chữ dừng.

Nước mắt, lại một lần nữa từ trong mắt nàng chảy xuống.

Tay của hắn, trong lúc vô ý chạm vào nước mắt ngổn ngang trên mặt nàng. Một con tức giận lại một lần nữa thiêu đốt lồng ngực của hắn! Hắn cho rằng, hắn đã chinh phục được nha đầu thanh lãnh cao ngạo này. Không ngờ, nàng chẳng những không thừa hoan với hắn mà còn rơi lệ vào thời khắc đang hưởng thụ gió xuân mưa móc của hắn.

Đối với hắn, đây quả thật là một sự sỉ nhục không nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Viên phòng 4

Long Phụng Ngọc lại bắt đầu vác thương lên ngựa, tiếp tục dong ruổi trên chiến trường thuộc về nam nhân và nữ nhân.

Hắn không tin, hắn không chinh phục được nha đầu cuồng vọng này. Hắn rong ruổi lần lượt, chém giết lần lượt. Hắn làm cho Lê Thái Nhi biến thành một luồng hơi nước. Trong quá trình bốc hơi, nàng cũng hưởng thụ sự vui vẻ và dịu dàng của việc mây mưa một cách bị động.

Bây giờ nàng không chịu được sự tập kích của vui vẻ, tiếng rên rỉ nhẹ nhàng tràn ra.

Hắn làm được! Hắn rút cuộc cũng chinh phục được nha đầu này! Hắn cuối cùng cũng nghe thấy thanh âm duyên dáng kêu to của nàng! Sự vui sướng của chiến thắng xen lẫn kiệt thể lực, sự mệt mỏi đó đánh úp hắn một cách vô tình. Hắn nhanh chóng tiến vào mộng đẹp, hơn nữa ngủ rất an ổn, rất say.

Lê Thái Nhi nhìn gương mặt ngủ say trong đêm tối kia, hận không thể vung tay cho hắn mấy cái tát. Nàng vốn là một nữ tử yếu đuối tay không tác sát, hắn cần phải xâm phạm và chinh phục nàng một cách hung tàn ác sát, bị ồ ạt hạ lưu như vậy sao! Nếu hắn thật sự có bản lĩnh thì hãy đi chinh phục Mộ Dung Vương Quốc. Chỉ cần hắn chinh phục được Mộ Dung Vương Quốc thì còn phải để Thái tử ca ca của hắn bị Mộ Dung Doanh hất hàm sai khiến sao?

Một đại nam nhân, không dùng tinh lực ở chỗ nên dùng, có thể làm cho người ta coi trọng sao? Làm khó một nữ tử yếu đuối như nàng thì sao được xem là nam tử hán! Hắn không phải là anh hùng gì cả, cũng lắm chỉ là một kẻ tiểu nhân ngang ngược tàn ác thôi!

Hắn chinh phục được lòng của nàng nhưng cũng đã đánh mất trái tim của nàng! Chinh phục cơ thể con người thì rất dễ nhưng chinh phục trái tim con người thì rất khó. Nàng thề, trái tim của nàng vì hắn mà vĩnh viễn đóng kín. Cả đời này hắn cũng không thể đi vào trái tim của nàng. Hắn chỉ có thể quanh quẩn ở bên ngoài trái tim của nàng, vĩnh viễn cũng không thể đi vào!

Vào lúc Long Phụng Ngọc đang ngủ say, ngoài cửa truyền đến âm thanh thúc giục của Trương Toàn: “Vương gia, thức dậy đi! Đã đến lúc vào triều, nếu như ngài không thức dậy sẽ muộn mất!”

“Ừ, bốn vương biết”. Long Phụng Ngọc dụi dụi con mắt, lật người ngồi dậy. Cảm giác ngủ thật ngon, thật an nhàn! Kể từ sau khi nhi tử chết bất đắc kỳ tử, hắn dường như không thể chớp mắt. Mỗi lần hắn thiêm thiếp ngủ cũng sẽ mơ thấy ác mộng. Hôm nay hắn lại ngủ được yên ổn như vậy, cũng không hề nằm mơ.

Hắn muốn mặc quần áo rời giường nhưng lục lọi một lúc lâu cũng không tìm được quần áo của mình. Nếu để Trương Toàn đi vào lại sợ hắn thấy chuyện không nên thấy! Đánh thức Lê Thái Nhi hắn lại cảm thấy xấu hổ! Trải qua cuộc chém giết tàn khốc tối hôm qua, hắn đứng lác mắt thấy có chút ngượng ngùng khi nhìn thấy nàng!

Tự hắn đứng lên, đốt ngọn đèn dầu. Nhờ vào ánh đèn yếu ớt, hắn mới phát hiện y phục của hắn treo ở ngoài cửa. Hắn vừa mặc quần áo vừa suy tư, y phục của hắn sao lại treo ở cửa. Chắc chắn là nha đầu này giờ trò quý, treo y phục của hắn ở ngoài cửa. Nàng có ý gì? Chẳng lẽ nàng muốn nói hắn đi đi đừng bao giờ tới nữa?

Long Phụng Ngọc đi tới giá rửa mặt, chuẩn bị tự mình rửa mặt. Trước khi rửa mặt, hắn theo thói quen soi dung nhan tuấn mĩ của mình trong gương. Vừa soi, hắn không nhận được sự hết hồn hết vía!

Khuôn mặt anh tuấn lấy trắng nõn làm kiều ngạo của hắn sao lại đen thui lìu giống như mặt của Lê Thái Nhi? Chẳng lẽ đây chính là tướng vợ chồng hay sao? Hắn không muốn, gương mặt của hắn không thể xấu xí như vậy!

Long Phụng Ngọc hất nước ở trong bồn lên, dùng sức chà sát da mặt của mình. Sau khi rửa xong lại nhìn lại hình ảnh của mình ở trong gương. Trong gương lại xuất hiện một dung nhan vô cùng tuần mĩ!

Thứ ở trên mặt hẳn có thể rửa sạch. Mặt của Lê Thái Nhi cũng có thể rửa sạch sao? Chẳng lẽ, nha đầu này dịch dung? Hẳn bụng ngọn đèn đi tới trước giường, ngắm nhìn gương mặt ngăm đen của Lê Thái Nhi. Trên khóe miệng lộ ra một nụ cười tà mị!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Kể nghe lên 1

Đúng lúc hắn đang chuẩn bị tìm tòi tới cùng, ngoài cửa lại một lần nữa vang lên thanh âm của Trương Toàn: “Vương gia, nên lên đường thôi, nếu không sẽ không kịp”.

Long Phụng Ngọc “ừ” một tiếng, trong lòng thầm nói: “Nhà đầu chết tiết kia lại dám trêu cợt ta! Bỏn vương để cho ngươi đắc ý thêm một ngày nữa, chờ buổi tối, ta làm cho ngươi lộ nguyên hình như thế nào!”

Hắn thổi tắt ngọn đèn dầu, nhẹ nhàng đặt lên bàn. Lặng lẽ ra khỏi cửa biệt viện, sợ đánh thức Lê Thái Nhi đang ở trong mộng. Nghiêng đầu nhìn ánh mắt nghi hoặc của Trương Toàn, hắn hơi thấy không được tự nhiên. Để che dấu bối rối của mình, hắn cố ý hỏi: “Vu thị vệ đâu?”

“Vu thị vệ chuẩn bị xong xe, đang chờ ở ngoài Long Phụng hiên” Trương Toàn vừa trả lời, vừa thầm suy tư. Vương gia sao vậy? Không gọi hắn vào hầu hạ, cũng không thấy Vương phi được thị tẩm thức dậy hầu hạ. Chính Vương gia thức dậy tự mình mặc quần áo. Lúc ra cửa lại rón ra rón rén như kẻ trộm. Người này là Vương gia nhà hắn sao?

“Đithôi!” Long Phụng Ngọc dẫn đầu đi ra khỏi biệt viện, sau đó đi ra cửa lớn Long Phụng hiên. Ngoài cửa lớn, một chiếc xe ngựa đang đỗ. Ở trên cang xe ngựa là Thừa Phong với tâm sự nặng nề. Long Phụng Ngọc mặt mày cũng không chú ý tới sự khác thường của Thừa Phong. Hắn trèo lên xe, ngồi ở trong buồng xe nhắm mắt dưỡng thần.

“Giá!” Vu Thừa Phong hét lớn một tiếng, đánh xe ra khỏi cửa lớn Vương phủ. Ngoài cửa lớn, một đội quan binh hộ giá đã đứng chờ từ sớm, Người cầm chiêng trống gõ chiêng dẹp đường. Thanh la vang lên ba mươi hai lần, đoàn người phải khởi hành.

Ánh mắt của Vu Thừa Phong có chút mờ dần. Hắn nhìn chằm chằm vào một điểm trong không trung, thế nào cũng không rời mắt. Ánh mắt của hắn trống rỗng không ánh sáng, dường như không có thần thái của trước kia.

Suy nghĩ của hắn lại bay về tối ngày hôm qua.

Khi tiếng tiêu từ biệt viện vang ra, trong lòng Vu Thừa Phong cảm thấy thật thoải mái. Hắn giống như thường ngày, lác mình bay đến một cây đại thụ ở biệt viện bên cạnh. Đứng ở trên cây, lắng lắng nghe tiếng tiêu quen thuộc, cũng len lén bảo vệ giai nhân trong biệt viện.

Một hình bóng quen thuộc lọt vào tầm mắt của hắn.

Đó chẳng phải là Vương gia sao? Vương gia ghét Lê Thái Nhi như vậy, sao có thể viên phòng với nàng chứ? Có lẽ, hắn vì việc khác nên mới tới biệt viện! Vu Thừa Phong vừa an ủi mình vừa âm thầm cầu nguyện! Ông trời, đừng, ngàn vạn đừng!

Đáng tiếc, ông trời không nghe thấy khẩn cầu của hắn! Long Phụng Ngọc đi vào phòng chủ, cho lui nha hoàn ma ma. Hắn tận mắt thấy, Trương Toàn mang một bình rượu vào phòng chủ. Hắn muốn cùng Vương phi uống rượu giao bôi sao? Hay là hắn không muốn nhìn Lê Thái Nhi, muốn mượn rượu để làm chuyện say rượu mất lí trí?

Nếu như Vương gia thật sự yêu Lê Thái Nhi, Vu Thừa Phong hẳn cam tâm tình nguyện giấu đi tình cảm của mình, rút lui khỏi trò chơi này. Nhưng Vương gia căn bản không yêu Lê Thái Nhi, chỉ sợ là do có nỗi khổ bất đắc dĩ mới viên phòng với Lê Thái Nhi. Nếu như là do sức ép mà viên phòng với Lê Thái Nhi thì quả thật đã ủy khuất cho Thái Nhi rồi!

Tiếng tiêu, phiêu tán cô chấp. Trong chủ phòng (phòng của chủ nhân, phòng chính), từ tiếng tiêu không còn động tĩnh khác! Vu Thừa Phong từ từ thò phào nhẹ nhõm. Có lẽ, Vương gia cũng như hắn, chỉ là vì muốn nghe tiếng tiêu của Lê Thái Nhi nên mới đến biệt viện!

“Thái Nhi, ngươi qua đây, đến chỗ bỏn vương” Thanh âm tức giận của Vương gia bắt chợt vang lên. Tiếp đó, lại truyền đến tiếng gầm gừ của hắn: “Lê Thái Nhi, tại sao lại lờ ta đi? Tại sao lại dùng ánh mắt như thể nhìn ta? Tứ thư ngũ kinh của ngươi đã đi nơi nào hết rồi? Chẳng lẽ ngươi không hiểu thế nào là tam tòng tứ đức? Chẳng lẽ đây chính là thái độ của ngươi đối với phu quân sao?”

Thần kinh của Vu Thừa Phong lại một lần nữa căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Kể nghe lên 2

Tiếng tiêu thê mỹ kia bỗng nhiên ngưng bật

Ánh nến yếu ớt kia cũng theo đó mà tắt. Tất cả mọi thứ trong phòng bị bao phủ trong bóng tối. Hắn không nhìn thấy nàng cũng như vẻ mặt và cử động của hắn, chỉ có thể dựa vào thính lực, chú ý tiếng vang trong phòng!

Trong phòng chủ không có tiếng nói chuyện nữa. Chỉ có âm thanh giấy giũa rất nhỏ, nhẹ nhàng truyền tới lỗ tai hắn. Âm thanh giấy giũa kia lại phá lệ làm cho hắn bận tâm. Hắn biết, Vương gia đang xâm phạm Lê Thái Nhi! Nếu không thì sẽ không có âm thanh giấy giũa này.

Hắn muốn đi cứu nàng, nhưng lại cảm thấy không có lý do để làm thế. Vương gia là phu quân của Lê Thái Nhi, Lê Thái Nhi là vương phi của Long Phụng Ngọc. Chuyện khuê phòng của bọn họ, một thị vệ như hắn sao có thể hỏi tới? Trừ phi Lê Thái Nhi lên tiếng kêu cứu thì thị vệ như hắn mới có lý do để ra tay.

Chỉ cần Lê Thái Nhi lên tiếng kêu cứu, Vu Thừa Phong hẳn nhất định sẽ ra tay. Cho dù hắn phải gánh tội danh phạm thượng, cho dù phải cùng Long Phụng Ngọc giao chiến một trận, cho dù thất thủ bị bắt, cho dù phải mất mạng, hắn cũng quyết không cho phép nàng chịu chút sinh nhục nào.

Đáng tiếc, nàng không kêu cứu!

Hắn chỉ có thể trở mắt nhìn nàng trở thành nữ nhân của Long Phụng Ngọc, bó tay lặng lẽ chịu đựng! Nghe âm thanh kéo kẹt của giường ngà voi, tim của hắn vỡ thành từng mảnh. Hắn thậm chí có thể nghe thấy âm thanh tan nát cõi lòng kia.

Trước kia hắn luôn lấy một thân đầy võ công của mình làm kiêu ngạo. Hiện tại hắn lại cảm thấy thất bại sâu sắc! Đến bây giờ, hắn rốt cuộc hiểu rõ được một đạo lý: Tập võ luyện công cũng không bảo vệ hết được những người hắn muốn bảo vệ!

Nếu nó không bảo vệ được nàng, hắn tình nguyện lựa chọn rồi đi! Có lẽ chỉ có rời khỏi đây, tim của hắn mới không đau đớn như vậy! Hắn yên lặng rời khỏi biệt viện, trở lại phòng ngủ của mình, thu thập hành trang của mình xong, hắn lại có chút không nỡ!

Nếu như lại có người hãm hại, nàng làm sao bây giờ? Nếu như nàng lại một lần nữa gặp nguy hiểm đến tính mạng thì làm sao bây giờ?

“Vu thị vệ, sắp đến giờ vào triều, là ngài chuẩn bị xe ngựa cho Vương gia vào triều hay để thuộc hạ chuẩn bị?” Ngoài cửa sổ vang lên tiếng hỏi thăm của thuộc hạ.

“Cứ để ta làm đi!” Vu Thừa Phong thở dài, để hành trang của mình xuống. Hắn đi ra khỏi phòng, đi về phía chuồng ngựa. Cho dù là vương gia vào triều hay ra khỏi phủ, hết thảy đều do Vu Thừa Phong tự mình chuẩn bị. Bởi vì hắn là thị vệ thân cận của Vương gia, hắn không cho phép mình có chút sơ suất nào!

Hôm nay trên triều đình đang thương nghị một vấn đề làm người ta khó giải quyết.

Sắp đến sinh thần ba mươi lăm tuổi của Quốc Vương Mộ Dung Quân của Mộ Dung Vương Quốc, Long Vũ vương triều là quốc gia thần phục Mộ Dung Vương Quốc, nên chuẩn bị quà tặng và cống phẩm như thế nào thực là một vấn đề làm người ta đau đầu!

Ý kiến của phái chủ chiến là không sợ chiến tranh, cũng không cam tâm phải ở dưới người khác. Bọn họ nhất trí cho rằng: chuẩn bị một phần lễ mọn, phái sứ thần đi thăm hỏi là được rồi. Nếu như Mộ Dung Vương Quốc có ý kiến thì cùng lắm là gặp lại nhau trên chiến trường!

Ý kiến của phái chủ hòa là sợ chiến loạn, nhất trí cho rằng: nên giống như mọi khi, phái một sứ thần có địa vị đi chúc thọ cho Mộ Dung Quân! Quà tặng đương nhiên càng quý càng tốt, lại dâng tặng thêm mấy nữ nhân cho Mộ Dung Quân mua vui, vậy thì càng dễ dàng hơn trong việc duy trì quan hệ giữa hai nước.

Hai bên ai giữ ý nấy, không ai nhường ai. Phái chủ hòa nói phái chủ chiến không suy nghĩ cho giang sơn xã tắc, cho lê dân bách tính. Phái chủ chiến nói phái chủ hòa sợ chết, yếu ớt vô dụng!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Phức Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Thỉnh cầu của Thái tử

Long Vũ Thiên khoát tay áo một cái, ý bảo quần thần im lặng.

“Ngọc Nhi, ý kiến của con như thế nào?” Hoàng thượng xoay mặt, nhìn về phía Long Phụng Ngọc. Long Phụng Ngọc là nhi tử mà Hoàng thượng vừa ынhất. Trong tất cả nhi tử của hần, chỉ có đứa con này là có quyết đoán và tiền đồ nhất. Khi có chuyện, hần luôn thích nghe cách nhìn của Long Phụng Ngọc.

“Phụ hoàng, nhi thần nghĩ phái chủ hòa tự có đạo lý của mình. Tránh chiến loạn, dân chúng có thể an cư lạc nghiệp. Hành sự vững chắc như vậy, không hần không phải là phúc của bá tính!” Lời nói của Long Phụng Ngọc còn chưa dứt, gương mặt nhân sĩ của phái chủ hòa đều là tự tin và vinh quang. Có được lời khẳng định của Vương gia, người người đều cảm thấy có mặt mũi. Bên phía chủ chiến nghe được lời của Long Phụng Ngọc, không khỏi thất vọng. Ngay cả Hoàng thượng cũng không nhìn được trọn to hai mắt. Nếu như lời này từ miệng Long Phụng Thần nói ra thì không có gì lạ, nhưng từ miệng Long Phụng Ngọc nói ra thì có chút bất ngờ.

Trên triều đình lại bắt đầu vang lên tiếng nghị luận thỉ thảm. Long Phụng Ngọc phát tay một cái để cho mọi người im lặng. Ngay sau đó lại chuyển đề tài đứng ở lập trường của phái chủ chiến.

“Dĩ nhiên, phái chủ chiến cũng có lập trường và lý do của mình. Thường nói, tráng sĩ luyện võ để báo quốc. Mỗi ngày bọn họ luyện võ, không phải để báo quốc sao? Long Vũ vương triều thần phục Mộ Dung vương triều nhiều năm, thực sự là sỉ nhục của Long Vũ vương triều! Phàm là con dân có tâm huyết, đều không cam tâm bị ức hiếp vĩnh viễn! Cục diện lịch sử xuất nhục này nên sớm thay đổi rồi! Dĩ nhiên đây chỉ là ý kiến cá nhân của ta. Về phần tiếp tục khuất nhục cầu hòa hay là giữ thẳng sống lưng làm người, còn cần mọi người hợp lòng hợp sức!” Đầu tiên Long Phụng Ngọc tán thành phái chủ hòa, sau đó lại đưa ra quan điểm của chính mình. Phái chủ hòa cảm thấy có mặt mũi, phái chủ chiến cũng rất bội phục Ngọc Vương gia này!

Hoàng thượng gật đầu một cái, ý bảo hần đã nghe lọt lời can gián của Long Phụng Ngọc!

Nói thật, Hoàng thượng rất bội phục cốt khí và chủ kiến của Long Phụng Ngọc, càng tán thưởng lòng can đảm và sự trầm ổn của đứa con trai này. Tán thưởng thì tán thưởng, nhưng hần tuyệt không muốn làm theo ý kiến của Long Phụng Ngọc. Ý của Hoàng thượng là tương đối ủng hộ phái chủ hòa. Hần đã già, cũng không có bao nhiêu hùng tâm tráng chí nữa. Mặc dù không cam lòng thần phục Mộ Dung vương quốc, nhưng cũng chưa từng muốn đánh đông dẹp tây, làm dân chúng sống lầm than! Chỉ cần có thể giữ vững giang sơn, sống những ngày an lạc yên bình, cho dù có chịu chút uất nhục, hần cũng chấp nhận. Nếu như đồng ý với ý kiến của phái chủ chiến, khơi mào chiến tranh, cuộc sống sau này sẽ không được yên bình. Làm vua mất nước thì càng thảm hại hơn! Vì vậy hần để Thái tử cưới muội muội của Mộ Dung Quân, chính là hi vọng thông qua quan hệ người thân này giữ vững hòa bình lâu dài.

Nếu như ý kiến của hần và Long Phụng Ngọc không giống nhau, hần sẽ trưng cầu ý kiến của Long Phụng Thần. Thái tử thân là người kế vị của Long Vũ vương triều, ý kiến của hần càng có sức thuyết phục.” Thái tử, người có ý kiến gì?”

Long Phụng Thần tiến lên từng bước, khom người nói: “Phụ hoàng, nhi thần vô cùng tán thưởng cách nghĩ của vương đệ. Không chủ động khơi mào chiến tranh, cũng phải nhìn sắc mặt Mộ Dung vương quốc sống qua ngày. Quà tặng sinh thần này, chuẩn bị một chút là được. Về phần mỹ nhân và vật phẩm quý trọng, lược bớt là được rồi. Nếu như Mộ Dung Quân nói giận tạo thành cục diện nguy cấp, cái mà Long Vũ vương triều của chúng ta có là nam nhi nhiệt huyết, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Nhi thần xin làm gương cho binh sĩ, lãnh binh giết giặc. Cho dù chết nơi chiến trường cũng hơn sống khuất nhục như vậy!” Bây giờ Long Phụng Thần không nhìn được sự điều ngoa của Mộ Dung Doanh cho nên hết sức tán thành chủ trương của Long Phụng Ngọc.

Con mắt của Hoàng thượng lại một lần nữa mở to. Từ lúc nào nhi tử nhu nhược này lại trở nên kiên cường như vậy? Chẳng lẽ là từ trong lò luyện của Mộ Dung Doanh luyện ra sao?

Người đại diện cho phái chủ chiến- Dịch Chính, tiến lên từng bước khuyên Hoàng Thượng: “Thái tử và Vương gia anh minh, thần tán thành!” Sau lưng Dịch Chính là một nhóm lớn nhân sĩ của phái chủ chiến: “Chúng thần tán thành!”

Người đại diện cho phái chủ hòa- Mặc Vân thấy đại thế đã qua cũng vội vàng tiến lên từng bước, khuyên Hoàng thượng: “Vi thần cũng tán thành!”

“Nếu đã như vậy thì cứ làm theo kết quả thương nghị đi! Vinh Thừa tướng, chuyện này giao cho người giải quyết!” Tuy rằng Hoàng thượng không tán thành đi vuốt râu cọp nhưng vẫn truyền chỉ theo kết quả nghị luận trên triều. Hai nhi tử có hoài bão, Long Vũ vương triều sẽ có hi vọng. Long Vũ Thiên không hi vọng xa vời làm bá chủ thiên hạ, hần chỉ phản kháng, không để cường quốc ức hiếp là được. Nếu quả thật có thể thẳng lưng làm người, ngày đó, hần sẽ không bao giờ lấy hạnh phúc của nhi tử để đổi lấy sự an cư lạc nghiệp của bách tính và sự an khang của giang sơn xã tắc.

“Vi thần tuân chỉ!” Vinh Bân vốn là một thành viên của phái chủ hòa nhưng hần không dẫn đầu ra mặt. Bởi vì đã sống lâu chốn quan trường, hần biết chuyện gì cũng không nên quá rêu rao. Người ta thường nói, cái cột ở ngoài thì sớm mục rữa, lời này là có đạo lý!”

“Hoàng thượng có chỉ, có việc sớm tấu, không việc bãi triều!” Lý Đức Phúc dùng chất giọng vịt đực lớn tiếng hô.

Long Phụng Thần tiến lên từng bước, khom người khởi tấu: “Phụ hoàng, nhi thần muốn đến Ngọc Vương phủ một thời gian ngắn. Thứ nhất, có thể tránh giữ giáo trường, nhìn Vương đệ thao luyện nhân mã. Thứ hai, cũng muốn ra ngoài hóng gió một chút”

“Chuẩn tấu” Hoàng thượng cũng biết, Thái tử ở trong cung, thường bị Mộ Dung Doanh làm khó, hần buồn bực không vui, trong lòng khẳng định cảm thấy phiền muộn nhàm chán. Nếu hần muốn đi ra ngoài hóng mát, giải sầu một chút, người làm phụ hoàng như hần lại không ngốc không dẫn, đâu thể không chuẩn tấu

“Tạ ơn phụ hoàng!” Trong lòng Long Phụng Thần không nhìn được thở phào nhẹ nhõm. Hần rất cuộc có thể danh chính ngôn thuận xuất cung, rất cuộc có thể chạy khỏi ma chướng của Mộ Dung Doanh, rất cuộc có thể rời khỏi Đông cung thái tử trầm lặng mà khuất nhục! Cũng rất cuộc có thể nghe thấy tiếng tiêu tuyệt luân kia.

Long Phụng Ngọc liếc mắt nhìn Thái tử, trong lòng không nhịn được nổi lên nghi vấn: Thái tử đến Ngọc vương phủ trú tạm, thật sự vui như vậy sao? Chẳng lẽ hắn đang muốn tìm nha đầu kia? Cái nha đầu này thật sự có sức dụ hoặc lớn như vậy sao? Chẳng lẽ, nàng có một dung nhan nghiêng nước nghiêng thành? Chẳng lẽ Thái tử đã từng nhìn thấy dung mạo thật của Lê Thái Nhi?

Nghĩ tới đây, trong lòng Long Phụng Ngọc giống như ăn phải cây mo, vừa chát lại vừa đắng.

“Bãi triều!” Lúc thanh âm của Lý Đức Phúc vang lên lần nữa, bóng dáng Hoàng thượng đã biến mất, Long Phụng Thần kéo Long Phụng Ngọc một cái, trên mặt lộ vẻ vội vã: “Vương đệ, chúng ta đi thôi!”

“Thái tử, mời đi trước!” Long Phụng Ngọc không nhịn được trong lòng không vui, khom người thi lễ, mời Thái tử đi trước. Hắn đi sau lưng Thái tử, sắc mặt đen giống như bầu trời ngày mưa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Tỉ võ ở giáo trường

Trên giáo trường, cờ xí tung bay.

Binh lính thân mặc khôi giáp, trong tay cầm trường mâu, một chọi một thaoluyện. Các võ tướng, ngồi trên lưng ngựa, đối trận qua lại. Thành thạo, một trận bụi bậm lại nổi lên.

Long Phụng Ngọc cùng thái tử ngồi ngay ngắn ở trên đài, quan sát các tướng sĩ diễn luyện. Long Phụng Ngọc không muốn cùng thái tử ngồi chung một chỗ, hắn không chịu được không khí ngột ngạt này. Vì vậy liền hạ chiến thư khiêu chiến với Vu Thừa Phong.

"Vu thị vệ, nào, chúng ta cũng tỷ thí một chút!" Long Phụng Ngọc cũng không biết tại sao, kể từ khi từ biệt ở trong cung, hắn liền không giải thích được mà ghét người ca ca này rồi! Luôn cảm thấy ở cùng với hắn, trong lòng khó chịu mà đè nén. Thay vì cùng hắn ngồi chung một chỗ, không bằng cùng Vu Thừa Phong luyện kiếm pháp một chút.

"Dạ, Vương Gia!" Vu Thừa Phong khom người thi lễ xong, xoay người nhảy lên. Lật người trên không trung, nhẹ nhàng rơi xuống lồi đài của giáo trường. Thân pháp nhẹ nhàng này, làm cho các tướng sĩ lên tiếng reo hò.

Kể từ khi Vu Thừa Phong vào vương phủ, là hắn biết võ công của Long Phụng Ngọc không yếu. Về phần cao thâm đến mức, hắn cũng chưa từng lĩnh giáo. Hắn là thị vệ của Long Phụng Ngọc, chỉ phụ trách an toàn của Vương gia. Vì vậy, hắn không có cơ hội giao thủ với Long Phụng Ngọc! Võ công của Vương gia rốt cuộc cao bao nhiêu, trong lòng hắn cũng không biết.

Nếu như hắn thật sự vì Lê Thái Nhi mà động thủ với Long Phụng Ngọc, rốt cuộc kết quả ra sao? Trong lòng hắn rất muốn biết kết quả! Nếu như, hắn không thể đấu thắng Long Phụng Ngọc, tốt nhất không nên có ý muốn cứu Lê Thái Nhi. Không phải hắn sợ chết, hắn sợ mình không cứu được Lê Thái Nhi mà ngược lại hại nàng!

Hôm nay, Long Phụng Ngọc chủ động khiêu chiến, vừa lúc thành toàn tâm nguyện của Vu Thừa Phong. "Vương Gia, chúng ta là thương thật đao thật đối trận hay là chỉ hoạt động gân cốt, đánh đến điểm là dừng?"

Khinh công của Long Phụng Ngọc, dường như cũng không kém Thừa Phong. Hắn nhảy lên, đập gió, đáp xuống trước mặt Vu Thừa Phong. "Vu thị vệ, lấy ra sở trường của ngươi đánh với Bốn Vương một trận! Cho dù Bốn vương thua dưới tay của ngươi, Bốn Vương cũng không cảm thấy mất thể diện. Ngươi là thị vệ trung thành tận tâm của ta, ngươi xem mạng của ta quan trọng hơn tất cả. Cho dù ngươi thắng ta, ta cũng vui vẻ!

Vu Thừa Phong xấu hổ một trận, trong lòng thầm nghĩ: hổ thẹn!

Thị vệ trung thành tận tâm? Trước kia, hắn có lẽ còn xứng với mấy chữ này. Hiện tại, chỉ sợ hắn đã không còn xứng với mấy chữ này rồi. Vì cứu Lê Thái Nhi, Vu Thừa Phong thậm chí không tiếc động thủ với Vương Gia. Thị vệ như vậy, có thể gọi là trung thành tận tâm sao?

"Vương Gia, xuất chiêu đi!" Vu Thừa Phong chấp tay, mời Long Phụng Ngọc xuất chiêu. Hắn là thuộc hạ, theo lý nên nhường Vương Gia ba chiêu. Sau ba chiêu, hắn nhất định sẽ dốc toàn lực đối chiến với Vương gia.

"Vu Thừa Phong, xem kiếm!" Long Phụng Ngọc rút bội kiếm bên hông ra, xuất ra một chiêu kiếm, đâm về phía Vu Thừa Phong. Long Phụng Ngọc biết, binh khí của Vu Thừa Phong là một thanh nhuyễn kiếm. Nhuyễn kiếm này quán ở quanh hông của hắn. Một khi cần binh khí, hắn sẽ rút kiếm ra.

Vu Thừa Phong xoay người, tránh thoát một kiếm này. Ngay sau đó, kiếm tiếp theo của Long Phụng Ngọc, lại đâm tới. Vu Thừa Phong lộn nhào một cái tránh được. Kiếm thứ ba của Long Phụng Ngọc, đã đâm tới trước mặt của hắn. Vu Thừa Phong ngồi xuống, tránh được kiếm thứ ba. Hắn thuận tay rút nhuyễn kiếm bên hông ra, nhuyễn kiếm mang theo ánh sáng chói mắt, xuất hiện trước mắt của Long Phụng Ngọc.

"Kiếm tốt." Long Phụng Ngọc khen một tiếng, một lần nữa đánh về phía Vu Thừa Phong. Mọi người đều biết, nhuyễn kiếm cần phải mượn nội lực của người cầm kiếm, mới có thể duỗi thẳng. Cho nên, người có nội công yếu, binh thường không dùng được nhuyễn kiếm. Vì vậy, Long Phụng Ngọc thấy Thừa Phong đã rút ra nhuyễn kiếm, cũng không khỏi cẩn thận một chút.

Hai người trên lôi đài, nhanh chóng bị cuốn vào một mảnh kiếm quang. Người đang xem cuộc đấu ở dưới đài không thấy rõ chiêu số của hai người, chỉ nghe thấy tiếng binh khí chạm binh khí.

"Thân thủ tốt! Kiếm pháp tốt!" Thái tử đang ở trên đài, không khỏi khen ngợi.

Thời gian đã qua khoảng một canh giờ, hai người ở trên đài, vẫn đang chiến đấu kịch liệt! Thân ảnh du tẩu kia, dần dần chậm lại. Trên mặt Vu Thừa Phong, mặc dù đã rịn mồ hôi, nhưng kiếm chiêu vẫn mạnh mẽ như trước, bước chân vẫn rất nhẹ nhàng. Giờ phút này, Long Phụng Ngọc đã mồ hôi đầm đìa. Bước chân, cũng có vẻ lộn xộn. Hắn miễn cưỡng phá được ba bốn chiêu, kiếm trong tay đã bị Vu Thừa Phong đánh bay. Kiếm kia bay thật xa, cắm ở trên một cây đại thụ.

"Vương Gia, đa tạ!" Mũi kiếm của Vu Thừa Phong đang chỉ vào ngực của Long Phụng Ngọc, lúc này cắt kiếm thu chiêu, chấp tay thi lễ, thái độ cực kỳ cung kính.

"Vuthị vệ, kiếm pháp tốt! Thân thủ tốt! Có người thi vệ như ngươi, Bỏn vương càng có lòng tin ra chiến trường." Mặc dù Long Phụng Ngọc bại trận, lại có vẻ tương đối trấn tĩnh. Trên mặt không có sự quan tâm hơn thua, mang theo nụ cười. "Các tướng sĩ, gia tăng thao luyện. Đợi đến khi Long Vũ vương triều cần chúng ta thì cơ hội kiến công lập nghiệp của mọi người đã tới rồi."

Các tướng sĩ dưới đài, hoan hô rung trời: thề thần phục Long Vũ vương triều, thề chống ngoại xâm!

Trong Ngưng Hương Các, không khí trầm thấp như thường ngày. Tay Âu Dương Phi cầm một chiếc áo gấm trẻ con, ngồi ở trong sân yên lặng rơi lệ. Nàng nhìn chiếc áo gấm trẻ con tự tay mình缝, bất tri bất giác đau buồn.

Sau khi tang lễ của Hiếu Liêm trung dừng công kết thúc, những người khách như cũng quên đi bi kịch này. Người khác có thể quên chuyện này, người làm mẹ Âu Dương Phi nàng, không thể quên cũng sẽ không quên!

Mỗi lần nghĩ tới sự kiện này, lòng của nàng đau tựa đao cắt! Mỗi lần thấy y phục trẻ con này, nàng liền không tránh được đau lòng rơi lệ. Mỗi lần nghĩ đến hung thủ đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, nàng liền hận đến cắn răng nghiền lợi. Tại sao, tại sao sau khi Vinh Lệ Nhi hại chết con trai của nàng, lại có thể sống an ổn trên thế giới này?

"Con à, con chờ mẫu thân! Chờ mẫu thân báo thù cho con xong, mẫu thân sẽ tới tìm con! Hai mẹ con chúng ta, không thể làm mẹ con ở dương thế, đến Âm Tào địa phủ, mẹ cũng muốn với con nặng tiếp tục tình mẹ con! Con à. . . ." Âu Dương Phi nhìn bộ y phục lấm bầm. Còn chưa dứt lời, liền bị tiếng ho khan cắt đứt.

Âu Dương Phi vừa sinh con xong không lâu liền mắc đi ái tử. Bị phần quá độ, cộng thêm nhiễm mưa. Nàng bị nhiễm phong hàn, mặc dù thái y đã tỉ mỉ chẩn bệnh, nhưng vẫn lưu lại bệnh ho khan này. Chỉ cần bị lạnh hoặc tức giận sẽ ho khan không thôi.

"Vương phi, tới giờ uống thuốc rồi." Vân nhi nghe thấy tiếng ho khan của Âu Dương Phi, vội vàng đi ra. Vừa giúp nàng đắp lưng, vừa nhắc nhở nàng đã tới giờ uống thuốc.

Âu Dương Phi lắc đầu một cái, không nói gì. Thường nói, thuốc không cứu được người chết. Người như nàng, tâm đã chết. Uống thuốc hay không uống thuốc, có gì khác nhau đâu? Nếu như không phải vì báo thù thay nhi tử, nàng đã sớm đi theo nhi tử rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Dung mạo thật của giai nhân

Đã chiều tà, bầu trời ngày càng tối tăm, mây đen che mất trăng sáng. Cả vương phủ bị bao phủ trong bóng tối hắc ám.

Sau khi tan tiệc, Long Phụng Thần cùng Long Phụng Ngọc ở trong Long Phụng nghiễn nâng cốc nói chuyện phiếm. Long Phụng Thần hứng thú bưng bưng, Long Phụng Ngọc lại có vẻ không hào hứng. Hắn thật sự muốn tránh mặt Thái tử, rồi lại không thể không nể mặt. Thái tử là quân chủ tương lai, hán chi là một thần dân. Cho dù trong lòng không vui, hắn cũng sẽ không biểu hiện ra.

"Vương đệ, người người đều hâm mộ Thái tử như ta, nhưng không một ai hiểu nỗi khổ của ta! Vì giang sơn xã tắc, vì lệnh của phụ hoàng, ta cưới một công chúa thượng quốc điều ngoa bốc đồng. Nàng mỗi ngày đều vênh mặt hất hàm sai khiến ta, cậy mạnh lại bá đạo. Aizz, cuộc sống như thế, khi nào thì kết thúc đây! Nếu như ông trời có thể cho ta cơ hội lựa chọn, ta tình nguyện lựa chọn cô nương mình yêu mến, cùng nàng sống cuộc sống bình bình thường thường cả đời. Cho dù phải dùng hư danh Thái tử này để trao đổi, ta cũng cam tâm tình nguyện." Sau khi uống vài ly rượu, Thái tử ngày càng nói nhiều hơn.

Trong lòng Long Phụng Ngọc cũng có chút đồng tình với người ca ca này.

Mặc dù hần là Thái tử của Long Vũ vương triều, một Thái tử dưới một người, trên vạn người. Thân phận tôn quý như vậy, lại không thể hành động theo ý muốn của mình, không thể sống cuộc sống mình muốn. Có lẽ, đây chính là điều mà người có thân phận tôn quý phải thừa nhận! Ở trong triều đình, phải nhìn ánh mắt của phụ hoàng để làm việc. Đến hậu cung, còn phải bị một nữ nhân lấn áp. Nói thật, hần cũng thật là đáng thương!

"Thái tử, cẩn thận tai vách mạch rừng." Ngón tay của Long Phụng Ngọc chỉ ngoài cửa sổ, ý bảo Thái tử nhỏ giọng một chút! "Lời này của huynh ở chỗ để nói một chút thì không sao, nhưng nếu như lời này truyền tới tai phụ hoàng, sợ rằng huynh lại bị trách cứ. Huynh phải nhớ, ngàn vạn lần không được lỗ mồm!"

"Có gì quan trọng chứ? Cùng lắm thì, phụ hoàng phế Thái tử là ta. Thay vì sống uất ức như vậy, không bằng ngã bài với phụ hoàng. Nếu thật sự trở thành phế Thái tử, cuộc sống càng thoải mái." Long Phụng Thần lại uống một ly rượu, nhìn Long Phụng Ngọc chân thành nói. "Vương đệ, ta vẫn cảm thấy, đề thích hợp làm Thái tử hơn so với ta."

"Thái tử, thần không dám!" Long Phụng Ngọc vừa nghe lời nói của Thái tử, bất giác kinh hãi. Chẳng lẽ, Thái tử nghĩ rằng hần có lòng mưu phản? Long Phụng Thần cười lắc đầu, ý bảo Long Phụng Ngọc không cần kinh hoàng. "Vương đệ, lời của ca ca đều là thật lòng. Thật ra thì, đề thích hợp làm Thái tử hơn so với ta! Ta có thể thấy điểm này, sao phụ hoàng lại không thấy đây? Người kiên quyết giúp ta ngồi lên vị trí Thái tử, không sợ ta làm mất giang sơn tươi đẹp của Long Vũ vương triều sao?"

"Phụ hoàng để người nào làm Thái tử, tự có đạo lý của phụ hoàng. Từ xưa có lẽ, trường ấu có thứ tự. Thái tử là trưởng tử của phụ hoàng, lại là con của mẫu hậu. Thân phận tôn quý như vậy, ai có thể đánh đồng? Hôm nay những gì Thái tử nói ở trên triều đình, Vương đệ hết sức bội phục! Ngài có hùng tâm tráng chí như vậy, Long Vũ vương triều nhất định sẽ như mặt trời ban trưa! Tại sao đang tốt đẹp huynh lại nói lời không may như vậy?" Long Phụng Ngọc vừa thấy Thái tử không có ý tứ khác, chỉ là cùng nhau tâm sự đơn thuần nên cũng thả lỏng.

"Vương đệ, khả năng của ta thế nào, ta vô cùng rõ ràng. Ta vốn chính là một viên gạch, cho dù gọt rửa như thế nào cũng không thành đồ ngọc được! Phụ hoàng nếu thật sự suy nghĩ cho ta thì nên buông tha cho ta. Để cho ta sống cuộc sống của một vương gia bình thường, đây vừa là phúc phận của ta, cũng là phúc của lê dân bách tính!" Những lời này, đều xuất phát từ sâu trong lòng của Long Phụng Thần. Tiếng nói từ sâu trong đáy lòng càng dễ làm người ta đồng tình. Hôm nay hần đứng về phía phe chủ chiến, không phải vì hần có bản lĩnh đánh trận, hần chỉ muốn phá vỡ cuộc sống như thế mới quyết định không nhìn sắc mặt của Mộ Dung Quân mà sống qua ngày. Nhưng đối với hần mà nói, chiến tranh dường như quá xa vời. Nếu như thật sự xảy ra chiến tranh, hần chắc chắn không biết nên đối phó thế nào!"

"Thái tử, huynh có người trong lòng không? Huynh thấy cô nương như thế nào mới xứng đi cùng huynh suốt cả đời?" Long Phụng Ngọc vô cùng hiếu kỳ, người bạn đời lí tưởng trong lòng Thái tử rốt cuộc là cô nương như thế nào?

Long Phụng Thần nâng cằm của mình lên, vẻ mặt có chút mông lung. Trong đôi mắt tuấn mĩ kia tràn đầy mong mỏi cùng chờ đợi. "Có lẽ ta thích một cô nương giống như ta, không màng danh lợi không tranh quyền thế! Nàng phải có khí chất trang nhã cao quý, có tính cách siêu phàm thoát tục. Dung mạo có xinh đẹp hay không không quan trọng, chỉ cần tinh thông âm luật, biết đánh cờ là được! Ngắm mặt trời mọc, cảm quân cờ, dịu dàng tâm tình. Hoàng hôn ngắm mây ngũ sắc, chuyên chú thổi tiêu. Tuy là phu thê cũ tràn lại như đôi thần tiên. Cô nương như vậy, mới đáng giá để ta mong đợi."

"Cô nương như vậy, chỉ sợ trên trời mới có! Nhân gian, e là khó tìm khó tìm rồi!" Long Phụng Ngọc bị miêu tả của Long Phụng Thần làm cho mê mẩn. Cô nương như vậy, đích thực là người bạn lí tưởng. Đáng tiếc, trên trần thế khó có thể có cô nương như vậy!

"Không, nhân gian phải có cô nương như vậy." Trước mắt Long Phụng Thần lại xuất hiện cặp mắt trong trẻo và tiếng tiêu đẹp đẽ của Lê Thái Nhi.

Dường như là hòa cùng Long Phụng Thần, một tiếng tiêu thê mỹ nhẹ nhàng truyền tới. Cặp mắt của Long Phụng Thần không khỏi híp lại. Trên mặt là một vẻ say mê.

Ngắm mặt trời mọc, cảm quân cờ, dịu dàng tâm tình. Hoàng hôn ngắm mây ngũ sắc, chuyên chú thổi tiêu? Nhớ tới mấy câu nói đó của Long Phụng Thần, lại nghe tiếng tiêu từ biệt viện truyền đến. Sắc mặt của Long Phụng Ngọc lập tức âm trầm xuống.

"Thái tử, sắc trời không còn sớm, người nghỉ ngơi đi!" Long Phụng Ngọc đi ra ngoài cửa, nói với tiểu thái giám đang đợi lệnh ngoài cửa. "Tiểu Vân Từ, hầu hạ Thái tử gianghi ngơi đi!"

"Dạ, Vương gia." Tiểu Vân Từ này là thái giám bên người Thái tử. Hần vừa trả lời vừa cung kính thi lễ với Long Phụng Ngọc.

Long Phụng Ngọc theo tiếng tiêu, đi thẳng tới biệt viện trong Long Phụng viên. Hần đẩy cửa bán nguyệt, nhưng cánh cửa kia đã khóa từ bên trong rồi.

Nha đầu này, thật kỳ lạ! Nữ nhân khác trông mong hần đến, còn mong không được! Mà nàng lại sớm đóng cửa lại, ngăn không cho hần đến. Một cánh cửa, một chiếc khóa, sao có thể thật sự ngăn cản Long Phụng Ngọc? Chỉ cần hần muốn, chưa có thứ gì có thể ngăn được hần!

Lật mình trên không một cái, Long Phụng Ngọc đã đứng ở trên đầu tường của biệt viện. Thân pháp uyển chuyển tuyệt đẹp này giống như đại bàng giương cánh. Trong chủ phòng, không có đèn dầu. Trong phòng, tối đen như mực. Chỉ có tiếng tiêu kia, xuyên thấu qua bóng tối bay ra ngoài.

"Có ai không, có thích khách." Yên nhi nhìn thấy bóng người chột lóe, không khỏi kêu lên. Một cái bóng đen từ trên cây vọt ra. Hần nhẹ nhàng nhảy một cái, liền vọt đến trước người Long Phụng Ngọc. Hai người, không nói một lời liền quyền đâm chân đá.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Dung mạo thật của giai nhân 2

Long Phụng Ngọc cho rằng, bóng đen kia chính là thích khách trong miệng Yến Nhi. Chờ đánh nhau một lúc xong mới cảm thấy chiều số của người kia rất quen thuộc. Hắn nhìn kỹ, mới phát hiện người nọ là Vu Thừa Phong. "Vu thị vệ, sao lại là người?"

"Thuộc hạ nghe tiếng kêu của Yến Nhi còn trong nên chạy tới bắt thích khách!" Vu Thừa Phong vừa nhìn thấy người mình đánh là Long Phụng Ngọc cũng cảm giác vô cùng lúng túng. "Vương gia, sao ngài không đi từ cửa vào mà lại leo tường?"

Hắn bị giam ở ngoài cửa, đã quá mất thể diện. Leo tường đi vào, rồi lại bị coi là thích khách! Bị Vu Thừa Phong hỏi như vậy, càng thêm xấu hổ! Long Phụng Ngọc cảm thấy mặt của hắn nóng hừng hực. Cũng may trời tối, Vu Thừa Phong không nhìn thấy nét mặt quần bách của hắn. Hừ hừ, đường đường là một Vương gia lại bị một nữ nhân chặn ngoài cửa, Long Phụng Ngọc hắn sợ là người đầu tiên!

"Vu thị vệ, cực khổ rồi." Long Phụng Ngọc vỗ vỗ bả vai của Vu Thừa Phong, chuyển đề tài. "Sắc trời không còn sớm, người đi nghỉ ngơi đi!"

"Dạ, Vương gia." Vu Thừa Phong đồng ý một tiếng khom người lui ra, trong lòng lại có chút cô đơn cùng bất đắc dĩ!

Cửa “cột kết” một tiếng, mở ra. Lê Thái Nhi đang đứng gần cửa sổ, không nhìn được cả người run một cái. Nàng đóng cửa viện sớm một chút, nhưng không ngăn cản được Vương gia ác ma này. Từ lúc Yến Nhi kêu lên có thích khách, nàng cũng biết là hắn đã tiến vào. Vương gia phủ này phòng thù thâm nghiêm, sao lại có thích khách chứ? Cho dù có thích khách, cũng sẽ không tới ám sát nàng! Nếu không phải là thích khách, người đêm hôm khuya khoắt lên vào biệt viện của nàng, trừ Vương gia ác ma này, còn có người khác sao?

Nàng nghe tiếng cửa phòng, cũng nghe thấy người nam nhân kia đang đi tới phía nàng. Nàng vừa thối tiêu, vừa bình phục trái tim sợ hãi mà dậy sóng của mình.

"Sớm như vậy, tại sao lại khóa cửa viện lại? Chẳng lẽ không muốn cho ta đi vào sao?" giọng nói lạnh lùng này Long Phụng Ngọc, vang lên bên tai nàng. Hai tay của hắn, từ phía sau ôm lấy eo thon của nàng. Hơi thở ấm áp này, phả vào lỗ tai nàng, làm nàng một hồi ngỡ ngàng. Tiều rơi trên mặt đất, tiếng tiều cũng biến mất theo.

Nàng không muốn cho hắn vào! Nhưng mà, nàng ngăn cản được hắn sao?

"Long Phụng Ngọc ta tại vương phủ của chính mình, lại phải leo tường mới có thể đi vào phòng của một nữ nhân, hơn nữa còn bị coi là thích khách. Ngọc Vương phi, người không cảm thấy cái này rất buồn cười sao?" Lê Thái Nhi trầm mặc, thừa nhận phỏng đoán của Long Phụng Ngọc. Trong lòng của hắn, tự nhiên dâng lên một cỗ lửa giận không cách nào khống chế.

Nữ nhân này, tại sao lại chán ghét hắn như vậy? Nàng không phải muốn huờn thì chính là chặn hắn ở ngoài cửa! Ngay cả viện phòng, nàng cũng không phối hợp! Nữ nhân này, trong lòng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ, nàng cảm thấy mình không xứng với nàng sao?

Hừ hừ, hắn không xứng với nàng? Thật là chuyện cười!

Bản về thân phận, Long Phụng Ngọc hắn là hoàng tử của Long Vũ vương triều. Bản về tướng mạo, hắn anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng! Bao nhiêu danh môn khuê tú thiên kim thực nữ, cũng mơ ước được trở thành nữ nhân của Long Phụng Ngọc hắn! Chẳng lẽ, hắn còn không xứng với người xấu xí như nàng? Cho dù nàng là lệ chất trời sanh, cho dù nàng có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, hắn cũng không cảm thấy, hắn không xứng với tiểu thư tướng quân phủ như nàng!

"Ngọc Vương gia, nữ nhân mở cửa chờ người, nhiều không đếm hết. Người cần gì tự làm mất mặt, miễn cưỡng biệt viện của ta đây?" Lê Thái Nhi muốn tránh thoát vòng ôm của Long Phụng Ngọc, thế nhưng nàng căn bản không có năng lực kia. Nàng phí công hoài lâu, rốt cuộc bỏ cuộc!

Tự làm mất mặt? Nữ nhân này lại còn nói hắn từ tìm mất mặt! Lửa giận trong lòng Long Phụng Ngọc, lại một lần nữa bị Lê Thái Nhi đốt lên! Nha đầu này, thật đúng là có bản lĩnh! Nàng nhẹ nhàng phun ra mấy chữ, là có thể kích thích lửa giận của hắn. Chẳng lẽ, nàng không biết hậu quả khi chọc giận hắn sao?

"Lê Thái Nhi, Long Phụng Ngọc ta muốn cung chiều nữ nhân nào, không cần người phải chi phối!" Giọng nói mang theo lửa giận kia vang lên bên tai nàng. Hai cánh tay ôm nàng lại. "Ta hôm nay muốn cung chiều người... người có thể như thế nào? Người là vương phi của Long Phụng Ngọc ta, người có quyền cự tuyệt ta sao? Không có! Người cho dù không tình nguyện, cũng chỉ có ngoan ngoãn thuận theo!"

"Dùng võ lực chinh phục một nữ nhân, không thể coi anh hùng hào kiệt! Long Phụng Ngọc, người có thể chiếm đoạt thân thể của ta, nhưng người vĩnh viễn cũng không chiếm được lòng của ta." Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Lê Thái Nhi lại một lần nữa vang lên. Mà nàng lại một lần nữa mở miệng, càng khơi dậy lửa giận của Long Phụng Ngọc!

Nàng nói gì? Hắn vĩnh viễn không chiếm được lòng của nàng? Hắn không tin, trên thế gian này, còn có nữ nhân Long Phụng Ngọc hắn không chinh phục được! Hắn chẳng những muốn thân thể của nàng, mà còn làm cho nàng yêu hắn. Đến khi nàng yêu hắn, hắn sẽ vứt bỏ nha đầu không biết trời cao đất rộng này!

"Lê Thái Nhi, người đang hạ chiến thư với bốn vương sao? Được, bốn vương tiếp nhận chiến của người. Ta ngược lại muốn nhìn xem, giữa hai chúng ta ai sẽ là người thắng. Chờ đến lúc người yêu bốn vương, ta xem người sẽ bảo chữa thế nào!" Hắn cúi người, điên cuồng hôn nàng. Chiếc lưới linh hoạt mang theo xâm lược và trêu đùa, trực tiếp công kích đôi môi anh đào của nàng.

Yêu hắn? Đòi sau đi!

Nàng tình nguyện yêu một tên ăn mày, nàng tình nguyện yêu một tên tội phạm, cũng sẽ không yêu hắn- một Vương gia ác ma tôn quý nhưng không có nhân tính! Lê Thái Nhi cắn chặt răng, giữ vững lãnh địa của mình. Long Phụng Ngọc bóp cằm của nàng một cái, nàng không thể không há miệng ra.

Hắn thừa cơ hội này, tiến quân thần tốc! Chiếc lưới linh hoạt của hắn, trêu chọc chiếc lưới thom tho của nàng. Giống như Long hí Phụng, dẫn dụ nàng múa cùng hắn. Mà cái lưới thom tho của nàng lại giống như một đũng sĩ chống cự sự xâm lược, ra sức chém giết cùng chiếc lưới linh hoạt của hắn. Trong lúc chém giết, một cỗ sóng nhiệt lại xâm nhập về phía nàng.

Nàng chống cự một hồi, liền tự động đầu hàng. Chiếc lưới nhu nhược của nàng, sao có thể chống cự được chiếc lưới linh hoạt mà cuồng nhiệt kinh bạo của hắn. Hơn nữa nàng phát hiện, nàng càng ngăn cản thì càng khó không chế cục diện. Khát vọng không giải thích được này, trong nháy mắt bao vây cả người của nàng.

Hắn cởi quần áo của nàng, bế nàng đến giường ngủ vui. Vừa vuốt ve thân thể của nàng, vừa hôn nhẹ cổ của nàng. Vừa ma sát da thịt của nàng, vừa giễu cợt hỏi. "Lê Thái Nhi, người bây giờ có phải rất khát vọng tiền công của Bốn vương không?"

Lê Thái Nhi trong nháy mắt sụp đổ!

Nàng cũng không hiểu, sao lại như vậy? Nàng rõ ràng hận hắn muốn chết, nàng rõ ràng hận hắn xâm phạm mình. Tại sao? Tại sao giờ khắc này, nàng thật sự có khát vọng dung hợp cùng một chỗ với hắn? Nàng vốn cũng đã cảm thấy xấu hổ không dứt. Khi hắn trắng trợn hỏi vấn đề này, nàng thật sự cảm thấy bản thân không đất dung thân!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Dung mạo thật của giai nhân 3

Nước mắt khuất nhục chảy xuống theo gương mặt Lê Thái Nhi, nước mắt kia thấm ướt bàn tay đang nắm gương mặt nàng. Chạm tới nước mắt của nàng, trong lòng Long Phụng Ngọc đau đớn giống như bị một vật sắc bén đâm xuyên qua. Lửa giận kia cũng theo đó bùng hực bốc cháy.

Tại sao? Tại sao mỗi khi hắn ở cùng nàng, nàng sẽ luôn không tự chủ được chảy nước mắt? Chẳng lẽ, nàng thật sự chán ghét hắn như vậy? Chẳng lẽ, ở cùng một chỗ với hắn thật sự khiến nàng khuất nhục như vậy? Trong lòng Long Phụng Ngọc tràn đầy cảm giác thất bại.

Hắn không biết mình nên buông tha cho nữ nhân này hay nên tiếp tục chinh phục? Buông tha cho nàng, trong lòng cho chút không cam, hắn cũng không có biện pháp với hạ thế đang bành trướng kia! Tiếp tục chinh phục lại có chút không đành lòng!

"Nữ nhân đáng chết, nước mắt đáng chết" Trong lòng Long Phụng Ngọc âm thầm mắng. Nữ nhân này, có phải đã biến nước mắt trở thành vũ khí tác chiến với hắn? Chẳng lẽ, nàng muốn dùng nước mắt để lấy được sự đồng tình của hắn? Chẳng lẽ đây là một kiểu đấu tranh và phản kháng khác?

Không được!

Hắn không thể để nước mắt của một nữ nhân lừa gạt hai mắt của mình, hơn nữa nữ nhân giới nguy trang này, nàng có thể nguy trang dung nhan của mình, còn có cái gì không thể nguy trang đây?

Hắn là nam tử hán đại trượng phu, không thể thua dưới tay một nữ nhân. Hắn có thể thua dưới tay thủ hạ Thừa Phong, nhưng không thể bại trước một nữ nhân.

Long Phụng Ngọc do dự hồi lâu, vẫn động thân tiến vào cơ thể Lê Thái Nhi. Nếu hắn muốn chinh phục trái tim của nữ nhân này, đầu tiên phải chinh phục thân thể của nàng. Một khi thân thể của nàng không muốn rời xa hắn, tư tưởng của nàng cũng sẽ bị thân thể dẫn dắt.

Hôm nay hắn dường như đã thay đổi sách lược. Hắn không còn điên cuồng cũng không hề thô bạo nữa, không áp dụng phương thức chiếm đoạt kia nữa. Hắn thả chậm tiết tấu, động tác cũng hết sức dịu dàng. Hắn nhẹ nhàng liếm đôi môi anh đào của nàng, thăm dò ngọt ngào trong miệng nàng. Hắn tựa như một người đi đào kho báu, cẩn thận chỉ sợ làm hỏng bảo vật. Hắn nhẹ nhàng khám phá*** nguyên thủy sẵn có của nàng, từ từ thưởng thức*** mang đến cực hạn vui sướng (nguyên văn nhé!)

Trêu chọc của hắn giống như gió xuân, thổi mở đóa hoa chưa hoàn toàn nở rộ của nàng. Mặc dù nàng hết sức nhẫn nại nhưng vẫn từ từ có phản ứng. Chiếc lưới thom tho của nàng không tục chủ được dây dưa cùng một chỗ với hắn. Thân thể của nàng dần dần mềm mại, dần dần buông lỏng. Nhiệt độ cơ thể nàng cũng từ từ tăng lên. Thân thể mềm mại không tự chủ lác lác lư ngهنghen hợp theo luật động của hắn.

Nếu như vào giờ khắc này hấn buông nàng ra, nhất định nàng sẽ xấu hổ mà chết! Hấn muốn buông nàng ra, thế nhưng thân thể cũng không chịu sự chi phối của hấn. Động tác của hấn bắt đầu khẩn cấp. Luật động kia cũng ngày càng mạnh. Du động nhanh chóng mãnh liệt kia mang nàng lên tận mây xanh. Nàng không cách nào khống chế cực hạn vui sướng trong thân thể mình, nhẹ nhàng rên rỉ ra tiếng.

“Thái Nhi, thích ta làm như vậy với nàng sao? Hấn nhẹ nhàng hỏi bên tai nàng. Hấn không tin, một nữ nhân có thể cực tuyệt*** sung sướng. Nếu nàng không cực tuyệt được*** của hấn, vậy cũng chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng hấn!

Lê Thái Nhi cảm thấy thân thể của nàng chắc chắn là phản đồ. Nó phản bội tư tưởng và linh hồn của nàng, phản bội đạo đức và ý chí chiến đấu của nàng. Trong lòng của nàng tràn đầy sỉ nhục và xấu hổ. Thân thể của nàng vô si yêu thích khoái cảm hấn mang lại. Nàng cảm thấy mình giống như một kĩ nữ có lương tri, một mặt xấu hổ vì việc mình làm, một mặt tham lam hưởng thụ điên cuồng sung sướng và vui vẻ mà nghề kĩ nữ mang lại.

Nước mắt của nàng lại một lần nữa rơi xuống.

Nàng rơi lệ vì linh hồn không có sự giúp đỡ, cũng rơi lệ vì thân thể bán thù của mình. Nàng không biết, nàng nên giữ vững linh hồn thánh khiết mà cao quý, hay là thỏa mãn thân thể vô sỉ bán thù kia.

Nước mắt của nàng lại một lần nữa thấm ướt gò má của hấn

“Nước mắt đáng chết, nữ nhân đáng chết!” Long Phụng Ngọc rủa một tiếng, xuất thủ nhanh như sấm sét, điểm huyết ngù của Lê Thái Nhi. Nữ nhân này, rõ ràng rất thích sung sướng hấn mang đến cho nàng nhưng lại quật cường không chịu thừa nhận. Một lần nữa nàng chảy nước mắt, rốt cuộc là visao. Gặp quý rồi, hấn lại không thể nào đối mặt với nước mắt của nàng! Chỉ cần chạm tới nước mắt của nàng, hấn sẽ nổi điên!

Long Phụng Ngọc sờ tới một bộ y phục, nhẹ nhàng phủ lên. Hấn lục lọi, đốt đèn trong phòng lên. Trong phút chốc, căn phòng sáng bừng. Hấn nhẹ nhàng đi tới trước gương, nhìn gương mặt nhem nhuốc trước gương, không nhận được nôm một nụ cười.

“Nha đầu chết tiệt kia, dám lừa gạt ta!” Long Phụng Ngọc cảm lên một chiếc khăn tơ tằm, ngâm trong nước. Hấn bưng ngọn đèn đầu đi tới trước giường Lê Thái Nhi. Trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên một nụ cười giận. “Bổn vương cũng muốn xem một chút, người có dung nhan tuyệt thế như thế nào mà phải dịch dung để che giấu thiên tư quốc sắc!”

Khăn lụa ẩm ướt kia nhẹ nhàng lau đi lớp bụi trang trên mặt Lê Thái Nhi. Một mỹ nhân ngủ với dung mạo nghiêng nước nghiêng thành hiện ra trước mắt Long Phụng Ngọc.

Da thịt không tì vết, trắng mịn như ngọc, lông mi cong cong, đôi mắt xinh đẹp nhắm chặt. Mi mắt tí mi bao trùm lên cặp mắt linh động biết nói. Chiếc mũi cao thanh tú, môi anh đào đỏ như tía son.

“Nha đầu này lại có gương mặt long lanh như vậy”. Long Phụng Ngọc thấy dung mạo thật của Lê Thái Nhi, không nhận được lớn tiếng thốt lên. Bây giờ không có từ ngữ nào có thể hình dung sự khiếp sợ lúc này của Long Phụng Ngọc.

Nha đầu xấu xí nhất kinh thành lại là một tuyệt thế giai nhân. So sánh với nàng, Vinh Lê Nhi đó kém xa.

“Long Phụng Ngọc, người đúng là một tên ngốc!” Trong lòng Long Phụng Ngọc không nhận được bốc lên lửa giận. Chẳng trách, mẫu hậu nhìn thấy dung nhan xấu xí của nàng lại không hề chán ghét! Chẳng trách Thái tử nhìn thấy nàng giống như nhìn thấy tuyệt thế mỹ nhân! Có lẽ, bọn họ đều biết Lê Thái Nhi là một mỹ nữ. Chỉ có Long Phụng Ngọc hấn không biết sự thật này! Mà hấn lại là phu quân của nha đầu này, là người có quyền biết nàng là mỹ nhân hay kẻ xấu xí nhất, nhưng hấn lại chẳng hay biết gì!

“Lê Thái Nhi, người đã tình nguyện giả bộ xấu xí, tình nguyện bày ra gương mặt xấu xí, vậy người cứ tiếp tục giả trang đi” Long Phụng Ngọc mặc quần áo tử tế, nói với bên ngoài: “Lê ma ma! Lê ma ma!”

Sau một hồi tiếng bước chân, âm thanh cửa mở truyền đến

“Vương gia có gì sai bảo?” Lê ma ma quỳ trên mặt đất, không dám nhìn Vương gia đang trong cơn thịnh nộ. Bà cũng không biết sao Vương gia lại phản nộ như vậy.

“Lê ma ma, trang điểm cho Vương phi theo bộ dáng xấu xí trước kia. Nhớ, không được nói chuyện ta đã thấy được dung mạo thật của nàng. Nếu không giết không tha!” Long Phụng Ngọc sai bảo một tiếng, xoay người rời khỏi biệt viện trong Long Phụng hiên. Hấn cũng không biết sao lửa giận của hấn lại lớn như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Sư tử hà đông gào thét

Hoàng cung sáng sớm đắm chìm trong tiếng chim hót hoa thơm. Tiếng chim hót chiêm chiếp, hương hoa sộc vào mũi, dưới cầu nước chảy, núi già quái thạch. Trên cánh hoa sen giọt sương trong suốt lấp lánh. Gió nhẹ thổi qua, trần ngập sự sống.

Trong Đông cung Thái tử lại vang lên tiếng chén khay vỡ nát. Tiếng rống sư tử của Thái tử phi lại một lần nữa làm chấn động từng góc ngách Đông cung.

“Nói! Thái tử đi đâu? Tại sao một ngày một đêm rồi mà không thấy bóng dáng của hắn? Nếu các người không nói thật, ta sẽ loạn côn đánh chết các người!” Khuôn mặt của Mộ Dung Doanh vì phần nộ mà trở nên vặn vẹo. Long Phụng Thần này quá càn quấy rồi. Một ngày một đêm không trở về, thậm chí không lưu lại lời nào. Thái tử phi như nàng trong mắt hắn có còn địa vị gì không.

“Khởi bẩm Thái tử phi, Thái tử từ... từ ngày hôm qua vào triều đến bây giờ vẫn chưa trở lại. Rốt cuộc đi... đi nơi nào, chúng nô tài cũng không biết!” Một thái giám bị dọa đến cả người run rẩy đáp lời. Giọng nói run rẩy kia cũng có chút lắp bắp.

“Không biết? Các người sao lại không biết? Mấy người các người thường đi theo Thái tử ra ngoài, sao lại không biết hắn đi đâu?” Mộ Dung Doanh giáng một cái tát, gương mặt của Thái giám kia “đầy đặn đỏ thắm” hơn rất nhiều.

“Thái tử phi, cho dù người đánh chết nô tài, nô tài cũng không biết!” Thái giám kia xoa gương mặt sưng vù, ủy khuất mà trả lời. Sáng sớm hôm qua là Tiểu Vân Từ làm nhiệm vụ. Nô tài thật sự không biết Thái tử đi đâu.”

“Cút, cút hết chota!” Mộ Dung Doanh hét một tiếng, mấy thái giám liền lăn một vòng rang ngoài. Ánh mắt Mộ Dung Doanh xoay chuyển, nghĩ ra một chủ ý. Thái tử đi đâu, có thể không nói cho Mộ Dung Doanh nghe nhưng sao có thể không bẩm báo với phụ hoàng mẫu hậu! Hừ hừ, hắn không nói, nàng có thể tự mình đi hỏi.

Mộ Dung Doanh mang theo một đoàn cung nữ nha hoàn chạy thẳng tới Khôn Ninh cung.

Lúc này, Hoàng hậu và Hoàng thượng đang ở trong Khôn Ninh cung chơi cờ. Hai người vừa đánh cờ vừa tán gẫu chuyện nước chuyện nhà.

“Hoàng hậu, sắp đến sinh thần của Mộ Dung quốc vương. Ngày hôm qua quân thần thương lượng chuyện tặng quà cho Mộ Dung quốc vương. Biểu hiện của Ngọc Nhi còn ở trong sổ liệu của trẫm nhưng lời nói của Thần Nhi đúng là ngoài dự đoán của trẫm. Hắn lại đứng ở bên phe chủ chiến, ngăn cản đề nghị đưa quà tặng như trước đây của phe chủ hòa. Hai huynh đệ bọn chúng một xướng một họa, cộng thêm sự ủng hộ của phe chủ chiến, trẫm cũng không tiện bác bỏ ý kiến của bọn chúng! Bác bỏ, sợ làm lòng của phe chủ chiến nguội lạnh. Phê chuẩn, lại sợ không có mấy ngày yên bình!” Long Vũ Thiên vừa suy tính nước cờ, vừa nói chuyện trên điện Kim Loan.

“Hoàng thượng, Thái tử là người kế vị tương lai. Nếu như hắn thật sự có hùng tâm tráng chí thì chính là phúc của Long Vũ vương triều! Chúng ta cũng không thể ở bên nó cả đời, chuyện triều chính này hãy để hắn làm chủ một chút. Nếu không đến lúc đó quần thần lại không phục!” Hoàng hậu vừa lung lạc, vừa nói lên ý nghĩ của mình.

“Nếu như quả thật đúng như Hoàng hậu nói thì tốt. Nhưng theo ta quan sát, Thần Nhi không hành động giống bình thường, sợ là do sự từ hà đông Mộ Dung Doanh kia bức ép. Nếu như hắn thật sự hành động theo tình cảm, sợ rằng không phải là phúc của bá tánh.” Lo lắng của Hoàng thượng lo lắng không phải là không có đạo lý. Thường nói, không ai hiểu con trai bằng cha. Tính cách của Long Phụng Thần như thế nào, Hoàng thượng tự nhiên là hiểu rõ.

“Mộ Dung Doanh này cũng thật quá kiêu ngạo! Nàng ở Đông cung làm loạn thế nào chúng ta còn có thể nhắm mắt, mở mắt. Mấy ngày trước nàng đại náo Khôn Ninh cung, thật là vô pháp vô thiên, cực kỳ cuồng vọng! Nữ nhân như vậy, chẳng trách Thần Nhi không nhìn được!” Hoàng hậu nhắc tới chuyện Thái tử phi đại náo Khôn Ninh cung vẫn không thể bình tĩnh hoàn hảo được.

“Đại náo Khôn Ninh cung? Vì sao? Sao nàng lại chọc tới nàng ta?” Hoàng thượng nghe thấy vậy dĩ nhiên vô cùng giật mình.

“Ta trêu chọc nàng? Ta là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, sao có thể chấp nhặt với nàng ta. Nàng đại náo Khôn Ninh cung là vì tiếng tiêu của Ngọc Vương Phi!”

“Tiếng tiêu của Ngọc Vương phi?” Hoàng thượng càng nghe càng thấy hồ đồ.

“Mấy ngày trước, Thái Nhi đến thăm ta, ở lại Khôn Ninh cung mấy ngày. Buổi tối nhàn rồi nhàm chán, không nhìn được tiêu tiêu. Tiếng tiêu kia thật đúng là tuyệt luân. Ai gia nghe cũng bị trầm mê, Thái tử nghe âm thanh tuyệt mỹ kia liền men theo tiếng tiêu đi tới bên ngoài Khôn Ninh cung. Không ngờ, Mộ Dung Doanh lại bám đuôi theo, không chỉ tát Thái Nhi một bạt tai lại còn đại náo Khôn Ninh cung. Nàng nói Thái Nhi là hồ ly tinh, dùng tiếng tiêu quyến rũ nam nhân. Không những xuất thủ đánh Ngọc Vương phi mà còn cầm kiếm muốn giết nàng. Thần Nhi lúc đó nổi cơn thịnh nộ, lệnh cho võ sĩ bắt trói điệu phụ này lại. Lúc Ai gia chạy tới, đã loạn đến mức không thể thu xếp.

“Không trách được mấy ngày trước, trẫm nghe được một tiếng tiêu rất hay! Chờ lúc trẫm muốn đuổi theo thì lại không còn nữa. Thì ra tiếng tiêu đó là do Ngọc Vương phi thổi!” Long Vũ Thiên nhớ lại tiếng tiêu mấy hôm trước nghe thấy còn say mê không dứt. Nhưng sau đó lại lắc đầu cười: “Mộ Dung Doanh cũng thật là ngốc. Nếu muốn ghen thì cũng không nên ghen với một nha đầu xấu xí.”

“Nha đầu xấu xí? Dung mạo thật của Lê Thái Nhi thật sự là nghiêng nước nghiêng thành. Nàng so với Vinh Lệ Nhi không biết đẹp hơn bao nhiêu lần! Lúc Thái tử nhìn thấy Ngọc Vương phi vừa hay chính là dung mạo thật của nàng. Ngai nói xem, người hẹp hòi như nàng ta sẽ không ghen ư?” Trong lòng Hoàng hậu lặng lẽ dâng lên một tia ghen tuông. Nam nhân ai cũng thích mỹ nhân trẻ tuổi xinh đẹp. Bọn họ chỉ nhìn xem dung mạo nữ nhân có xinh đẹp hay không chứ không nhìn xem tâm lòng nữ nhân có cao quý hay không. Aizzz... Từ lúc nào nam nhân đều không tránh được cách nhìn trăn trọc này.

“Lê Thái Nhi, nghiêng nước nghiêng thành?” trong mắt Hoàng thượng thoáng qua một tia kinh ngạc: “Nếu như có dung mạo xinh đẹp, sao lại muốn để

mọi người thấy mình xấu xí? Chẳng lẽ, nàng ngungổc?”

“Nàng tuyệt không ngu ngốc, nàng chẳng qua chỉ là tâm cao khí ngạo mà thôi. Nàng để mọi người thấy mình xấu xí đương nhiên là để trả thù việc Ngọc Nhi nạp thiếp trong ngày đại hỷ. Nữ nhân nào có thể chấp nhận hành động hoang đường đến cả khăn voan cũng không vén đã biếm mắt của nam nhân? Nàng đã bị Ngọc Nhi lạnh nhạt, trong ngày đại hỷ phòng không gối chiếc. Làm ra chuyện như vậy, tuyệt không khó hiểu!”

“Thái tử phi giá lâm!” tiếng bẩm báo của Lý Đức Phúc cắt ngang lời nói của Hoàng hậu và Hoàng thượng.

“Su tử hà đông tới, không biết lại có chuyện gì?” Hoàng hậu nghe tiếng bẩm báo của Lý Đức Phúc, trong lòng dâng lên một tia không kiên nhẫn.

“Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!” Trên mặt Hoàng thượng cũng tràn đầy sầu lo.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Thái tử phi giá lâm

Hoàng thượng và Hoàng hậu nhìn nhau một cái, không sao cười nổi.

“Ta đoán, chắc là vì Thần Nhi mà đến”

“Bất kể là vì chuyện gì, nếu đã tới rồi cũng không thể chặn ngoài cửa!” Hoàng thượng nói với Lý Đức Phúc ở ngoài cửa: “Lý tổng quản, cho Thái tử phi vào!”

Vừa dứt lời, Mộ Dung Doanh liền mang theo thị tỳ tiến vào. Hôm nay nàng dường như đã thay đổi thành người khác. Tham bái rất cung kính, thái độ cũng khiêm thuận (khiêm tốn+ nhu thuận) không ít.

“Thái tử phi bình thân, ngồi xuống bên cạnh đi!” Hoàng thượng kim nén nghi vấn trong lòng, cho Mộ Dung Doanh bình thân.

“Tạ ơn phụ hoàng, tạ mẫu hậu” Mộ Dung Doanh đứng dậy ngồi xuống, chuyển đề tài về Long Phụng Thần.” Phụ hoàng, Thái tử từ sau khi lâm triều hôm qua đến giờ vẫn chưa về Đông cung. Nô tì vô cùng lo lắng cho Thái tử, nên tới hỏi phụ hoàng mẫu hậu một chút, có biết Thái tử đi đâu không?”

Trong lòng Hoàng thượng cười thầm một tiếng, hẳn đã đoán đúng mục đích chuyến đi này của Thái tử phi.

“Hôm qua lúc lâm triều, Thái tử đã xin phép vắng, nói là trong cung quá phiền muộn, muốn ra ngoài hóng mát một chút. Hẳn đi với Ngọc Nhi tới Ngọc vương phủ, ở vài ngày sẽ trở lại”. Hoàng thượng không muốn cho Mộ Dung Doanh biết chuyện Long Phụng Ngọc thao luyện binh mã, vì vậy che giấu chuyện Long Phụng Thần trấn giữ giáo trường. Sở dĩ hắn nói như vậy, còn có một nguyên nhân, hẳn cũng muốn để Mộ Dung Doanh biết, vì sự điều ngoa của nàng ta nên Thái tử mới cảm thấy hoàng cung vô cùng phiền muộn, muốn ra ngoài hóng mát.

Thái tử đến Ngọc Vương phủ?

Cảm giác đầu tiên của Mộ Dung Doanh là: Long Phụng Thần vì nữ nhân Lê Thái Nhi kia mới ném Thái tử phi như nàng đi để đến Ngọc vương phủ. Lừa gạt hững hờ thiêu đốt lòng của nàng. Thế nhưng gương mặt xinh đẹp của nàng lại đầy ý cười.” Phụ hoàng, ngày ngày ở trong cung, đích thực có chút phiền chán. Đừng nói Thái tử buồn bức muốn ra ngoài, nô tì cũng có ý muốn ra ngoài giải sầu. Có thể ra ngoài tán gẫu hóng gió một chút, tâm tình sẽ tốt lên rất nhiều. Mẫu hậu, người đại phát từ bi để cho con cũng đến Ngọc vương phủ đi! Thứ nhất, con có thể tán gẫu giải sầu, thăm nom Thái tử. Thứ hai, con cũng muốn đi thăm Thái Nhi muội muội. Dù sao lần trước cũng là con không đúng! Nói tiếng xin lỗi với Thái Nhi muội muội cũng là việc nên làm”.

“Doanh Nhi, Ai gia phát hiện người thay đổi thật rồi. Lòng dạ trở nên rộng rãi, có thể bao dung cho người khác” Hoàng hậu không ngờ Mộ Dung Doanh sẽ nói như vậy. Nói xin lỗi Thái Nhi? Nếu như nàng thật lòng thì tốt quá!

“Mẫu hậu, sở dĩ Doanh Nhi thay đổi, đều là công lao của mẫu hậu. Nếu như không phải mẫu hậu có cách dạy, Doanh Nhi sẽ không bỏ được tính khí công chúa điều ngoa!” Miệng của Mộ Dung Doanh giống như bôi mật, chỉ cần Hoàng đế để nàng xuất cung thì nói nhiều lời hay hơn nữa nàng cũng đồng ý. Vì xuất cung, nàng thậm chí lấy lui làm tiến:” Mẫu hậu, nếu người không đồng ý để con đến Ngọc vương phủ giải sầu, Doanh Nhi sẽ về cung”

“Doanh Nhi, nếu con muốn đi Ngọc vương phủ, mẫu hậu không có lý do để không phê chuẩn. Đi đi! Ra ngoài giải sầu, vui chơi mấy ngày”. Hiếm khi Mộ Dung Doanh biết điều như vậy, Hoàng hậu không có lý do gì không cho nàng mặt mũi. Cho dù là người xấu tới ác tà trời cũng phải cho nàng cơ hội hối cải làm một người mới! Vợ chồng hài hòa, quần thần hòa thuận, chị em dâu hòa hợp chính là chuyện Hoàng hậu cầu cũng không được!

Hoàng hậu đáp ứng thỉnh cầu của Mộ Dung Doanh cũng tự có lý của bà. Bà nhớ tới ánh mắt Long Phụng Thần nhìn Lê Thái Nhi, trong lòng thấy không ổn. Hoàng hậu là người từng trải, sao lại không nhận ra ánh mắt ái mộ của nam nhân chứ! Nếu như Thần Nhi có tư tâm, thật sự muốn làm ra chuyện phản bội huynh đệ, vậy thì thảm rồi. Đến lúc đó, người làm mẫu hậu như nàng còn phải ra mặt dọn dẹp tàn cuộc, nhưng chỉ sợ đã quá muộn mất rồi mới lo làm chuông mà thôi.

Hoàng hậu thầm nghĩ: lời nói của Mộ Dung Doanh là thật hay giả cũng không cần quan tâm. Cùng lắm thì, Mộ Dung Doanh cũng thêm chút phiền toái cho Thần Nhi, Ngọc Nhi, Thái Nhi thôi. Cho dù bà tự tìm chút phiền toái thì vẫn tốt hơn xảy ra chuyện mà nàng sợ nhất. Có sư tử hà đông Mộ Dung Doanh này trấn giữ Ngọc vương phủ, bà sẽ không cần lo lắng.

“Cảm ơn mẫu hậu!” Mộ Dung Doanh nhẹ nhàng bái lạy, cáo biệt Hoàng hậu Hoàng thượng, nhanh nhẹn rời đi. Hoàng thượng nhìn thấy Thái tử phi đi xa mới oán giận Hoàng hậu, nói: “Hoàng hậu, Thần Nhi tạm thời ở lại Ngọc vương phủ chính là vì tránh sư tử hà đông này. Nàng đồng ý cho nàng ta đi Ngọc vương phủ, chẳng phải là phá hủy tâm nguyện của ngoài giải sầu ban đầu của Thần Nhi sao?”

“Nó không giải sầu được chỉ là chuyện nhỏ. Chỉ cần không làm ra chuyện phản bội huynh đệ, ta phải A đi đà phạt rồi!” Trên mặt Hoàng hậu đầy tâm sự nặng nề.

“Cái gì? Ý của nàng là...” Lúc này Hoàng thượng mới hiểu ý của Hoàng hậu. Long Phụng Thần yêu thích vương phi của Long Phụng Ngọc, đó không phải là một chuyện tốt.

Hoàng hậu gật đầu một cái, bất đắc dĩ nói: “Chuyện tình cảm này, không phải chuyện chúng ta có thể khống chế. Chết, chúng ta có thể đề phòng khi chuyện chưa thành sự thật! Sư tử hà đông này đi Ngọc vương phủ, không hẳn là việc xấu!”

Hoàng thượng gật đầu một cái, hân hoan đối tán thành cách làm của Hoàng hậu. Xem ra hân - người cha này, cũng phải giảm bớt cơ hội tiếp xúc của Thần Nhi và Ngọc vương phi. Đến lúc có lý do và cơ hội thích hợp, hân sẽ gọi Thái tử từ Ngọc vương phủ về cung.

Biệt viện trong Long Phụng hiền.

Một thùng nước tắm thật lớn đặt ở trong phòng ngủ của Lê Thái Nhi. Bên trong là nước ấm, phía trên rải đầy cánh hoa hồng. Cả thùng nước tắm tỏa ra hương thơm mê người.

Lê Thái Nhi cởi quần áo, nhẹ nhàng bước vào trong thùng nước tắm. Nàng vui mừng trong làn nước ấm áp, lấy tay húng hắng chà xát cơ thể của mình. Trong lòng nàng oán hận thân thể bản thân này. Hận nó phản bội, cũng oán hận mùi của tên Vương gia ác ma kia vương trên người.

Nếu như có thể, nàng tình nguyện vứt bỏ khối thân thể phản bội linh hồn nàng này. Nếu như thân thể này có thể mọc lại giống như đuôi thạch sùng, nàng nhất định sẽ cắt đứt nó.

Lê Thái Nhi nhớ tới một màn khuất nhục kia, nước mắt không ngừng rơi.

Nàng nhắm mắt lại, vốc nước lên, hất vào mặt. Dòng nước đó, mang theo nước mắt chảy thẳng xuống thùng tắm.

“Thái tử phi giá lâm!” Lúc Lê Thái Nhi đang tắm rửa, trong sân truyền đến tiếng truyền bẩm của thái giám. Nữ nhân hung hãn này sao lại tới đây?

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Thái tử phi giá lâm 2

Lê Thái Nhi còn không kịp mặc quần áo thì Mộ Dung Doanh đã xông vào.

Lê Thái Nhi vội vàng túm lấy y phục cạnh thùng nước tắm, khoác trên thân thể trần trụi của mình. Mặc dù trong lòng nàng không vui nhưng cũng không dám biểu hiện ra. Hoàng thượng Hoàng hậu và Thái tử cũng không dám trêu chọc nữ nhân này, Lê Thái Nhi nàng nên kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi) thì hơn.

“Nô tì Lê Thái Nhi, tham kiến Thái tử phi”. Lê Thái Nhi vừa mặc quần áo, vừa quỳ xuống tham bái ôn thần tôn quý không mời mà đến này.

Mộ Dung Doanh nhìn dung mạo nghiêng nước nghiêng thành của Lê Thái Nhi, lại nhìn dấu hôn màu đỏ tím trên da thịt tuyết trắng, trong lòng dâng lên một trận ghen tỵ và oán hận. Nàng vừa nhìn chăm chăm vào thân thể của Lê Thái Nhi vừa âm thầm suy tư: dấu hôn màu tím này, rốt cuộc là do người nào ban tặng? Chẳng lẽ, là Thái tử đến Ngọc vương phủ “giải sầu” gây ra? Chẳng lẽ, nữ nhân này căn bản không phải Ngọc Vương phi gì cả? Chẳng lẽ, nàng là một mồi nhử của Ngọc Vương gia? Nếu đúng như vậy, vị Ngọc Vương gia kia không phải là có tâm bất chính sao? Chẳng lẽ, hân cũng mơ ước vị trí Thái tử? Chẳng lẽ, hân muốn giang sơn xã tắc Long Vũ vương triều?

“Mỹ nhân vừa tắm xong, giống như hoa sen trên mặt nước! Đừng bảo là nam nhân, chính là nữ nhân như ta nhìn thấy cũng cảm xúc cuộn cuộn!” Nàng ta dùng giọng điệu đầy ghen tỵ mở miệng nói.

“Thái tử, người quá đề cao nô tì rồi. Thái Nhi chỉ là khóm cây xấu xí, sao có thể ở trước mặt Thái tử phi cành vàng lá ngọc xưng là mỹ nhân” Lê Thái Nhi cẩn thận đáp lời, chỉ sợ rước lấy tai họa không cần thiết.

“Lê Thái Nhi, dấu hôn trên người người là do ai ban tặng? Thật sự là Thái tử gây ra sao?” Mộ Dung Doanh không để ý tới câu trả lời của Lê Thái Nhi,

hỏi hăng hái về đề mà nàng ta muốn biết. Mộ Dung Doanh cũng không ngu, nàng ta cũng biết dung mạo của mình không thể so được với Lê Thái Nhi. Lê Thái Nhi càng tự hạ mình, nàng ta lại càng tức giận hơn.

Lê Thái Nhi vừa nghe thấy lời của Mộ Dung Doanh, không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh. Một màn trong hoàng cung cứ như vẫn còn ngay trước mặt.

Bởi vì nhàm chán, nàng mới thôi tiêu giải buồn. Chưa từng nghĩ tiếng tiêu kia lại mang lại tai họa cho mình. Sư tử hà đông này tin rằng nàng quyến rũ Thái tử, tự đứng bị nữ nhân này tát mấy cái, hơn nữa thiếu chút nữa thì bỏ mạng dưới lưỡi kiếm của nàng. Càng nghĩ, nàng lại càng cảm thấy oan uổng và ủy khuất.

Hiện tại Mộ Dung Doanh lại tìm đến đây, hơn nữa hiểu lầm những dấu vết bẩn thỉu mà Long Phụng Ngọc lưu lại trên người nàng là do Thái tử lưu lại. Chuyện này thật là quái dị và nhàm chán. Từ sau khi xuất cung, nàng không gặp Thái tử, sao có thể xảy ra nhiều lần như vậy?

“Thái tử phi, người hiểu lầm rồi. Nô tì ở Ngọc vương phủ, Thái tử ở trong cung. Ta cùng Thái tử căn bản không có cơ hội chạm mặt, sao có thể xảy ra chuyện như Thái tử phi tưởng tượng được?” Lê Thái Nhi chỉ muốn giải thích, dấu hôn trên người nàng không phải là Thái tử gây nên. Ai biết lại để cho Thái tử phi bắt được lỗi trong lời nói.

“Không có cơ hội chạm mặt? Người thì vào cung, Thái tử thì theo đuôi tới Ngọc vương phủ. Lui tới thường xuyên như vậy mà còn nói là không có cơ hội chạm mặt?” Mộ Dung Doanh vung tay lên, đánh về phía Lê Thái Nhi. Tiếng bạt tai thanh thúy vang lên, nửa bên mặt của Lê Thái Nhi liền sưng đỏ. “Lê Thái Nhi, nếu như cho người cơ hội quyến rũ Hoàng thượng, người cũng sẽ bỏ lên long sàng?”

Mặt của Lê Thái Nhi giống như đôi chim uyên ương, một con trống một con mái. Nửa bên mặt sáng trong như ngọc, nửa bên mặt kia đầy đặn như hoa đào. Nàng như vậy càng lộ ra sắc đẹp động lòng người.

Người bị đánh - Lê Thái Nhi, giống như rơi vào sương mù

.

Thái tử theo đuôi đến Ngọc vương phủ?

Chẳng lẽ, Thái tử đến Ngọc vương phủ? Chẳng lẽ, Thái tử đến Ngọc vương phủ vì nàng? Cứ coi như Thái tử đến Ngọc vương phủ, coi như Thái tử vì nàng mà đến thì đó cũng không phải là lỗi của Lê Thái Nhi nàng! Nàng chưa từng quyến rũ Thái tử, cũng chưa từng có ý định bay lên đầu cành làm phượng hoàng.

“Lê Thái Nhi, nếu như cho người cơ hội quyến rũ Hoàng thượng, người có bỏ lên long sàng không?” Lê Thái Nhi nhớ tới lời của Mộ Dung Doanh, trong lòng thoáng qua một tia ủy khuất. Nước mắt tự nhiên chảy xuống như mưa. Chỉ có trời mới biết, nàng muốn sống những ngày thanh tĩnh an ổn không tranh với đời như thế nào. Nguyện vọng đơn giản như vậy của nàng, sao lại khó thực hiện như vậy?

Vinh Lê Nhi nhiều lần hãm hại nàng. Long Phụng Ngọc nhiều lần làm nhục nàng. Sư tử hà đông này nhiều lần làm khó nàng. Nàng rốt cuộc đã cản trở gì bọn họ. Sao bọn họ lại không ngừng không nghỉ hành hạ nữ tử số khổ yếu đuối như nàng?

Lê Thái Nhi biết, bây giờ nàng nói cái gì cũng chỉ phí công. Chỉ cần Mộ Dung Doanh nhận định nàng quyến rũ Thái tử thì cho dù nàng giải thích như thế nào đều chỉ là uổng công, là sai lầm.

Thay vì tham sông sợ chết thống khổ như vậy, chi bằng chết sớm siêu sinh sớm. Tâm của Lê Thái Nhi đã quyết, dứt khoát phản kháng lại Mộ Dung Doanh.

“Mộ Dung Doanh, người cho rằng mọi người đều thiếu nam nhân giống như người sao! Ta cho người biết, Lê Thái Nhi ta không thèm muốn nam nhân, lại càng không đi quyến rũ nam nhân! Vương gia, Thái tử, Hoàng thượng cái gì, Lê Thái Nhi ta đều không muốn nhìn. Thân phận, địa vị Vương phi, Thái tử phi, Hoàng hậu gì đó, trong mắt Lê Thái Nhi ta không đáng một đồng. Ta chỉ muốn một cuộc sống yên tĩnh, ta chỉ muốn tĩnh lặng vượt qua những ngày tháng bình thường. Nếu như ngày cả việc này cũng không thể thực hiện được, ta tình nguyện chết dưới kiếm của người. Mộ Dung Doanh, người động thủ đi!” Lê Thái Nhi nhắm mắt lại, mặc cho Mộ Dung Doanh xử trí. Có lẽ chỉ có chết mới có thể trốn khỏi thống khổ thế tục phàm trần này.

“Lê Thái Nhi, người đừng tưởng rằng ta không dám giết người. Cho dù người không sai, cho dù người vô tội, nhưng nữ nhân như người ở lại trên đời cũng là một mầm họa!” Mộ Dung Doanh xòe tay ra, bỏ về phía Lê Thái Nhi. Hồng nhan là họa thủy, Mộ Dung Doanh hiểu đạo lý này vô cùng sâu sắc. Cho dù nàng ta xử trí họa thủy này, Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng không làm gì được nàng ta. Mộ Dung Doanh dám không kiêng kỵ chút nào như thế tất cả là do nàng ta có núi dựa và hậu thuẫn mạnh mẽ.

Lê Thái Nhi chỉ nói, rốt cuộc nàng có thể giải thoát rồi. Khi đối mặt với tử thần, nàng lại có một tia mừng rỡ và mong đợi. Nàng rốt cuộc có thể rời khỏi trần thế trần đầy thống khổ này, nàng rốt cuộc có thể nhìn thấy phụ mẫu đã mất sớm của nàng.

“Mộ Dung Doanh, Ngọc vương phủ không phải là Đông cung Thái tử. Nơi này không phải là nơi người có thể làm bừa”. Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Lê Thái Nhi. Chỉ nghe giọng nói, nàng cũng biết Vương gia ác ma đó đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Thái tử phi giá lâm 3

Mộ Dung Doanh nghe thấy giọng nói của Long Phụng Ngọc, không nhịn được sửng sốt. Tên Vương gia này, trở về thật không đúng lúc! Nếu như đến chậm một bước, nàng có thể xử lý hồ ly tinh này rồi. Sau đó, gán cho hồ ly tinh này tội đại bất kính. Như vậy sẽ không ai có thể làm gì Mộ Dung Doanh nàng.

Nhưng lúc này, Long Phụng Ngọc lại trở về.

Mộ Dung Doanh do dự một lát, vội vàng rút về giường của mình. Nàng biết Ngọc vương gia này là một kẻ có tính tình ngang tàng. Ngay cả Hoàng đế lão tử hần cũng dám đắc tội, huống chi là Thái tử phi như nàng? Nếu như nàng còn muốn tiếp tục sống ở Long Vũ vương triều, tốt nhất không thể đắc tội hần nữa được nữa.

Nếu như một giường của nàng không thể đánh chết nữ nhân này mà lại lưu lại người sống vậy thì phiền toái rồi. Thay vì trực tiếp đắc tội Long Phụng Ngọc,,, chi bằng nghĩ đến cách khác!

Lê Thái Nhi vừa nhìn thấy tình hình này cũng biết, sách lược muốn chết của nàng đã thất bại! Nếu không chết được, cuộc sống sa này của nàng còn phải đối mặt với Vương gia ác ma này. Cho nên nàng không thể để cho hần thấy dụng mạo thật của mình. Nàng vội vàng cúi đầu, bò lồm ngồm trên mặt đất, vung ống tay áo che kín mặt của mình.

Lúc Long Phụng Ngọc đẩy cửa tiến vào đã nhìn thấy Thái tử phi cao vút lấp lánh em và Lê Thái Nhi đang quỳ trên mặt đất. Con giận của hần lập tức tăng cao. Sự từ hà đông này ở trong cung gây khó dễ cho ca ca đã đành, hiện tại lại chạy đến Ngọc vương phủ để ức hiếp nữ nhân của Long Phụng Ngọc hần. Nếu như hần không dạy dỗ nàng ta, nàng ta sẽ thật sự tưởng Long Vũ vương triều không có người!

Lúc này, Long Phụng Ngọc vốn không nên ở trong phủ mà nên ở giáo trường. Vì nhìn thấy Long Phụng Thần trong lòng hần không thoải mái, cho nên không muốn cùng hần đi giáo trường. Sau khi lâm triều, hần liền giả vờ đau bụng, ở lại vương phủ. Long Phụng Ngọc cho rằng sau khi Thái tử bị lạnh nhạt thấy không thú vị tự động hồi cung.

Tối qua Long Phụng Ngọc không nghỉ ngơi tốt. Thừa dịp này liền nằm trong Long Phượng hiên nghỉ ngơi. Lúc hần đang trong giấc mộng, loáng thoáng nghe thấy tiếng Thái tử phi giá lâm. Hôm nay thái giám đang làm nhiệm vụ mới biết Thái tử phi đến biệt viện tìm Vương phi. Hần lo cho an nguy của Lê Thái Nhi nên vội vàng chạy tới. Thấy tình cảnh này, trong lòng không thể không khiếp sợ. Thật may là hần ở trong phủ, nếu không thì tính mạng của Lê Thái Nhi sợ là đã mất trong tay nữ nhân ghen tị này.

Mộ Dung Doanh vừa nhìn sắc mặt âm trầm của Long Phụng Ngọc, cũng biết hôm nay không có kết cục tốt. Nếu muốn trở mặt, cũng phải do nàng trở mặt trước.” Ngọc vương gia, người dạy dỗ Vương phi của người thế nào vậy? Thấy Thái tử phi như ta mà một chút lễ tiết cũng không có. Ta thay người dạy dỗ nàng một chút mà là làm càn sao? Thế nào, Ngọc vương gia còn dám giết ta không?”

“Thái tử phi, nếu người an tĩnh sống ở trong Đông cung Thái tử, Lê Thái Nhi làm sao chậm trễ tiếp đón người?” Sắc mặt Long Phụng Ngọc âm trầm lạnh lẽo, giọng nói càng ngày càng không có độ ấm.” Cứ coi như Lê Thái Nhi không hiểu lễ tiết, cứ coi như nàng đắc tội người thì dạy dỗ nàng như thế nào cũng là việc của người làm trượng phu như ta. Đầu cần Thái tử phi phải về răn thêm chân, làm chuyện thừa? Người ở Đông cung Thái tử hoành hành như thế nào ta không xen vào. Nếu muốn tác quái trong Ngọc vương phủ của ta thì người nên xem lại xem người có khả năng này không! Người hỏi ta có dám giết người không? Điều đó phải xem người cuồng vọng tới mức nào! Nếu người thực sự dám dấn thân thương nữ nhân của ta, giết người cũng không phải là điều không thể!”

Mộ Dung Doanh nghe thấy lời của Long Phụng Ngọc, thiếu chút nữa bị khó thở mà chết. Người này quá càn rỡ. Cho dù là phụ hoàng mẫu hậu của hần cũng không dám đối xử với Mộ Dung Doanh nàng như vậy.

“Long Phụng Ngọc, người càn rỡ! Ta thấy người còn chưa giết ta, thiết kỵ của Mộ Dung vương triều đã bình định từng tấc đất của Long Vũ vương triều các người”. Mộ Dung Doanh không ngờ Long Phụng Ngọc nói chuyện lại không nề mặt như thế. Dưới tình thế cấp bách chỉ đành mang núi dựa của mình ra, cho mình thể diện.

“Ha ha, ha ha. Mộ Dung Doanh, không nên động một chút là mang Mộ Dung quốc ra. Phụ hoàng mẫu hậu sợ Mộ Dung quốc các người, Thái tử sợ Mộ Dung quốc các người, Long Phụng Ngọc ta không sợ. Bình đến tướng chặn, nước tới đập đê, người cứ để cho Mộ Dung phóng ngựa tới đây, nếu như Long Phụng Ngọc ta nhú mảy một cái thì không phải là anh hùng hảo hán! Cho dù da ngựa bọc thây, chết trên sa trường, ta cũng sẽ không bị các người uy hiếp. Nếu như Long Vũ vương triều bình bại thành đồ thì người cùng lắm cũng chỉ là một Thái tử phi mất nước. Từ ngày người gả đến Long Vũ vương triều, người đã không còn là công chúa Mộ Dung quốc nữa. Chỉ cần người hy vọng làm một Thái tử phi mất nước, người có thể đến chỗ Mộ Dung Quân xử giặc!” Long Phụng Ngọc không nhịn được cười ha ha. Mộ Dung Doanh này thật đúng là ngây thơ, giống như một đứa trẻ. Đánh không lại người ta liền đem người lớn ra dọa nạt.

“Long Phụng Ngọc, xem như người lợi hại! Người hãy nhớ, món nợ này, sớm muộn gì ta cũng sẽ tính với người!” Mộ Dung Doanh thờ phỉ phò đi ra khỏi phòng, lớn tiếng sai bảo thái giám cung nữ:” Hồi cung!”

“Thái tử phi đi thông thả, thứ cho không tiễn xa được”. Long Phụng Ngọc nhìn bóng lưng đã đi xa của Mộ Dung Doanh lại thấy buồn cười. Ha ha, hôm nay coi như dạy dỗ được một nữ nhân điều ngoa.

Lê Thái Nhi quỳ trên mặt đất, nghe cuộc cãi vã kịch liệt, trong lòng nàng cũng không nhịn được từng trận rung động. Bên tai của nàng lại vang lên những lời Long Phụng Ngọc đã nói.

“Ngươi hỏi ta có dám giết ngươi không? Điều đó phải xem ngươi cuồng vọng tới mức nào! Nếu ngươi thực sự dám dẫm lên thân của ta, giết ngươi cũng không phải là điều không thể!” Nữ nhân của ta? Hắn nói thật nhẹ nhõm tự nhiên! Người này thật sự coi nàng là nữ nhân của hắn sao? Nếu như hắn thật sự coi nàng là nữ nhân của mình, sẽ làm nhục nàng như vậy sao? Nhờ tới sự sỉ nhục kia nàng nhịn không được cảm thấy đau thương!

“Phụ hoàng mẫu hậu sợ Mộ Dung quốc các ngươi, Thái tử sợ Mộ Dung quốc các ngươi, Long Phụng Ngọc ta không sợ. Bình đến tướng chặn, nước tới đắp đê, ngươi cứ để cho Mộ Dung phóng ngựa tới đây, nếu như Long Phụng Ngọc ta nhũn mỳ một cái thì không phải là anh hùng hào hán! Cho dù da ngựa bọc thây, chết trên sa trường, ta cũng sẽ không bị các ngươi uy hiếp.” Lời nói của hắn vọng về làm lòng nàng không nhịn được kích động. Ác ma Vương gia này lại có chỗ làm cho người ta bội phục, làm cho người ta có cái nhìn khác xưa.

Long Phụng Ngọc xoay người, muốn đỡ Lê Thái Nhi đang quỳ dưới đất lên. Nhớ tới lời nói lạnh lùng của nàng, trong nháy mắt hắn liền thay đổi chủ ý.” Ta cho ngươi biết, Lê Thái Nhi ta không thêm muốn nam nhân, lại càng không đi quyến rũ nam nhân! Vương gia, Thái tử, Hoàng thượng cái gì, Lê Thái Nhi ta đều không muốn nhìn. Thân phận, địa vị Vương phi, Thái tử phi, Hoàng hậu gì đó, trong mắt Lê Thái Nhi ta không đáng một đồng.”

Nhà đầu này thật là cuồng vọng, thật là kiêu ngạo. Hôm nay hắn muốn diệt sự kiêu ngạo và ung dung của nàng. Không thêm hắn? Hắn mới không cần nàng?

“Không cần phải che mặt! Dáng vẻ xấu xí kia của ngươi, dù không che lại cũng không ai muốn nhìn!” Hắn bỏ lại một lời nói lạnh lùng, ra khỏi cửa. Lòng của Lê Thái Nhi lại một rơi vào vực sâu vạn trượng

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Mật thư

Màn đêm từ từ phủ xuống, bao phủ Phụng Nghi uyển lạnh lùng cô tịch.

Vinh Lệ Nhi y phục chỉnh tề, bộ dạng hoàn toàn mới, dựa vào cửa chủ phòng Phụng Nghi uyển. Gương mặt trang điểm tinh xảo mang theo vẻ chờ mong. Trong con ngươi xinh đẹp hàm chứa một tia u oán. Gió nhẹ thổi bay lớp sa y mỏng như cánh ve của nàng ta, từng lớp vấy bay bay.

Một loạt tiếng bước chân dồn dập đi về phía Phụng Nghi uyển.

Trong lòng Vinh Lệ Nhi dấy lên một tia hy vọng. Nàng hy vọng biết bao lần tới Phụng Nghi uyển! Đợi sau khi thấy rõ người tới là Tiểu Phụng, sự thất vọng bao phủ cả người nàng.

“Tiểu thư, không cần chờ. Vương gia đã đến biệt viện của Long Phụng hiền, tối nay chắc là sẽ không đến Phụng Nghi uyển của chúng ta”. Giọng nói của Tiểu Phụng vang lên bên tai Vinh Lệ Nhi.

Đến biệt viện của Long Phụng hiền?

Trái tim vốn còn ôm hy vọng của Vinh Lệ Nhi hoàn toàn lạnh xuống. Tròng mắt hoàn toàn bị đau thương và lạnh lẽo bao trùm.

Nam nhân này ba ngày liên tục đến biệt viện của Long Phụng hiền. Chẳng lẽ đã viên phòng với nhà đầu xấu xí kia? Chẳng lẽ bọn họ đã có quan hệ dục vọng? Chẳng lẽ bọn họ đang khó chia khó lìa? Chẳng lẽ hắn không để ý dụng mạo xấu xí của nàng ta?

Vinh Lệ Nhi bước liên tục đi về chiếc giường ngà voi tịch mịch giống như nàng. Ngồi ở trên giường ngà voi, yên lặng thương cảm một mình. Ánh mắt của nàng ngốc trệ nhìn một góc nhỏ của chiếc giường ngà voi. Trong lòng lại nhớ đến thiên nhiên đêm đông phòng hoa chúc thiên nhiên. Những thiên nhiên đã từng xảy ra trên chiếc giường ngà voi một lần nữa hiện lên trong đầu của nàng.

Kích tình của hắn bắn ra bốn phía, sự dịu dàng của hắn tựa hồ như vẫn ở trước mắt. Lời ngon tiếng ngọt của hắn, thề non hẹn biển của hắn vẫn còn vang vọng bên tai. Nghĩ đến tình cảm sâu đậm giữa nàng và hắn rồi nhìn lại Phụng Nghi uyển lạnh lùng cô tịch, trong lòng nàng tràn ngập đau lòng và thương cảm.

“Long Phụng Ngọc, ngươi thật vô tình! Ngươi thà rằng chung phòng với nhà đầu xấu xí cũng không chịu đến thăm ta. Chẳng lẽ, ngươi đã quên hết tất cả lời ngon tiếng ngọt từng có rồi sao? Chẳng lẽ ngươi không còn nhớ đến sự tồn tại của Vinh Lệ Nhi ta?” Vinh Lệ Nhi lặng suy nghĩ nỗi lòng, không ngừng than vãn Long Phụng Ngọc bạc tình.

Thậm chí Vinh Lệ Nhi có chút hối hận, nếu nàng không hạ lệnh hại tử vô tội đó, nếu như không phải là hài tử kia, có lẽ nàng sẽ không rơi vào tình trạng

này. Mặc dù Lam ma ma một mình đứng lên nhận hết tội nhưng dù sao thì Long Phụng Ngọc cũng không phải kẻ ngu. Dù cho không có chứng cứ, hẳn cũng không tin nằng trong sạch!

Lỡ một bước thành thiên cổ hận, cho dù hối hận cũng không thể quay về đường sống. Nếu đã sai thì dứt khoát không theo lẽ thường một chút. Có lẽ đập nổi dim thuyền, được ăn cả ngã về không mới có thể vẫn hồi được cục diện bị động này.

“Ta không tin, Long Phụng Ngọc người vĩnh viễn không nhớ ta! Ta không tin người có thể quên những đêm nhiệt tình như lửa kia! Ta không tin người không hề lưu luyến những đêm triền miên kia”. Vĩnh Lệ Nhi thế nào cũng không tin duyên phận giữa nàng ta và Long Phụng Ngọc đã tận rồi. Dù thế nào nàng ta cũng không tin nàng ta có số hồng nhan chưa già ân đã đoạn, nàng ta nhất định phải đấu tranh thay đổi số mệnh của mình!

“Lê Thái Nhi, đừng trách ta. Muốn trách, chớ có thể trách người ngăn cản con đường của Vĩnh Lệ Nhi ta”. Vĩnh Lệ Nhi đem khăn tay tơ lụa cho vào miệng nhai nát, âm thanh răng ma sát với khăn lụa âm u mang theo hân ý. Khuôn mặt xinh đẹp của Vĩnh Lệ Nhi cũng trở nên vụn vỡ. “Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Lê Thái Nhi, người cản đường của ta, người đáng chết!”

Vĩnh Lệ Nhi nhả khăn lụa ra, bước chậm rãi tới bên bàn. Ánh mắt chần chừ nhìn giấy và bút mực một lát. Một kế hoạch liêu lĩnh hình thành trong lòng.

Nàng ta nhắc bút, viết một phong thư mật, bỏ vào trong một túi gấm, thắt tre chân một con bồ câu. Tay ngọc nhẹ buông ra, con chim bồ câu gửi thư bay vào trong bầu trời đêm.

Một nụ cười nham hiểm hiện lên ở khóe miệng Vĩnh Lệ Nhi.

“Ha ha, Thái tử phi vừa đại náo Long Phụng hiên. Thích khách của Mộ Dung vương quốc lại đến ám sát Ngọc vương phi. Long Phụng Ngọc, dù người thông minh hơn nữa cũng sẽ không nghĩ ra thích khách đó có quan hệ với Vĩnh Lệ Nhi ta.” Vĩnh Lệ Nhi cắn chặt hàm răng, hung tợn nói: “Long Phụng Ngọc chờ ta loại bỏ nha đầu xấu xí đó, hừ hừ, xem người có nhớ đến Vĩnh Lệ Nhi ta không!”

Phù Thừa tướng.

Vĩnh Bân đang chuẩn bị đi ngủ thì giọng nói của quản gia Vĩnh Lâm truyền từ ngoài cửa vào: “Bẩm lão gia, mật thư của tứ tiểu thư được gửi tới” Con buồn ngủ của Vĩnh Bân sớm đã bị mấy chữ mật thư của tứ tiểu thư hù dọa lên chúi tụt mây rồi.

Kể từ sau khi xảy ra việc tiểu Vương gia chết bất đắc kỳ tử, uy tín của Vĩnh Thừa tướng ở trong triều xuống dốc không phanh. Mọi người đều nói là Vĩnh Lệ Nhi hại chết tiểu Vương gia. Vĩnh Bân cũng biết, nếu chuyện này liên quan đến Lam ma ma thì không thể không có chút liên quan đến nữ nhi. Mặc dù Hoàng thượng không bãi chức quan của hắn nhưng rõ ràng không coi trọng hắn bằng trước kia. Thái độ lúc Ngọc Vương gia nhìn thấy người nhạc phụ như hắn cũng không nóng không lạnh, không có chút độ ấm nào!

Rốt cuộc nữ nhi của hắn ở trong Ngọc vương phủ sống như thế nào trở thành vấn đề mà Vĩnh Bân hần lo lắng nhất. Nữ nhi không thể trở về, hắn lại không dám tùy tiện xông bừa, hắn không dám đến thăm nữ nhi là vì sợ mọi người nghị luận nữ nhi của hắn, đồng thời cũng sợ liên lụy đến bản thân. Như vậy, không chừng sẽ có người nói hắn Vĩnh Bân là kẻ chủ mưu sát hại tiểu Vương gia!

“Lão gia, mật thư”. Vĩnh Bân hai tay dâng mật thư lên, sau đó cúi đầu đứng nghiêm ở một bên, đợi sau khi Vĩnh Bân xem xong mật thư thì sai bảo.

Vĩnh Bân mở thư ra, những nét chữ Nhan (thể chữ của Nhan Châu Khanh thời Đường) xinh đẹp hiện lên trước mắt hắn. Không sai, làn nét chữ của nữ nhi Vĩnh Lệ Nhi. Vĩnh Bân nheo mắt lại, đọc thầm: Nữ nhi bị bỏ, tất cả là vì Lê. Cha sai người, lấy đầu ả. Quần áo thích khách, từ thượng quốc!

Con bị bỏ, đều vì Lê. Cha sai sĩ, lấy đầu ả. quần áo sĩ, từ thượng quốc! Vĩnh Bân đọc lại mật thư nhiều lần, suy ngẫm ý của mật thư.

Nữ nhi bị bỏ rơi lạnh nhạt, đều là vì Lê Thái Nhi. Vì vậy, nữ nhi mới muốn mình phải tử sĩ, ám sát Lê Thái Nhi. Những thứ này, Vĩnh Bân đều hiểu. Quần áo sĩ, từ thượng quốc! Những lời này, Vĩnh Bân xem hiểu nhưng nghĩ không thông!

Tại sao nữ nhi muốn tử sĩ ám sát Lê Thái Nhi phải mặc quần áo của Mộ Dung vương quốc? Lê nào nó muốn khơi mào mâu thuẫn giữa Long Vũ vương triều và Mộ Dung vương quốc, sau đó ngư ông đắc lợi? Cho dù có ý gì, nữ nhi tự có đạo lý của mình. Vĩnh Bân là Thừa tướng, hắn dĩ nhiên biết đạo lý nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn*. Nếu nữ nhi muốn, hắn sẽ làm theo những gì nữ nhi cần dặn!

*Một người vinh quang thì mọi người cùng vinh quang, một người bị tổn hại thì mọi người cùng bị tổn hại

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Mật thư 2

Vĩnh Bân nhìn Vĩnh Lâm đứng nghiêm bên cạnh, sai bảo: “Vĩnh quản gia, lấy giấy và bút mực tới đây!”

“Vâng, lão gia”. Vĩnh Lâm cầm giấy mực trên bàn sách lên, đưa cho Vĩnh Bân.

Vinh Bân nhắc bút, bắt gác lại do dự.” Vinh Lâm, ngộ nhờ có người thất thủ bị bắt, không chịu được cực hình bức cung, thú nhận tất cả. Như vậy, không những chúng ta không giúp được tử tiểu thư mà ngay cả mạng cũng không giữ được!”

“Lão gia, tử sĩ của phủ Thừa tướng đã khi nào bị bắt? Cho dù có người thất thủ bị bắt thì cũng chỉ có thể là một thi thể”. Trên mặt của Vinh Lâm lộ ra thần thái tự hào. Vinh Bân có thể ngồi lên vị trí Thừa tướng này, tất cả là vì có Vinh Lâm hấn hiệp trợ. Trong quá trình đó, đã trải qua sóng to gió lớn. Loại bỏ những kẻ đối lập cũng không phải là chuyện chưa làm qua. Chút tự tin này, Vinh Lâm vẫn có!

“Người nói cũng có lí!” Vinh Bân hạ quyết tâm, hạ bút viết xuống mấy chữ, sau đó bỏ vào túi gấm, đưa cho Vinh Lâm.” Vinh Lâm, phải hai tử sĩ mặc y phục của Mộ Dung vương quốc, lén lút đột nhập vào Ngọc vương phủ, nhân lúc Ngọc vương gia vào triều sớm, hành thích Ngọc vương phi Lê Thái Nhi”.

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi sắp xếp”. Vinh Lâm cầm mật thư, rời khỏi phòng Vinh Bân. Vinh Bân không còn chút buồn ngủ nào nữa, khoác áo đứng dậy, đứng trước cửa sổ lưỡng lự tới lúc vào triều sớm, tự mình thượng triều.

Phượng Nghi uyển

Vinh Lệ Nhi cũng giống như phụ thân, không thể an giấc. Nàng ta đứng ở trước cửa phòng ngủ, không khỏi chần chừ. Ở trên chiếc ghế bên cạnh là Tiểu Phượng đã ngủ say cùng dòng nước miếng.

Từ sau khi bỏ câu mạng theo phong thư mật bay đi, trái tim của Vinh Lệ Nhi như nhảy tới cổ họng. Không phải nàng ta lo lắng phụ thân không giúp mình, cũng không phải không tin tử sĩ của phủ Thừa tướng. Điều duy nhất nàng ta lo lắng chính là, con chim bồ câu có bị người khác bắt được không, nếu như bồ câu bị bắt, mật thư rơi vào trong tay người khác, vật thì những chuyện kế tiếp không ổn rồi.

Vào lúc tâm thần Vinh Lệ Nhi đang không yên, con chim bồ câu kia quay trở lại. Vinh Lệ Nhi đuổi tay ngọc, bồ câu đưa thư liền đậu xuống tay nàng ta. Nàng ta cõng túi gấm ở trên chân bồ câu, lấy mật thư ở trong ra. Nhờ vào ánh nến, mở thư ra, nét bút hiện ngang mà có lực của phụ thân hiện lên trước mắt nàng ta.

“Thư nhận được, đã làm theo. Vào canh năm, manh mối hiện”. Nụ cười hiện lên trên gương mặt Vinh Lệ Nhi. Nàng ta không thể không bội phục sự đa mưu túc trí của phụ thân, không thể không bội phục cách làm việc ổn thỏa của phụ thân. Canh năm không phải là lúc Long Phụng Ngọc vào triều sao? Ha ha, hấn vào triều, thị vệ tất phải đi theo, canh phòng của Ngọc vương phủ dĩ nhiên giảm xuống không ít. Phụ thân lựa chọn thời cơ xuống tay này quả thật là tốt.

“Lê Thái Nhi, ngày chết của ngươi tới rồi. Ngày hôm nay sang năm sẽ là ngày dỡ của ngươi”. Vinh Lệ Nhi đem phong mật thư kia cho vào miệng nhai nát, sau đó nhổ xuống đất.

Trên lầu thành, truyền đến tiếng gõ báo canh tư *hai bóng người bay đến trên cây cỏ thụ ở góc biệt viện của Long Phượng hiên.

*Khoảng từ 1-3h sáng

Lúc này, Long Phụng Ngọc đang ngủ say.

Hắn mơ thấy mình giục ngựa chạy trốn trên một thảo nguyên rộng lớn, một hồi tiếng tiêu thê mỹ vang lên. Hắn theo theo hướng tiếng tiêu thổi tới, một bóng dáng xinh đẹp lọt vào tầm mắt của hắn. Cô nương này có dung nhan nghiêng nước nghiêng thành. Nàng không phải người là mà là vương phi Lê Thái Nhi của hắn.

“Thái Nhi, sao ngươi lại ở đây? Nào, lên ngựa!” Long Phụng Ngọc chia tay trước mặt Lê Thái Nhi, Lê Thái Nhi lại lùi về phía sau. Hắn muốn tóm lấy nàng, nàng lại không chịu đi đến trước mặt hắn. Hắn thì triển khinh công, lấy tay tóm lấy nàng. Không bắt được người của nàng mà chỉ chụp được một chiếc khăn lụa. Hình bóng của Lê Thái Nhi càng ngày càng xa, từ từ biến thành một chấm đen mờ mờ.

“Thái Nhi, Thái Nhi. Ngươi đừng đi, đừng rời khỏi bốn vương!” Trong lòng Long Phụng Ngọc nóng này, không kìm được quát lớn. Giọng nói lạnh lùng của Lê Thái vang lên bên tai hắn.” Là nghiệt không phải tình, tất cả đều là không. Vô duyên bất tương phùng, vô ái bất chung thân”*

*không có duyên không gặp nhau, không yêu không thể sống chung suốt đời

“Thái Nhi, đừng đi. Thái Nhi, Thái Nhi!”. Giọng nói của Long Phụng Ngọc trở nên khàn khàn. Lê Thái Nhi bay đi không xuất hiện nữa. Long Phụng Ngọc mở khăn lụa trong tay ra, một hình ảnh vô cùng quen mắt hiện ra trước mặt hắn.

Trên khăn thêu hình uyên ương nghịch nước. Những đóa hoa sen kia dường như tỏa ra một mùi thơm thanh nhã. Bên cạnh còn thêu một bài thơ nhỏ:

Tĩnh để liên hoa khai, uyên ương hí thủy lai.

Lang tình tự thiếp ý, lưỡng tiểu vô hiềm sai.

(Hoa sen tĩnh để nở, uyên ương tới nghịch nước.

Tình chàng như ý thiếp, cả hai đều có tình- ta thêm)

Hình thêu trên khăn tình mỹ, kĩ thuật thêu thùa xuất chúng! Uyên ương kia giống như đang sống, lông chim rực rỡ tươi sáng. Hoa sen kia đóng đờ giống

như thật, hương thơm xông vào mũi.

Long Phụng Ngọc vô cùng ngạc nhiên: Chiếc khăn lụa này không phải là chiếc khăn hắt nắng được trên đường cái sao? Tại sao lại ở trong tay Lê Thái Nhi? Chẳng lẽ, nhadầu xấu xí bị mất khăn trên đường cái chính là vương phi Lê Thái Nhi của hắt? Chẳng lẽ, chủ nhân chiếc khăn mà hắt vẫn khao khát nhìn thấy vẫn luôn ở ngay trước mắt?

“Thái Nhi, Thái Nhi”. Lòng Long Phụng Ngọc run lên, tỉnh lại từ trong mộng. Khi tỉnh lại mới phát hiện trên mặt đều là mồ hôi lạnh. Hắt lau mồ hôi trên mặt, đứng dậy đốt ngọn đèn dầu trong phòng. Long Phụng Ngọc ngồi ở mép giường ngà voi, mượn ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn, nhìn chăm chú vào gương mặt xấu xí an tường yên tĩnh của Lê Thái Nhi. Tay hắt vuốt ngực, lẩm bầm: “May chi là một giấc mộng”.

Long Phụng Ngọc cũng không biết tại sao? Từ sau khi cùng nha đầu này viên phòng, hắt liền muốn chiếm hữu thân thể của nàng! Người thấy mùi hương trên cơ thể nàng, tâm thần hắt lại nhộn nhạo. Nguyên vọng chinh phục nàng của hắt vẫn chưa thực hiện. Mà chính hắt cũng bị nha đầu quật cường này chinh phục. Nhớ đến sự kinh hoàng trong mộng, hắt mới nhận ra vị trí của nha đầu này trong lòng mình.

Mỗi ngày cùng tranh cao thấp với nàng, cùng nàng so tài năng, trở thành một việc vui lớn trong cuộc sống của hắt. Nếu như quả thật mất đi nàng, cuộc sống của hắt sẽ biến thành một hồ nước lạnh không một giọt sóng! Hắt tình nguyện thân phục trong cái ôm dịu dàng của nàng cũng không muốn trở lại cuộc sống như hồ nước lạnh kia.

“Vương gia, nên vào triều thôi”. Vào lúc Long Phụng Ngọc đang suy nghĩ miên man, giọng nói của Trương Toàn vọng vào từ cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Vương phi bị ám sát

Long Phụng Ngọc nhìn Lê Thái Nhi thật sâu một cái, đứng dậy đi tới trước bàn trang điểm, vờ rửa mặt vừa đáp: “Ừ, bẩm vương biết”. Sau khi rửa mặt, Long Phụng Ngọc liền đi ra khỏi biệt viện của Long Phụng hiền.

Tiếng quạ kêu truyền đến, trong lòng Long Phụng Ngọc không khỏi kinh ngạc. Người vẫn còn chưa ra ngoài, tiếng quạ đã truyền đến. Nói thế nào thì đây cũng là một chuyện làm người ta mất hứng và chán ghét. Long Phụng Ngọc thầm nghĩ: chẳng lẽ sẽ xảy ra chuyện gì không tốt hay sao?

Xe ngựa của Long Phụng Ngọc chạy đến trước cửa Ngọc vương phủ. Trong lòng của hắt vẫn hơi tri hoãn. Hắt trầm tư một chút, mở miệng nói: “Vu thị vệ, hôm nay không cần theo bẩm vương vào triều. Người ở lại trong phủ, chú ý thật kỹ động tĩnh biệt viện của Long Phụng hiền”.

Long Phụng Ngọc thà rằng mình bị nguy hiểm cũng không để cho Lê Thái Nhi nằm trong nguy hiểm.

Nếu quả thật có người nhắm tới Long Phụng Ngọc hắt, cho dù bên người hắt không có thị vệ thành đoàn, cho dù người tới võ công cao hơn đi nữa, cũng không thể trong nháy mắt tiếp cận được hắt. Nếu như người tới nhắm vào Lê Thái Nhi, nguy hiểm của nàng sẽ cao hơn! Có lẽ, so với hắt, nàng càng cần Thừa Phong bảo vệ!

“Dạ, vương gia”. Vu Thừa Phong đáp một tiếng, xoay người, lướt qua từng tòa lầu một, chạy tới biệt viện của Long Phụng hiền. Long Phụng Ngọc nhìn bóng lưng Thừa Phong biến mất, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm! Hắt phản phó đại đội thị vệ ngoài cửa.” Lên đường!”

Lê Thái Nhi nghe tiếng bước chân Long Phụng Ngọc đi xa, liền mở cặp mắt đang đóng chặt ra. Thật ra thì nàng đã sớm tỉnh. Lúc tên Vương gia ác ma đó hô to gọi nhỏ ở trong mộng, nàng đã bị đánh thức.

Trong giấc mộng, hắt gọi tên nàng. Giọng nói kia mang theo nóng nảy và bất an. Mỗi một lần hắt la lên lại làm đau triết lòng nàng. Tại sao không để cho nàng đi? Tại sao không để cho nàng rời đi? Chẳng lẽ hắt quan tâm nàng? Chẳng lẽ hắt không thể rời bỏ nàng?

Lê Thái Nhi nhìn dáng vẻ Long Phụng Ngọc bị ác mộng hành hạ, thật có chút không đành lòng. Nàng muốn gọi hắt tỉnh dậy, nhưng lại thấy không cam lòng. Nhớ tới hành vi trong ngày thường của hắt, nàng lại thay đổi chủ ý: “Ác ma, Lê Thái Nhi ta không có biện pháp với người, để cho người bị ác mộng hành hạ, cũng coi như xả giận cho Lê Thái Nhi ta”.

Lê Thái Nhi nằm xuống lần nữa, nhắm mắt lại giả vờ ngủ say.

Nàng biết, tên Vương gia ác ma đó bị ác mộng làm cho tỉnh giấc. Nàng biết hắt ngồi ở mép giường nhìn kỹ dung nhan của mình. Nàng cái gì cũng biết, chỉ là không muốn mở mắt đối diện với hắt! Cho nên khi hắt đã ra khỏi phòng, nàng mới mở mắt ra. Nghĩ đến dáng vẻ hắt bị ác mộng hành hạ, mỗi lúc nàng giơng lên một nụ cười khó gặp.

Một loạt tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, cửa lại bị mở ra.

Chẳng lẽ tên Vương gia ác ma kia đã trở lại? Dưới tình thế cấp bách, Lê Thái Nhi vội vàng nhắm hai mắt lại. Từ khe hở giữa hai mí mắt, nàng nhìn thấy

hai người xa lạ bị mặt. Không nhìn thấy mặt mũi của bọn họ, chỉ nhìn thấy hai tròng mắt lạnh lùng. Trong đôi mắt xa lạ kia là sát khí lạnh lẽo.

“Nha đầu này còn đang ngủ. Như vậy cũng tốt, bớt đi khó khăn cho chúng ta”. Một người bị mặt nói.

“Ha ha, hàng đêm sanh ca, không mệt sao được? Ngủ say như chết, cũng bớt đi chút thống khổ”. Trong giọng nói của một người bị mặt khác lộ ra một tia nhạo báng.

“Các ngươi muốn làm gì?” Lê Thái Nhi đột nhiên mở mắt, nhìn thẳng hai người bị mặt. Trong ánh mắt của nàng thoáng qua một tia thất kinh. “Ta và các ngươi ngày thường không oán, hôm nay không thù. Muốn lấy tính mạng của ta thì cũng phải có một lý do chứ!”

“Chúng ta chẳng qua chỉ phụng mệnh làm việc, không cần lý do gì. Còn ngươi, không cần giấy giữa, giấy giữa cũng vô ích thôi!” Một người bị mặt đi tới, giờ kiểm trong tay lên.

Lê Thái Nhi giờ tay lên muốn phản kháng, một con đầuriet tâm can truyền tới, Lê Thái Nhi “A” một tiếng, trong nháy mắt mất đi tri giác.

“Thật là to gan, dám hành hung trong Ngọc vương phủ, các ngươi không muốn sống nữa rồi”. Một bóng đen từ cửa sổ bay vào trong phòng. Hoi nghiêng người chắn trước giường Lê Thái Nhi. “Các ngươi vào thì dễ, nhưng e là ra thì không dễ như vậy đâu”

Vu Thừa Phong vừa tới biệt viện của Long Phụng hiện liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Lê Thái Nhi. Trong lòng hắn không nhịn được khản trương, lòng đau như dao cắt! Chẳng lẽ nàng đã bị làm hại!

Hắn đưa tay kiểm tra hơi thở của Lê Thái Nhi, còn có một tia hơi thở. Một trận gió mạnh đập vào mặt, một người bị mặt đã nhào tới hắn. Một loạt âm thanh kim loại chạm vào nhau qua đi, người bị mặt kia ngã xuống dưới chân Vu Thừa Phong. Một kiếm xuyên ngực, e rằng hắn không sống nổi.

“Có thích khách, bắt thích khách!” Ngoài cửa vang lên tiếng hét của Lê ma ma. Có lẽ bà bị tiếng đánh nhau đánh thức!

Một người bị mặt khác xoay người muốn chạy trốn lại bị bảo kiếm của Vu Thừa Phong cản lại. Qua mấy chiêu, bảo kiếm của Vu Thừa Phong đã để ở cổ họng của hắn. “Nói, là ai phái các ngươi tới. Chỉ cần ngươi khai chi tiết, ta sẽ để cho ngươi một con đường sống”

Vu Thừa Phong đưa tay bóp cằm người bị mặt nhưng đã muộn. Trong miệng người bị mặt chảy ra một dòng máu. Vu Thừa Phong vừa nhìn, người bị mặt đã khí tuyệt bởmình. Hắn thở dài một tiếng, buông người bị mặt ra, nhanh chóng đi tới mép giường Lê Thái Nhi, muốn kiểm tra thương tích của nàng nhưng thấy cánh tay lộ ra ngoài của nàng thì lại lui xuống.

Mặc dù hắn lòng như lửa đốt nhưng cũng không dám tiến lên nửa bước. Dù sao nữ nhân bị thương này là Vương phi của Ngọc Vương gia, hắn có tư cách gì kiểm tra thương thế của nàng!

“Lê ma ma, mau tới đây, mau vào xem Vương phi bị thương ở đâu?” giọng nói Vu Thừa Phong mang theo sự nóng nảy không cách nào che giấu.

“Vâng” Lê ma ma vội chạy vào, còn chưa đi tới mép giường, nhìn thấy trên giường đầy máu liền bắt đầu khóc lên.

Một loạt tiếng bước chân truyền tới, tiếp đó là một trận huyên náo.

“Thích khách ở đâu? Thích khách ở đâu?” Một giọng nói quen thuộc vang lên, Vu Thừa Phong vừa nghe liền biết thuộc hạ Phùng Loan của hắn đã tới. Hắn vội vàng ra ngoài cửa, phân phó Phùng Loan: “Phùng Loan, thích khách đã bị ta hạ gục. Ngươi mau phái người vào cung báo với Vương gia, nói Ngọc Vương phi bị đâm, đang hôn mê. Ngoài ra đi tìm một thái y tới chữa thương cho Vương phi!”

“Dạ, Vu thị vệ!” Phùng Loan và tất cả thuộc hạ cùng lui xuống. Vu Thừa Phong đứng ở ngoài cửa, lo lắng đi tới đi lui

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Vương phi bị đâm 2

Lúc Long Phụng Ngọc đi tới bên ngoài Kim Loan điện, Hoàng thượng vẫn chưa tới. Các đại thần đã đến thì tụ tập ở ngoài điện nói chuyện, Vinh Bân cũng ở trong đó. Hắn nhìn thấy Long Phụng Ngọc, vội vàng chào đón hành lễ.

“Ngọc vương gia, chào buổi sáng!” Vinh Bân chấp tay, nói mấy lời khách sáo với Long Phụng Ngọc. Long Phụng Ngọc khẽ gật đầu một cái, lướt qua hắn đi tới giữa quần thần. Các đại thần rồi rút hành lễ với Long Phụng Ngọc, hắn gật đầu đáp lại nhưng tâm hồn lại không ở chỗ này.

“Ngọc vương gia, Ngọc vương gia”. Phùng Loan thở hổn hển chạy tới, quỳ xuống trước mặt Long Phụng Ngọc bẩm báo. “Vương gia, đại sự không ổn rồi”.

“Phùng thị vệ, xảy ra chuyện gì?” Tâm Long Phụng Ngọc không nhịn được trầm xuống. Trong phủ thật sự đã xảy ra chuyện? Chẳng lẽ con ác mộng

đúng nghiệm?

“Vương phi bị đâm, Vu thị vệ sai thuộc hạ tới báo cho Vương gia trước!” Lời của Phùng Loan vừa dứt, Vinh Bân liền tiếp lời: “Vương phi bị đâm? Vật thích khách kia đâu? Có bắt được không?”

“Hai thích khách bị Vu thị vệ hạ gục, Thi thể vẫn còn ở trong biệt viện”. Lời của Phùng Loan khiến cho Thừa tướng thờ phào nhẹ nhõm.

Trước mắt Long Phụng Ngọc tối sầm, suýt chút nữa ngã xuống đất. Vinh Bân kịp thời đỡ được hắn, giả mù sa mưa hỏi: “Vương gia, ngài không sao chứ?”. Long Phụng Ngọc lắc đầu một cái, khàn giọng hỏi Phùng Loan: “Phùng thị vệ, hiện tại Vương phi sao rồi?”

“Hình như bị thương, đang hôn mê. Vu thị vệ đã phân phó thái y trong phủ tới chẩn bệnh, cũng không biết bọn họ có chữa khỏi vết thương của Vương phi không!” Phùng Loan không nói láo, bẩm báo lại chi tiết.

“Vương gia, Vương phi bị thương, hay là ngài trở về phủ đi! Nếu như Vạn tuế gia hỏi chuyện này, cừu thần sẽ bầm rở với Thánh thượng”. Vinh Bân đáng về lo nghĩ cho Vương phi, thúc giục Long Phụng Ngọc trở về phủ.

Long Phụng Ngọc đi tới trước mặt Trần thái y, chấp tay nói: “Trần thái y, hiền thê bị thương, phiền người đi theo ta một chuyến!”

Trần thái y không nói, chỉ chấp tay rồi cùng Long Phụng Ngọc lên xe ngựa. Dọc theo đường đi, Long Phụng Ngọc vội vàng đánh xe ngựa, roi ngựa trong tay hắn, không ngừng đánh vào đuôi ngựa. Con ngựa kia chạy nhanh như bay rồi nhưng Long Phụng Ngọc vẫn chề chậm.

Trong đầu hắn nhớ lại lời của Lê Thái Nhi ở trong mộng: “Là nghiệt không phải tình, tất cả đều là không. Vô duyên bất tương phùng, vô ái bất chung thân”

Chẳng lẽ giữa bọn họ thật sự là nghiệt trái? Chẳng lẽ, hết thảy đều là không? Chẳng lẽ duyên phận giữa bọn họ đã hết ư?

Long Phụng Ngọc buồn phiền hối hận, không ngừng trách cứ bản thân mình!

Tại sao gặp giấc mộng không tốt đó mà còn không đề cao cảnh giác? Tại sao nghe thấy tiếng quạ kêu kia còn không đề phòng sớm một chút? Đã có dự cảm mãnh liệt như vậy, tại sao không ở lại bên cạnh bảo vệ nàng?

Lòng Long Phụng Ngọc và Trần thái y nóng như lửa đốt, lúc chạy về biệt viện của Long Phụng Hiền, tiếng khóc của Lê ma ma và Yến Nhi liên truyền tới tai của hắn. Nghe tiếng khóc buồn rầu kia, Long Phụng Ngọc cảm thấy tim của hắn trầm xuống.

“Vương gia, ngài đã về.” Vu Thừa Phong canh giữ ở ngoài cửa, nhìn thấy Long Phụng Ngọc liền quỵ xuống, tạ tội với Long Phụng Ngọc: “Vương gia, ty chức đáng chết!”

“Vu thị vệ, bình thân đi!” Long Phụng Ngọc phát tay, cho Thừa Phong bình thân. Hắn không trách cứ Thừa Phong bởi vì hắn biết Vu Thừa Phong đã làm hết sức.

Long Phụng Ngọc đi vào bên trong phòng ngủ, ánh mắt nhìn vào hai cỗ thi thể. Thích khách kia mặc y phục Mộ Dung quốc. Trước ngực một thích khách tràn đầy máu tươi, vừa nhìn đã biết là một kiếm mất mạng. Một thích khách khác, sắc mặt xanh đen, vừa nhìn đã biết là trúng độc chết! Ánh mắt của hắn thu hồi lại từ chỗ hai thi thể, chuyển rồi đến Lê Thái Nhi đang nằm trên giường ngà voi. Lê Thái Nhi yên lặng nằm trên giường ngà voi, trên mặt không có một chút huyết sắc. Lê ma ma và Yến Nhi ngồi ôm ấp giường, không kìm được nước mắt. Một ngự y đang luống cuống tay chân băng bó vết thương cho Lê Thái Nhi.

“Vương ngự y, Vương phi rốt cuộc bị thương ở đâu? Có nguy hiểm tới tính mạng không?” Long Phụng Ngọc ngẩng nhìn dung nhan xấu xí của Lê Thái Nhi, nhẹ nhàng hỏi Vương ngự y.

“Khởi bẩm Vương gia, tính mạng của Vương phi không nguy hiểm. Một kiếm của thích khách kia vừa hay bỏ trúng hai ngón tay của Vương phi. Hai ngón tay bị dính cùng một chỗ bị bảo kiếm tách ra, đương nhiên sẽ vô cùng đau đớn. Vương phi sở dĩ hôn mê là vì đau liên tâm này!” Vương ngự y giờ lên bàn tay bị băng bó của Lê Thái Nhi để cho Long Phụng Ngọc quan sát. “Nếu có thể nhân lúc Vương phi đang hôn mê, giải phẫu nốt tay kia, bệnh cũ trời sinh của Vương phi sẽ khỏi hẳn! Như vậy, nàng sẽ giống như những người khác! Trần thái y là người thành thạo giải phẫu! Có ông ấy ở đây, giải phẫu của Vương phi nhất định vô cùng thành công!”

“Vương thái y nói phải” Long Phụng Ngọc nghe lời của Vương thái y, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống. Hắn quay đầu nhìn Trần thái y dò hỏi: “Trần thái y, người có ý kiến gì?”

“Vương gia, vi thần cũng đề nghị Vương phi giải phẫu! Vương phi bị thương đang hôn mê! Lúc này phẫu thuật sẽ giảm bớt rất nhiều thống khổ. Nếu như ta cho nàng dùng thêm chút thuốc tê, đau đớn kia sẽ hạ xuống nhónhất”. Trần thái y nhìn hai ngón tay đã tách ra của Lê Thái Nhi, lại nhìn chỗ ngón tay bị ghép lại với nhau, cũng muốn hết lòng làm giải phẫu cho nàng!

“Trần thái y, vậy người hãy làm giải phẫu cho nàng đi!” Long Phụng Ngọc do dự trong chốc lát, quyết định làm theo ý kiến của hai ngự y, tiến hành giải phẫu tách rời ngón tay cho Lê Thái Nhi.

Giải phẫu tách rời, làm ước chừng một canh giờ. Bây giờ hai bàn tay Lê Thái Nhi đều bị vải trắng bao quanh. Nàng nằm trên giường, khuôn mặt tràn đầy thống khổ. Chân mà nhú lại thật chặt, tạo thành một vết nhăn.

“Thái y, phải mất bao lâu thì Vương phi mới tỉnh lại?” Lê ma ma không nhịn được mở miệng hỏi. Mặc dù nàng đau lòng tiểu thư bị thương nhưng lại cảm

thấy vui vẻ vì tiểu thư có bàn tay của một người bình thường.

“Đoán chừng phải mấy canh giờ nữa”. Trần thái y xem mắt của Lê Thái Nhi, rồi nhìn khí sắc của nàng, sau đó trả lời.

Long Phụng Ngọc nhìn hai thi thể trong phòng, không nhận được nhũ mào một cái!” Người đầu, lòi bọng chúng ra ngoài đi”.

Thi thể của thích khách rất nhanh liền bị mang đi. Vết máu trên mặt đất cũng được tẩy rửa sạch sẽ.

“Vu thị vệ, người thấy thân phận và lai lịch của thích khách này ra sao?” Long Phụng Ngọc nhìn Vu Thừa Phong đắm chiêu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Vương phi bị đâm 3

Vu Thừa Phong trầm tư một lát mới trả lời.

“Mặc dù bọn họ mặc trang phục của Mộ Dung quốc, nhưng ta cảm thấy bọn họ không phải là người Mộ Dung quốc!” Vu Thừa Phong dựa vào kinh nghiệm, nói ra ý nghĩ của mình. Trên đời có sát thủ ngu ngốc cố ý mặc đồ của thượng quốc, tự bại lộ thân phận của mình sao?

“Ừ, ta cũng nghĩ như vậy. Chủ nhân của âm mưu này muốn lợi dụng mâu thuẫn giữa Thái tử phi và Thái Nhi, đánh lạc hướng chúng ta. Vì vậy mới để cho những sát thủ này mặc phục sức Mộ Dung quốc tới ám sát Thái Nhi!” Long Phụng Ngọc thân là vương gia, có rất nhiều cơ hội tiếp xúc với sứ giả Mộ Dung vương quốc. Hẳn liếc mắt một cái là có thể nhận ra, y phục những sát thủ kia mặc không phải là y phục của bách tính bình thường. Từ mức độ hoa lệ của y phục, có lẽ là y phục vào ngày lễ tết mới có thể mặc. Chẳng lẽ những y phục kia là lễ vật Mộ Dung vương triều đưa cho sứ giả Long Vũ vương triều?

Kẻ tình nghi này, sẽ là ai?

Thứ nhất, người này phải từng đến Mộ Dung vương quốc. Thứ hai, người này phải có quan hệ với người trong Ngọc vương phủ. Chẳng lẽ là Thừa tướng Vinh Bân? Vinh Thừa tướng hàng năm đều có cơ hội đi sứ Mộ Dung vương quốc! Hơn nữa Vinh Bân còn là phụ thân của Vinh Lệ Nhi.

Trong đầu Long Phụng Ngọc lại một lần nữa hiện ra sự khản trương và lời nói của Vinh Bân khi biết được Vương phi bị đâm? Vương phi bị đâm? Vậy thích khách kia đâu? Có bắt được không?”

Vinh Bân sao lại khản trương như vậy? Chẳng lẽ hắn thật sự quan tâm Vương phi Lê Thái Nhi này? Hình như không hợp lẽ thường cho lắm! Tại sao hắn lại quan tâm chuyện thích khách kia có bị bắt hay không như vậy? Chẳng lẽ hắn có quan hệ với thích khách kia? Nếu như Vinh Bân là chủ nhân của sát thủ, như vậy Vinh Lệ Nhi. . .

Nói như vậy, Vinh Lệ Nhi mới là kẻ chủ mưu của vụ ám sát này?

Có khả năng!

Từ sau khi tiểu Vương gia qua đời, hắn chưa từng đến Phụng Nghi uyển. Vinh Lệ Nhi ghi hận trong lòng, muốn trừ đi chướng ngại vật Lê Thái Nhi, điều này không phải không có khả năng!

Nếu như Vinh Lệ Nhi là kẻ chủ mưu độc chết tiểu Vương gia thì nàng ta nhất định là một nữ nhân âm độc, lòng dạ độc ác. Nàng ta giao hoạt như vậy rất có khả năng làm chuyện ám sát Lê Thái Nhi rồi giả họa cho Thái tử phi.

“Đáng tiếc, hai thích khách kia đều đã chết! Bằng không nhất định có thể hỏi ra kẻ chủ mưu!” Vu Thừa Phong thở dài, trên mặt hiện ra nét sầu lo.

Tại sao Lê Thái Nhi lại có nhiều đau khổ như vậy chứ? Nàng không tranh với đời, rốt cuộc đã đắc tội với người nào mà đối phương phải phái sát thủ tới đẩy nàng vào chỗ chết mới hả dạ?

Chẳng lẽ là bởi vì Vương gia? Người vì tranh giành tình nhân mà muốn giết Lê Thái Nhi, e rằng chỉ có nữ nhân ở Phụng Nghi uyển kia!

Aizz, đây chính là nỗi bi ai khi chung chồng với người! Nếu như Vương gia chỉ cưới một nữ nhân thì đâu có chuyện như vậy? Đáng tiếc đây là chuyện không có khả năng! Trong hoàng cung, chỉ riêng cô đồ đã có ba ngàn giai lệ, phù vương gia có tam thê tứ thiếp cũng là chuyện hợp với lẽ thường!

Wương gia nạp thiếp cũng là bình thường, chỉ tiếc, nữ nhân số khổ này lại chịu hãm hại hết lần này tới lần khác! Nghĩ đến có người muốn hãm hại Lê Thái Nhi, tâm của Vu Thừa Phong không thể bình tĩnh lại. Hắn vốn quyết tâm ra đi, giờ lại giao động! Nếu như hắn đi, nữ nhân kia chẳng phải sẽ tai nạn trùng trùng, nguy cơ tứ phía sao?

“Vu thị vệ, cho dù những thích khách kia không chết, chúng ta cũng không hỏi được nguyên do. Bọn họ đều là tử sĩ đã được huấn luyện, thà bị chết cũng

sẽ không tiết lộ bí mật. Người cảm thấy bọn họ sẽ khai ra kẻ chủ mưu sao?” Chân mày LongPhụng Ngọc nhíu lại, lắc đầu một cái.

Vu Thừa Phong biết, LongPhụng Ngọc nói rất đúng! Hắn xuất thủ nhanh như vậy nhưng vẫn không thể ngăn cản thích khách cắn độc được trong miệng. Có thể thấy được bọn họ trung thành với chủ tử thế nào.

“Vương gia, người cảm thấy thích khách là do ai phái tới?” Mặc dù trong lòng Vu Thừa Phong hiểu rõ chuyện này có thể là do Vinh Lệ Nhi giờ trò quý nhưng không có chứng cứ, hắn là một thị vệ, sao có thể ăn nói bừa bãi? Nếu như Vương gia cũng giống như hắn, chuyện kia sẽ dễ giải quyết rồi.

“Vu thị vệ, chúng ta không có chứng cứ, nói gì cũng phí công!” Long Phụng Ngọc biết, với sự cơ trí của Vu Thừa Phong, hắn nhất định có thể đoán ra kẻ chủ mưu phía sau.” Vu thị vệ, từ hôm nay trở đi, người phụ trách an toàn của Vương phi. Vương phi đi đâu, người phải đi theo đến đó. Mặt khác, chú ý mật thiết liên lạc của Vương phủ với bên ngoài. Thứ nhất: người ra vào vương phủ, tất cả đều phải lục soát. Phàm là thư từ cá nhân mang kèm, thăm tra một lượt. Thứ hai: chú ý mật thiết xem có bồ câu đưa tin bay vào vương phủ hay không”.

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh! Vương gia, thuộc hạ đi sắp xếp!” Vu Thừa Phong khom người hành lễ, đi ra cửa biệt viện. Nếu như Vinh Lệ Nhi thật sự là kẻ chủ mưu phía sau, nàng ta nhất định sẽ loí tuôi.

Long Phụng Ngọc giống như kiến bò trên chảo nóng, luôn quanh quẩn ở biệt viện. Tại sao phải sốt ruột như vậy, chính hắn cũng không nói rõ được. Hắn đi tới trước giường Lê Thái Nhi, quan sát dung nhan đang hôn mê kia. Một lát sau đi vào trong sân, tiếp tục tản bộ.

Trời chiều, mặt trời đã lặn về tây. Chim, đã quay về tổ. (nói nhảm: Không hiểu sao lại nhớ đến bài Mộ của Bác)

Lê Thái Nhi nằm trên giường ngà voi, hơi nhíu mày một cái. Nàng cảm thấy linh hồn của nàng giống như bị hút ra khỏi thân thể. Con đau kia kéo tới từng đợt.

Chẳng lẽ nàng đã chết? Chẳng lẽ đây chính là đau đớn chia lìa linh hồn và thể xác? Như vậy, nàng có thể nhìn thấy cha mẹ? Như vậy, từ nay về sau, trong cuộc sống của nàng sẽ không có phiền não, chỉ có hạnh phúc và vui vẻ sao? Như vậy, nàng sẽ không bao giờ... đối mặt với tên Vương gia hung thần ác sát kia?

“Lê ma ma, tiểu thư động đây! Có vẻ như sắp tỉnh dậy rồi!” Giọng nói vì quá hưng phấn mà run lên của Yến Nhi vang lên bên tai Lê Thái Nhi.

Đây không phải là giọng nói của Yến Nhi sao? Chẳng lẽ nàng cũng bị hại! Trong đầu Lê Thái Nhi hiện ra ánh mắt của hai tên thích khách. Có phải thích khách giết nàng, cũng giết vú nuôi và nha hoàn của nàng?

“Yến Nhi, không nên để tiểu thư động đây lung tung, tránh đụng phải vết thương!” Giọng nói quan tâm của Lê ma ma cũng gia nhập hàng ngũ.

Một loạt tiếng bước chân truyền đến, một đôi tay có lực nắm lấy cổ tay của nàng.

Vết thương? Nàng bị thương sao? Có lẽ vậy! Nếu như không bị thương thì sao có thể đau đớn đây? Nàng nhớ kiếm của thích khách kia đâm về phía nàng. Đau đớn qua đi thì không biết gì nữa! Trời ạ, ai tới nói cho nàng biết nàng còn sống hay đã chết?

Lê Thái Nhi sốt ruột, chậm rãi mở mắt. Một gương mặt quen thuộc đập vào mắt của nàng. Chủ nhân của gương mặt kia lo âu bất an. Trong tròng mắt tuần mĩ tràn đầy lo lắng và thương tiếc.

Trời ạ, sao trên mặt Vương gia ác ma này sao lại như vậy? Ánh mắt tràn đầy thương tiếc, sao có thể là của Long Phụng Ngọc đây? Chẳng lẽ nàng đang nằm mơ?

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Thăm viếng

Lê Thái Nhi quay đầu nhìn bốn phía, đều là cảnh vật quen thuộc: rèm che bằng lụa đỏ, vật dụng làm bằng gỗ đàn, còn có bàn trang điểm đầy những vật dụng quen thuộc.

Nơi này là phòng ngủ của nàng!

Chẳng lẽ nàng không chết? Sao có thể như vậy?

Đau đớn xuyên tâm kia mãnh liệt như vậy. Một kiếm đánh xuống của thích khách kia, nàng đâu thể trốn được? Ánh mắt Lê Thái Nhi từ rèm giường và vật dụng thu hồi lại, tiếp theo chuyển rồi tới gương mặt hung phấn của Yến Nhi. Nàng hơi động môi anh đào, nhẹ giọng hỏi: “Yến Nhi, ta chưa chết sao?”

“Tiểu thư, dĩ nhiên người chưa chết! Người xem, không phải người đang bình an nằm trên giường sao? Nhưng mà, ngày hôm nay đúng là không thể tin

được, nếu Vu thị vệ đến chậm một bước thì người đã mất mạng!” Vừa nhắc đến Vu thị vệ, ánh mắt Yến Nhi lộ ra một ánh sáng rực rỡ.

Vu thị vệ? Lại là hắc cửu nàng!

“Ta cho rằng, ta đã giải thoát. Aizzz, không ngờ...” Lê Thái Nhi thở dài, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Nước mắt rơi xuống không ngừng được.

Long Phụng Ngọc bị thái độ của Lê Thái Nhi làm cho thương tâm, trong lòng hắc hỏa giận không ngừng tăng lên. Nha đầu này thật là quá đáng! Hắc ở đây bảo vệ nàng cả ngày, nàng tỉnh lại mà lại không nhìn hắc một cái. Không nhìn hắc thì thôi đi, không ngờ nàng lại nói những lời không biết điều như vậy. Nàng không phải là muốn giải thoát sao? Nàng muốn chết phải không? Sớm biết như vậy, hắc sẽ không để Thừa Phong đi cứu nàng!

Long Phụng Ngọc đang muốn nổi giận, ngoài cửa truyền đến tiếng bấm báo của thái giám: “Vinh phu nhân đến”.

Long Phụng Ngọc nghe thấy tiếng bấm báo, sắc mặt không khỏi trầm xuống. Vinh Lệ Nhi tới? Nàng ta tới làm gì? Chẳng lẽ là tới nghiệm thu kết quả? Lê Thái Nhi không chết, nàng ta không phải sẽ rất thất vọng sao?

Lỗi mũi Long Phụng Ngọc không nhận được hừ một tiếng. Nữ nhân, thật không hiểu trong lòng các nàng muốn cái gì? Lê Thái Nhi nằm ở trên giường kia thất vọng vì được Thừa Phong cứu. Vinh Lệ Nhi ở bên ngoài kia muốn hạ người, nhưng lại hại không được.

Thường nói: Người tính không bằng trời tính, lời này tuyệt không sai! Muốn chết, ông trời không để cho người chết, người sẽ không chết được. Muốn hại người, ông trời không đồng ý, người sẽ không được như ý.

Âm thanh đinh đang của ngọc bội vang lên, sau một loạt tiếng bước chân rất nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp của Vinh Lệ Nhi hiện ra trước mắt mọi người. Thanh âm mềm mại điếm mỹ kia sợ hãi vang lên:

“Nô tỳ Vinh Lệ Nhi xin thỉnh an Vương gia.” Vinh Lệ Nhi nhẹ nhàng hạ bái, quỳ xuống bên người Long Phụng Ngọc. Ánh mắt lại chăm chú vào cổ tay bị Long Phụng Ngọc nắm của Lê Thái Nhi. Trong lòng của nàng ta không nhận được nổi lên một trận ghen tuông. Đáng tiếc, cho dù có chua hơn nữa, đáng hơn nữa cũng phải nuốt vào trong bụng.

Nam nhân này, ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng một cái. Nắm tay nữ nhân kia giống như đang cầm bảo bối vậy! Nàng không hiểu từ lúc nào hắc bắt đầu quan tâm nha đầu xấu xí này!

Giọng nói của Long Phụng Ngọc rất lạnh, không có chút độ ấm nào. Hắc thậm chí không quay đầu nhìn Vinh Lệ Nhi một cái: “Dung phu nhân, bình thân đi!”

Vinh Lệ Nhi nhị khổ sở trong lòng, chậm rãi đứng dậy. Nàng ta từng bước tiến lại gần, nhìn dung nhan đen như mực của Lê Thái Nhi. “Vương gia, thương thế của Vương phi có nghiêm trọng không? Rốt cuộc nàng đắc tội với ai? Tại sao lại có thích khách tới ám sát nàng?”

Long Phụng Ngọc xoay người, hai mắt nhìn thẳng Vinh Lệ Nhi. Trong ánh mắt lộ ra sự lạnh lẽo, làm cho tâm Vinh không nhận được phát run. “Vinh phu nhân, tathay Vương phi cảm ơn người. Lê Thái Nhi phúc lớn mệnh lớn, tự nhiên sẽ có thần Phật che chở! Cho dù có tiểu nhân hèn hạ muốn hại nàng thì cũng là si tâm vọng tưởng. Chẳng những thích khách kia không hại được nàng mà còn tự nộp mạng. Lê Thái Nhi trải qua một kiếp nạn, chẳng những không chết, mà còn chữa khỏi bệnh bẩm sinh của nàng. Ha ha, kẻ chủ mưu dù thế nào cũng không ngờ sẽ xuất hiện kì tích như vậy!”

Lê Thái Nhi biết rõ Vinh Lệ Nhi đến, nhưng không muốn mở miệng nói chuyện với nàng ta. Nàng nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, nghe đối thoại của Long Phụng Ngọc và Vinh Lệ Nhi. Phúc lớn mạng lớn? Thần Phật che chở? Đây là nói về Lê Thái Nhi nàng sao? Hừ hừ, nếu như có thần Phật che chở thì đã sớm trừ đi ác ma này! Chữa hết bệnh bẩm sinh? Chẳng lẽ, hai ngón tay bị dính liền của nàng đã được tách ra? Chẳng trách đau như vậy? Hóa ra là như vậy!

Long Phụng Ngọc nắm lấy tay ngọc đã được giải phẫu của Lê Thái Nhi, để cho Vinh Lệ Nhi quan sát. Trong mắt Vinh Lệ Nhi thoáng qua một tia kinh hoàng bất an.

Tại sao Long Phụng Ngọc lại dùng ánh mắt như vậy để nhìn nàng? Tại sao lại dùng giọng nói như vậy để nói chuyện với nàng? Chẳng lẽ hắc không hoài nghi Thái tử phi mà lại hoài nghi Vinh Lệ Nhi nàng?

Không thể nào? Nàng không lộ ra sơ hở gì, Long Phụng Ngọc sao có thể hoài nghi nàng? Nhất định là mình chốt dạ cho nên mới cảm thấy khắp nơi đều là ánh mắt hoài nghi.

Vinh Lệ Nhi bình tĩnh lại, mỉm cười nói: “Vương gia nói phải, Vương phi người hiền tự có thiên tướng. Gặp dữ hóa lành, gặp nạn thành an là chuyện đương nhiên. Vương phi có thể chữa khỏi bệnh bẩm sinh, thật là chuyện đáng mừng. Sau này thời tiết đánh đàn sẽ dễ dàng hơn. Vương gia, nô tỳ có một đề nghị, không biết có nên nói hay không?”

Nữ nhân này, thật sự có thể nuốt giận! Rõ ràng là nàng ta hãm hại Lê Thái Nhi, hôm nay lại ăn nói uyển chuyển như vậy. Hắc cũng muốn xem nàng sẽ nói ra đề nghị gì có lợi với Lê Thái Nhi.” Vinh phu nhân, người có lời gì thì nói đi!”

Vinh Lệ Nhi chớp mắt một cái, nảy ra ý hay.

“Để ăn mừng Vương phi đại nạn không chết, gặp dữ hóa lành, nô tỳ nghĩ chờ Vương phi khỏe hẳn, chúng ta tổ chức ăn mừng một chút được không? Có muốn tìm gánh hát đến Vương phủ hát mấy vở tuồng hay không?”. Lần này, Lê Thái Nhi tránh thoát, khó tránh lần sau cũng có thể chạy trốn! Hừ hừ, chỉ cần Long Phụng Ngọc đồng ý ca diễn ăn mừng, nàng có thể bảo phụ thân phái mấy tử sĩ trà trộn vào gánh hát. Đến lúc đó, Lê Thái Nhi có một trăm

cái mạng chỉ sợ cũng không sống được!

Long Phụng Ngọc nhìn Vinh Lệ Nhi một cái, trong lòng không khỏi nghĩ thầm: nữ nhân này lại đang bày ra âm mưu quỷ kế gì? Chẳng lẽ nàng ta muốn mượn cơ hội diễn hí khúc để động tau chân? Được, nếu như vậy, hẳn liền phụng bồi nàng ta một lần. Hắn cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc là người nào chơi người nào? “Đề nghị của Vinh phu nhân đúng là không tệ. Gần đây Ngọc Vương phủ xảy ra chuyện không như ý, hát hí khúc, có lẽ sẽ làm nhật bớt đi không khí nặng nề này”

“Vương gia, nghe nói gánh hát Hợp Thịnh hát rất hay. Nếu như muốn nghe hát, tốt nhất nên mời bọn họ”. Vinh Lệ Nhi vờ nghe Long Phụng Ngọc đồng ý liền vội vàng đề cử đoàn Hợp Thịnh

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Thăm viếng 2

“Dung phu nhân nói rất đúng. Gánh hát Hợp Thịnh này đúng là hát không tệ. Ta sai thị vệ đi sắp xếp, mấy ngày nữa để cho bọn họ vào phủ hát kịch mấy ngày. Trong khoảng thời gian này, trong vương phủ tràn ngập vận xui. Hát kịch chưa biết chừng có thể làm thay đổi không khí”.

Một con đầu ập tới, Lê Thái Nhi không nhịn được nhủ thầm một cái. Trên trán đã rịn ra một tầng mồ hôi. Long Phụng Ngọc cầm khăn lụa bên cạnh gối lên, lau mồ hôi trên trán cho Lê Thái Nhi. Động tác vô cùng cẩn thận, giống như lau một món đồ gốm quý.

Long Phụng Ngọc sởi dĩ cẩn thận như vậy là vì hắn sợ dùng lực quá mạnh thì da thịt trắng mịn như ngọc kia sẽ bị lộ trước mặt Vinh Lệ Nhi. Một đứa trẻ còn quần tã, đã trở thành vật hy sinh dưới tay nữ nhân này. Một nữ nhân xấu xí cũng trở thành đối tượng mà nàng ta mưu hại. Nếu như Vinh Lệ Nhi biết Lê Thái Nhi có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành thì không biết nàng ta sẽ đối phó với nàng thế nào?

Vinh Lệ Nhi nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng của Long Phụng Ngọc, trong lòng đau giống như rỉ máu. Nam nhân này sao lại dịu dàng với một nữ nhân xấu xí như vậy? Chẳng lẽ hắn yêu nữ nhân xấu xí này? Chẳng lẽ hắn đã quên đi ân ái giữa nàng và hắn? Chẳng lẽ nàng đã bị hắn triệt để đuổi ra khỏi trái tim?

Vinh Lệ Nhi không dám nhìn nữa, chuẩn bị cáo từ trở về. Lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng bẩm báo của Trương Toàn: “Trắc Vương phi tới”

Âu Dương Phi sao lại tới đây? Chẳng lẽ nàng ta thừa dịp Lê Thái Nhi bị thương đến mình hót chính Vương phi sao. Có Vinh Lệ Nhi nàng, nàng quyết không để cho hai nữ nhân này cấu kết, đối phó với Vinh Lệ Nhi nàng! Vinh Lệ Nhi nghĩ tới đây, từ bỏ ý định trở về.

Một loạt tiếng ngọc bội leng keng vang lên, Âu Dương Phi được Vân Nhi đỡ, đi vào trong phòng.

“Phi Phi thỉnh an Vương gia!” Âu Dương Phi đi đến bên người Long Phụng Ngọc, muốn quỳ xuống hành lễ. Chưa quỳ xuống liền được Long Phụng Ngọc đỡ dậy. Trên gương mặt hắn tràn đầy đau tiếc và lo lắng: “Phi Nhi, thân thể nàng chưa khỏi hẳn, không cần quỳ hành lễ! Tới đây, mau ngồi xuống!”

“Đa tạ Vương gia thương tiếc”. Âu Dương Phi vừa nói lời đa tạ với Long Phụng Ngọc, vừa đi đến ngồi xuống mép giường Lê Thái Nhi.

Vinh Lệ Nhi nhìn thấy thái độ của Long Phụng Ngọc với Âu Dương Phi, trong lòng bất giác thấy vô cùng ngọt ngào. Lúc nàng thỉnh an với Long Phụng Ngọc, nam nhân này đừng nói là đỡ nàng, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn nàng một cái. Hắn nhìn thấy Âu Dương Phi lại săn sóc quan tâm như thế. Không chỉ đỡ nàng ta dậy, còn miễn cho nàng ta không phải quỳ lạy. Lời nói dịu dàng như có thể vắt ra nước.

Mặc dù Vinh Lệ Nhi rất bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể không đi thỉnh an Âu Dương Phi. Tuy rằng Âu Dương Phi xuất thân là nha hoàn, hiện tại là Vương phi tôn quý. Vinh Lệ Nhi nàng tuy là thiên kim tiểu thư của Tướng phủ, hiện tại lại chỉ có danh hiệu phu nhân. Thân phận bất đồng, khí chất tôn quý cũng khác rời.

Nàng tiến lên từng bước, quỳ xuống trước mặt Âu Dương Phi: “Nô tỳ Vinh Lệ Nhi thỉnh an Vương phi”.

Âu Dương Phi liếc Vinh Lệ Nhi một cái, mở miệng đưa cọt: “Vinh phu nhân, người mau đứng lên đi! Âu Dương Phi ta mệnh tiện, không nhận được một cái này của người. Ta là chuột, trời sanh đã không chịu nổi mèo chó thương. Người nhớ thương ta như vậy, ta sợ là mệnh không dài!”

Vinh Lệ Nhi nghe thấy lời đùa cợt của Âu Dương Phi, không nhịn được một trận lúng túng. Trong lòng nàng ta vô cùng khổ sở nhưng không dám cãi lại. Nàng nhìn Long Phụng Ngọc, hi vọng hắn nói giúp mình. Thế nhưng nam nhân này làm như không nghe thấy lời nói chanh chua của Âu Dương Phi, một chút phản ứng cũng không có!

Vinh Lệ Nhi đứng lên, tích mịch đứng qua một bên.

“Vương gia, thương thế của Vương phi rốt cuộc thế nào rồi? Chẳng lẽ nàng cũng gặp độc thủ của kẻ xấu? Hải tử đáng thương của ta bị kẻ khác hại chết còn chưa đủ sao? Tại sao kẻ độc ác này lại đem mũi giáo hướng về phía Thái Nhi tỷ tỷ?” Lời nói của Âu Dương Phi rõ ràng chỉ Vinh Lệ Nhi. Mặc dù nàng không biết chân tướng sự việc, nhưng bằng trực giác, chuyện này và nữ nhân kia không thoát khỏi liên quan. Vinh Lệ Nhi có thể hại chết hải tử mới sinh ra của nàng, tại sao không thể đối phó với Vương phi cao cao tại thượng, ảnh hưởng tới địa vị của Vinh Lệ Nhi?

Âu Dương Phi sở dĩ không sợ Vinh Lệ Nhi là bởi nàng biết Long Phụng Ngọc cũng hận nữ nhân này. Đừng nói là Vương gia không nổi giận, cho dù thật sự nổi giận, cũng lắm thì chết? Đối với Âu Dương Phi nàng, cái chết cũng không đáng sợ. Có lẽ chết chính là một loại giải thoát!

Vinh Lệ Nhi vừa thấy mũi giáo của Âu Dương Phi hướng về phía nàng ta. Nếu như nàng ta không lên tiếng thì giống như thừa nhận. Chẳng những nàng taphải gánh trên lưng tội danh mưu hại tiểu Vương gia mà cả chuyện ám sát Vương phi cũng sẽ tính trên đầu Vinh Lệ Nhi nàng. Chuyện của tiểu Vương gia làm Lam ma ma bị bắt, không có cách gì để chống chế. Nhưng chuyện này không có một chút chứng cứ, Vinh Lệ Nhi nàng há có thể cam tâm chịu nhục!

“Vương gia, tuy cái chết của tiểu Vương gia là do Lam mama gây nên, nhưng tất cả mọi người cho rằng ta mới là hung thủ. Mọi người hoài nghi ta, ta dù có trăm miệng cũng không thể nào bào chữa. Hôm nay ta có lòng tốt tới thăm Vương phi, lại bị Trắc Vương phi làm nhục như vậy. Vương gia, ngài thật sự để cho người khác vũ nhục nô tỳ sao?” Vinh Lệ Nhi không cãi vã với Âu Dương Phi, trực tiếp nói với Long Phụng Ngọc. Âu Dương Phi nghĩ như thế nào, nàng ta không xen vào, chỉ cần Long Phụng Ngọc tin tưởng nàng ta là đủ rồi!

“Vinh Lệ Nhi, người có lòng tốt tới thăm Vương phi? Nếu Vinh Lệ Nhi người có lòng tốt, Âu Dương Phi ta tình nguyện móc mắt ra!” Âu Dương Phi không đợi Long Phụng Ngọc mở miệng liền cãi lại. “Chồn chúc tết gà, người có thể có lòng tốt gì? Chẳng phải sau khi người hại chết con ta còn đến khóc lóc cho nó sao? Thăm viếng Vương phi là có thể tẩy sạch hiềm nghi hành hung của người sao?”

“Vương gia, người nói gì đi! Nếu người cứ để mặc cho Âu Dương Phi vũ nhục nô tỳ như vậy, nô tỳ sẽ chết cho người xem!” Vinh Lệ Nhi vừa nhìn thấy trận thế này, không thể chết yên lành được. Nếu như không lấy cái chết ra ép, Long Phụng Ngọc sợ là sẽ không đứng ở phía Vinh Lệ Nhi nàng!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Thăm viếng 3

Âu Dương Phi vừa nhìn Vinh Lệ Nhi khóc lóc om sòm liền tiếp lời: “Vinh Lệ Nhi, đừng có lấy cái chết uy hiếp người khác. Có bản lĩnh thì người đi chết đi! Nếu như người chết thật thì cũng mang tội danh sợ tội tự sát!”

Vinh Lệ Nhi tức giận đến mức sắc mặt trắng hồng xanh lẫn lộn. Nàng ta thăm hỏi, hôm nay nàng ta không nên tới biệt viện này “thăm viếng” Lê Thái Nhi. Nếu như nàng ta không tới thì sao gặp phải nữ nhân điên Âu Dương Phi này chứ?

Long Phụng Ngọc thấy trận thế này hẳn không thể không ra mặt. Nếu như cứ mặc cho hai nữ nhân này tiếp tục âm ỉ, không biết còn náo đến mức nào đây? “Đủ rồi, hai người các người còn muốn cãi. Các người rút cuộc tới thăm Vương phi hay tới gây gỗ? Các người ồn ào như vậy, sao Vương phi có thể nghỉ ngơi được? Vinh phu nhân, người trở về Phụng Nghi uyển đi! Trắc Vương phi, người cũng trở về Ngưng Hương các đi!”

Trong mắt Vinh Lệ Nhi tràn đầy nước mắt. Nam nhân này chẳng những không khiển trách Âu Dương Phi mà còn đuổi hai người các nàng trở về. Làm như vậy là nghiêng về phía Âu Dương Phi sao? Nàng buồn bã nhìn Long Phụng Ngọc một cái, nhẹ nhàng lui ra khỏi cửa biệt viện.

“Yến Nhi, Lê ma ma, hai người chăm sóc chủ tử cho tốt. Ngày mai ta lại tới thăm nàng!” Âu Dương Phi thấy Vinh Lệ Nhi đã đi, nàng cũng không có ý chí chiến đấu, cộng thêm Lê Thái Nhi vẫn còn đang “hôn mê”, thăm viếng cũng không có giá trị. Vì vậy nàng dặn dò Lê ma ma và Yến Nhi đôi câu phúc thân với Long Phụng Ngọc rồi rời khỏi.

Trong biệt viện vừa nãy còn náo nhiệt dị thường, trong nháy mắt liền trở nên vắng lạnh.

Long Phụng Ngọc nhìn Lê Thái Nhi đang nhắm mắt giả vờ ngủ say, trong lòng thầm nghĩ: nha đầu này thật đúng là biết giả vờ! Hai nữ nhân kia cãi nhau dữ như vậy, mí mắt của nàng thậm chí không nháy một cái! Đúng là bộ dáng chuyện không liên quan, thần thái thanh cao!

“Lê Thái Nhi, mọi người đi rồi, không cần giả vờ hôn mê nữa!”

Lê Thái Nhi vừa nghe nói thế, không thể không mở hai mắt đang nhắm chặt ra.

Nàng sở dĩ không muốn mở mắt là vì không muốn có bất kỳ quan hệ gì với Vinh Lệ Nhi. Vinh Lệ Nhi còn chưa đi, Âu Dương Phi lại tới. Lúc Vinh Lệ Nhi tới, nàng còn đang “hôn mê”. Lúc Âu Dương Phi tới nàng cũng không thể “tỉnh” lại. Nàng không muốn đắc tội với bất cứ kẻ nào, đưa tới họa sát thân. Nếu như nàng nặng bên này nhẹ bên kia, đó chính là mang họa đến cho mình.

Cuộc cãi vã của Âu Dương Phi và Vinh Lệ Nhi làm chonàng phải suy nghĩ. Chẳng lẽ chân tướng mà Âu Dương Phi nói tới chính là Vinh Lệ Nhi là kẻ chủ mưu? Là nàng ta phái sát thủ tới muốn lấy tính mạng của Lê Thái Nhi nàng?

Không thể nào? Vô đoán như vậy, có phải là đã oan uổng cho Vinh Lệ Nhi hay không?

Nàng tận mắt thấy qua mặt của hai sát thủ, nhìn phục sức mà hai người khoác thì là người của Mộ Dung quốc! Chuyện này chắc không phải liên quan đến việc nàng đắc tội với Thái tử phi chứ? Chẳng lẽ sát thủ kia là thù hạ của Mộ Dung Doanh?

Không thể nào!

Mộ Dung Doanh dù có ngu ngốc cậy mạnh hơn nữa, dù có không chút cố kỵ hơn nữa cũng sẽ không để cho sát thủ bại lộ thân phận của mình chứ? Nếu như không phải là Mộ Dung Doanh thì sẽ là ai? Lê Thái Nhi cẩn thận hồi tưởng lại, nàng căn bản không nhớ mình đã đắc tội với người nào? Nếu như không có kẻ thù, người nào lại muốn mạng của nàng đây? Nói như vậy thì hiểm nghi của Vinh Lệ Nhi quả thật là rất lớn.

Trời ạ! Nếu quả thật là Vinh Lệ Nhi muốn đẩy nàng vào chỗ chết, vậy thì thật khó lòng phòng bị! Một Long Phụng Ngọc đã đủ để Lê Thái Nhi nàng nhức đầu rồi. Hơn nữa Vinh Lệ Nhi là người quý kẻ đa đoan, lòng dạ độc ác như vậy, thật làm cho nàng không rét mà run!

Ngọc Vương phủ này có thể nói là đầm rồng hang hổ! Nếu như tiếp tục ở lại thì đúng là tống táng mạng nhỏ của mình. Thay vì chết ở chỗ này thì không bằng rời khỏi chốn thị phi này sớm một chút.

“Vương gia, nô tỳ muốn về phủ Tướng quân lại mặt thăm thăm người thân!” Lê Thái Nhi khẽ mở đôi môi anh đào, nói ra yêu cầu của mình. Chỉ cần Long Phụng Ngọc để nàng trở lại phủ Tướng quân, nàng quyết sẽ không bước vào Ngọc Vương phủ nữa bước.

“Hôm ba ngày lại mặt, người không trở về phủ Tướng quân. Bây giờ lại mặt thăm người thân cái gì?” Nha đầu này rõ ràng là muốn chạy trốn khỏi mảnh đất thị phi này. Thậm chí là muốn tránh khỏi Long Phụng Ngọc hẳn. Nhưng nàng không nói thẳng lại cố ý nói là về thăm viếng người thân! Hừ hừ, thật sự nghĩ Long Phụng Ngọc hẳn là kẻ ngu sao?

“Hôm ba ngày lại mặt, sở dĩ nô tỳ không trở lại phủ Tướng quân là do có nguyên nhân. Nô tỳ biết, Vương gia ghét bỏ nô tỳ xấu xí, dĩ nhiên cũng ghét cùng nô tỳ trở lại phủ lại mặt. Tiểu thư phủ Thừa tướng xinh đẹp, ngài đi với nàng về phủ lại mặt, vừa nở mày nở mặt vừa có thể diện! Vì vậy, nô tỳ tình nguyện bỏ đi lễ lại mặt, thành toàn cho Vương gia ngài!” Lê Thái Nhi nhớ tới chuyện hôn sự kia, lập tức lại nghĩ đến việc Long Phụng Ngọc đến biệt viện soát người, ý muốn rời đi trong lòng càng thêm kiên quyết!

Ghét nàng xấu xí!

Nàng nói rất đúng, cũng không hoàn toàn đúng! Sự chán ghét của hân đối với nàng không sâu bằng sự khúat nhục của hân khi phụ hoàng cứng rắn ép hân lấy nàng! Hân sợ dĩ lạnh nhạt với nàng hoàn toàn là sự phản kháng với phụ hoàng! Có lẽ chỉ có không nghe lời phụ hoàng như vậy, trong lòng hân mới thấy thẳng bằng một chút! Bởi vì sự giãy giụa và phản kháng của mình, hân suýt nữa đã bỏ qua nữ tử không tranh với đời, siêu phàm thoát tục này!

“Người thứ nhất không có cha mẹ, thứ hai không có huynh đệ tỷ muội. Về thăm người thân, người tính về thăm ai? Chẳng lẽ trong phủ Tướng quân có người trong lòng của người?” Nha đầu này nhất định muốn về phủ thăm người thân, hẳn lại không thể bỏ xuống mặt mũi nói vài lời tốt đẹp, chỉ có thể dùng phép khích tướng!

“Long Phụng Ngọc, ta không trở về phủ thăm người thân. Như vậy, người hài lòng chưa?” Nam nhân ác ma này thật là đáng ghê tởm. Hân lại nói nàng như vậy, chẳng lẽ trong mắt hân nàng là một đâm phụ sao?

“Vậy là tốt nhất, tránh cảm sùng cho Bôn vương!” Long Phụng Ngọc vừa thấy mục đích của mình đã đạt được, trong lòng không ngừng cười trộm. Nhưng hân cố ý nghiêm mặt lại, nói mấy lời làm Lê Thái Nhi khó chịu. Như vậy mới không lời đùa nhả.

“Long Phụng Ngọc, người rút ra ngoài!” Thật là quá đáng! Dưới tình thế cấp bách, Lê Thái Nhi mở miệng mắng. Nàng thật muốn mắng tên Vương gia ác ma này cho hả giận. Nếu không thì hân giết nàng hay bỏ nàng, cho dù nhốt nàng vào địa lao, đẩy vào lãnh cung cũng hơn phải đối mặt với gương mặt tuấn tú đáng ghét kia.

“Lê Thái Nhi, bây giờ người là bệnh nhân. Bôn vương không chấp nhận với người. Nếu như người lại tiếp tục lớn lối nữa, coi chừng Bôn vương lấy cái mạng nhỏ của người!” Nha đầu này cũng có lúc giận đến nói tục, Long Phụng Ngọc vừa cười trộm vừa cố làm bộ thờ phỉ phỉ đi ra khỏi biệt viện!

“Cút, cút, Long Phụng Ngọc, vĩnh viễn đừng tới đây!” Nước mắt của Lê Thái Nhi không cầm được lăn xuống. Lê ma ma vội vàng đi tới, khuyên giải. “Tiểu thư đừng thương tâm. Thật ra thì Vương gia căn bản không có ý này. Chẳng qua hân không muốn để người đi nhưng lại không bỏ xuống sĩ diện được thôi!”

“Tiểu thư, người không biết, lúc người hôn mê, Vương gia lo lắng biết bao nhiêu” Yến Nhi cũng đi tới nói tốt cho Long Phụng Ngọc.

“Đừng nhắc đến hân, vĩnh viễn đừng nhắc đến hân!” Lê Thái Nhi ngăn Lê ma ma và Yến Nhi, không để cho họ nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Góc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Xem kịch

Bên trong Phụng Nghi uyển

Vinh Lệ Nhi ngồi ở trên giường ngà voi, cảm xúc phập phồng. Nàng ta được cha mẹ nuông chiều từ nhỏ, chưa từng phải chịu uất ức như vậy. Hôm nay Âu Dương Phi lại dám cười lên cổ nàng ta tác oai tác quái. Càng nghĩ lửa giận trong lòng càng lớn.

Nghĩ đến thái độ của Long Phụng Ngọc đối với nàng ta, trong lòng Vinh Lệ Nhi khổ sở không thôi. Không quá nửa tháng mà nam nhân đó tựa như thay đổi thành một người khác. Hắn đối với nàng ta không chỉ có thái độ ác liệt, ánh mắt hắn nhìn nàng ta thậm chí giống như nhìn thấy cừu nhân.

Âu Dương Phi vũ nhục nàng ta như vậy, hắn làm như không nhìn thấy, không nghe thấy! Tại sao hắn không nói giúp nàng ta? Chẳng lẽ hắn cũng giống như Âu Dương Phi, nghi ngờ nàng ta là kẻ chủ mưu ám sát Lê Thái Nhi?

Nếu thật sự là như vậy thì tình cảnh bây giờ của nàng ta không phải rất nguy hiểm sao? Nếu như nàng ta lại sử dụng bồ câu đưa thư liên lạc với phụ thân, nếu chẳng may bị Long Phụng Ngọc bắt được thì chẳng phải sẽ liên lụy cả Vinh gia sao? Nếu như Long Phụng Ngọc sớm đề phòng, mai phục trọng binh ở dưới sân khấu, nàng ta làm như vậy không phải là tự chui đầu vào lưới sao?

Không được! Chuyện chó cùng rứt giậu không thể làm nữa! Bây giờ nàng ta chỉ có thể nhẫn nhục chờ cơ hội! Chỉ cần có thể sống, nàng ta sẽ có ngày trở mình. Nếu như chết rồi thì cái gì cũng không có.

Sau khi đắn đo nhiều lần, Vinh Lệ Nhi thay đổi chủ ý ám sát Lê Thái Nhi. Có lẽ, hiện tại đối với nàng ta nằm gai nếm mật mới là đối sách tốt nhất!

Bảy ngày sau.

Hôm nay là ngày vết thương của Lê Thái Nhi cắt chỉ. Bên trong biệt viện Long Phụng hiền, lại một lần nữa có rất nhiều người tụ tập. Lê Thái Nhi ngồi ở trên băng ghế, tâm tình có phần không yên. Lê ma ma và Yến Nhi vây quanh bên người Lê Thái Nhi, khuôn mặt nóng nảy và hưng phấn. Long Phụng Ngọc và Vu Thừa Phong đứng ở sau lưng Trần thái y, khẩn trương quan sát hai bàn tay chưa tháo băng của Lê Thái Nhi. Yến Nhi không kịp đợi, lo lắng thúc giục: “Trần thái y, tâm của mọi người cũng bị nhắc tới cổ họng rồi. Làm phiền ngài đại giá cắt chỉ cho tiểu thư nhà chúng ta đi!”

“Yến Nhi cô nương, ngài đừng gấp. Ta chuẩn bị xong đồ liên lập tức cắt chỉ” Trần thái y chuẩn bị thuốc trừ độc xong thì lại lấy kéo ra khử độc, sau đó tháo băng gác quần hai tay của Lê Thái Nhi ra, một đôi tay trắng như ngọc hiện lên trước mắt mọi người.

“Tay của Vương phi khôi phục rất tốt. Ngài nhìn xem, miệng vết thương này rất phẳng, sau khi cắt chỉ, gần như không nhìn thấy miệng vết thương.” Tay Trần thái y cầm cây kéo, cắt bỏ chỉ khâu vết thương trên ngón tay Lê Thái Nhi rồi sau đó rút ra.

Tay đứt ruột xót, rút chỉ ra dĩ nhiên không tránh được đau đớn! Chân mày Lê Thái Nhi bắt đầu hơi nhíu lại. Tâm của Long Phụng Ngọc cũng theo cái nhíu mày của Lê Thái Nhi mà trở nên rối rắm. “Trần thái y, ngài nhẹ một chút, nếu không thì cho Thái Nhi chút thuốc tê đi!”

“Vương gia, đã được rồi” Trần thái y rút cây kéo lại, trong lòng nổi lên nghi ngờ. Người người đều nói Ngọc Vương gia rất ghét Vương phi xấu xí này, sao hắn lại cảm thấy, Vương gia rất quan tâm Lê Thái Nhi?

“Trần thái y, đa tạ ngài” Lê Thái Nhi đứng dậy, nhẹ nhàng hạ bái.

Trần thái y thụ sủng nhược kinh(*), vội vàng ngăn cản vị Vương phi khiêm tốn này: “Vương phi, ngài làm vì thần sợ hãi. Người quý xuông với vì thần sẽ làm vì thần tổn thọ!”

“Trần thái y, để cảm tạ ngài chữa khỏi bệnh cho Vương phi, bốn vương thiết yến, khoản đãi ngài thật tốt. Đi, chúng ta đi uống rượu. Nói trước, không say không về!” Tâm tình Long Phụng Ngọc vô cùng tốt. Hắn kéo Trần thái y đi ra ngoài cửa. “Vu thị vệ đến cùng uống đi. Nhớ điều thêm mấy người đến bảo vệ biệt viện”

“Vâng, Vương gia!” Vu Thừa Phong nhìn Lê Thái Nhi một chút, có chút không yên lòng. Nhưng Vương gia đã có lệnh, hắn cũng chỉ có thể tuân theo.

Yến Nhi vừa thấy mọi người đã đi liền hành động không chút kiêng kỵ, ôm lấy Lê Thái Nhi lớn tiếng nói: “Tiểu thư, tay của ngài khỏi rồi. Bây giờ người chính là nữ tử hoàn mỹ nhất thiên hạ”.

“Yến Nhi, đừng càn rỡ.” Lê Thái Nhi nhìn ngoài cửa một chút, ngăn cản hành động phấn khích của Yến Nhi. Nếu như nam nhân kia nghe thấy lời của Yến Nhi, sẽ càng không cho nàng tự do. Cả đời ở bên tên Vương gia ác ma, cả đời sống ở cái lồng son Vương phủ này, thật sự không phải là cuộc sống Lê Thái Nhi nàng muốn.

Mười ngày sau, gánh hát Hợp Thịnh rót cuộc vào trong Vương phủ!

Sân khấu dựng ở trong đại viện Long Phụng hiền.

Dưới đài là các nữ chủ từ các phòng, các viện, ma ma nha hoàn đi lại không ngớt. Long Phụng Ngọc và Vu Thừa Phong ngồi bên người Lê Thái Nhi, bảo vệ an toàn của nàng, đứng sau lưng chủ tử là một hàng võ sĩ đóng giả làm người làm tới xem kịch. Chỉ cần Long Phụng Ngọc ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ nhất loạt xông lên.

Trên đài, đào kép đang biểu diễn. Võ kịch được biểu diễn tên là “Lữ Hậu truyền kỳ”. Hình tượng Lữ Hậu tàn nhẫn bạo ngược được diễn viên khắc họa vô cùng nhuần nhuyễn. Lưu Bang sửng áy Thích phu nhân, bị Lữ Hậu ghen tị sâu đậm. Sau khi Lưu Bang chết, Lữ Hậu liền bắt đầu trả thù Thích phu nhân. Bà chẳng những móc hai mắt của Thích phu nhân, cắt đầu lưỡi của Thích phu nhân mà còn chặt đứt tứ chi của Thích phu nhân. Thích phu nhân xinh đẹp như hoa vì đau đớn mà chết. Con trai của Thích phu nhân và Lưu Bang – Triệu Vương, cũng bị Lữ Hậu vô tình độc chết.

Người ra diễn là Âu Dương Phi

Dụng ý của nàng chính là để Long Phụng Ngọc thấy tình hình trong Vương phủ và hậu cung của Lưu Bang giống nhau như thế nào. Lòng dạ ác độc của Vinh Lệ Nhi so với Lữ Hậu chỉ có hơn chứ không kém. Mặc dù Lữ Hậu độc ác thì sau khi Lưu Bang chết mới bắt đầu trả thù và chém giết. Còn Vinh Lệ Nhi này ở ngay dưới mí mắt Long Phụng Ngọc độc chết tiểu nhi từ mới sinh của hân. Tiểu Vương gia chết bất đắc kỳ tử không lâu thì nàng ta lại đem mục tiêu chuyển dời tới Vương phi. Nữ nhân ác độc như vậy, quyết không thể để nàng ta sống tiêu dao trên đời này. Nàng nhất định phải cho Long Phụng Ngọc thấy rõ con người của Vinh Lệ Nhi, làm cho nàng ta vĩnh viễn không thể trở mình.

Đúng như dự đoán, sắc mặt của Long Phụng Ngọc càng ngày càng âm trầm.

Lữ Hậu bạo ngược tàn nhẫn, kết quả thâm hại của Thích phu nhân, Triệu Vương bỗng nhiên mất mạng, kích thích giác quan của Long Phụng Ngọc. Nghĩ đến nhi tử mất sớm kia của hân, lại nhìn Lê Thái Nhi vừa mới đại nạn không chết, trong lòng Long Phụng Ngọc tràn đầy phẫn hận. Hân âm thầm thề trong lòng: “Nếu như nắm được nhược điểm của nữ nhân này, hân nhất định sẽ cho nàng ta chết rất khó coi.”

Phụ Vương gia của Long Phụng Ngọc hân quyết không thể tồn tại một nữ nhân bạo ngược âm độc giống như vương thất Đại Hán. Hân càng không thể khoan dung cho nữ nhân này làm xằng làm bậy trong Vương phủ của hân.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Hỉ mạch

Vinh Lệ Nhi nhìn một thành “gia đình” đứng đằng sau xem kịch, nhìn Long Phụng Ngọc và Vu Thừa Phong một trái một phải bảo vệ bên người Lê Thái Nhi, trong lòng nàng ta thâm cảm thấy may mắn. Vinh Lệ Nhi, may mà người còn chút lý trí. May mà người không được ăn cả ngã về không, nếu không thì không thể đoán trước được mọi chuyện sẽ phát triển đến mức nào.”

Vinh Lệ Nhi âm thầm cảm thấy may mắn, đồng thời cũng có chút nghi ngờ, nha đầu xấu xí này đáng để Long Phụng Ngọc điều động nhiều nhân thủ bảo vệ như vậy sao? Nha đầu xấu xí này đáng để hân dục dăng triền miên, đáng để hân yêu thích sao? Nữ nhân xấu xí này rốt cuộc đã hạ bùa mê gì với hân? Tại sao dung nhan làm người ta chán ghét của nàng ta lại có thể làm cho Long Phụng Ngọc có hứng thú lớn như vậy?

Vinh Lệ Nhi liếc mắt nhìn hai tuần nam và một nữ nhân xấu xí. Cho dù nàng ta có nhìn thế nào thì vẫn cảm thấy hai người kia ngồi chung một chỗ thật chói mắt, rất không xứng đôi!

Một cơn nóng nảy sốt ruột xông lên trong tim Vinh Lệ Nhi.

Nàng cảm thấy một trận ghê tởm buồn nôn, mà trên sân khấu lại đang diễn màn Lữ Hậu độc chết Triệu Vương Như Ý, Vinh Lệ Nhi chợt cảm thấy khí huyết công tâm, không thể chống đỡ được!

Tại sao Âu Dương Phi lại muốn diễn vở kịch này? Phải chăng là muốn dùng vở diễn này ám chỉ Vinh Lệ Nhi nàng lòng dạ độc ác như Lữ Hậu? Chẳng lẽ, nàng ta muốn để Long Phụng Ngọc xem vở diễn này xong sẽ càng chán ghét Vinh Lệ Nhi nàng, càng thêm chắc chắn nàng là hung thủ độc chết tiểu Vương gia? Tại sao sắc mặt Long Phụng Ngọc càng lúc càng âm trầm như vậy? Chẳng lẽ hân thật sự đã trúng kế của Âu Dương Phi?

Nếu như Long Phụng Ngọc nhận định nàng là hung thủ thì cuộc sống sau này sẽ vô cùng gian nan. Thậm chí Vinh Lệ Nhi nàng sẽ không bao giờ có cơ hội trở mình!

Vinh Lệ Nhi càng nghĩ càng cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, đầu vầng mắt hoa, nàng ta cố gắng tự trấn định bản thân mình, cố gắng không để mình bêu xấu! Cho dù như vậy nhưng trước mắt nàng ta tối sầm, thân thể mềm nhũn ngã vào trong ngực nha hoàn Tiểu Phụng. Bên tai nàng ta mơ hồ truyền đến giọng nói hoảng hốt của Tiểu Phụng và giọng nói đùa cợt chế giễu của Âu Dương Phi.

“Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy? Khỏi bẩm Vương gia, tiểu thư nhà chúng tôi ngất đi rồi”.

“Vinh phu nhân vừa này còn khỏe mạnh, sao tự nhiên lại ngất đi chứ? Có phải từ trên người Lữ Hậu thấy được cái bóng của mình hay không? Có phải là đi đêm lắm có ngày gặp ma hay không?”

Vinh Lệ Nhi khí huyết dâng trào, mắt đi tri giác.

Long Phụng Ngọc nhìn Vinh Lệ Nhi nằm trong lòng Tiểu Phụng, trong lòng không nhịn được thầm nói: Nhìn từ tất cả mọi chuyện, nàng ta có lẽ chính là hung thủ độc chết tiểu Vương gia, Lê Thái Nhi bị đâm cũng có thể là do nàng giở trò quỷ! Theo như phỏng đoán, nàng hết lòng muốn đưa gánh hát Hợp Thịnh vào Vương phủ diễn kịch, tất phải có mưu đồ mới đúng! Tại sao đến giờ còn không có động tĩnh? Chẳng lẽ là hân nhìn lầm?

Sẽ không! Hân sẽ không nhìn lầm!

Nếu như hân không nhìn lầm, tại sao nàng ta lại chậm chạp không động thủ? Chẳng lẽ nàng ta nhìn ra hân có đề phòng, cảm thấy không thể hạ thủ?

Nữ nhân này rốt cuộc đang chơi trò gì? Nàng ta thật sự ghét xiu hay là đang giả thần giả quỷ? Chẳng lẽ nữ nhân này có ý ghét xiu, muốn điều hổ lyson sao? Chờ dụ Long Phụng Ngọc hẳn đi thì cho thích khách hạ thủ?

Long Phụng Ngọc muốn đưa Vinh Lệ Nhi trở về Phụng Nghi uyển nhưng lại dudar! Không được, hẳn không thể trúng quý kế của nữ nhân này! Hẳn cũng muốn xem thử, rốt cuộc nữ nhân này muốn chơi trò gì! Nàng ta không phải chơi trò ghét xiu sao? Hẳn mời thái y bắt mạch cho nàng ta trước mặt mọi người, vạch trần quý kế của nàng ta! “Người đâu, mau đi mời Vương thái y tới, chẩn mạch cho Dung phu nhân.”

Chỉ một lát sau, Vương thái y theo gia nhân tới, sau khi Vương thái y bắt mạch cho Vinh Lệ Nhi, không nhận được lộ vẻ vui mừng. “Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia. Vinh phu nhân không bị bệnh, là hi mạch! Bởi vì thời tiết quá nóng, thân thể hư nhược nên mới ghét xiu! Bây giờ vì thân thể đơn điều lý thân thể cho Vinh phu nhân!”

“Vương thái y, người chắc chắn?” trong lòng Long Phụng Ngọc vui mừng, lại dường như không vui. Hẳn vui mừng vì hẳn lại có thể thăng chức làm phụ thân, nhưng hẳn ảo não vì người làm cho hẳn lên chức phụ thân lại là nữ nhân thù đoạn ác độc Vinh Lệ Nhi. Hẳn thà nữ nhân này là Lê Thái Nhi hay Âu Dương Phi cũng không muốn là Vinh Lệ Nhi! Vinh Lệ Nhi mang thai hài tử của hẳn, hẳn nên đối xử với nàng ta như thế nào? Là mẫu bằng tử quý tăng danh phận địa vị hay tiếp tục tra xét chứng cứ phạm tội của nàng ta?

“Vương gia không cần hoài nghi, Vinh phu nhân thật sự có hi mạch. Từ mạch tượng cho thấy là một tiểu Vương gia!” Vương thái y bắt mạch lại lần nữa, càng thêm tin chắc phán đoán của mình!

Long Phụng Ngọc vừa nhìn Âu Dương Phi vừa nhìn Lê Thái Nhi.

Người trước trên mặt có phần hận và tức giận, Long Phụng Ngọc hiểu tâm tình của Âu Dương Phi, cũng hiểu ý nghĩ của nàng. Vinh Lệ Nhi hại chết hài tử của Âu Dương Phi, hiện tại Vinh Lệ Nhi lại được làm mẫu thân, nếu như Âu Dương Phi không hận thì đúng là quá không bình thường!

Người sau một chút về mặt cũng không có, không nhìn ra vui sướng cũng không nhìn ra ghen tị. Gương mặt mang mặt nạ giả kia chỉ có bình tĩnh và lạnh nhạt! “Nha đầu này nghe thấy Vinh Lệ Nhi mang thai mà một chút phản ứng cũng không có. Chẳng lẽ nàng thật sự không quan tâm đến hẳn? Chẳng lẽ nàng thật sự không quan tâm tới địa vị Vương phi? Chẳng lẽ nàng không muốn sinh cho hẳn một hài tử, sau đó mẫu bằng tử quý?”

Sự lạnh nhạt của Lê Thái Nhi làm cho Long Phụng Ngọc phiền muộn nóng nảy! Hẳn hy vọng biết bao nhìn thấy thân sắc ghen tị ở trên mặt của nàng. Đáng tiếc hẳn không nhìn thấy. Một sự thất vọng dâng lên trong tim Long Phụng Ngọc.

“Vu thị vệ, đưa Vương phi trở về biệt viện!” Long Phụng Ngọc vừa tức giận vừa xấu hổ, thậm chí còn có chút luống cuống.

“Dạ, Vương gia.” Vu Thừa Phong khom người phụng mệnh, dùng ánh mắt ý bảo Long Phụng Ngọc yên tâm, sau đó khom người mời Lê Thái Nhi đi giá tới biệt viện. “Vương phi, mời.”

Lê Thái Nhi đứng lên, nhẹ nhàng phúc thân với Long Phụng Ngọc, xoay người đi về phía biệt viện.

“Vương phi, chờ ta một chút.” Âu Dương Phi buồn bã nhìn Long Phụng Ngọc một cái, đuổi theo Lê Thái Nhi. Long Phụng Ngọc thấy ánh mắt oán hận của Âu Dương Phi thì cảm thấy có một tia xấu hổ, hẳn giống như một đạo tặc bị bắt được tang vật vậy.

“Tiểu Phụng, giao phu nhân cho ta đi!” Long Phụng Ngọc khom người, ôm lấy Vinh Lệ Nhi đang hôn mê, bước nhanh về phía Phụng Nghi uyển. Cho dù hẳn có oán hận nữ nhân này hơn nữa thì cũng không có cách nào oán hận đứa bé trong bụng nàng. Bởi vì đứa bé kia cũng là của hẳn! Huống chi đây chẳng qua chỉ là một sinh mệnh vô tội!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Hỉ mạch 2

Sau khi Vu Thừa Phong hộ tống Vương phi vào trong biệt viện, đập không một cái, người đã bay đến trên cây trong biệt viện. Hẳn nằm ngang ở trên cây, chú ý sát sa động tĩnh ở trong sân.

Hai ngày nay, hẳn và Vương gia vẫn đang điều tra chuyện Lê Thái Nhi bị đâm. Động tác của Vương gia cho thấy đang nhằm vào Vinh Lệ Nhi. Chuyện làm người ta ảo não chính là không bắt được một chút nhược điểm nào của Vinh Lệ Nhi. Nàng ta không những không có thư từ lui tới với phủ Thừa tướng mà còn không có bỏ câu đưa thư nào bay ra bay vào Phụng Nghi uyển! Ngay cả gánh hát này cũng là biển rộng không một gợn sóng, trời yên biển lặng.

Chuyện này đã đủ khó giải quyết mà nữ nhân kia lại mang thai. Chuyện sau này sẽ càng khó làm, tình cảnh của Lê Thái Nhi sẽ càng ngày càng lúng túng, càng ngày càng nguy hiểm. Đối mặt với một đối thủ lòng dạ độc ác như vậy, nàng sao có năng lực tự bảo vệ mình?

Chỉ cần nghĩ đến tình cảnh của Lê Thái Nhi, trong lòng của Vu Thừa Phong liền nổi lên bất an. Cũng may bây giờ hẳn là thị vệ danh chính ngôn thuận của Lê Thái Nhi, hẳn có thể thời thời khắc khắc bảo vệ an toàn của nàng.

Có lúc hẳn rất muốn rời khỏi Vương phủ, nhưng vì quan tâm và ràng buộc với Lê Thái Nhi nên hẳn không thể tiêu sái rời khỏi!

Yến Nhi ra ngoài múc nước vừa hay nhìn thấy Vu Thừa Phong thi triển khinh công, trái tim của nàng không khỏi trầm rung động. “Khinh công của Vuthị vệ thật là điêu luyện! Tiểu thư có thi vệ như vậy bảo vệ, rốt cuộc có thể vô tư rồi. Nếu như Yến Nhi nàng có thể tìm được một người như Vuthị vệ làm vị hôn phu thì không uổng cuộc đời này rồi!”

Yến Nhi đặt chậu nước ở trên giá, nàng nhìn hai vị chủ tử ngồi ở mép giường ngà voi, khách khí hồi bẩm.

“Trắc Vương phi, nước người muốn đây. Nếu như người không chê Yến Nhi tay chân vụng về thì hãy để Yến Nhi hầu hạ người rửa mặt!” Lời của Yến Nhi khiến cho Âu Dương Phi tự thấy xót cho bản thân. “Yến Nhi cô nương nói gì vậy, Âu Dương Phi ta cũng xuất thân từ nhà hoàn hầu hạ người khác, không cao quý hơn Yến Nhi cô nương đâu. Người nói như vậy thật đúng là làm cho ta không có đất dung thân.”

Yến Nhi vừa thấy lời nói vô tâm của mình làm cho Trắc Vương phi thương cảm liền vội vàng lên tiếng khuyên nhủ. “Trắc Vương phi, sao người lại nói vậy? Người đã từng sinh Hoàng tôn cho Long Vũ vương triều, là công thần lớn của Long Vũ vương triều, ngài đã được phong làm Vương phi, sao có thể đánh đồng với một nha hoàn như Yến Nhi chứ?”

Không ngờ lời này của Yến Nhi lại càng làm Âu Dương Phi u sầu hơn. “Âu Dương Phi ta ngay cả một hài tử bé bỏng cũng không chăm sóc nổi! Ta là công thần lớn gì chứ? Ta là Vương phi gì chứ? Âu Dương Phi ta ngay cả hai chữ mẫu thân cũng không xứng!”

Yến Nhi thấy bản thân không có cách nào khống chế cục diện nước mắt, vội dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía chủ tử của mình vừa nói với Âu Dương Phi: “Trắc Vương phi, ngài đừng tự trách. Nếu như không phải là kẻ gian lam hại, tiểu Vương gia cũng sẽ không chết non.”

Nước mắt của Âu Dương Phi rơi xuống như mưa. Nàng vừa lau lệ vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đúng vậy! Nếu như không có kẻ gian hãm hại, nhi tử của ta sao có thể rời khỏi ta sớm như vậy! Đáng hận nhất chính là, kẻ gian hại chết nhi tử của ta lại được hưởng phúc làm mẫu thân. Ông trời ơi, ông thật không công bằng!”

Một khi Âu Dương Phi kích động thì bệnh ho khan lại tái phát. Từng trận ho khan làm cho sắc mặt Âu Dương Phi đỏ rực lên.

Yến Nhi còn muốn nói điều gì đó nhưng bị Lê Thái Nhi ngăn lại. “Yến Nhi người nói gì vậy? Đang yên lành lại làm cho Phi Nhi tý tý rơi lệ, thật là một nha đầu ngốc! Yến Nhi người còn không mau lui ra!”

Lê Thái Nhi sợ dĩ không để cho Yến Nhi nói nữa là vì không muốn bị cuốn vào cuộc tranh đấu của Vinh Lệ Nhi và Âu Dương Phi. Vinh Lệ Nhi hại chết hài tử của Âu Dương Phi, Âu Dương Phi hận Vinh Lệ Nhi thấu xương, nghe nói Vinh Lệ Nhi mang thai, không chừng nàng còn muốn nghĩ cách đối phó với Vinh Lệ Nhi! Lê Thái Nhi nàng không muốn mang trên lưng tội danh xúi giục Âu Dương Phi đối phó với Vinh Lệ Nhi!

“Dạ, nô tỳ cáo lui.” Yến Nhi phúc thân một cái, lui xuống.

“Phi Nhi tý tý đừng chấp nhặt với nha đầu này, nàng còn nhỏ, nói chuyện không biết trời cao đất rộng. Tất cả đều tại ta ngày thường quá nuông chiều nha đầu này cho nên mới làm cho nàng không biết lớn nhỏ như vậy!” Lê Thái Nhi vừa thấy Yến Nhi đã lui xuống thì chuyển tới khuyên nhủ Âu Dương Phi.

“Vương phi, người không nên nói như vậy! Vương phi người tâm địa thiện lương, Yến Nhi cô nương nói chuyện thẳng thắn. Âu Dương Phi ta thích các người như vậy nên mới tình nguyện thân cận với chủ tử hai người.” Vì Âu Dương Phi nàng mà Yến Nhi cô nương bị giáo huấn, trong lòng Âu Dương Phi vô cùng bất khoan. “Ta khóc không phải vì Yến Nhi cô nương mạo phạm ta. Ta khóc là vì thương cho hài tử. Ta khóc là vì số mệnh không công bằng này! Tại sao nàng ta hại chết hài tử của ta rồi bản thân lại mang hài tử!”

“Phi Nhi tý tý, chuyện đã quارئ, tý phải nghĩ thoáng một chút. Cứ khóc suốt như vậy sẽ làm tổn thương thân thể của mình!” Lê Thái Nhi khuyên nhủ Âu Dương Phi, hy vọng nàng có thể nhìn thoáng một chút!

Cuộc sống ngắn ngủi, nhiều nhất không quá trăm năm. Đấu tới đâu lui thật không có ý nghĩa. Cho dù đấu thắng thì như thế nào? Cho dù làm Hoàng thượng Hoàng hậu, cho dù có quyền lực tối cao, cho dù lấy được cả thiên hạ thì cũng không chạy thoát được việc đi về nơi vĩnh hằng. Con người, cuối cùng cũng rời khỏi trần thế này. Sinh, trần trường tới. Chết, cũng không mang đi được thứ gì!

“Vương phi, Phi Nhi hiểu được đạo lý người nói. Nhưng không hiểu sao ta không thể nghĩ thông! Mỗi khi nhớ đến đáng về hài tử thất khiếu chảy máu, lòng của ta không sao bình tĩnh được. Hận thù trong lòng ta giống như thủy triều, một con lại một con đánh tới, đặc biệt là nghe thấy nữ nhân kiam mang thai, ta lại càng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi! Một ngày nào đó ta cũng muốn để nàng ném thù tư vị mất đi hài tử.” Trong mắt Âu Dương Phi tràn đầy thù hận, nàng bị cừ hận tra tấn, như biến thành một người khác.

“Aizz.” Lê Thái Nhi lắc đầu một cái, không nhịn được thở dài. Nàng không muốn khuyên nhủ Âu Dương Phi nữa, nàng hiểu đạo lý khuyên được người nhưng không khuyên được tâm. Chỉ có bản thân Âu Dương Phi buông bỏ thù hận trong lòng nàng mới có thể thoát ra từ thù hận. Nếu không thì nàng khuyên nhủ như thế nào cũng không có tác dụng! Nói thật, Lê Thái Nhi rất đồng tình với Âu Dương Phi, đồng tình nàng mất đi hài tử, cũng đồng tình nàng bị thù hận hành hạ.

“Chủ tử, người đừng khóc. Thời tiết nóng như vậy, cẩn thận khóc hại sức khỏe. Nào, để Vân Nhi rửa mặt cho người!” Vân Nhi đứng một bên cũng không kìm được nước mắt. Nàng nhìn thấy Âu Dương Phi thê thảm như vậy thì càng thấy đồng tình với chủ tử của mình.

“Vân Nhi, chúng ta không quấy rầy Vương phi nữa” Âu Dương Phi đứng dậy, phúc thân với Lê Thái Nhi. “Vương phi, Phi Nhi cáo từ”

Lê Thái Nhi muốn giữ Âu Dương Phi lại nhưng lại cảm thấy không khí lúng túng, không có gì để nói. Nàng đứng dậy tiễn Âu Dương Phi tới cửa, vẫy tay cáo biệt với nàng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Hỉ mạch 3

Long Phụng Ngọc ôm Vinh Lệ Nhi đi, trong lòng cảm xúc phập phồng.

Nữ nhân này mang thai, hẳn nên đối đãi với nàng ta như thế nào đây? Visinh mệnh nhỏ trong bụng Vinh Lệ Nhi mà cho nàng ta một đường sống? Nếu như hân dung tưng cho nữ nhân này, liệu nàng ta có trở thành Lữ Hậu thứ hai không? Trong Ngọc Vương phủ này có còn ngày an bình không? Nếu tiếp tục truy cứu, nếu tìm thấy chứng cứ thì hẳn nên làm sao bây giờ? Giết nàng ta, trả thù cho hài tử mất sớm của mình? Giết nàng ta, chẳng phải lại làm liên lụy đến một sinh mệnh nhỏ vô tội sao! Nếu như không giết nàng ta, hẳn sao có thể đối mặt với Âu Dương Phi và Lê Thái Nhi đây? Sao hẳn có thể làm giảm phần hận cùng tức giận trong lòng?

Long Phụng Ngọc nghĩ thế nào cũng thấy tiến thoái lưỡng nan!

Đi vào Phụng Nghi uyển một lần nữa, Long Phụng Ngọc cảm thấy thật xa lạ. Hơn hai mươi ngày không bước vào Phụng Nghi uyển một bước. Mọi thứ ở nơi này dường như đã thay đổi, nhất là nữ nhân ở trong lòng hẳn, trở nên xa lạ, làm người ta chán ghét.

Hắn nhẹ nhàng đặt Vinh Lệ Nhi xuống giường ngà voi, cẩn thận nhìn ngắm khuôn mặt xinh đẹp xa lạ, cô gái xinh đẹp như vậy, tại sao lại có một nội tâm bản thủ? Hành động của nàng ta sao lại làm người ta phẫn nộ như vậy? Tại sao nàng không thể trước sau như một?

Tiểu Phụng bưng một chậu nước, thấm ướt chiếc khăn, nhẹ nhàng lau mặt cho Vinh Lệ Nhi. Từng tia lạnh lẽo thâm nhập đánh thức Vinh Lệ Nhi. Nàng nhìn Long Phụng Ngọc ngồi ở bên giường, không nhận được kinh ngạc.

Nam nhân này chán ghét nàng như vậy, sao hẳn lại tới nơi này? Chẳng lẽ là bởi vì nàng ngắt xiêu? Nam nhân này chịu canh giữ ở bên người nàng cho thấy trong lòng của hắn vẫn còn vị trí của Vinh Lệ Nhi nàng.

“Nô tỳ thỉnh an Vương gia!” Vinh Lệ Nhi nghiêng người muốn ngồi dậy, lại bị Tiểu Phụng đỡ vai lại. “Tiểu thư, người không nên lộn xộn. Thái y nói người mang thai, không nên động thai khi!”

Mang thai?

Trong lòng Vinh Lệ Nhi vui mừng! Thật ra thì nàng cũng có chút cảm giác! Kinh nguyệt của nàng ta mười một tháng bảy là có, bây giờ đã là hai mươi ba tháng bảy, kinh nguyệt vẫn chưa tới. Trong lòng của nàng cũng thoáng có chút hy vọng nhưng vẫn không dám xác định! Long Phụng Ngọc chỉ ở trong phòng nàng ba buổi tối, nàng sẽ mang thai sao? Nếu như không phải là mang thai, lộ ra ngoài không phải là làm người khác chê cười sao? Cho nên nàng ta đã che giấu chuyện này.

Chẳng trách nam nhân này lại tới Phụng Nghi uyển? Chẳng trách hắn lại canh giữ ở bên người nàng? Thì ra tất cả đều là do nàng mang thai! Ha ha, có đứa bé này, nàng sẽ có tư cách trở mình! Mẹ quý nhờ con, đó chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi! Âu Dương Phi sao? Lê Thái Nhi sao? Hai người bọn chúng không có tư cách so sánh với Vinh Lệ Nhi nàng!

“Ta thật sự mang thai?” Vinh Lệ Nhi chuyển ánh mắt lên gương mặt của Long Phụng Ngọc. Nàng hy vọng lấy được đáp án khẳng định, cũng hy vọng thấy được thần sắc hưng phấn và vui mừng trên mặt hắn. Bởi vì chỉ khi thấy được thần sắc kia, nàng ta mới có thể thấy ánh rạng đông hy vọng. Đáng tiếc, nàng ta phải thất vọng. Gương mặt nam nhân này lạnh như băng, không có một tia hưng phấn.

Long Phụng Ngọc không trả lời, hắn chỉ gật nhẹ đầu. Thần sắc vui sướng của Vinh Lệ Nhi làm đau tâm của Long Phụng Ngọc. Trong lòng của hắn dâng lên từng trận bi ai! Nữ nhân này chỉ biết mình mang thai rất vui sướng hưng phấn! Nhưng nàng ta không biết cử chỉ của nàng làm cho Âu Dương Phi đau đớn thế nào?

Lòng của Vinh Lệ Nhi từ từ trầm xuống giống như rơi xuống vực sâu vạn trượng. Nam nhân này sao lại có biểu tình như vậy? Về mặt này là về mặt mà một người sắp làm cha nên có sao? Nàng ta mang thai hài tử của hắn, hẳn còn dùng ánh mắt đó nhìn nàng. Nếu như nàng ta không mang thai thì hẳn sẽ đối xử với nàng ta như thế nào?

Vinh Lệ Nhi cảm thấy sống lưng bốc lên hàn khí. Hàn khí kia xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của nàng ta, lạnh thấu lòng nàng. Nước mắt của nàng ta rơi xuống thấm ướt gối uyển ương.

“Tiểu thư, biết mình mang thai nên vui mới phải, sao người lại thương tâm như vậy? Người khóc như vậy nhờ động đến thai khí thì sao?” Tiểu Phụng đứng dậy, nói với Long Phụng Ngọc: “Vương gia, kể từ khi người không đến Phụng Nghi uyển, tiểu thư đã chảy không ít nước mắt. Nô tỳ đi sắc thuốc cho tiểu thư, xin người hãy an ủi tiểu thư một chút!”

Tiểu Phụng lui ra, sắc mặt của Long Phụng Ngọc từ từ nhu hòa. Nếu nữ nhân này mang thai hài tử của hắn, vậy thì chính là ý trời. Nếu ông trời đã muốn hắn bỏ qua cho nữ nhân này, hắn cần gì phải can thiệp trong lòng chứ? (Xin lỗi vì làm gián đoạn mạch cảm xúc của mọi người nhưng ta tức quá k chịu được, xin cho phép ta chém thẳng ngựa đực này, ta chém, ta chém ~ing). Long Phụng Ngọc cầm khăn lụa lau nước mắt cho Vinh Lệ Nhi:” Tại sao lại khóc? Nếu động thai thì làm sao? Đã là mẫu thân rồi mà tính khí còn trẻ con như vậy!”

Vinh Lệ Nhi vừa thấy thái độ của Long Phụng Ngọc chuyển biến càng thêm bi thương:” Vương gia không thích ta sinh hài tử, dĩ nhiên ta phải buồn. Vương gia đã không thích hắn, có động thai thì hay không đâu có ý nghĩa gì?”

“Ta nói không thích đứa bé này lúc nào?” Long Phụng Ngọc biết về mặt lạnh lùng của hắn đã làm Vinh Lệ Nhi thương tâm. Nhưng hắn chưa từng nói hắn không thích đứa bé trong bụng nàng.

“Vương gia, người không nói không thích đứa bé này nhưng về mặt của người nói cho ta biết, người không thích ta mang thai đứa bé này!” Vinh Lệ Nhi vừa thấy về mặt của Long Phụng Ngọc hòa hoãn liền nhân cơ hội nói.

“Lệ Nhi, tác o lí do gì không thích đứa bé này? Chỉ là đứa bé này làm ta nhớ đến hài tử đã mất sớm mà thôi. Hài tử nào cũng là xương thịt của Long Phụng Ngọc ta, ta đều thương bọn chúng. Nguyên nhân ta khổ sở là vì ta quá vô dụng. Một nam nhân ngay cả hài tử của mình cũng không bảo vệ được, căn bản không xứng làm cha lần nữa.” Mặc dù Long Phụng Ngọc quyết định bỏ qua cho Vinh Lệ Nhi nhưng vẫn dùng ngôn ngữ cảnh cáo nàng ta! Hắn hy vọng nàng ta có thể dừng cương trước vực thẳm, hồi cải để làm con người mới.

“Vương gia, người vẫn hoài nghi ta hại chết tiểu Vương gia đúng không? Không phải người cho rằng ta lòng dạ độc ác giống như Lữ Hậu đấy chứ? Nếu đã như vậy, ta sống còn có ý nghĩa gì? Còn không bằng chết đi, có lẽ chỉ có lấy cái chết chứng minh, các người mới có thể tin rằng ta trong sạch!” Vinh Lệ Nhi vừa nghe thấy hàm ý trong lời nói của Long Phụng Ngọc rõ ràng làm ám chỉ Vinh Lệ Nhi nàng. Nếu như nàng ta nghe hắn nói mà không có một chút phản ứng thì không phải là tự nhận tội hay sao?

Vinh Lệ Nhi ngẩng đầu, chạy về phía cột trụ giường.

Nàng ta sở dĩ dám tự sát không chút kiêng kỵ như vậy là vì đoán chắc Long Phụng Ngọc sẽ không để nàng chết. Hắn sao có thể để nàng ta mang theo hài tử của hắn rời khỏi thế gian này?

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Hỉ mạch 4

Vinh Lệ Nhi nhanh, Long Phụng Ngọc dĩ nhiên càng nhanh. Lúc đầu của Vinh Lệ Nhi sắp đụng vào trụ giường, Long Phụng Ngọc kéo nàng ta trở lại. Trong lòng của hắn dâng lên một tia bất đắc dĩ:” Lệ Nhi, nàng không nên hồ nháo như vậy. Ta nói nàng là hung thủ hại chết tiểu Vương gia lúc nào? Sao nàng lại phải lấy cái chết chứng minh chứ?”

“Vương gia, Vinh Lệ Nhi ta không phải người ngốc. Mặc dù các người không nói rõ ta là hung thủ sát hại tiểu Vương gia, nhưng ngôn hành cử chỉ của các người, ta không nhận ra được sao? Vương gia, tại sao người hai mươi mấy ngày không đến Phụng Nghi uyển? Tại sao Âu Dương Phi vũ nhục ta, người lại làm như không thấy? Tại sao khi biết ta mang thai người lại có vẻ mặt rầu rĩ như vậy? Vương gia, người có thể nói người không hoài nghi ta là hung thủ sát hại tiểu Vương gia sao? Nếu đã như vậy, sao người còn ngăn cản ta chết?” Vinh Lệ Nhi ngửa đầu lên lộ ra gương mặt xinh đẹp đầy nước mắt, chất vấn Long Phụng Ngọc.

Long Phụng Ngọc nhất thời chán nản, không nói nên lời.

Biết rõ nữ nhân này đang cố ý diễn trò, bộ dạng của nàng ta bây giờ vẫn làm hắn có cảm giác giấu đầu lòi đuôi. Mục đích nàng ta diễn trò không phải là muốn hắn tin tưởng nàng ta sao? Vì hài tử trong bụng nàng ta, hắn “tin tưởng” nàng ta là được!

“Lệ Nhi, nàng nghĩ nhiều rồi. Takhông đến Phụng Nghi uyển là vì nhớ tới Lê ma ma kia! Ta không quản thúc Âu Dương Phi là vì ta không đành lòng trách cứ một người mẫu thân vừa mới mất đi hài tử. Biết được nàng mang thai, ta không vui vẻ nổi là vì nhớ tới hài tử chết non kia! Ta cần nàng tự sát là vì ta không muốn mất đi một hài tử nữa! Nếu như nàng vẫn muốn nói ta không tin nàng, không thích hài tử này, ta cũng không có biện pháp.”

“Người nói thật lòng sao?” trong đôi mắt của Vinh Lệ Nhi vẫn bán tín bán nghi. “Nếu như là lời thật lòng, người hãy chứng minh cho ta xem đi!”

Nam nhân này rõ ràng không tin nàng! Hắn lại giả vờ tin tưởng nàng, thậm chí còn bịa ra một loạt lý do! Hắn có nói thật hay không, nàng thử một lần là biết!

“Chứng minh?” trong lòng Long Phụng Ngọc nổi lên nghi ngờ. Nữ nhân này lại muốn chơi trò gì? Nàng ta lại nghĩ ra chủ ý quỷ quái gì? “Chứng minh như thế nào?”

“Nếu như người không hoài nghi ta thì tối nay hãy ở lại trong Phụng Nghi uyển. Nếu như người không ở lại thì chính là hoài nghi sự trong sạch của ta!” Vinh Lệ Nhi biết, chỉ cần nam nhân này lưu lại thì hắn sẽ chạy không thoát sự xinh đẹp và thân thể hấp dẫn của nàng ta. Chỉ có nam nữ chi hoan (đó đó

đó), khúc mắc của bọn họ mới được tháo gỡ, hiểu lầm giữa bọn họ mới có thể tiêu trừ hoàn toàn, ân ái của bọn họ mới có thể nặng thêm.

“Chị em nàng không tìm cái chết nữa, ta ở lại là được!” Mặc dù Long Phụng Ngọc rất không muốn ở lại nhưng hắn vẫn đáp ứng yêu cầu của Vinh Lệ Nhi. Vì sinh mệnh nhỏ trong bụng nữ nhân này, vì thỏa mãn lòng hư vinh của nữ nhân này, để nàng ta không tự tìm cái chết nữa, cũng vì an bình của Ngọc Vương phủ, hắn chỉ có thể ủy khuất bản thân mình! Long Phụng Ngọc rất xem thường bản thân hiện tại, rất ghét bộ dạng này của mình. Nhưng hắn chỉ có thể như vậy, thậm chí không có lựa chọn nào khác! Lúc này, thậm chí hắn đã hiểu suy nghĩ và cách làm của phụ hoàng mẫu hậu và Thái tử! Hiểu được bọn họ vì giang sơn xã tắc, vì bách tính, nhận lấy thống khổ không cách nào chịu được!

“Thật?” trên mặt Vinh Lệ Nhi lộ ra thần sắc vui mừng. Nhưng trong lòng nàng ta vẫn có chút không yên. Hẳn tình nguyện để nàng uy hiếp sao? Hẳn thật sự sẽ ở lại Phụng Nghi uyển sao? Hắn ở lại là vì hài tử trong bụng của nàng hay là vẫn nặng tình cũ với nàng?

“Đương nhiên là thật! Nàng đã từng thấy bốn vương lật lọng, nói không giữ lời bao giờ chưa?” Long Phụng Ngọc thở dài, trong lòng không rõ là mùi vị gì.

“Tiểu Phụng, Tiểu Phụng, Vương gia muốn ở lại Phụng Nghi uyển dùng cơm, qua đêm, người xuống phòng bếp phân phó để cho bọn chúng chuẩn bị mấy món Vương gia thích ăn, đưa tới Phụng Nghi uyển” Vinh Lệ Nhi nghe thấy Tiểu Phụng ở ngoài cửa “văng” một tiếng, sau đó tiếng bước chân truyền tới. Nàng ôm lấy bà vai Long Phụng Ngọc, làm nũng bên tai hắn.” Vương gia, hài tử đang trưởng thành ở trong bụng, cần rất nhiều dinh dưỡng. Hôm nay ta phải ăn nhiều một chút, tránh cho con chúng ta đói bụng”

Long Phụng Ngọc cười khổ một tiếng, cái gì cũng không nói ra được!

Sau bữa cơm tối, Vinh Lệ Nhi sớm cho Tiểu Phụng lui ra, khóa cửa từ bên trong, đặt chìa khóa ở dưới gối đầu mới yên tâm lên giường ngủ. Nàng ta cởi áo khoác ra, chỉ để lại một cái yếm đỏ thắm, da thịt trắng nõn ở dưới ánh đèn pha lê chói mắt.

Long Phụng Ngọc ngồi ở bên bàn đọc sách, tâm không đặt ở trên binh thư. Khóe mắt của hắn đã sớm nhìn thấy da thịt của Vinh Lệ Nhi, không hiểu tại sao hắn lại không có nổi một chút hứng thú. Hắn cúi đầu, giả vờ tiếp tục xem binh thư.

Tiếng tiêu như có như không bay vào Phụng Nghi uyển, Long Phụng Ngọc lắng tai nghe, cũng biết tiếng tiêu thê mỹ này phát ra từ biệt viện của Long Phụng Hiền.

“Vương gia, không còn sớm nữa, người hãy mau nghỉ ngơi đi!” Vinh Lệ Nhi thấy Long Phụng Ngọc không nhúc nhích liền chủ động ra tay. Nàng ta nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Long Phụng Ngọc, đoạt lấy binh thư của Long Phụng Ngọc, tiện tay ném lên trên bàn, kéo hắn đi vào trong giường.

Long Phụng Ngọc nằm ở bên người Vinh Lệ Nhi, cảm thấy không tự nhiên. Tại sao lúc trước ở chung với nữ nhân này, hắn không có cảm giác như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì những việc Vinh Lệ Nhi làm quá ghê tởm nên hắn mới không muốn đề ý tới nàng ta? Hay là từ sau khi hắn có nha đầu Lê Thái Nhi kia thì liền mất đi hứng thú với Vinh Lệ Nhi?

Long Phụng Ngọc nghe thấy tiếng tiêu như khóc lóc như tố cáo, trong lòng liền thấy áy náy! Nha đầu quật cường đó có nhớ hắn hay không? Hắn ở lại Phụng Nghi uyển, trong lòng nàng có thể đầy mùi dấm không? (ghen đó)

Thân thể mềm mại của Vinh Lệ Nhi nhẹ nhàng dựa sát lại. Tay ngọc của nàng ta du tẩu trên thân hình to lớn của hắn, thậm chí vuốt ve bộ vị nhạy cảm nhất của hắn. Trong lòng Long Phụng Ngọc không nhịn được bức dọc nóng nảy, hắn chợt hất tay của nàng ta ra, tức giận lật người nằm nghiêng. “Lệ Nhi, đừng hồ nháo. Trời không còn sớm nữa, ngủ sớm một chút đi!”

Vinh Lệ Nhi đối mặt với sống lưng to lớn kia, trong lòng dâng lên cảm giác thất bại. Nước mắt theo gò má của nàng ta không tiếng động rơi xuống.

Nàng ta vẫn cho là nam nhân này không kháng cự được vẻ đẹp và thân thể mềm mại của nàng ta. Không ngờ, nam nhân này cự tuyệt cử chỉ yêu thương của nàng ta, hơn nữa lại kiên quyết vô tình như vậy, không hề bận tâm tới tự ái và cảm thụ của nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Phức Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chân dung

Trên bầu trời đêm, muôn vàn ánh sao lấp lánh.

Trong thư phòng Đông cung Thái tử, ngọn đèn vẫn đang sáng. Nhờ ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn, Long Phụng Thần đang hết sức chăm chú vẽ tranh, chảnh trên bức họa là một mỹ nữ tà váy bay phấp phới! Khuôn mặt xinh đẹp kia chính là gương mặt lạnh nhạt hàm chứa u sầu của Lê Thái Nhi.

Mộ Dung Doanh đại náo Vương phủ, làm cho Long Phụng Thần rơi vào thế khó xử. Nếu hắn tiếp tục ở lại Vương phủ, không khí sẽ vô cùng xấu hổ, hẳn phải đối diện với gương mặt âm trầm của Vương đệ, tâm trạng không thể nào vui vẻ nổi. Vì vậy, lúc sắp tới hôm đó hắn liền quay về Hoàng cung!

Sau khi hồi cung, vừa vặn gặp phải Mộ Dung Doanh tới gây chuyện, hai người liền tranh cãi ầm ĩ một trận. Hắn liền mượn con giận lúc đó chuyển tới ở tại thư phòng. Vừa chuyển đi đã được mười bảy mười tám ngày.

Kỳ thật, dựa vào lương tâm mà nói, hấn đến Ngọc Vương phủ cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn tránh Mộ Dung Doanh điều ngoa bốc đồng, sống vài ngày thanh tịnh, đồng thời cũng muốn nghe tiếng tiêu thê mỹ kia. Dù cho hấn thích Lê Thái Nhi thì hấn cũng sẽ thu liễm lại tình cảm của mình, dù sao thì Lê Thái Nhi cũng là Vương phi của Long Phụng Ngọc.

Long Phụng Ngọc chuyển tới ở thư phòng, cảm thấy thanh tịnh hơn rất nhiều. Một mình ở nơi này, tâm trạng buồn bức kia giảm đi rất nhiều. Mỗi khi đến đêm khuya, Long Phụng Thần luôn nhắm mắt ngưng thần nhớ lại tiếng tiêu thê mỹ tuyệt luân kia, tưởng tượng ra dung mạo khuynh quốc khuynh thành kia.

Cảm xúc vừa tới liền lấy giấy bút ra vẽ.

Từng bức tranh mỹ nữ cứ như vậy mà phác thảo ra. Lê Thái Nhi trên bức họa, có thẹn thùng, có đôi mắt đẹp chứa đầy u sầu, có nụ cười xinh đẹp, có lúc thối tiêu, mỗi một bức chân dung đều là những hình ảnh khác nhau của Lê Thái Nhi. Mỗi một bức họa đều là một loại phong vận khác nhau.

Long Phụng Thần sa vào trong tranh vẽ, không cảm thấy đây là những ngày gian khổ, thậm chí hấn còn thích những ngày như vậy, thích cuộc sống nhàn nhã thanh tịnh như vậy.

Mấy ngày đầu Mộ Dung Doanh còn ngại thể diện, còn chưa tới làm phiền hấn. Vài ngày sau, nàng ta không chịu được cảnh khuê phòng cô tịch, nhiều lần phái nha hoàn tới mời Long Phụng Thần hấn, đều bị hấn cự tuyệt. Mộ Dung Doanh đích thân hạ mình tới mời hấn về cũng bị hấn từ chối ngoài cửa! Nàng ta ở ngoài cửa khổ lóc đại náo một trận liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Khó có được ngày lỗ tai thanh tịnh, Mộ Dung Doanh chưa tới quấy nhiễu hấn, Long Phụng Thần mở cửa sổ ra, muốn để không khí mát mẻ tràn vào trong cung điện nóng bức.

Lúc Long Phụng Thần đang đắm chìm cảm thấy may mắn, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, tiếng ngọc bội đình đang và giọng nói của cung nữ: "Thái tử gia, Thái tử phi mời người về cung nghỉ ngơi!"

Long Phụng Thần lắc đầu, thở dài một tiếng: "Về bẩm lại với chủ tử của các người, nói ta không muốn về!"

"Không muốn về, cái này không phải do người quyết định!" giọng nói của Mộ Dung Doanh vang lên bên tai Long Phụng Thần, ngay sau đó một thân hình nhẹ nhàng bay vào từ cửa sổ. Kinh công thân pháp kia cực kỳ phiêu dật uyển chuyển, trong nháy mắt hạ xuống trước mắt Long Phụng Thần. "Long Phụng Thần, người là Phò mã của bản công chúa. Người không muốn ở cùng bản công chúa là có thể không ở sao? Ta nói cho người biết, chỉ cần bản công chúa muốn triệu kiến người thì người không được từ chối!"

Sa y mỏng như cánh ve làm cho người ta thấy hết thân hình ở bên trong. Long Phụng Thần hơi nhăn lại, khuôn mặt hung hãn ương ngạnh, người này không phải là Mộ Dung Doanh thì là ai?

"Mộ Dung Doanh, ở Mộ Dung vương triều người là công chúa, đến Long Vũ vương triều, người chẳng qua chỉ là một nữ nhân của bản điện hạ. Trước mặt bản vương, không đến lượt người quyết định." Long Phụng Thần cũng không biết sự ương ngạnh của bản thân xuất phát từ đâu.

Mấy ngày không gặp, tính tình thất sượng ương ngạnh lên! Chẳng trách mọi người nói kẻ sĩ ba ngày không gặp phải nhìn với cặp mắt khác xưa! Long Phụng Thần như vậy thật sự làm cho Mộ Dung Doanh ghen hờn tràn trề. Nàng ta thẹn quá hóa giận, rút bảo kiếm bên hông ra, nhắm ngay cổ Long Phụng Thần. "Long Phụng Thần, người rút cuộc có trở về tâm cung hay không?"

"Không về!" Long Phụng Thần không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt Mộ Dung Doanh. Biểu tình kia là kiên định và quả quyết ít khi có được.

"Vì sao không về? Chẳng lẽ người chuẩn bị ở riêng cả đời với bản công chúa? Nếu không thì ở đây có hồ ly tinh bắt lấy hồn của người?" Mộ Dung Doanh nhìn xung quanh, muốn tìm ra nguyên nhân Long Phụng Thần kiên quyết ở lại đây. Ánh mắt nàng ta dừng trên từng bức chân dung.

Mấy bức tranh mỹ nhân kia đều vẽ cùng một người. Dung nhan mỹ lệ, mái tóc dài đen tuyền, dáng người thon thả kia, đều làm cho nàng nhớ tới tai họa Lê Thái Nhi kia.

"Long Phụng Thần, ta nói người thế nào lại vui đến quên cả trời đất? Hóa ra là có mỹ nhân Lê Thái Nhi nghiêng nước nghiêng thành này ở với người!" Bảo kiếm tung bay, những bức lụa vẽ Lê Thái Nhi hoàn toàn thay đổi.

"Mộ Dung Doanh, người hủy đi bức họa thì có bản lĩnh gì? Nếu có khả năng, người khoét trái tim của ta đi! Nếu như người khoét tim của ta, móc mắt của ta, ta sẽ không thể vẽ tiếp nữa!" Long Phụng Thần kích thích lửa giận của Mộ Dung Doanh, lại một lần nữa thẳng cấp chiến tranh giữa họ. Nếu như cuộc chiến này thẳng cấp đến một mức độ nhất định, hấn có thể từ chối hành trình tới Mộ Dung vương triều mười ngày sau rồi. Nếu như hấn không phải đi Mộ Dung quốc chúc thọ, hấn sẽ vô cùng vui mừng.

Móc mắt của hấn? Khoét tim hấn?

Nam nhân này đang ám chỉ với nàng rằng Lê Thái Nhi đã đi vào lòng của hấn? Hấn thật sự yêu nữ nhân tai họa kia? Trong lòng Mộ Dung Doanh tràn đầy ngọn lửa không cách nào khống chế được! "Long Phụng Thần, người thật sự yêu em dâu của mình sao? Người thật sự không cần danh dự sao? Chẳng lẽ người có thể gánh nổi hậu quả chọc giận bản công chúa sao? Người không sợ bản công chúa giết nàng ta để hả giận sao? Người không sợ vì nàng ta khơi mào chiến tranh giữa hai nước sao? Người không để ý tới giang sơn xã tắc và lễ dân bách tính của mình sao?"

"Mộ Dung Doanh, người căn bản không hiểu ý nghĩa của tình yêu chân chính. Vì vậy người cũng không hiểu được thế nào là yêu. Người cũng không xứng có được tình yêu!" Lỗ mũi Long Phụng Thần không nhịn được hừ một tiếng. Thân phận tôn quý, không đời nào được tình yêu chân chính! Áp bách và uy

hiếp, làm khó và không chế, chỉ có thể đòi lấy được phản kháng và khinh bỉ! Cao cao tại thượng, không ai sánh nổi, sẽ chỉ làm một người mất đi tình yêu!

“Long Phụng Thần, người nói ta không hiểu tình yêu? Hừ hừ, là ta không hiểu tình yêu! Người hiểu tình yêu, vậy người nói đi, anh chồng thông đồng với em dâu, phủ thêm lớp vỏ tình yêu chân chính là có thể thoát tội sao?” Mộ Dung Doanh thấy khóe mắt Long Phụng Thần quét xuống tia khinh bỉ, trong lòng không nhận được lửa giận vạn trượng!

“Cùng người như người đàm luận về tình yêu, ta sợ sẽ vũ nhục chữ yêu này.” Long Phụng Thần hừ một tiếng, xoay người rời khỏi thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Thổ huyết trong mưa

Mộ Dung Doanh vừa thấy Long Phụng Thần bỏ mặc nàng ta mà đi liền càng thêm tức giận.

“Long Phụng Thần, người thật quá đáng.” Mộ Dung Doanh hét với bóng lưng của Long Phụng Thần, nhưng không nghe thấy hắn đáp lại. Dưới cơn tức giận, Mộ Dung Doanh lấy bảo kiếm trút giận lên đầu những bức tranh mỹ nhân kia. Từng bức tranh mỹ nữ bị bảo kiếm chà đạp tới không còn hình dáng. Mộ Dung Doanh tràn đầy hận thù khó giải, nàng ta lại múa kiếm đâm tới những bức tranh mỹ nữ.

Một lão ma ma đi tới, đưa tay ngăn cản Mộ Dung Doanh, lão ma ma này họ Tần tên Vận, là bà vú của Mộ Dung Doanh. Công chúa xuất giá, bà ta cũng đi theo của hồi môn tới Long Vũ vương triều.

“Công chúa, người hà tất phải làm khó dễ cho bức họa cam điếu này? Bức họa mỹ nhân như vậy, hủy đi thật đáng tiếc! Đại vương của chúng ta muốn nhìn thấy bức họa mỹ nhân mỹ lệ như vậy, chỉ sợ là có phải khuyên quốc cũng phải lấy được nữ tử trên bức họa! Nếu công chúa chán ghét nữ nhân này, vì sao không coi bức họa này là thọ lễ, tiến dâng cho Vương huynh của người? Đại Vương có được bức tranh mỹ nhân như vậy, tất nhiên sẽ vô cùng vui vẻ. Dưới cơn vui vẻ, nhất định sẽ ban thưởng thật nhiều cho công chúa! Chúng ta chẳng những được ban thưởng, lại có thể làm cho lỗi tai thanh tịnh! Ngọc Vương gia hung hãn trong ngành, không để công chúa của chúng ta vào mắt. Để cho hắn nếm thử mối hận đoạt thê, coi như là một sự trừng phạt nho nhỏ! Thái tử dù có tâm tư kia cũng không dám tranh giành nữ nhân với Đại Vương của chúng ta!”

Lời nói của Tần ma ma làm cho tâm trạng của Mộ Dung Doanh sáng tỏ trong suốt.

“Ma ma, người nói rất đúng. Bản công chúa tức giận với một bức tranh cam điếu cũng có vẻ quá vô năng rồi. Ta nghe lời người, coi bức tranh này là thọ lễ, tặng cho Vương huynh của ta. Cái tên Long Phụng Ngọc cuồng vọng vô lễ kia nên nếm thử một chút mùi vị khuất nhục rồi! Ngay cả Long Phụng Thần, cho hắn một lá gan nữa, hắn cũng không dám tranh giành nữ nhân với Vương huynh của ta!”

“Công chúa, người nên đối phương thức đối đãi với Thái tử. Ma ma cảm thấy tốt nhất người không nên xung đột chính diện với hắn. Công chúa luôn giữ bộ dáng cao cao tại thượng, cả vú lấp miệng em, sẽ làm tổn hại tình cảm phu thê, bất cứ chuyện gì đều nên nghiên cứu sách lược tỉ mỉ. Thường nói, nhu có thể khắc cương, tại sao người không thử chiêu này một lần? Có lẽ kết hợp cương nhu, công chúa càng có thể bắt giữ trái tim của Thái tử!” Tần ma ma biết, sở dĩ Thái tử không thích công chúa nhất định là do tính cách của nàng ta. Nếu công chúa có thể đổi cách đối nhân xử thế, có lẽ sẽ có một kết cục viên mãn.

Nhu có thể khắc cương?

“Ma ma, ta đường đường là một công chúa của đại quốc lại phải nhường nhịn một Thái tử của tiểu quốc? Làm như vậy có phải là quá mất mặt rồi không?” Cho tới bây giờ Mộ Dung Doanh đều không nghĩ tới nàng ta phải giả trang dịu dàng trước mặt Long Phụng Thần! Nếu làm như vậy chẳng phải là diệt uy phong của Mộ Dung quốc sao?

“Công chúa, giữa vợ chồng dâu cần nói đến chuyện mặt mũi và thân phận! Có thể nắm giữ được trái tim của nam nhân kia mới là quan trọng nhất.” Tần ma ma biết, chính vì thân phận tôn quý của Công chúa mới khiến cho Thái tử cảnh giác và đối lập với Công chúa. Nếu như Công chúa còn tiếp tục điều ngoa thì chỉ sợ hai người sẽ không có kết cục hoàn mỹ! Nếu Công chúa chịu đi giải thích với Thái tử, cục diện căng co này nhất định sẽ nghịch chuyển.

“Ma ma, ta không tán thành cách nói của người. Ta cảm thấy giữa vợ chồng giống như giữa chiến trường. Chỉ có chế phục và bị chế phục! Người thắng làm vua, người thua làm giặc! Ta thích làm người thống trị cao cao tại thượng, không muốn làm con sâu đáng thương chó vẫy đuôi mừng chủ. Muốn ta cúi đầu với Long Phụng Thần, tuyệt không thể được!”

Tần ma ma còn muốn nói tiếp gì đó nhưng Mộ Dung Doanh lại vẫy vẫy tay ngăn bà ta nói tiếp. Cho dù thế nào nàng ta cũng không thể cúi đầu với Long Phụng Thần!

Trên bầu trời, mây đen dày đặc, những đám mây đen che kín cả bầu trời. Bầu trời cực kỳ u ám giống như sắp tối! Từng tia chớp qua đi liên tục đến tiếng sấm sét. Một cơn bão táp không thể tránh khỏi sắp xảy ra.

Không khí trong Ngưng Hương các vô cùng nặng nề.

Âu Dương Phi ngồi ở trong sân, yên lặng rơi lệ. Trong lòng nàng vẫn là bộ y phục của trẻ sơ sinh. Từ chiều hôm qua cho tới sáng sớm nay nàng vẫn ngồi yên ở chỗ này không hề nhúc nhích, giống như một pho tượng. Trừ bỏ rơi lệ, ánh mắt kia không chớp một cái, ngay cả nháy mắt cũng không thấy. Nàng mờ mịt nhìn khắp ngõ ngách, ánh mắt đờ đẫn mà trống rỗng!

Vân Nhi từ trong phòng đi ra, nhẹ nhàng tiêu sái đi tới trước mặt chủ tử. “Chủ tử, về phòng đi, người xem, trời sắp đổ mưa rồi. Sức khỏe của người vẫn chưa khôi phục như cũ, cẩn thận kéo lại phát bệnh!”

Âu Dương Phi lắc đầu, không có ý muốn trở về. Có phát bệnh hay không thì sao chứ? Nàng sống như vậy còn không bằng chết thối khoai một chút.

“Chủ tử, đừng tự làm khó chính mình! Thấy người như vậy, trong lòng Vân Nhi rất khổ sở. Người ngồi từ tối hôm qua cho tới giờ, người cũng nên trở về phòng nằm một chút.” Vân Nhi đưa tay đỡ Âu Dương Phi, muốn đưa nàng về phòng.

“Vân Nhi, đừng làm phiền ta. Ta muốn yên tĩnh một lát, người về phòng đi!” Âu Dương Phi hất tay Vân Nhi ra, tiếp tục duy trì tư thế cũ.

“Chủ tử, người hành hạ thân thể của mình như vậy, sao phải khổ thế chứ? Nếu như người thật sự không trở về, ta chỉ có thể đi bẩm báo Vương gia, đợi đến lúc đó Vương gia trách phạt ta!” Vân Nhi xoay người, làm bộ như muốn đi.

“Vân Nhi, người trở lại.” Âu Dương Phi vừa nghe thấy Vân Nhi muốn đi thỉnh Vương gia liền vội vàng ngăn cản nàng! Lúc này nàng không muốn nhìn thấy Vương gia. Trước đây nàng và Vương gia có cùng nỗi đau! Khi đó nàng tình nguyện nằm trong lòng hắn khóc. Lúc này hắn có lẽ đã quên mất nỗi đau mất con, hắn lại một lần nữa có niềm vui làm cha, lại không có liên quan gì đến Âu Dương Phi nàng. Nếu như nói có quan hệ thì cũng là chỉ có hận!

Một tia chớp chói mắt sẹt qua, theo sau là tiếng sấm sét đình tai nhức óc.

Tiếng sấm qua đi, mưa to ầm ầm kéo tới. Nước mưa từ trên trời giáng xuống giống như trút nước. Thân thể Âu Dương Phi chỉ trong chớp mắt liền bị nước mưa làm ướt hết. Một cơn hàn khí tràn tới, nàng bắt gặp ho khan, từng trận ho khan kia là Vân Nhi đau lòng.

Nàng quay về phòng, cầm một chiếc ô, che lên người Âu Dương Phi. Dù là như vậy, mưa gió kia vẫn thâm nhập vào thân thể hư nhược của Âu Dương Phi. Vân Nhi đứng ở trong mưa, mưa gió xâm nhập vào trong thân thể nàng.

“Chủ tử, chúng ta đi vào nhà đi!” Vân Nhi lau nước mưa trên mặt, lo lắng nói: “Người ho khan như vậy, sao còn có thể để mặc mưa chứ?”

Từng trận ho khan càng ngày càng kịch liệt! Một ngụm máu tươi từ trong miệng của Âu Dương Phi phun ra. Máu tươi rơi xuống trên y phục trắng của Âu Dương Phi, phá lệ bắt mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Con của chúng ta

Vân Nhi thấy chủ tử thổ huyết liền bị dọa sợ!

“Thanh Nhi, Thanh Nhi, mau đi mời Vương gia và thái y đi!” Vân Nhi vội phân phó tiểu nha hoàn đi mời Vương gia và thái y vừa đỡ Âu Dương Phi. “Chủ tử, người sao rồi? Tại sao đang tốt lại tự nhiên thổ huyết? Chủ tử, mau vào phòng đi! Người đã thành ra thế này rồi sao còn có thể mặc mưa chứ?”

Âu Dương Phi ngồi ở chỗ đó, giống như mọc rễ vậy. Mặc cho Vân Nhi kéo nàng như thế nào cũng không kéo nổi. Âu Dương Phi ho khan một tiếng lại một tiếng, lúc hơi ngừng lại mới nói với Vân Nhi.

“Vân Nhi, người đừng sợ, ta không sao. Chỉ là ta cảm thấy trong lòng buồn bực, muốn ngồi ở đây hóng mát một chút. Bị mưa xối vào, trong lòng cũng thấy thư thái hơn một chút.” Nước mưa ào ào rơi xuống chiếc dù, rơi vào trên bậc thang, bắn tung tóe lên người Âu Dương Phi.

“Chủ tử, người thổ huyết rồi mà còn nói không sao? Chủ tử, Vân Nhi biết trong lòng người khó chịu, nhưng dù có khó chịu hơn nữa cũng đừng hành hạ chính mình! Vân Nhi van xin người, chủ tử, chúng ta vào phòng đi!” Vân Nhi vừa khóc, vừa cầu xin chủ tử của nàng.

Vân Nhi sờ đi lại cầu xin chủ tử của nàng về phòng không phải là vì sợ Long Phụng Ngọc trách cứ. Nàng thật sự lo thân thể của Âu Dương Phi không chịu được! Trước đây, Vân Nhi và Âu Dương Phi đều là thị nữ trong Long Phụng Ngọc, phục vụ Vương gia chủ tử. Sau khi Âu Dương Phi mang thai, Vân Nhi thay đổi chủ tử, bắt đầu chăm lo cho ăn uống sinh hoạt của Âu Dương Phi. Hai người đã ở cùng nhau một thời gian dài, đã sớm có tình cảm, thậm chí thân thiết giống như tỷ muội.

Âu Dương Phi lắc đầu một cái, cười khổ, Vân Nhi liền nản lòng, ôm lấy Âu Dương Phi khóc lên. Nước mưa xen lẫn nước mắt, không thể phân rõ được.

Long Phụng Ngọc đứng ở dưới hành lang Phụng Nghi uyển, nhìn trời mưa như trút nước, trong lòng không hiểu sao lại thấy phiền não và buồn bực.

Vì không để cho hân đi, Vinh Lệ Nhi dám khóa cửa viện lại. Nàng ta còn dám tuyên bố, nếu hân đến nơi của nữ nhân khác, nàng ta liền treo cổ tự sát.

Mặc dù Long Phụng Ngọc không muốn sống ở đây nhưng cũng không dám cứng đối cứng. Nếu như Vinh Lệ Nhi tự sát thật, chẳng phải hân đã trở thành hung thủ sát hại nàng ta và hài tử sao? Hân đã mất đi một hài tử, hân không muốn mất đi hài tử thứ hai nữa! Vì sinh mệnh nhỏ trong bụng nàng ta, hân chỉ có thể ở lại cùng nàng ta!

Một loạt tiếng gõ cửa vang lên, ngoài cửa là tiếng khóc của Thanh Nhi. “Vương gia, không xong rồi, chủ tử của chúng nô tỳ nôn ra rất nhiều máu, bây giờ còn đang ở trong sân hứng mưa. Nô tỳ và Vân Nhi không khuyên được nàng. Vương gia, người hãy đi xem một chút đi!”

Phi Nhi thổ huyết?

Long Phụng Ngọc vừa nghe thấy tin này, không có cách nào tiếp tục đợi nữa. “Lệ Nhi, Âu Dương Phi thổ huyết, đưa chìa khóa cho ta, để cho ta đi xem một chút. Nếu như nàng ấy không sao, ta sẽ lập tức trở lại!”

Long Phụng Ngọc kiểm chế tính khí, đòi chìa khóa của Vinh Lệ Nhi.

“Vương gia, nữ nhân kia hôm qua còn rất tốt, làm sao có thể thổ huyết chứ? Lúc lăng mạ ta, tính khí thần rất đầy đủ! Bây giờ nói thổ huyết, tám phần là giả bộ!” Vinh Lệ Nhi vừa ăn nho vừa liếc mắt, hiện tại nàng vô cùng cao quý! Trong bụng có một hài tử, so với thánh chỉ còn oai hơn.

“Vinh Lệ Nhi, đưa chìa khóa đây!” sắc mặt Long Phụng Ngọc trầm xuống, giống như sắc trời bên ngoài. Tại sao nữ nhân này lại không có một chút lòng đồng tình nào? Phi Nhi đã thổ huyết rồi mà nàng ta vẫn không chút động lòng!

“Ta không đưa!” Vinh Lệ Nhi ý vào chỗ dựa là hài tử, dám không để ý tới sắc mặt Long Phụng Ngọc đã thay đổi! Hân nổi giận thì sao? Chẳng lẽ hân dám đánh nàng ta?

Ngoài cửa lại truyền đến tiếng hét của Thanh Nhi. “Vương gia, ngài mau nói gì đi! Nếu như chủ tử của chúng nô tỳ gặp bất trắc thì mọi chuyện đều muộn rồi!”

Trong lòng Long Phụng Ngọc vô cùng nóng nảy. Hân không để ý tới Vinh Lệ Nhi cố tình gây sự nữa, xoay người một cái, nhảy lên tường viện, trong nháy mắt, bóng dáng liền biến mất.

Vinh Lệ Nhi vừa thấy Long Phụng Ngọc rời đi, tức giận giậm chân. Sao nàng có thể quên, Vương gia là một cao thủ võ lâm. Tường viện và khóa cửa, căn bản không giữ được hân.

Lúc Long Phụng Ngọc chạy tới Ngưng Hương các, Âu Dương Phi vẫn ngồi ở đó. Y phục trắng tinh có rất nhiều đóa hoa máu nở rộ. Ở bên cạnh là Vân Nhi nóng nảy nhưng không giúp được gì.

“Phi Nhi, nàng làm cái gì vậy? Tại sao lại dầm mưa, tại sao lại tự hành hạ mình?” Long Phụng Ngọc cúi người xuống, ôm lấy Âu Dương Phi cả người ướt đẫm, đi về phòng.

Âu Dương Phi vừa vùng vẫy vừa nói: “Ta không muốn trở về phòng, ta muốn ở bên ngoài làm bạn với hài tử của ta. Nó còn đang ở bên ngoài dầm mưa, ta làm mẫu thân, sao có thể bỏ lại nó không lo chứ?”

Một hài tử còn nhỏ, một mình ở trong nắm mồ lạnh lẽo, nó có sợ hay không? Nó có thấy cô đơn hay không? Nó có nhớ người mẫu thân như nàng hay không? Nó có thể tìm được đường về nhà hay không?

Gương mặt buồn rầu của Âu Dương Phi, còn có lời nói gần như điên cuồng của nàng, lập tức làm cho Long Phụng Ngọc sụp đổ. Nước mắt của hân, xen lẫn nước mưa, chảy xuống. “Phi Nhi, đừng như vậy. Hài tử của chúng ta, đã qua đời. Dù nàng có thương tâm nữa thì nó cũng không biết!”

Hài tử của “chúng ta”?

Trên mặt Âu Dương Phi hiện lên một nụ cười khổ. Nếu như là hài tử của “chúng ta” thì sao hân có thể quên đi hài tử nhanh như vậy? Nếu như là hài tử của “chúng ta”, hân sao có thể quên mất nỗi đau mất con nhanh như vậy? Sao hân có thể để hung thủ hại chết hài tử của bọn họ nhón nhón ngoài vòng pháp luật? Sao hân có thể để cho hung thủ đó mang thai con của hân? Sao hân có thể ở cùng hung thủ đó tận hưởng niềm vui làm cha mẹ khi hài tử vừa mới mất đi?

“Vương gia, người nói sai rồi, hài tử vừa mới mất đi không phải là hài tử của chúng ta. Nó chẳng qua chỉ là hài tử của một mình Phi Nhi thôi! Hài tử của Vương gia ở trong bụng của nữ nhân Vinh Lệ Nhi kia.” Trong đôi mắt của Âu Dương Phi thoáng qua một tia oán hận! Trong nháy mắt, tia sáng đó liền biến mất không thấy!

Tâm của Long Phụng Ngọc bị ánh mắt oán hận và ngôn ngữ gay gắt của Âu Dương Phi đâm bị thương!

Hân đặt Âu Dương Phi cả người ướt đẫm xuống băng ghế, quỳ trước mặt nàng giống như một tội nhân, đầu dựa vào hai chân của nàng, thống khổ nói: “Phi Nhi, nàng nói ta nên làm cái gì bây giờ? Phi Nhi, nàng nói cho ta biết, ta nên làm cái gì bây giờ? Báo thù cho đứa con đã mất? Tự tay giết chết một hài tử khác của mình?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Bệnh lao phổi

Dáng vẻ thống khổ của Long Phụng Ngọc làm Âu Dương Phi đau lòng

Nếu như đứng trên lập trường của một nam nhân, nàng có thể hiểu hắn. Lúc mất đi hải tử, hắn cũng đau giống như nàng. Hắn biết được Vinh Lệ Nhị mang thai, cũng đã trải qua một phen giãy giụa thống khổ! Cho dù hắn có hận Vinh Lệ Nhị hơn nữa, hắn cũng không thể không cần hải tử trong bụng nàng ta! Đổi lại là bất kì một nam nhân nào khác thì đều không thể oán hận con của mình.

Âu Dương Phi lập tức mềm lòng. Nàng vờn tay vuốt ve sống lưng của hắn:” Vương gia, thật xin lỗi. Là Phi Nhi không tốt, Phi Nhi không nên đối xử với người như vậy.”

“Phi Nhi, người thật sự phải nói lời xin lỗi là Long Phụng Ngọc ta. Là ta không bảo vệ con cuat chúng ta thật tốt, ta thật xin lỗi nàng!” Long Phụng Ngọc ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt của Âu Dương Phi.” Phi Nhi, đừng tự làm khổ mình như vậy. Nhìn thấy nàng như vậy, tâm của ta tan nát. Nào, mau thay y phục đi, để thái y bắt mạch cho nàng. Mau điều dưỡng thân thể cho tốt, tương lai không xa, chúng ta còn có thể có hải tử.”

Âu Dương Phi gật đầu một cái, đi theo Vân Nhi vào nội thất thay y phục.

Vương thái y vừa chẩn mạch cho Âu Dương Phi, vừa hỏi han bệnh tình của nàng:” Vương phi, đây là lần thứ mấy ho ra máu?”

“Hỏi Vương thái y, đây là lần đầu tiên Vương phi ho ra máu.” Vân Nhi trả lời thay cho Âu Dương Phi.

“Vân Nhi cô nương, Vương phi có những chỗ nào không thoải mái?” Vương thái y chuyển ánh mắt lên người Vân Nhi, hỏi.

“Ừm, thường ho khan, hay đổ mồ hôi trộm, thường nói trong lòng buồn bực, đau tim, cả người vô lực, còn thường sốt nhẹ.” Vân Nhi vừa nghĩ vừa trả lời” Đúng rồi, gần đây Vương phi gầy đi không ít. Hơn nữa thường hay đổ mồ hôi một cách kì lạ.”

“A, có thể là do nhiễm phong hàn, ta kê một chút thuốc, điều dưỡng cho thật tốt!” Vương thái y bắt mạch xong, liếc mắt nhìn Long Phụng Ngọc, ý bảo hắn ra bên ngoài nói chuyện. Trong lòng Long Phụng Ngọc lộp bộp một tiếng, vội vàng đi ra ngoài cửa với thái y.

“Vương thái y, bệnh của Phi Nhi, chẳng lẽ không phải là nhiễm phong hàn?” Sắc mặt của Long Phụng Ngọc lập tức trở nên tái nhợt. Chẳng lẽ bệnh của Phi Nhi chính là căn bệnh đáng sợ có khả năng lây lan?

Vương thái y gật đầu một cái, sắc mặt ngưng trọng:” Bệnh của Trắc Vương phi đúng là không phải phong hàn thông thường. Nhìn triệu chứng có lẽ là bệnh lao phổi.”

Sắc mặt của Long Phụng Ngọc càng thêm tái nhợt.

Hắn biết, lao phổi là một loại bệnh đáng sợ. Nó chẳng những lây lan, hơn nữa còn rất khó chữa. Người bị mắc bệnh lao phổi rất ít người có cơ hội giữ mạng. Chỉ cần sau khi bệnh nhân xuất hiện ho ra nhiều máu thì dù là Biển Thước Hoa Đà còn sống cũng không thể xoay chuyển!

Lão thiên, tại sao lại đối với Phi Nhi số khổ như vậy? Nàng vừa mới mất đi một hải tử, tại sao ông trời còn muốn lấy mạng của nàng?

“Vương thái y, không có cách nào sao? Chẳng lẽ chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng rồi đi sao?” Trong đôi mắt của Long Phụng Ngọc đọng đầy nước mắt. Hắn cố nén lại bi thống của mình, hỏi thăm bệnh tình của Âu Dương Phi.

“Vương gia, vi thần chỉ có thể dốc toàn lực, phải nghe theo ý trời thôi.” Vương thái y do dự một lát nhưng vẫn to gan nói ra.” Vương gia, Vương phi mắc bệnh như vậy, sợ rằng sẽ lây lan sang những người khác. An toàn của vi thần không cần nói tới nhưng Vương gia thân thể ngàn vàng, ngài không nên đến Ngưng Hương các thì hơn!”

Không nên tới thì tốt hơn?

Long Phụng Ngọc lắc đầu một cái, khuôn mặt buồn rầu.

Giữa hắn và Âu Dương Phi, mặc dù không có tình yêu say đắm thề non hẹn biển nhưng dù sao nàng cũng sinh cho hắn một hải tử, nhất là sau khi mất đi hải tử, hắn tràn đầy áy náy và thương tiếc đối với nàng. Hắn sao có thể vì sợ bị lây bệnh mà bỏ mặc nàng?

“Vương thái y, phong tỏa tình trạng này. Bệnh của Vương phi nên chữa trị thế nào thì chữa như thế. Với bên ngoài, hai chúng ta thống nhất nói là Phi Nhi bị phong hàn.” Nếu như Âu Dương Phi đã không còn nhiều thời gian nữa, hắn cũng nên bớt thời gian ở bên làm bạn với nàng. Hắn không muốn nàng rời khỏi hắn trong cô độc tịch mịch, hắn không muốn nàng rời khỏi thế gian này trong tiếc nuối!

Long Phụng Ngọc sờ dĩ phong bế tin tức này là vì sợ sau khi tin tức lộ ra, phụ hoàng và mẫu hậu sẽ ép hắn rời khỏi Âu Dương Phi, thậm chí cách ly Âu Dương Phi với bên ngoài. Nếu để cho Âu Dương Phi rời đi như vậy, hắn nhất định sẽ áy náy mà chết.

“Vương gia, ngài làm như vậy thật sự quá nguy hiểm. Nếu như ngài thật sự gặp chuyện bất trắc, Hoàng thượng và Hoàng hậu sẽ vô cùng thương tâm.” Vương thái y có chút do dự, không biết có nên làm theo lời Long Phụng Ngọc căn dặn hay không.

Long Phụng Ngọc vừa nghe thấy Vương thái y nhắc tới phụ hoàng mẫu hậu, trong lòng cũng có chút khổ sở. Nhưng hắn biết phụ hoàng mẫu hậu không chỉ có một hài tử là hắn, còn Âu Dương Phi chỉ có một hài tử và một nam nhân! Hài tử của nàng đã bỏ nàng mà đi, nếu như nam nhân của nàng cũng rời bỏ nàng thì nàng sẽ thương tâm biết bao!

“Vương thái y, đừng nói gì nữa. Chuyện này hãy làm theo căn dặn của ta đi!” Trong mắt Long Phụng Ngọc thoáng qua một tia quyết tuyệt. Nếu hắn không muốn phụ bạc nữ nhân số khổ này thì không thể sợ bản thân gặp nguy hiểm, nếu như hắn thật sự bị lây bệnh, vậy cũng chỉ có thể nói là ý trời!

“Dạ, Vương gia.” Vương thái y xoay người đi kê đơn, sắc thuốc. Vừa đi vừa âm thầm thở dài. Vị Vương gia này thật đúng là si tình! Vì một nữ nhân xuất thân thị nữ lại không tiếc để bản thân mạo hiểm.

Long Phụng Ngọc đi tới bên người Âu Dương Phi, cố ý giả bộ tươi cười: “Phi Nhi, thái y nói, bệnh của nàng đều là do nàng cố ý dầm mưa nên mới mắc phải. Sau này nàng nhất định không được tùy hứng như vậy. Vì sợ nàng hồ háo, cũng để quần thóc nàng, ta quyết định rời tới ở Ngưng Hương các một thời gian.”

Trong mắt Âu Dương Phi dâng lên nước mắt cảm động. Nàng cười khổ một cái, lắc đầu nói: “Vương gia, ngài không cần đến Ngưng Hương các. Sau này ta chú ý thân thể mình là được rồi!”

Trong Ngọc Vương phủ này, có Vương phi, có phu nhân. Một người là nữ chủ nhân của Vương phủ, một người là nữ nhân đang mang thai. Hắn vào Ngưng Hương các ở, nói thể nào cũng không hợp lý! Hơn nữa, nàng vừa mới sinh con, không thể làm chuyện phòng the. Hắn ở lại đây chẳng phải là quá ư khuất sao?

“Phi Nhi, nhìn nàng như vậy ta không yên tâm. Ta tới đây ở thì vẫn yên tâm hơn một chút.” Long Phụng Ngọc không thể nói với Âu Dương Phi nàng bị mắc bệnh lao phổi nên hắn mới đến ở cùng nàng! Hắn chỉ có thể nói dối, hắn không yên tâm về nàng nên mới tới đây ở!

“Nếu như Vương gia muốn tới, Phi Nhi tự nhiên không thể ngăn cản.” gương mặt xinh đẹp của Âu Dương Phi nổi lên một rặng mây hồng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Kể chuyện xưa

Long Phụng Ngọc nhìn rặng mây hồng trên mặt Âu Dương Phi, trong lòng bất giác cảm thấy đau thương.

Nữ nhân thẹn thùng mà má ửng hồng vốn dĩ là một cảnh đẹp nhưng bây giờ Long Phụng Ngọc không có ý định thưởng thức cảnh đẹp này. Hắn không biết rặng mây hồng trên mặt Âu Dương Phi là do ngượng ngùng hay là triệu chứng của bệnh?

Hắn vừa nghĩ tới căn bệnh mà Âu Dương Phi mắc phải, trong lòng không thể nén nổi thế lương thương cảm! Một sinh mạng còn trẻ tuổi như vậy, một nữ tử xinh đẹp như vậy, sinh mệnh như đoá hoa kia vẫn chưa hoàn toàn nở rộ đã bị bao tấp bệnh tật tàn phá!

Đây là một chuyện tàn nhẫn cỡ nào! Đây là một chuyện bất đắc dĩ biết bao!

Trên đời này, có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ. Có một loại bất đắc dĩ là đối mặt với thân nhân sắp tử vong mà thúc thủ vô sách (bó tay không có biện pháp)

“Vương gia, ta buồn ngủ, rất muốn ngủ một giấc.” Trên mặt Âu Dương Phi lộ ra một nụ cười và sự áy náy. “Người cứ tự nhiên đi, Phi Nhi không thể ở bên người.”

Long Phụng Ngọc cũng đáp lại một nụ cười, dịu dàng nói: “Phi Nhi, yên tâm ngủ đi! Ta ngồi ở mép giường bảo vệ nàng. Thuốc sắc xong thì ta gọi nàng.”

“Được.” Âu Dương Phi ngoan ngoãn nhắm mắt lại, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp. Long Phụng Ngọc nhìn dung nhan ngủ say của nàng, không nén được thương cảm và tịch mịch.

Mưa lớn bên ngoài không biết đã tạnh lúc nào. Những cái cây đó vẫn chấp chờn theo gió. Những giọt nước mưa trên lá cây theo chuyển động của cây mà rơi xuống, phát ra từng tiếng vang thanh thúy.

“Vương gia, thuốc sắc xong rồi, nên gọi Vương phi dậy, để nàng uống thuốc lúc còn nóng mới tốt!” Vân Nhi bưng chiếc khay đi tới, trên chiếc khay là một chén thuốc. Long Phụng Ngọc nhận lấy thuốc trong tay Vân Nhi, nhẹ nhàng đặt lên bàn. “Vân Nhi, người lui xuống đi! Phi Nhi tỉnh, tự ta sẽ bón thuốc cho nàng.”

Vân Nhi khom người hành lễ, nhẹ nhàng lui xuống.

Long Phụng Ngọc nhẹ nhàng lay lay Âu Dương Phi đang ngủ say, gọi tên của nàng. Động tác cực kỳ êm ái, giọng nói vô cùng ôn tồn: “Phi Nhi, nàng dậy đi. Thuốc sắc xong rồi, nhân lúc còn nóng mau uống đi!”

Âu Dương Phi nhu thuận mở mắt, ngắm nhìn cửa sổ.

“Vương gia, bây giờ là giờ gì?” Bên ngoài không có mặt trời, Âu Dương Phi không cách nào biết nàng đã ngủ bao lâu!

“Bây giờ là giờ mùi. Phi Nhi, nàng đã ngủ ba canh giờ rồi!” Long Phụng Ngọc nhéo nhéo chóp mũi của Âu Dương Phi, cưng chiều nói: “Mèo lười nhỏ, nàng nên dậy đi. Nào, bốn vương bốn thuốc cho nàng.”

“Được.” Âu Dương Phi cười một tiếng, nhẹ nhàng ngồi dậy.

Long Phụng Ngọc bung chén thuốc lên, cầm thìa quấy nhẹ, hẩn nhẹ nhàng múc một thìa nhỏ, đặt ở khóe miệng thổi thổi, sau đó đặt ở bên môi thử độ ấm. “Ừ, không nóng. Nào, Phi Nhi, uống thuốc.”

Long Phụng Ngọc cảm thấy hẩn đối với Âu Dương Phi đang bị bệnh giống như thân nhân. Có lúc lại cảm thấy như đối với một tiểu muội muội. Hẩn chỉ muốn tận tâm tận lực chăm sóc cho nàng. Nếu nàng có thể hạnh phúc vui vẻ rời khỏi thế giới này, có lẽ hẩn sẽ bớt đi chút đau khổ và xấu hổ!

“Vương gia, trước kia đều là Phi Nhi hầu hạ chủ tử người. Hôm nay lại để cho chủ tử bốn thuốc cho nô tỳ. Phi Nhi nhìn thấy người như vậy, thật sự vô cùng cảm động vô cùng đau khổ.” Trong mắt Âu Dương Phi, thoáng qua một tia cảm động.

“Phi Nhi, đừng nói những lời ngốc nghếch như vậy. Hai chúng ta ở với nhau đã tám năm. Hiện tại nàng còn nói chủ tử với không chủ tử cái gì, nô tỳ với không nô tỳ cái gì. Trong lòng ta, đã sớm coi nàng là thân nhân, có lúc ta cảm thấy nàng giống như là tiểu muội muội của ta. Đáng cho ta che chở, đáng cho ta thương yêu!” Long Phụng Ngọc vừa bốn thuốc cho Âu Dương Phi, vừa ôn chuyện cùng nàng: “Ta nhớ rõ, lúc nàng được mẫu hậu đưa tới Vương phủ, còn là một nha đầu khoảng mười tuổi. Hai chúng ta sớm chiều chung sống, bất giác đã qua tám năm rồi.”

“Đúng vậy! Thời gian trôi qua thật nhanh. Nếu như thời gian dừng lại ở trước kia thì thật tốt biết bao!” Âu Dương Phi nhớ lại lúc nàng mới gặp hẩn, ở trước mặt mọi người hẩn là một Vương gia bá đạo. Sau lưng mọi người, hẩn cũng chỉ là một cậu bé sợ cô độc, sợ tịch mịch. Hẩn luôn quần lấy nàng, đòi nàng kể chuyện xưa. Cứ kể cứ kể, cho đến lúc hai người trưởng thành. Cứ kể cứ kể cho đến khi hai người có thân thiết da thịt. Nhớ tới những chuyện kia, mặt của nàng liền ửng đỏ! Nhưng trong nháy mắt lại bị tái nhợt và thê lương thay thế!

Nếu như thời gian vĩnh viễn dừng lại ở thời khắc đó, sao có thể có chuyện thương tâm chứ?

Vì sao lại phải lớn lên? Vì sao lại phải lấy vợ? Vì sao lại phải nạp thiếp? Vì sao giữa thê thiếp lại phải hãm hại nhau? Vì sao phải lục đục với nhau? Hải tử số khổ đáng thương của nàng, vì sao phải trở thành vật thí sinh của cung đấu?

“Phi Nhi, có phải nàng nhớ tới chuyện kể chuyện xưa cho ta nghe không?” Âu Dương Phi nhìn về mặt của Âu Dương Phi, đoán rằng nàng nhớ lại những chuyện trước kia. Khi đó thật đúng là cái gì cũng không hiểu. Một cậu bé lớn, một cô bé nhỏ. Cả ngày vảnh vảnh và tóc mai chạm vào nhau (chỉ sự thân mật), kẻ đầu gối vai sóng vai. Cùng ăn cơm, cùng ngủ, vậy mà lại vô sự tự thông, đem đôi phương biến thành nam nhân và nữ nhân!

Nếu như không có thánh chỉ của phụ hoàng, nếu như không phải Long Phụng Ngọc hẩn quá ngu xuẩn đi nạp thiếp, trong Ngọc Vương phủ này đến nay vẫn sẽ yên bình. Hẩn không ngờ sau đại hôn, trong Ngọc Vương phủ lại là chiến trường giết người không thấy máu! Hải tử đáng thương của hẩn chết trên chính chiến trường này! Đích Vương phi (vợ cả) của hẩn thiếu chút nữa bỏ mạng trên chiến trường này. Phi Nhi mà hẩn coi là thân nhân lại vì vậy mà mắc bệnh lao phổi!

Long Phụng Ngọc nghĩ thế nào cũng cảm thấy vô cùng hối hận! Vì sao lại phải tam thê tứ thiếp? Tại sao lại không thể chỉ cần một nữ nhân? Nếu như hẩn chỉ có một nữ nhân thì sao có thể xảy ra những chuyện tàn nhẫn như vậy?

“Vương gia, người đoán sai rồi. Ta mới không nghĩ tới những chuyện kia!” Âu Dương Phi cười khổ một tiếng, vội vàng cười che giấu.

Thuốc của Âu Dương Phi cuối cùng cũng uống hết.

Long Phụng Ngọc nhìn chiếc chén không kia, trong lòng đau khổ không chịu nổi! Hẩn có thể bốn thuốc cho nàng mỗi ngày, lại không thể cứu vãn tính mạng của nàng! Bây giờ hẩn ở bên nàng thêm một ngày, thời gian của nàng liền ít đi một ngày!

“Vĩnh phu nhân tới!” Thái giám ngoài cửa kéo căng họng vịt đực, lớn tiếng hô. Âu Dương Phi nghe thấy giọng nói kia, tâm trạng vừa hòa hoãn lại, trong phút chốc lại kích động. Hẩn ở trong lòng lại dâng lên cuộn cuộn!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Tự rước lấy nhục

Long Phụng Ngọc vừa thấy Âu Dương Phi thay đổi thần sắc, không nhìn được đau lòng! Hắn biết Âu Dương Phi không thể nghe thấy tên Vinh Lệ Nhi. Hắn cũng biết Âu Dương Phi không thể nhìn thấy Vinh Lệ Nhi. Nàng chỉ cần nghe thấy tên hay nhìn thấy bóng dáng của nữ nhân đó thì trong lòng sẽ tràn ngập căm hận!

Hiện tại điều mà Long Phụng Ngọc không muốn nhìn thấy nhất đó chính là Âu Dương Phi khổ sở mà làm cho bệnh tình chuyển biến xấu!

“Phi Nhi, đừng tức giận. Nàng nằm xuống nghỉ ngơi một chút, ta đuổi nàng ta đi!” Long Phụng Ngọc an ủi Âu Dương Phi, xoay người ra khỏi cửa phòng.

Hắn sợ dĩ muốn ngăn cản Vinh Lệ Nhi đến đây là tự có nguyên nhân của hắn.

Thứ nhất: Hắn không muốn làm Âu Dương Phi đang bệnh phải tức giận. Vinh Lệ Nhi tới Ngưng Hương các, tuyệt đối không đơn giản là đến thăm bệnh. Nàng ta sẽ ra chiêu quỷ quái gì, trong lòng hắn không đoán trước được! Phi Nhi đã rất đáng thương rồi, hắn sẽ không để nàng tuyệt vọng gia sương (đã rất vì tuyết còn giá vì sương, liên tiếp gặp nạn, họa vô đơn chí)

Thứ hai: Hắn cũng sợ Vinh Lệ Nhi đang mang thai sẽ bị lây bệnh lao phổi! Nếu như là trước kia, hắn chỉ ước nàng ta mắc bệnh hiểm nghèo mà chết! Như vậy, hắn có thể không đánh mà thắng, báo thù cho nhi tử của mình! Nhưng bây giờ nàng ta mang thai hài tử của hắn, hắn sao có thể nhẫn tâm để nàng ta cùng hài tử mạo hiểm chứ? Có đứa bé trong bụng nàng ta, ít nhất, Long Phụng Ngọc hắn sẽ không tuyệt hậu! Có hậu nhân, hắn có thể an tâm rồi đi cùng Âu Dương Phi. Cho dù có bị lây bệnh lao phổi của Âu Dương Phi, hắn cũng có thể nhắm hai mắt!

Long Phụng Ngọc đi rang ngoài sân, chạm mặt cùng Vinh Lệ Nhi và Tiểu Phụng. Hắn cách nàng tam bước thì dừng lại.” Vinh Lệ Nhi, ngươi tới đây làm gì?”

Hắn sợ dĩ đứng cách xa nàng ta một chút chính là sợ hắn đã bị lây bệnh khuẩn lao phổi, sau đó sẽ lây bệnh cho nàng ta! Bệnh lao phổi này lây lan qua đường hô hấp, chỉ cần hít vào bệnh khuẩn lao phổi, cho dù là người khỏe mạnh cũng sẽ bị lây bệnh.

Vinh Lệ Nhi cười ha ha, tiếng cười kia cực kỳ cuồng vọng. “Vương gia, ngài nói gì vậy? Ta tới Ngưng Hương các còn có thể vì chuyện gì? Đương nhiên là tới vấn an Vương phi tôn quý! Nghe nói Vương phi thô huyết, thân thể có bệnh nhẹ, thị thiếp đề tiện ta đây sao có thể không đến thăm một Vương phi tôn quý chứ?”

Tiếng cười của Vinh Lệ Nhi làm cho Long Phụng Ngọc hơi nhú mảy. Nữ nhân này ý vào việc mình mang thai kiểu ngạo tới mức đuôi cũng vênh lên trời rồi. Nếu không phải là nể mặt hài tử, hắn nhất định sẽ nhốt nàng ta vào đại lao! “Vinh Lệ Nhi, ngươi trở về đi! Phi Nhi vừa mới uống thuốc, mới ngủ lúc này. Vấn an thăm bệnh của ngươi dừng ở đây đi!”

“Vương gia trở về, ta liền trở về. Vương gia muốn ở lại trong Ngưng Hương các, ta đây cũng sẽ ở lại trong Ngưng Hương các hầu hạ Vương phi. Mặc dù ta tay chân vụng về nhưng vẫn có thể hầu hạ người ta!” Trong giọng nói của Vinh Lệ Nhi rõ ràng có mùi vị uy hiếp. Ý tứ rất rõ ràng, Long Phụng Ngọc không trở về Phụng Nghi uyển với nàng ta, nàng ta tuyệt đối sẽ không trở về.

Hỏa khí trong lòng Long Phụng Ngọc bị Vinh Lệ Nhi khơi dậy. Sắc mặt của hắn trầm xuống.” Vinh Lệ Nhi, ngươi đừng cố tình gây sự! Không trở về, cần thận ta dùng phù quy trừng phạt ngươi.”

“Trừng phạt ta? Vương gia, ta phạm lỗi gì? Ta tới vấn an thăm bệnh Vương phi, việc này phạm phải điều luật gì của Long Vũ vương triều?” Tiếng cười của Vinh Lệ Nhi giống như tiếng kêu của cú mèo. Chối tai mà động gót, làm cho người ta không nhìn được nổi da gà! “Phù quy? Ta sợ quá! Vương gia, ngươi xem lỗi lầm của ta có đủ để xử tử hình hay không?”

Âu Dương Phi mặt mày tái nhợt, nghiêm mặt đi ra từ trong phòng. Hận ý và lửa giận trong lòng nàng dường như sắp thiêu đốt nàng. Nếu như không phân cao thấp với Vinh Lệ Nhi, nàng sẽ hận chết bản thân mình.

“Vinh phu nhân, không phải ngươi vội tới vấn an bốn Vương phi sao? Bốn Vương phi đi ra, ngươi quỳ xuống hành lễ đi!” Âu Dương Phi xoay người cản dận Vân Nhi.” Vân Nhi, mang ghế tới cho bốn Vương phi. Bốn Vương phi muốn ngồi xuống nhận bái lạy của Vinh phu nhân.”

Vân Nhi rất nhanh mang một chiếc ghế tới, đỡ Âu Dương Phi ngồi xuống.

“Vinh phu nhân, ta chuẩn bị xong rồi. Ngươi quỳ xuống đi!”

“Âu Dương Phi, ngươi thật sự để ta quỳ lạy ngươi! Ta là thị thiếp đề tiện, quỳ lạy ngươi cũng không có vấn đề gì. Nhưng trong bụng ta còn mang hoàng tôn, ngươi đề cho hoàng tôn quỳ lạy mình thật đúng là không biết lớn nhỏ! Nếu như ta động mạnh thất lung, động thai khí, ngươi chính là mắc phải tử tội!” Vinh Lệ Nhi vừa thấy Âu Dương Phi ra ngoài, còn bày ra trận thế bắt nàng tham bái, lập tức cảm thấy thua thiệt lớn. Nàng ta tới giễu võ dương oai chứ không phải là tới quỳ hành lễ. Thân phận của nàng ta không cao quý, nhưng nàng ta còn có hài tử trong bụng! Đứa bé trong bụng của nàng ta chính là long tử long tôn!

“Vinh phu nhân, đúng là ngươi mang thai long tử long tôn. Còn Âu Dương Phi ta từng sinh ra long tử long tôn đây! Đừng ý vào hài tử trong bụng ngươi mà rao ai. Âu Dương Phi ta còn không đầu lạy ngươi sao?” Sau khi châm chọc Vinh Lệ Nhi, Âu Dương Phi xoay người đối diện với Long Phụng Ngọc.” Vương gia, thị thiếp này của người hình như quá không có đạo lý rồi. Vẫn là hết nói muốn quỳ bái ta, ngươi ngăn cản cũng không được. Hiện tại ta đi ra, nàng ta lại muốn đổi ý. Vương gia người nói xem, ta có tư cách nhận quỳ bái của nàng ta hay không?”

Vinh Lệ Nhi nhìn Long Phụng Ngọc, hy vọng hân suy tính cho hài tử trong bụng nàng ta, miễn quỳ lạy cho nàng ta.

Long Phụng Ngọc cũng hận Vinh Lệ Nhi quá ngông cuồng, hẳn chẳng những không nói thay cho Vinh Lệ Nhi, ngược lại kéo nàng ta xuống nước.” Vinh phụng nhân, nếu người đến vẫn an Trắc Vương phi, vậy người quỳ xuống đi!”

“Vương gia, hài tử trong bụng ta?” Vinh Lệ Nhi vừa nghe Long Phụng Ngọc bắt nàng ta quỳ xuống liền chỉ bụng mình nói.

“Vinh phu nhân, bôn Vương phi tin rằng người không ngu ngốc như vậy. Một mẫu thân nếu như ngay cả hài tử của mình cũng không bảo vệ được thì không có tư cách làm mẫu thân. Người nhìn ta xem, bởi vì không bảo vệ được con mình, không phải là bị người ta độc chết ư? Thông minh như người, chắc chắn sẽ không vì quỳ xuống mà động thai khí đâu! Thai khí này, cũng là chỗ dựa của người, là tư cách đại phú đại quý của người! Người chịu để cho động thai khí sao?” Âu Dương Phi cố nén khí huyết nghịch chuyển trong ngực, đấu với Vinh Lệ Nhi.

Vinh Lệ Nhi không còn cách nào khác chỉ đành đỡ thất lưng, quỳ gối trước mặt Vinh Lệ Nhi. “Vương phi. Vinh Lệ Nhi thỉnh an Vương phi!” Nàng ta vừa vẫn an vừa thăm mắng Âu Dương Phi. Nếu như có một ngày hài tử của Vinh Lệ Nhi nàng trở thành chủ nhân của Ngọc Vương phủ, nàng ta nhất định sẽ làm cho Âu Dương Phi phải chết, hơn nữa chết rất khó nhìn.

“Vinh phu nhân, Vương gia muốn ở lại Ngưng Hương các làm bạn với bôn Vương phi. Người muốn lưu lại hầu hạ bôn Vương phi hay là quay lại Phụng Nghi uyển điều dưỡng thai khí đây?” giọng nói của Âu Dương Phi vô cùng âm lãnh. Trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy thần sắc thống khổ.

“Hồi bẩm Vương phi, ta đây tay chân vụng về, không thích hợp hầu hạ Vương phi. Ta vẫn nên quay về Phụng Nghi uyển điều dưỡng thai khí!” Vinh Lệ Nhi dần xuống chầu sót và đau đớn ở đầu gối vì phải quỳ lạy, được Tiểu Phụng diu đỡ đứng dậy. Nàng ta mang theo Tiểu Phụng ảo não bỏ đi! Nàng ta vừa rakhỏi cửa lớn Ngưng Hương các. Âu Dương Phi liền phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi kia phun trên mặt đất, giống như một đóa mẫu đơn diễm lệ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Người trong lòng

Lê Thái Nhi mặc một bộ sa mỏng, ngồi ở trên băng ghế đá trong chòi nghỉ mát.

Trên tay của nàng là một quyển sách thuốc cổ. Ánh mắt nhìn chăm chăm sách thuốc, trong lòng lại vẫn đang suy tư. Trong lòng của nàng luôn đặt vào chuyện Vinh Lệ Nhi mang thai.

Nói thật, Lê Thái Nhi không ghen tị chuyện Vinh Lệ Nhi mang thai, thậm chí cũng không sợ nàng ta mẹ quý nhờ con đoạt đi địa vị Đích Vương phi của nàng.

Điều duy nhất làm nàng phiền não chính là, sau khi Vinh Lệ Nhi mang thai, nàng sẽ càng khó khăn. Có lẽ, nàng sẽ trở thành cái đinh trong mắt, gai trong thịt Vinh Lệ Nhi. Đối với Vinh Lệ Nhi mà nói mang thai là một việc thống khoái. Đối với Lê Thái Nhi nàng điều đó lại đồng nghĩa với việc phải đối mặt với một cửa sinh tử!

Lúc nữ nhân này không mang thai đã âm ngoan sắc bén như thế. Một khi mang thai sẽ càng không chút kiêng kỵ. Cho dù nàng ta công khai đối phó với Lê Thái Nhi nàng thì cũng không bị xử phạt gì. Dù sao trong bụng nàng ta cũng còn một lá bùa hộ thân là hoàng tôn.

Long Phụng Ngọc sẽ xử lý chuyện Vinh Lệ Nhi hãm hại nàng đây?

Hắn sẽ bảo vệ chính nghĩa hay là mở một mắt nhắm một mắt? Có lẽ hắn sẽ đứng về phía Vinh Lệ Nhi, cũng Vinh Lệ Nhi nhìn nàng thống khổ!

Mấy ngày nay hắn ra ra vào vào biệt viện. Mặc dù nàng không muốn thấy hắn nhưng cũng đã quen với sự tồn tại của hắn. Vinh Lệ Nhi vừa mang thai, trong biệt viện liền không thấy bóng dáng của hắn nữa!

Nói thật, trong lòng của Lê Thái Nhi có chút tỉnh mạch! Nàng cũng không phải là dạng nữ nhân rời khỏi nam nhân này thì không có cách nào sống tiếp, nàng cũng không phải là nhớ hắn đến cơm nước không màng, dung nhan tiêu tụy! Hơn một ngày nay không nhìn thấy bóng dáng của hắn, chẳng qua nàng chỉ có chút không quen mà thôi!

“Tiểu thư, sau cơn mưa trời lạnh, người mặc thêm quần áo đi!” trên tay Lê ma ma cầm một chiếc áo choàng, nhẹ nhàng khoác lên vai Lê Thái Nhi.

“Ma ma, người đối với tathật tốt.” Lê Thái Nhi rúc vào trong ngực Lê ma ma, giống như rúc vào ngực người mẹ hiền từ. Cảm giác kia, thật ấm áp.

“Tiểu thư, sa người lại nói những lời ngốc nghếch như vậy! Người là chủ tử của ta, ta là ma ma của người! Không đối tốt với người thì ta đối tốt với ai!” Lê ma ma nuôi dưỡng Lê Thái Nhi từ nhỏ, đã sớm coi nàng là nữ nhi ruột thịt, chẳng qua là ngại danh phận chủ tớ mới không biểu hiện ra quá rõ ràng.

“Ma ma, sau này đừng nói cái gì chủ tử với không chủ tử. Thái Nhi từ nhỏ là cô nhi, nhưng Thái Nhi không cảm thấy được thế lương và đau thương của cô nhi. Hết thấy đều là nhờ ma ma người! Ma ma hiền lành, lương thiện, hòa ái, dễ gần. Trên người ma ma có đầy đủ ánh sáng và sự vĩ đại của người mẹ. Trong lòng Thái Nhi đã sớm coi người là mẫu thân!” Lời nói của Lê Thái Nhi là lời thật lòng, trong lòng của nàng, đích thực đã đối đãi với Lê ma ma như đối với mẫu thân.

“Tiểu thư, người ôm ma ma chặt quá!” Trong mắt Lê ma ma lóng lánh nước mắt cảm động.

Đang lúc chủ tớ hai người tâm sự, Yến Nhi liền hưng phấn chạy vào, người còn chưa tới, tiếng nói đã tới trước.” Tiểu thư, tiểu thư, lúc ở phòng bếp, ta nghe được một tin làm cho mọi người sáng khoái.”

“Yến Nhi, người cũng là một đại cô nương, làm việc có thể chừng chặc hơn một chút không? Nhìn dáng vẻ hấp tấp của người, sợ rằng không nam nhân nào muốn cưới người đó!” Lê Thái Nhi nhìn Yến Nhi, trên mặt tràn đầy thần sắc cưng chiều. Nha đầu Yến Nhi này chỉ nhỏ hơn nàng hai tuổi, cũng coi như là một đại cô nương rồi. Người chủ tử như nàng nhất định phải giúp nàng tìm một phu nhân vừa ý đáng tin cậy.

“Tiểu thư, người đừng sửa đổi ta. Ta muốn không ai lấy ta, như vậy có thể ở bên cạnh hầu hạ tiểu thư cả đời! Cả đời ở trong biệt viện ta cũng không cảm thấy buồn chán.” Trên mặt Yến Nhi xẹt qua một tia đồ ỉm. Nói đến xuất giá, trong đầu của nàng liền hiện ra hình dáng của Vu Thừa Phong. Tâm tư của nàng với Tiểu Phụng cũng giống như một đầu của quang gánh, chỉ có một đầu nóng. Trong lòng Vu Thừa Phong nghĩ như thế nào, Yến Nhi nàng không dám nói bừa! Nếu nam nhân kia cũng có tâm tư này, vậy thì dễ làm rồi. Vu Thừa Phong chưa lập gia đình, Yến Nhi nàng chưa gả, xin Vương gia viết tiểu thư thành toàn cũng không thành vấn đề.

“Yến Nhi, có phải người có người trong lòng rồi không? Nếu như có, người hãy nói cho biết, đến lúc đó ta giúp người làm chủ.” Lê Thái Nhi thấy vẻ mặt ngượng ngùng của Yến Nhi liền đoán nha đầu này có người trong lòng. Nếu không thì sao có thể đỏ mặt chứ?

“Tiểu thư, ta đâu có người trong lòng chứ? Cả ngày ta đều đi theo tiểu thư, ta tiếp xúc với người nào tiểu thư còn không biết sao?” Yến Nhi ngượng ngùng giải thích, ánh mắt trong lúc vô tình quét qua gian phòng của Vu Thừa Phong!

Trong lòng Lê Thái Nhi không nhịn được lộ bộ một tiếng. Chẳng lẽ nha đầu Yến Nhi này thích Vu thị vệ? Nếu quả thật như vậy thì e là đường tình duyên của Yến Nhi sẽ gặp ghềnh khó đi rồi.

Lê Thái Nhi là một nữ nhân tinh tế, ánh mắt thâm kín của Vu Thừa Phong sao nàng có thể không nhận ra! Nàng đã sớm biết, Vu Thừa Phong ái mộ nàng! Mà nàng cũng tràn đầy kính nể và cảm kích đối với hắn.

Bằng lương tâm mà nói, Vu Thừa Phong thật sự là một nam nhân tốt! Hắn chẳng những tướng mạo tuấn mỹ, hơn nữa có một thân công phu! Quan trọng nhất là, hắn không hề tâm thương! Hắn không trông mặt mà bắt hình dong, không có tam thê tứ thiếp.

Sớm với cái Vương gia ác ma kia, hắn chỉ có hơn chứ không có kém! Nếu như Lê Thái Nhi nàng có thể lựa chọn, nàng tình nguyện chọn Vu Thừa Phong chứ không chọn Vương gia ác ma kia!

Đáng tiếc, lúc vừa mới ra đời nàng đã là vị hôn thê của tên ác ma này rồi! Kể từ khi gả vào Ngọc Vương phủ này, cả đời này nàng liền mất đi quyền lựa chọn!

Vương gia ác ma này, không phải là nam nhân, mà Lê Thái Nhi nàng mong đợi nhưng nàng cũng không có tư cách lại đi tìm hạnh phúc của mình. Nàng chỉ có thể làm cho trái tim của mình cứng rắn hơn để sống trong Ngọc Vương phủ nguy cơ tứ phía này! Thờ ơ lạnh nhạt với hết thảy mọi chuyện xảy ra trong Ngọc Vương phủ!

Nàng chỉ có thể làm như không thấy ánh mắt say đắm của Vu Thừa Phong. Ân cứu mạng của hắn với nàng, nàng chỉ có thể khắc sâu trong lòng. Nàng với hắn đã định sẵn là hai vì sao vĩnh viễn không thể gặp nhau, chỉ có thể yên lặng nhìn nhau, yên lặng chờ đợi.

Nếu như Yến Nhi có thể đi vào trong lòng Vu Thừa Phong, có thể mang tới hạnh phúc cho Vu Thừa Phong, nàng sẽ vô cùng mong đợi vô cùng vui mừng!

“Tiểu thư, người đang nghĩ gì thế?” Yến Nhi vừa thấy Lê Thái Nhi trầm mặc không nói liền nhìn không được mà hỏi. Tiểu thư tâm tư cẩn thận, chẳng lẽ đã biết được tâm sự của nàng?

Câu hỏi của Yến Nhi cắt đứt suy nghĩ của Lê Thái Nhi, nàng vội vàng tập trung tinh thần, cười nhẹ giấu.” Không có gì, ta đang suy nghĩ, người ở phòng bếp nghe được tin tốt gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Thống khổ của tình yêu

Yến Nhi nhớ tới chuyện nghe được ở phòng bếp, không nhịn được nở nụ cười.” Ta nghe người trong phòng bếp nói, chủ tử Ngưng Hương các bị bệnh! Ác phụ kia ý vào việc mình mang thai, lấy cớ thăm bệnh, đến Ngưng Hương các ra oai, ai ngờ lại bị mất mặt ở Ngưng Hương các!”

Lê Thái Nhi vừa nghe thấy lời nói của Yến Nhi, vội vàng ngăn cản nàng! “Yến Nhi, người hãy nhớ. Phàm là bàn luận chuyện của Phượng Nghi uyển và Ngưng Hương các, người đừng xen vào! Họa là từ miệng mà ra, bệnh là từ miệng mà vào, nhất định đừng tự rước họa vào người!”

“Tiểu thư, người khác đang bàn luận, ta chỉ nghe một chút thôi, không nói gì hết!” Yến Nhi sợ tiểu thư trách mắng, vội vàng giải thích.

“Không nói thì tốt!” Lê Thái Nhi thở dài nhẹ nhõm.

Lê Thái Nhi nàng chỉ muốn được sống thanh tịnh, thực sự không muốn dính dáng đến cuộc chiến giữa Âu Dương Phi và Vinh Lệ Nhi. Có lúc nàng cảm thấy trận chiến giữa nữ nhân còn khốc liệt hơn chiến trường. Nàng tình nguyện chết trên chiến trường giống phụ thân chứ không muốn chết trong cuộc chiến giữa các nữ nhân!

“Tiểu thư, thời tiết hôm nay ẩm ướt, người coi ý phục ra, ta giặt giúp người!” Yến Nhi sờ ý phục của mình, nói với Lê Thái Nhi.

“Lê ma ma, lúc ta ngã bệnh, Âu Dương Phi cũng từng tới thăm. Đã biết mà không tới thăm thì cũng thất lễ, chúng ta thay ý phục, sang đó thăm hỏi một chút!” Chủ tử ba người vừa nói cười vừa vào phòng thay ý phục.

Một lúc sau, Lê Thái Nhi thay ý phục mới, cũng Lê ma ma đi ra ngoài!

“Yến Nhi, người ở lại đi! Ta và Lê ma ma tới Ngưng Hương các một lát rồi về.” Lê Thái Nhi dặn dò Yến Nhi một tiếng rồi đi cùng Lê ma ma ra cửa biệt viện.

Yến Nhi trả lời một tiếng, cung kính tiễn chủ tử. Nàng đi tới trước cửa phòng Vu Thừa Phong, gõ cửa một cái. Cửa mở ra nhưng không nghe thấy tiếng đáp lại. Nàng đẩy cửa vào, cầm lấy quần áo bẩn ở mép giường rồi đi ra. Vừa giặt quần áo vừa ngâm nga một tiểu khúc, gương mặt xinh đẹp mang theo nụ cười hạnh phúc.

Vu Thừa Phong nằm ở trên cây đại thụ, nhìn rõ một màn này. Trong lòng của hắn có một cảm giác bất đắc dĩ.

Yến Nhi cô nương này, ánh mắt nhìn hắn luôn mang theo e lệ, lộ ra một tia sáng kì dị. Mặc dù nàng không thừa nhận gì với hắn nhưng hắn biết Yến Nhi thích hắn! Nàng luôn len lén đem quần áo bẩn đi giặt, sau khi giặt sạch phơi khô gấp gọn gàng thì trả về chỗ cũ. Cô nương thẳng thắn này vẫn luôn dùng hành động để biểu đạt tình cảm đối với hắn.

Yến Nhi đích thực là một cô nương tốt! Nàng cũng giống như chủ tử của mình, xinh đẹp, thiện lương, ngây thơ, đáng yêu. Đáng tiếc hắn không có cách nào tiếp nhận tình cảm này, bởi vì trong lòng hắn đã có hình bóng một cô gái khác! Mặc dù nàng là Vương phi, mặc dù hắn biết nàng và nàng mãi mãi không có khả năng, nhưng hắn không thể xóa đi hình bóng yếu ớt và dung nhan khi đẹp khi xấu của nàng.

Ông trời, tại sao lại để con người có tình cảm? Tại sao lại dùng tình cảm lừa dối con người?

Người mà Vu Thừa Phong hắn yêu lại là người vĩnh viễn không bao giờ có thể chiếm được. Người hắn không thương lại thương hắn! Tự hắn phải nếm trải thống khổ của tình yêu rồi, tại sao lại để cho người khác vì hắn mà chịu đựng nỗi đau này!

Vu Thừa Phong nhìn dáng vẻ giặt quần áo của Yến Nhi, trong lòng dâng lên từng trận đau lòng và xấu hổ! Hắn không đành lòng xem tiếp, vội người bay qua nóc nhà, đuổi theo người hắn phải bảo vệ!

Vinh Lệ Nhi thở hồng hển trở lại Phượng Nghi uyển, nàng ta vội được một món đồ gốm sứ quý trong phòng, quảng “ầm” một tiếng xuống đất. Mảnh sứ vụn văng khắp nơi, rơi vào các góc trong phòng, giống như là sao trên bầu trời đêm, lại giống như những con cờ tán lác trên bàn cờ.

“Tiểu thư, tại sao người phải khổ như thế chứ? Dù có tức giận hơn nữa thì cũng đừng đi so đo với đồ sứ mình yêu thích nhất chứ! Tiểu thư người không nên tức giận. Người nhất định phải cẩn thận, tránh làm động thai khí.” Tiểu Phượng vừa dọn dẹp mảnh sứ vụn tán loạn trong phòng, vừa khuyên nhủ chủ tử của nàng ta.

“Âu Dương Phi, nữ nhân đáng chết. Ở trước mặt Vương gia người có thể làm nhục ta, hừ hừ, Vương gia không thể suốt ngày bảo vệ người. Chờ lúc Vương gia không có ở đây, xem ta thu thập người như thế nào!” Vinh Lệ Nhi hò hét khản cả giọng, hoàn toàn không có chút phong phạm của tiểu thư khuê các. “Tiểu Phượng, người ra ngoài phân phó người bên ngoài một tiếng, bảo bọn họ giám sát chặt chẽ Ngưng Hương các, Ngưng Hương các có bất cứ động tĩnh gì lập tức trở về bẩm báo!”

Không phải là Âu Dương Phi thô huyết sao? Vinh Lệ Nhi sẽ để cho nàng ta tiếp tục thổ huyết, bao giờ nôn hết máu thì lúc đó mới thôi! Khi nào nàng ta đi làm bạn với nhi tử của nàng ta thì lúc đó Vinh Lệ Nhi nàng mới an tâm!

“Được, nô tỳ đi sắp xếp!” Tiểu Phượng vâng lệnh xoay người ra khỏi phòng! Vinh Lệ Nhi ngồi trên giường, một luồng hận ý ập tới nàng ta!

“Âu Dương Phi nữ nhân đáng chết này. Người không biết nhìn gương, vẫn muốn đấu với ta! Hừ hừ, đứa con Âu Dương Phi người sinh đã chết non! Người có tư cách gì đấu với ta? Vinh Lệ Nhi ta đang hoài thai long tử long tôn! Những ngày tháng đại phú đại quý của ta vẫn còn ở phía sau! Chờ tới lúc ta mẹ quý nhờ con, người nhất định phải chết!”

Tiểu Phượng đi ra ngoài một lát đã quay lại.” Tiểu thư, nô tỳ nhìn thấy Đích Vương phi cùng ma ma của nàng ta đến Ngưng Hương các. Nhìn dáng vẻ

kia hẳn là đi thăm bệnh!”

“Tiểu Phụng, chúng ta cũng lặng lẽ đi theo, đến Ngưng Hương các xem một chút!” Vinh Lệ Nhi vừa nghe thấy Lê Thái Nhi đến Ngưng Hương các liền muốn đi theo xem một chút. Lúc nàng ta đi thăm bệnh, Long Phụng Ngọc ngăn cản không cho vào, nàng ta muốn xem thử, Lê Thái Nhi đến Ngưng Hương các có thể được vào hay không!

“Tiểu thư, chúng ta mới ở đó trở lại không lâu, còn muốn đi nữa sao? Người mệt nhọc như vậy, cẩn thận động thai khí.” Tiểu Phụng không muốn để Vinh Lệ Nhi lại đến Ngưng Hương các chính là vì không muốn để cho nàng ta mất mặt nhưng Vinh Lệ Nhi không hiểu tâm lòng của nàng, trừng mắt lạnh lùng nhìn Tiểu Phụng.

“Tiểu Phụng, ta làm gì còn cần người phê chuẩn sao? Người chính là lười đi bộ phải không? Hay là không muốn đi cùng ta? Động một chút là lấy việc động thai khí ra dọa ta! Có phải người cũng giống như Âu Dương Phi, mong chờ ta động thai khí không?” Lời của Vinh Lệ Nhi dọa cho Tiểu Phụng sợ run lên. Nàng vội vàng quỳ rạp xuống chân Vinh Lệ Nhi, nhận lỗi với nàng ta.

Kể từ sau khi Vinh Lệ Nhi bị thất sủng, tính khí càng trở nên thất thường. Nàng ta động một chút là trút giận lên Tiểu Phụng. Tiểu Phụng đã sớm lĩnh giáo sự nóng giận của nàng ta, chỉ sợ tiểu thư nổi giận sẽ giận chó đánh mèo với mình!

“Tiểu thư, dù người cho Tiểu Phụng một trăm lá gan, nô tỳ cũng không dám mong người động thai khí! Chủ tử muốn đến Ngưng Hương các, nô tỳ đi cùng người là được, người ngàn vạn lần không nên tức giận, tránh cho...” Tiểu Phụng vừa thấy mình lại phạm vào điều kiêng kỵ liền vội vàng cắn môi, nuốt mấy chữ phía sau lại!

“Vậy đi thôi!” Vinh Lệ Nhi nhìn thấy dáng vẻ bị hù dọa của Tiểu Phụng, trong lòng dâng lên cảm giác sáng khoái cao cao tại thượng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Hiểu lầm

Lê Thái Nhi mang theo Lê ma ma tới cửa lớn Ngưng Hương các nhưng lại do dự.

Thân thể Âu Dương Phi không thoải mái, tên Vương gia ác ma kia chắc chắn cũng ở trong Ngưng Hương các! Lúc này nàng tới thăm bệnh, có phải là có chút biểu hiện hiếm nghị hay không?

Hơn nữa, nam nhân kia mới rời khỏi biệt viện có một ngày, nàng liền tới Ngưng Hương các, nếu như tên ác ma đó nghĩ rằng nàng tới là vì hắn thì chẳng phải nàng đã quá oan uổng hay sao?

“Lê ma ma, ta không muốn đi vào, hay là chúng ta quay về thôi!” Lời của Lê Thái Nhi làm cho Lê ma ma nghi hoặc.

“Trở về?” Tiểu thư làm sao vậy? Tới nơi lại tự nhiên đổi ý? Nhưng tiểu thư muốn trở về ắt hẳn tự có đạo lý của tiểu thư. Nói không chừng, nàng là vì sợ nhìn thấy Vương gia nên mới muốn trở về!

Nếu tiểu thư đã gả cho Vương gia, hơn nữa đã viên phòng thì khi tiểu thư còn sống chỉ có thể là người của Vương gia. Nếu như bọn họ muốn ở chung cả đời thì trốn tránh cũng không phải là biện pháp lâu dài!

Lúc tiểu thư hôn mê, Vương gia nôn nóng biết bao! Bộ đáng lo lắng nóng nảy của hắn, ma ma bà nhìn thấy cũng cảm động!

Tính khí của tiểu thư và Vương gia, một cái so với cái kia càng quật cường, một cái so với cái kia càng cao ngạo. Bọn họ không ai chịu bỏ sĩ diện xuống để dành người kia. Một tháng qua, không phải là cãi nhau thì là chiến tranh lạnh. Tiếp tục như vậy, quan hệ của bọn họ sẽ càng ngày càng bế tắc. Kết cục đó không phải là điều Lê ma ma bà kỳ vọng.

Không được, bà nhất định phải tạo cơ hội cho họ gặp mặt. Chỉ cần bọn họ có thể hóa giải gút mắc trong lòng thì sau này có thể an bình sống chung rồi.

“Đúng vậy! Chúng ta trở về thôi!” Lê Thái Nhi vừa trả lời, vừa xoay người định đi về.

“Tiểu thư, thăm bệnh nhân không nên chậm trễ! Sớm muộn gì cũng tới, chỉ bằng tới sớm một chút thì thỏa đáng hơn! Chúng ta cũng đã tới đây, lại trở về không phải là đi lại nhiều lần hay sao?” Lê ma ma kéo Lê Thái Nhi, khuyên nàng vào trong.” Tiểu thư, hay là chúng ta đi vào đi!”

Lê Thái Nhi nghĩ, lời của Lê ma ma cũng có đạo lý. Nếu đã tới thì nên vào trong thăm bệnh. Bây giờ đi về, ngày khác lại phải tới!

Lê ma ma vừa thấy tiểu thư không phản đối, vội vàng kéo tiểu thư vào bên trong. Thái giám nhìn thấy chủ tử các nàng liền lớn tiếng bẩm báo.” Ngọc Vương phi đến!”

Lời của thái giám vừa dứt, Long Phụng Ngọc liền đi từ trong phòng ra. Hắn nhìn thấy Lê Thái Nhi, trong mắt liền hiện lên ánh sáng chói mắt nhưng ánh

sáng đỏ chỉ chọt lóe lên rồi biến mất.

“Ngọc Vương phi, mời người trở về! Phi Nhi vừa mới ngủ, đừng quấy rầy nàng ấy!” Long Phụng Ngọc cố ý làm mặt lạnh, cứng rắn nói.

Trong một tích tắc, hần vô cùng vui sướng và hưng phấn khi nhìn thấy nàng, nhưng hần biết Ngưng Hương các không phải là nơi nàng có thể đến. Nàng ở chỗ này lâu bao nhiêu thì nguy hiểm của nàng sẽ tăng thêm một phần. Mà hần, tuyệt đối không hy vọng nàng gặp nguy hiểm.

Nước mắt của Lê Thái Nhi đọng đầy trong mắt nhưng vẫn cố kìm lại. Nàng hơi hạ người xuống, vén áo thi lễ với Long Phụng Ngọc:” Lê ma ma, chúng ta trở về đi!”

Sớm biết như vậy nàng sẽ không đến Ngưng Hương các này. Sớm biết như vậy, nàng sẽ không đến tự rước lấy nhục! Nàng tới Ngưng Hương các không có chút ác ý nào. Âu Dương Phi từng đến thăm nàng, bây giờ nàng chỉ muốn hoàn lễ thôi, thế mà nam nhân này lại muốn đuổi nàng đi.

“Thái Nhi tỷ tỷ, người vào đi!” Âu Dương Phi lê thân thể bệnh tật, ra ngoài gọi Lê Thái Nhi. Âu Dương Phi nàng là một người ân oán phân minh, Lê Thái Nhi chưa từng làm khó nàng, tự nhiên nàng phải lấy lễ đối đãi.

Lê Thái Nhi vô cùng khó xử, nàng không biết là mình nên đi hay nên ở lại. Nếu nàng lưu lại thì sẽ cảm thấy tôn nghiêm bị tổn hại. Nếu như đi, nàng lại thấy có lỗi với sự nhiệt tình của Âu Dương Phi. Âu Dương Phi mang thân thể bệnh tật ra ngoài gọi nàng, sao nàng có thể xoay người rồi đi?

Long Phụng Ngọc vừa nhìn về mặt ủ khuất của nàng, lại nhìn thấy thần sắc do dự liên đau lòng hoảng hốt. Vì không để cho nàng bị lây bệnh, hần chỉ có thể để cho nàng hiểu lầm hần. Vì không để cho nàng ở lại, hần chỉ có thể hạ lệnh đuổi khách:” Phi Nhi, sức khỏe của nàng vẫn còn yếu, nên nghỉ ngơi thì tốt hơn!”

“Vương gia, thiếp không mệt, hiện tại tinh thần của thiếp rất tốt.” Âu Dương Phi vừa giải thích vừa quay về phía Lê Thái Nhi:” Thái Nhi tỷ tỷ, hiếm khi tỷ đến chỗ này của muội, nếu như qua cửa mà không vào, trong lòng muội sẽ rất buồn. Nào, mau vào đây đi.”

Lê Thái Nhi nghe thấy Long Phụng Ngọc uyển chuyển hạ lệnh đuổi khách, lại thấy Âu Dương Phi nhiệt tình như vậy, trong lòng rất mâu thuẫn. Nam nhân này có phải sợ nàng giống Vinh Lệ Nhi, đến đây để ra oai không? Chẳng lẽ đã chung sống với nhau một tháng rồi mà hần không hiểu chút nào về cách đối nhân xử thế của Lê Thái Nhi nàng sao?

Mặc kệ thế nào thì hôm nay nàng đến đây là để thăm Âu Dương Phi! Qua cửa mà không vào quả thật sẽ làm cho Âu Dương Phi thương tâm. Lê Thái Nhi nàng có thể nhẫn nhục chịu đựng lắng nghe ức hiếp nhưng không thể làm aho Âu Dương Phi thương tâm.

Lê Thái Nhi nhắc chân lên, bình tĩnh dứt khoát bước về hướng Ngưng Hương các. Long Phụng Ngọc thấy Lê Thái Nhi muốn vào trong liền lách mình đứng chắn trước mặt Âu Dương Phi.

Không được, hần không thể để Lê Thái Nhi tiếp xúc với Âu Dương Phi, hần không thể để nàng mắc phải căn bệnh đáng sợ đó. Hần sắp mất đi Âu Dương Phi rồi, hần không thể lại mạo hiểm để mất đi Lê Thái Nhi nữa.

“Ngọc Vương phi, người vẫn nên quay về đi! Bây giờ Phi Nhi bệnh rồi, ta nhất định phải ở cạnh nàng ấy. Dù người không chịu nổi cô đơn thì ta cũng sẽ không về Long Phụng Ngọc với người đâu! Vì vậy, người không cần giả vờ giả vịt diễn cái vở kịch thăm bệnh gì đó nữa!” giọng nói của Long Phụng Ngọc xen lẫn sự lạnh lẽo vô tận. Sự lạnh lẽo đó làm cho Lê Thái Nhi rung mình một cái.

Nam nhân này lại nghĩ nàng như vậy. Hần cho rằng nàng không chịu nổi cô đơn mới chạy đến Ngưng Hương các diễn trò thăm bệnh?

Hần còn tự dót vàng lên mặt mình! Hần còn tưởng rằng mình cao quý lắm sao! Cho dù nàng có không chịu được cô đơn thì cũng sẽ không bỏ qua tôn nghiêm để đến tìm hần! Cho dù nữ nhân khắp thiên hạ đều coi trọng hần thì nàng cũng không thèm!

Hần sẽ không theo nàng trở lại Long Phụng hiên?

Cho dù hần muốn trở về cùng nàng thì cũng phải hỏi xem nàng có đồng ý hay không!

“Phi Nhi tỷ tỷ, hôm nay muội không vào đâu! Sau này, ta sẽ không đến thăm viếng nữa!” Lê Thái Nhi chào hỏi Âu Dương Phi, thẳng sống lưng bước ra khỏi cửa Ngưng Hương các. Trong lòng Lê ma ma cũng thấy oan ức thay cho tiểu thư, đáng tiếc bà chỉ là một ma ma, không thể đòi lại công bằng cho chủ tử. Điều duy nhất bà có thể làm là đi theo phía sau an ủi chủ tử của mình.

Long Phụng Ngọc nhìn theo hình bóng chủ tử của Lê Thái Nhi, không nhìn được thở phào một hơi. Ai... , hiện tại nàng không hiểu nổi khổ tâm của hần, sau này sẽ hiểu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Phức Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chuyện ma quái(1)

Từ giờ mình và chị Na Anh sẽ edit tiếp chuyện này nhé~ Mong các bạn ủng hộ hết mình nhé!!!

[Edit: liemnguyen199]

Lê Thái Nhi chạy thẳng một đường về phía Long Phụng Hiền.

Sớm biết như vậy, nàng đã không tới Ngưng Hương Các, bị tên Vương Gia ác ma làm nhục như thế, nàng thấy thật xấu hổ! Hắn nói nàng diễn trò thì cũng thôi đi, thế nhưng lại nói ra những lời vô si như vậy ở ngay trước mặt Âu Dương Phi.

Lê Thái Nhi chỉ lo cúi đầu chạy, không phát hiện có người chặn đường đi của nàng.

“Ô, Ngọc Vương Phi, người chính là nữ chủ tử của vương phủ này, thế nhưng cũng bị Âu Dương Phi đuổi về ư? Ha ha, ta còn cho là chỉ có ta bị nàng ta nhục nhã, không ngờ, nàng ta ý vào sự sủng ái của Vương Gia lại ức hiếp cả nữ chủ tử của vương phủ này?” Tiếng cười của Vinh Lê Nhi giống như một cây đao, đâm sâu vào vết thương trong lòng nàng, khiến máu tươi khuất nhục từ miệng vết thương chảy ra.

Nàng cũng không nói gì, trực tiếp vòng qua Vinh Lê Nhi, đi về phía Long Phụng Hiền.

“Ngọc Vương Phi, người dung túng cho một thị thiếp như vậy, nàng ta sẽ cười lên cổ người!” Ý định của Vinh Lê Nhi rất rõ ràng, nàng ta muốn khơi mào chiến tranh giữa Lê Thái Nhi và Âu Dương Phi, nàng ta sẽ ngồi giữa làm ngư ông đắc lợi. Đáng tiếc chính là Lê Thái Nhi hoàn toàn không có một chút phản ứng

Trong Long Phụng Hiền, Lê ma ma an ủi chủ tử của bà: “Tiểu thư, người không nên tức giận. Vương Gia không cho người vào Ngưng Hương Các, hẳn là trong lòng ngài ấy có nỗi khổ tâm. Lê nào chúng ta lại không hiểu cho ngài ấy? Nói không chừng, ngài ấy không để người vào là vì muốn tốt cho người thì sao?

Lê Thái Nhi ‘hừ’ một tiếng, không nói gì.

Hắn có nỗi khổ tâm hay không, nàng không dám kết luận lại càng không dám nói bừa, nói hắn vì muốn tốt cho nàng, có đánh chết nàng, nàng cũng sẽ không tin!

“Tiểu thư, người suy nghĩ một chút: Ngày nào vị Trắc vương phi này cũng ho khan, hôm nay lại còn hộc cả máu, bệnh của nàng ta, chỉ sợ cũng không phải bệnh tốt lành gì, nói không chừng, chính là bệnh ho lao. Người nghĩ đi, nếu như bệnh của nàng ta đúng là như vậy, Vương Gia không cho người đi vào, đây tuyệt đối là có ý tốt!” Lê ma ma chỉ sợ tiểu thư và Vương Gia trống đánh xuôi kèn thổi ngược, càng chạy càng xa, cho nên bà luôn dùng mọi biện pháp nói tốt cho Long Phụng Ngọc.

“Lê ma ma, bà không cần an ủi ta nữa. Nói thật, ta không hề giận hắn, bởi vì ta vốn không quan tâm hắn, tội gì đi giận một người không quan trọng!” Nếu quả thật như Lê ma ma nói, Âu Dương Phi bị ho lao, làm sao Long Phụng Ngọc hắn có thể đi đến Ngưng Hương Các chứ? Nếu như nàng bị lây bệnh, không phải rất hợp với ý của hắn hay sao? Hoàng tử của vương triều Long Vũ, thân phận cùng thân thể tôn quý như vậy, hắn không sợ bị lây bệnh ư? Chính hắn còn không sợ bị lây bệnh, làm sao có thể sợ người không được yêu thương như nàng lây bệnh chứ?

Nếu như nàng thật sự bị lây bệnh, đó không phải là rất đúng với ý của hắn sao?

“Tiểu thư, nếu người không tin tưởng, có thể gọi Vương thái y đến hỏi. Có thể là đúng như ma ma nói đấy!” Lê ma ma vừa khuyên nhủ vừa phân tích cho Lê Thái Nhi: “Tiểu thư, người không thể bị bề ngoài của sự việc đánh lừa, ma ma vẫn cảm thấy, Vương gia thật sự thích người!”

“Ma ma, bà đừng nhắc đến người này. Ta không có hứng thú biết bất cứ chuyện gì của hắn, cũng sẽ không gọi Vương thái y đến hỏi.” Lê Thái Nhi cầm cây tiêu lên, đến bên cửa sổ: “Ma ma, bà không cần nói thêm gì cả, ta muốn yên tĩnh một mình một lúc, bà lui xuống đi.”

Vương gia thích Lê Thái Nhi nàng?

Lê ma ma đã già rồi nên mắt mờ, nhìn người nhìn chuyện, có vẻ thái quá. Ác ma kia mà thích nàng, mặt trời đã mọc từ hướng tây rồi!

Đứng trước thì hắn cự tuyệt lấy nàng, đằng sau thì liền đi nạp thiếp. Đêm động phòng vứt bỏ nàng, nhưng lại ép buộc nàng viên phòng. Hắn một lần lại một lần liên tục khi dễ nàng, làm sao có thể thích nàng chứ?

Cứ coi như hắn thật sự thích nàng, vậy thì sao chứ? Hắn thích nàng, chẳng nhẽ nàng cũng phải thích hắn. Đáng tiếc, nàng sẽ không bao giờ thích loại nam nhân xấu xa như hắn!

Lê ma ma nhìn về mặt của tiểu thư, biết nàng thật sự không muốn nghe chuyện của Vương gia, bà nhẹ nhàng đóng cửa lại, lui xuống. Cửa phòng đóng lại cũng không thể giam được một Lê Thái Nhi đầy ưu sầu, càng không thể giam được tiếng tiêu thê mỹ kia!

Phụng Nghi Uyển

Vinh Lê Nhi nằm trên giường ngà voi, lăn qua lăn lại không ngủ được, mãi đến nửa đêm mới mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp.

Trong lúc mộng lung, một bóng dáng nho nhỏ đi đến trước giường của nàng.

“Dung phu nhân, người thật là một nữ nhân độc ác, Người cho rằng những chuyện người làm có thể lừa gạt được mọi người sao? Người cho rằng, Lam

ma ma chết thay người thì sẽ không có người nào biết người mới là thủ phạm phía sau hại chết ta sao?” Vinh Lệ Nhi mở mắt, thấy một đứa bé trần truồng đứng trước mặt của nàng. Đứa bé này, không phải ai khác, chính là đứa bé chết yểu của Âu Dương Phi. Diện mạo của hắn, vô cùng dữ tợn, đáng sợ. Mắt hắn đang chảy máu, mũi của hắn đang chảy máu, nơi khoe miệng hắn cũng đang chảy máu.

“Tiểu vương gia, ta biết ta sai rồi. Tiểu vương gia, Vinh Lệ Nhi không nên hại chết người. Người không cần làm ta sợ, ngàn vạn lần không cần làm ta sợ! Ngày mai, ta mời người đến làm lễ cầu siêu cho người, để người có thể sớm siêu sinh, sớm được đầu thai!” Vinh Lệ Nhi nhìn thấy khuôn mặt kinh khủng kia, sợ muốn chết. Nàng quỳ gối trên giường, liên tục chấp tay cầu xin Tiểu vương gia.

“Vinh Lệ Nhi, bất kỳ chuyện xấu gì người làm, ông trời đều đã ghi vào sổ, một ngày nào đó, người sẽ phải chịu trừng phạt, một ngày nào đó, người cũng sẽ nếm mùi vị mất đi tất cả, sớm muộn cũng sẽ có ngày ta lấy mạng của người.” Âm thanh của Tiểu vương gia càng ngày càng âm trầm, mặt mũi dữ tợn kia, càng ngày càng gần Vinh Lệ Nhi, bàn tay nhỏ bé kia, với đến bụng của Vinh Lệ Nhi.

“Tiểu vương gia, ta biết rõ sai lầm rồi! Tiểu vương gia, người bỏ qua cho ta đi! Ta không dám, ta không dám nữa đâu! Tiểu vương gia, người thấy trong bụng ta đang mang tiểu đệ của người, người tha cho ta đi!” Vinh Lệ Nhi quá kinh sợ, lập tức từ trong mộng tỉnh lại.

Ngay lập tức, nàng đột nhiên ngồi dậy, muốn nhìn xem bên giường có cái bóng đáng sợ đó hay không, ở bên giường không thấy Tiểu vương gia nhưng lại thấy hắn ở bên cửa sổ. Hắn nằm trên cửa sổ, lặp lại một câu nói: “Trời tạo nghiệt có thể sống, tự gây nghiệt không thể sống.”

“Có quý! Có quý!” Vinh Lệ Nhi bị dọa, quá mức sợ hãi, hô to lên. Tiếng kêu của nàng đánh thức Tiểu Phượng đang ngủ say. Nàng ta chạy đến trước mặt Vinh Lệ Nhi, sốt ruột hỏi thăm: “Tiểu thư, nơi này làm gì có quý chứ? Có phải là người đã mơ thấy ác mộng không?”

“Không phải đâu, ngoài cửa sổ thật sự có quý!” Vinh Lệ Nhi chỉ tay ra cửa sổ, vô cùng sợ hãi nói. Tiểu Phượng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoại trừ Thanh Phong Minh Nguyệt và một vài cành trúc thưa thớt bên ngoài thì chẳng thấy có gì khác cả.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chuyện ma quái (2)

[Edit: liemnguyen199]

Tiểu Phượng đóng cửa sổ lại, đỡ Vinh Lệ Nhi nằm xuống.

“Tiểu thư, nhất định là người đã hoa mắt? Làm gì có quý nào? Nói không chừng người mất mồi, nhìn nhầm bóng cây trúc chiếu trên cửa sổ!” Tiểu Phượng an ủi Vinh Lệ Nhi, nhẹ nhàng vỗ sống lưng nàng ta: “Người ngủ đi, không cần phải sợ. Tối nay, em sẽ canh giữ trước giường của người.”

“Ừ.” Trong lòng của Vinh Lệ Nhi bình tĩnh hơn một chút. Có Tiểu Phượng bảo vệ ở bên giường, lá gan của nàng ta mới lớn hơn một chút. Nàng ta nhẹ nhàng nhắm mắt lại, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc mông lung, Vinh Lệ Nhi lại nghe thấy âm thanh đáng sợ đó, vang lên bên tai nàng ta: “Trời tạo nghiệt, có thể sống, tự gây nghiệt, không thể sống.”

Âm thanh u ám lạnh lùng đó, không biết đã vang lên bao nhiêu lần.

Trong mộng, Vinh Lệ cứ run lên bần bật: “Tiểu vương gia, ta biết người chết rất oan uổng. Ngày mai, ta nhất định mời đạo sĩ, đến siêu độ vong hồn của người. Người đừng ám ta, người đừng tới lấy mạng ta nữa.”

“Trời tạo nghiệt, có thể sống, tự gây nghiệt, không thể sống!” Âm thanh kia lại vang lên, khuôn mặt loang lổ máu đỏ lại xuất hiện trước mặt của Vinh Lệ Nhi. Nàng ta bị kinh hãi liên tỉnh giấc, bật dậy. Ánh mắt lướt qua Tiểu Phượng đang lim dim, nhìn về phía cửa sổ. Bóng dáng của đứa bé đang ở phía bên ngoài của sổ. Trên mặt đứa bé ấy đầy máu.

“Có quý! Có quý!” Vinh Lệ Nhi kinh hãi, ngã nhào xuống đất. Chân của nàng ta, đá phải cánh tay đang ôm đầu của Tiểu Phượng, Tiểu Phượng lập tức tỉnh lại.

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Lại gặp ác mộng sao?” Tiểu Phượng thấp ngọn đèn dầu trên bàn, ánh sáng, chiếu rõ cả căn phòng. Nàng ta đỡ Vinh Lệ Nhi ngồi dậy, vừa lau mồ hôi trên trán Vinh Lệ Nhi vừa hỏi.

“Tiểu Phượng, không phải ta nằm mơ đâu. Ta thực sự nhìn thấy ở bên ngoài cửa sổ có khuôn mặt đầy máu của một đứa bé, đứa bé ấy chính là Tiểu vương gia đã chết yểu. Trong miệng đứa bé kia luôn luôn vang lên một câu nói: ‘Trời tạo nghiệt, có thể sống, tự gây nghiệt, không thể sống.’ Vinh Lệ Nhi hoa dung thất sắc (1), vẻ mặt vô cùng kinh hãi!

(1) Hoa dung thất sắc: khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi)

Nhất định là đứa bé chết oan đó muốn lấy mạng của nàng ta rồi! Câu cửa miệng đó, đúng là tên tiểu quỷ! Nếu đứa bé này thực sự muốn lấy mạng nàng ta thì nàng ta chắc chắn sẽ không được chết yên thân!

Người ta thường nói: ‘Người đang làm, Trời đang nhìn.’ Lời này tuyệt đối không phải là giả. Vinh Lệ Nhi nàng làm chuyện xấu, có thể lừa gạt được mọi người trong Ngọc Vương phủ. Đáng tiếc là nàng ta không thể lừa được đứa bé đã biến thành quỷ đó!

Xem ra, làm người là không thể làm chuyện xấu! Làm nhiều chuyện xấu thì ắt sẽ gặp phải báo ứng. Đi đêm lăm có ngày gặp ma (2). Giờ khắc này, trong lòng của Vinh Lệ Nhi vô cùng sợ hãi, vô cùng hối hận! Sớm biết có ngày bị ma quỷ đối phó thế này nàng ta nhất định sẽ không vì danh phận và địa vị, làm nên chuyện táng tận lương tâm đó!

((2) Đi đêm lăm có ngày gặp ma: ý chỉ Những việc xấu xa, mờ ám nếu cứ làm mãi rồi cũng có lúc gặp tai hoạ.)

“Tiểu thư, nhất định là người nhìn lầm rồi. Tiểu Phụng mở cửa sổ ra, nhìn khắp mọi nơi: “Tiểu thư, người xem ngoài cửa sổ này, làm gì có quỷ nào đâu? Người ngủ đi, người không nên tự hù dọa mình nữa.”

Vinh Lệ Nhi vừa nghe thấy Tiểu Phụng muốn hầu nàng ta ngủ lần nữa, liền sợ hãi đến mức rúc vào góc giường. Nàng ta không ngừng lắc đầu, sắc mặt thì càng ngày càng tái nhợt.

“Ta không muốn ngủ! Ta không muốn ngủ đâu! Ta sợ thấy đứa bé kia lăm, ta sợ nhìn thấy khuôn mặt đầy máu của hắn.” Ngủ? Nàng ta không muốn ngủ đâu! Nhớ tới khuôn mặt đáng sợ đó, cả đời này nàng ta cũng không muốn đi ngủ nữa!

“Tiểu thư, nếu người chưa muốn ngủ, vậy thì chưa cần ngủ. Em sẽ giúp người nhìn xem nơi đó có con quỷ nào? Tiểu Phụng nhìn thấy bộ dạng kinh sợ này của Vinh Lệ Nhi, trong lòng vừa thương nàng ta, lại vừa có một chút hả hê. Sau khi Vinh Lệ Nhi bị thất sủng, luôn luôn trút giận lên người Tiểu Phụng. Trong lòng của Tiểu Phụng, khó tránh khỏi có chút oán hận.

Tiểu Phụng cùng với Vinh Lệ Nhi, thức đến tận lúc trời sáng, cùng không có nhìn thấy quỷ nào như lời của Vinh Lệ Nhi! Trong lòng của Tiểu Phụng thầm cười nhạo chủ tử của nàng ta. Quỷ này, căn bản không ở ngoài cửa sổ, nó là ở chính trong tâm của Vinh Lệ Nhi.

Sắc trời sáng rõ, Vinh Lệ Nhi liền đứng dậy. Nàng ta vừa không trang điểm, quần áo lại xộc xệch. Bộ mặt mệt mỏi, tóc tai bù xù, nàng ta mang theo Tiểu Phụng chạy thẳng đến Ngưng Hương Các.

Hiện tại, nàng ta căn bản không để ý trang phục của mình có đoan trang hay không, trang sức của mình có tinh xảo hay không. Nàng ta chỉ muốn xin Long Phụng Ngọc mời mấy vị đạo sĩ, lập đàn làm lễ ở Phụng Nghi Uyển của nàng ta. Thứ nhất là để trừ tà, thứ hai là để siêu độ vong linh. Chỉ cần có thể khiến cuộc sống nàng ta an tâm thoải mái, những chuyện khác, đều không ở trong phạm vi lo nghĩ của nàng ta!

Ở ngoài cửa lớn của Ngưng Hương Các, Vinh Lệ Nhi thấy Long Phụng Ngọc đang múa kiếm. Nàng ta lập tức quỳ xuống trước mặt Long Phụng Ngọc, đầu dập liên tục như bằm tỏi: “Vương gia, hôm qua, có chuyện ma quái trong Phụng Nghi uyển! Nô tỳ kính xin Vương gia, mời mấy vị đạo sĩ, lập đàn làm lễ trong Phụng Nghi Uyển! Nếu không trừ tà, nô tỳ sợ là mình cũng không sống được mấy ngày nữa! Nô tỳ không sợ chết, nhưng đứa nhỏ trong bụng nô tỳ thì không thể chết được!

Long Phụng Ngọc ngừng múa kiếm lại, về mặt nghi hoặc nhìn Vinh Lệ Nhi đang quỳ dưới đất.

“Có chuyện ma quái ở Phụng Nghi Uyển?” Trong lòng Long Phụng Ngọc có chút nghi ngờ. Trời đất sáng sủa thế này, làm gì có quỷ nào? Nhưng nhìn về mặt của Vinh Lệ Nhi, không giống như nàng ta đang nói dối!

“Vương gia, nhưng lời nô tỳ nói đều là sự thật. Có chuyện ma quái trong Phụng Nghi uyển, trong một đêm, nô tỳ đã thấy con quỷ đó hai lần!” Vinh Lệ Nhi chỉ sợ Vương gia không tin, liền vội càng nhấn mạnh số lần nàng ta thấy được con quỷ.

Nữ nhân lòng dạ độc ác này thật sự thấy quỷ? Hừ hừ, e rằng chính là tâm bệnh mà thôi!

“Cái gì? Ngươi hai lần thấy được quỷ? Vậy ngươi nói cho bản vương nghe một chút, hình dáng của con quỷ như thế nào?” Long Phụng Ngọc rất muốn biết, hình dáng con quỷ Vinh Lệ Nhi nhìn thấy rốt cuộc là như thế nào!

Vinh Lệ Nhi do dự một lúc lâu, không biết có nên miêu tả dáng vẻ đó hay không. Nếu như nói ra, không phải nàng ta tự nhận mình chính là người hại Tiểu vương gia hay sao? Nhưng nếu như không nói, làm sao Long Phụng Ngọc có thể tin là thật sự có quỷ?

“Vương gia, nô tỳ đúng là nhìn thấy quỷ hai lần, nhưng lúc đó lại không nhìn kĩ lắm dáng dấp của nó. Chỉ cảm thấy ở bên ngoài cửa sổ có một con quỷ đang đứng đưa. Về phần hình dáng của nó như thế nào, nô tỳ cũng không thể miêu tả được.” Vinh Lệ Nhi suy tư một lát, cuối cùng vẫn quyết định giấu diếm dáng vẻ của con quỷ.

“Nếu đã không thấy rõ, vậy thì đó không phải là thật rồi! Trời đất sáng rõ như thế này, làm sao có thể có quỷ được? Lệ Nhi, ngươi nhất định là đã bị hoa mắt rồi.” Long Phụng Ngọc nhìn dáng vẻ của Vinh Lệ Nhi liền biết nàng ta đang che giấu hình dáng của con quỷ.

Cho đến bây giờ, người Vinh Lệ Nhi hại chết, cũng chỉ có đứa bé chết yếu đó thôi! Nói không chừng, con quỷ mà nữ nhân này mơ thấy, chính là đứa bé số khổ ấy! Hừ hừ, nếu đúng là như vậy, hắn sẽ không mời đạo sĩ giúp nàng ta! Hắn không nhân tâm trừng phạt nàng ta, nên sẽ để cho con quỷ ở trong miệng nàng ta, hành hạ nàng ta mấy ngày đi!

Vinh Lệ Nhi thấy Long Phụng Ngọc không tin lời của nàng ta thì rất muốn nói ra bộ dạng của con quỷ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thấy nói ra thì đối với

nàng ta không hề có lỗi! Nàng ta dùng ánh mắt cầu cứu Tiểu Phượng, hi vọng Tiểu Phượng có thể giúp nàng ta nói vài lời hữu ích.

“Tiểu thư, em nói người hoa mắt, người lại không tin em! Người xem đi, bây giờ Vương gia cũng nói thế còn gì?” Tiểu Phượng hiểu nhầm ý tứ của Vinh Lệ Nhi, gây trở ngại cho nàng ta.

Một trận âm thanh leng keng của ngọc bội, một nữ nhân bị bệnh từ trong Ngưng Hương Các đi ra. Nữ nhân có khuôn mặt tái nhợt này chính là Âu Dương Phi. Phía sau nàng là Vân Nhi có nụ cười giả tạo.

Cách một tường viện, nàng ta đã nghe được lời nói của Vinh Lệ Nhi. Cho nên nàng không nhìn được mà ra ngoài chế giễu vài câu!

“Vinh phu nhân, thật sự có chuyện ma quái ở Phụng Nghi Uyển sao?” Âu Dương Phi nhìn từ trên xuống dưới bộ dạng chật vật của Vinh Lệ Nhi, trong lòng vô cùng bất ngờ! Nữ nhân này bị làm sao vậy? Sao lại có thể biến thành bộ dạng như thế này? Lẽ nào, nàng ta nhếch nhác như vậy là do con quý đó gây nên? Người ta thường nói: ‘Không làm việc trái với lương tâm thì không sợ quỷ đến gõ cửa! Nữ nhân này hại chết đứa bé của nàng, đương nhiên sẽ bị ma quỷ ám!’

“Vương phi, những lời ta nói đều là thật. Thật sự có chuyện ma quái ở trong Phụng Nghi Uyển. Nhưng Vương gia căn bản không tin ta. Vương phi, người giúp ta nói một chút, khuyên Vương gia mời mấy vị đạo sĩ, lập đàn làm lễ đi! Bằng không, ngay cả ngủ ta cũng không dám!” Bây giờ, Vinh Lệ Nhi nhìn thấy Âu Dương Phi như là nhìn thấy vị cứu tinh vậy. Vương gia rất cưng chiều nữ nhân này, lời nàng ấy nói, Vương gia nhất định sẽ nghe. Vinh Lệ Nhi chỉ muốn Âu Dương Phi giúp nàng nói chuyện mà quên mất Âu Dương Phi chính là kẻ thù của nàng ta.

“Vinh phu nhân, người gọi sai rồi! Ta chỉ là Trắc vương phi, làm sao có thể xứng được xưng hô là Vương phi đây? Ta thì vĩnh viễn không có ý niệm muốn làm Vương phi, lại càng không vì danh vị Vương phi mà làm ra chuyện bất nhân bất nghĩa.” Âu Dương Phi vừa chế giễu Vinh Lệ Nhi si tâm vọng tưởng, vừa cười hỏi. Nụ cười ấy hàm chứa băng lãnh và tuyệt vọng! “Vinh phu nhân, ta nghe nói người nhìn thấy quỷ phải không? Bộ dạng con quý kia như thế nào vậy? Trong mắt hắc có phải chảy máu hay không? Trong mũi hắc có phải cũng chảy máu hay không? Ngay cả trong miệng hắc cũng chảy máu phải không?”

Vinh Lệ Nhi sợ hãi, hai con mắt tròn to. Nàng ta không hiểu tại sao Âu Dương Phi lại biết được dáng vẻ của con quý đó. Lẽ nào, nàng ta đã thấy con quý này rồi?

“Làm sao người biết? Chẳng nhẽ người cũng đã thấy con quý này rồi?” Vinh Lệ Nhi kinh hãi đến độ bịt kín hai lỗ tai, cứ như thể con quý đang đứng trước mặt nàng ta vậy!

“Vinh phu nhân, người hỏi ta tại sao lại biết được bộ dạng của con quý ư? Ta nói thật cho người biết, đúng là ta đã gặp hắc. Một tháng trước, ở Ngưng Hương Các, ta đã thấy một hình ảnh như này. Đứa bé còn đang nằm trong tử, chính là bộ dạng thê thảm như vậy, nằm ở trong lòng của ta. Trong mắt hắc chảy máu, trong mũi hắc cũng chảy máu, ngay cả đưa tay ra cũng không thể nhìn thấy 5 ngón tay đâu cả. Nghĩ đến gương mặt đầy máu đó, ta không những không sợ mà ta còn muốn mình vĩnh viễn phải nhớ bộ dạng đầu máu đó của hắc!” Âu Dương Phi ho khan, ngừng một chút rồi nói tiếp: “Vinh phu nhân, tại sao người lại sợ gương mặt đó như vậy? Có phải vì người đã làm chuyện trái với lương tâm nên bây giờ mới phải sợ như vậy? Có phải là đi đêm lén cũng có ngày gặp ma không?”]

Trong mắt của Vinh Lệ Nhi thoáng qua một tia tuyệt vọng. Nàng ta nghĩ mình có thể che giấu được sự sợ hãi kia của mình, nhưng nàng ta không làm được. Đừng bảo là nghĩ đến gương mặt đầy máu kia, ngay cả chỉ nghe Âu Dương Phi miêu tả là nàng ta đã cảm thấy da đầu tê dại, tóc gáy dựng hết cả lên!

“Đừng nói nữa! Đừng có nói nữa!” Vinh Lệ Nhi che hai mắt của mình, xoay người chạy về phía Phụng Nghi Uyển. Phía sau còn truyền đến âm thanh của Âu Dương Phi: “Vinh Lệ Nhi, người cẩn thận một chút. Con quý đó, tối nay có thể đến tìm người đó!”

Sau khi Âu Dương Phi dùng hết hơi sức để hô lên câu đó, nàng không nhìn được mà ho kịch liệt. Nàng lấy tay che miệng lại, ho khan không ngừng. Đến lúc mở bàn tay kia ra, trong tay toàn là vết máu đỏ thẫm.

“Phi nhi, sao nàng lại khổ như thế chứ?” Long Phụng Ngọc ôm Âu Dương Phi vào trong ngực, khuôn mặt đầy lo âu và đau lòng. Hắc biết tâm tư của Âu Dương Phi, cũng hiểu rõ nàng làm như vậy là để Vinh Lệ Nhi tự động lộ nguyên hình! Hắc biết Âu Dương Phi rất hận Vinh Lệ Nhi và cũng rất nhớ đứa bé đã chết yểu kia.

Chính tại hắc nghe Âu Dương Phi miêu tả khuôn mặt đó, trong lòng đau đến tận xương tủy. Tại sao Vinh Lệ Nhi lại sợ khuôn mặt này, tất cả đều không hỏi mà đã tự khai hết cả rồi!

Vinh Lệ Nhi, chính là thủ phạm đứng phía sau độc chết đứa bé! Mặc dù nàng ta không thừa nhận, nàng ta vẫn chính là hung thủ hải chết đứa bé. Chính đáng về hoảng sợ của nàng ta đã bán đứng nàng ta!

Suy đoán và những hoài nghi của hắc đều trở thành sự thật! Hắc thật sự không biết, hắc nên dùng thái độ gì để đối xử với nàng ta? Giết nàng ta, không thể được! Tha thứ cho nàng ta, hắc lại càng không thể làm được!

“Vương gia, con của chúng ta, chết trong tay người nào, bây giờ người đã biết rõ rồi chứ?” Âu Dương Phi nhìn những vết máu trên tay mình, trong lòng vô cùng mờ mịt. Xem ra, ngày nàng cùng con trai đoàn tụ cũng không còn xa nữa! Đáng tiếc, nàng không có năng lực báo thù cho con của nàng. Ở dưới cửu tuyền, nàng không còn mặt mũi nào để gặp con nữa!

“Phi Nhi, thật ra ta đã sớm hiểu rõ. Từ ngày Lam ma ma đến tội, ta liền đoán được mọi chuyện! Trước kia là do không có chứng cứ, bây giờ, nàng ta lại đang mang thai. Phi Nhi, nàng nói ta nên làm thế nào bây giờ? Ta làm cái gì cũng đều tiến thoái lưỡng nan (3) cả. Dù là để báo thù cho con của chúng ta,

thì cũng phải đợi đến lúc nàng ta sinh xong đã.” Trong mắt Long Phụng Ngọc tràn đầy đau thương cùng bất đắc dĩ.

(3) Tiến thoái lưỡng nan: ở vào tình thế bế tắc, khó xử, tiến cũng khó mà lui cũng khó.)

“Vương gia, Phi nhi hiểu nỗi khổ tâm riêng của người. Nếu như nô tỳ là người, nô tỳ cũng sẽ cảm thấy rất khó để giải quyết.” Âu Dương Phi rất hiểu tâm tư của Long Phụng Ngọc. Một người dù có độc ác thế nào đi chăng nữa, cũng không thể tự tay giết chết con của mình được!

“Phi nhi, việc này, nàng không cần phải canh cánh trong lòng (4). Nàng cứ tiếp tục như vậy, thân thể sẽ càng thêm suy yếu. Lẽ nào nàng có thể bỏ ta mà đi sao?” Nhìn thấy Âu Dương Phi ho ra máu, trong lòng Long Phụng Ngọc khổ sở tới cực điểm.

(4) Canh cánh trong lòng: Vương vấn, không quên đi được – Có ai biết Canh Cánh – Dư Hoài không nà?.v)

“Vương gia, nói thật, nếu để nô tỳ lựa chọn, nô tỳ thà là đi làm bạn với đứa bé. Vương gia còn có thể có thiếp, vĩnh viễn không thể thuộc về một mình nô tỳ được, đứa bé kia, mới thực sự thuộc về nô tỳ. Hắn rất cần nô tỳ mà nô tỳ cũng không thể nào rời bỏ hắn được!” Trong đôi mắt của Âu Dương Phi tràn đầy ánh sáng không muốn rời xa. Ánh mắt kia, như là gai nhọn đâm sâu vào tâm của Long Phụng Ngọc vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Chuyện ma quái 3

[edit: Na Anh]

Màn đêm buông xuống, chiếc áo khoác bóng tối lại một lần nữa phủ lên Ngọc Vương Phủ.

“Tiểu thư, trời không còn sớm người hãy nghỉ ngơi đi!” Tiểu Phụng trái giường chiếu cho Vinh Lệ Nhi xong thì mời nàng ta đi nghỉ. Vinh Lệ Nhi vừa nghe thấy hai chữ nghỉ ngơi thì tinh thần lại bị kích động.

“Tiểu Phụng, ta không muốn ngủ, ta sợ con quỷ nhỏ kia, ta sợ gương mặt đầy máu ấy”. Vinh Lệ Nhi vừa nói vừa ôm lấy cột giường ngà voi.

“Tiểu thư, người không cần tự mình dọa mình. Trên đời này làm gì có ma quỷ, nếu có quỷ thì cũng là do người đóng giả mà thôi!” Tiểu Phụng ngáp một cái, thuận miệng nói.

Người cài trang?

Một câu nói vô tâm của Tiểu Phụng nhắc nhở Vinh Lệ Nhi. Chẳng lẽ quỷ kia là do Âu Dương Phi giả trang? Chẳng trách nàng ta lại chăm chọc mình như vậy, chẳng trách nàng ta lại nói tới nay quỷ kia tới nay lại đến. Thì ra đều do nàng ta giờ trò quỷ.

Ánh mắt của Vinh Lệ Nhi lúc này bớt đi một phần sợ hãi, lại thêm một phần hận ý.

“Vinh Lệ Nhi, người thật sự là đã bị dọa đến hồ đồ rồi.” Vinh Lệ Nhi luôn cho rằng nàng ta là người thông minh, không ngờ hôm nay lại mắc bẫy của Âu Dương Phi. Nữ nhân này mất đi chỗ dựa là Tiểu vương gia, rõ ràng là không đầu lại nàng thế nhưng lại ngấm ngấm bày âm mưu quỷ kế. Nàng ta lợi dụng Vinh Lệ Nhi có tật giật mình, dùng cái chết của đứa nhỏ kia để hù dọa nàng. Thật là âm hiểm!

Vinh Lệ Nhi nàng sợ quỷ nhưng đáng tiếc, nàng không sợ người giả quỷ. Tối hôm nay nàng nhất định phải bắt được người cài tranh thành quỳmayf.

“Tiểu phụng, thôi tắt đèn,hai chúng ta đi ra ngoài bắt quỷ!” Trên mặt Vinh Lệ Nhi lộ ra một nụ cười nham hiểm. Chỉ cần nàng bắt được con quỷ Âu Dương phi này thì để xem Long Phụng Ngọc làm thế nào bao che cho Âu Dương Phi nữa.

Qua nửa đêm, mọi người đều đã ngủ. Vân Nhi cầm búp bê vải đặc chế len lén chạy vào cửa Phụng Nghi Uyển. Nàng nhìn trái nhìn phải xác định không có ai mới nhẹ nhàng bước tới trước cửa sổ phòng Vinh Lệ Nhi, giờ búp bê vải ở trong tay lên. Bóng dáng em bé kia mượn ánh trăng yếu ớt hắt ngược lên cửa sổ phòng Vinh Lệ Nhi. Vân Nhi bóp mũi mình, giả vờ loại âm thanh non nớt mà lạnh lẽo của trẻ con: “Trời tạo nghiệp chướng vẫn còn đó, Người tự gây nghiệp không thể sống.”

Nàng lặp lại những lời ấy hết lần này tới lần khác, lúc này dừng lại nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh ở trong phòng, chỉ cần Vinh Lệ Nhi tỉnh lại nàng sẽ lập tức trốn đi.

Vân Nhi muốn đến Phụng Nghi Uyển giả thần giả quỷ là muốn mượn oan hồn của tiểu vương gia để trừng phạt nữ nhân ác độc này. Vinh Lệ Nhi chẳng những hại chết tiểu vương gia mà còn hại Âu Dương phi năm lần bảy lượt nôn ra máu. Nếu Vân Nhi nàng còn không giúp chủ tử của mình dạy dỗ nữ nhân này thì trong lòng nàng không hết bực bội.

Vân Nhi nói một hồi ầu vẫn không nghe thấy tiếng động gì. Tại sao không có động tĩnh gì vậy? Vinh Lệ Nhi sợ quỷ như vậy, không thể ngủ như chết thế được, chẳng lẽ nàng ta đã sớm đi phòng?

Đúng lúc Vân Nhi định lui ra ngoài thì phía sau nàng vang lên một loạt tiếng bước chân. Một đám người cầm đuốc chiếu sáng cả bầu trời đêm: “Âu Dương Phi, ngươi định chạy đi đâu?”

Vân Nhi nhìn lại người phía sau nàng, đúng là Vinh Lệ Nhi và Tiểu Phụng. Hai người chủ tớ bọn họ còn mang theo một đám gia đình Trong lòng Vân Nhi cả kinh thầm nghĩ không ổn. Nàng làm vậy là muốn giúp chủ tử hả giận, không ngờ lại rước thêm phiền toái không cần thiết. Vân Nhi biết không thể thoát bèn hạ quyết tâm. Người nào làm người đó chịu, Vân Nhi àng quyết không để liên lụy đến chủ tử của mình.

“Vân Nhi, rốt cuộc là ai sai bảo ngươi? Nói, tại sao ngươi phải làm như vậy?” Vinh Lệ Nhi vừa nhìn thấy người bị bắt là nha hoàn của Âu Dương phi không nhịn được phẫn khởi trong lòng. Hừ, bắt được nô tài cũng giống như bắt được chủ tử, Âu Dương phi cũng không thoát được!.

Vân Nhi lếc Vinh Lệ Nhi một cái, ngạo nghễ đáp: “Không có ai sai bảo ta, là tự ta muốn làm thế. Tiểu vương gia nhà ta chết thảm, chủ tử nhà ta nhiều lần bị người chọc tức đến học máu. Vân Nhi ta tức giận tìm đến đây đòi lại công bằng”.

Hận ý trong lòng Vinh Lệ Nhi lại một lần nữa dâng lên., Vinh Lệ Nhi vừa nghĩ tới đêm qua bị dày vò lửa giận trong lòng lại càng bộc phát. Nghĩ tới bộ dáng nhếch nhác sáng nay của mình nàng ta vô cùng giận dữ hung hăng tiến lên phía trước đánh cho Vân Nhi vài cái tát. Giương mặt của Vân Nhi trong nháy mắt liền sưng lên.

“Đi, mang theo nha đầu này tới gặp chủ tử của nàng ta.” Vinh Lệ Nhi không muốn nhiều lời với một nha hoàn liền phân phó người áp giải Vân Nhi tới Ngưng Hương Các. Hôm nay Vinh Lệ Nhi nàng muốn xem Âu Dương phi tự bào chữa cho mình thế nào.

Ánh lửa di chuyển về hướng Ngưng Hương các, không lâu sau đã vào đến phía trong Vinh Lệ Nhi đứng giữa sân lớn tiếng nói: “Trắc Vương Phi, nô tì đến đây thỉnh an người!”

Cửa phòng chính của ngưng Hương các kety một tiếng mở ra. Long Phụng Ngọc từ trong phòng đi ra cau mày, gương mặt lạnh đi, trầm giọng nói: “Vinh phu nhân, ngươi lại muốn diễn trò gì vậy? Đêm hôm khuya khoắt, ngươi không định để cho người khác ngủ hả?”

“Vương gia, quý ở Phụng Nghi Uyển nô tỳ đã bắt được, mời Trắc Vương Phi ra ngoài nhìn một chút, xem nàng có quen nữa quý này hay không?” Vinh Lệ Nhi chỉ Vân Nhi đang ôm búp bê vải trong tay, nói với Long Phụng Ngọc.

Long Phụng ngọc nhìn kĩ mới phát hiện nha hoàn đang cúi đầu kia là thị tì Vân Nhi của Âu Dương Phi, trong lòng hắn không nhịn được âm thầm thờ dài, tranh đấu trong Ngọc vương Phủ sợ là sẽ càng ngày càng thêm nghiêm trọng. Cuộc tranh đấu này không chỉ là giữa hai nữ nhân mà thậm chí các ma nha hoàn cũng tham gia vào.

“Vương gia, Vân Nhi là vì thấy chủ tử của mình rất đáng thương mới tới Phụng Nghi Uyển giả dạng ác quỷ để hù dọa Vinh phu nhân. Vương gia, chủ tử nhà chúng ta đã quá đáng thương rồi, Ngai trăm ngàn lần đừng hiểu lầm chủ tử nhà chúng ta. Hết thấy chuyện này đều là chủ ý của nô tỳ, không có liên quan gì đến chủ tử của nô tỳ đâu”. Vân Nhi quỳ trên mặt đất khóc lớn, vừa khóc vừa thanh minh cho chủ tử của mình.

“Vân Nhi, ngươi cũng quá lớn mật!” trong lòng long Phụng ngọc rất bội phục dũng khí của Vân Nhi. Nhưng mà bội phục thì bội phục, vẫn cứ chuẩn bị trách cứ Vân Nhi. Thị phi trong Ngọc Vương phủ đã nhiều, nha đầu này hôm nay lại còn gây ra sự việc không đâu. Nàng nghĩ làm như vậy sẽ thay chủ tử của mình bớt giận nhưng không biết rằng lại là đưa phiền toái đến cho Âu Dương phi.

Chuyện ma quái 4

Âu Dương Phi vịn vào cánh cửa, từ bên trong đi ra.

“Vương gia, không cần trách cứ Vân Nhi, Vân Nhi không sai, nàng chỉ là nghe lệnh mà làm việc này thôi. Nếu Vương gia muốn trách thì hãy trách Âu Dương phi ta này” Vừa gặp không khí bên ngoài lạnh lẽo Âu Dương phi lại ho khan một hồi, tiếng ho khan kia làm tim Long Phụng Ngọc chấn động. Hắn biết chuyện này không liên quan gì tới Âu Dương phi, nàng nói như vậy là vì muốn thay Vân Nhi chịu tội mà thôi. Nửa canh giờ trước, Âu Dương phi đi vệ sinh đêm, nàng gọi Vân Nhi vài tiếng nhưng lại không thấy Vân Nhi đáp lại, hắn nghe được rõ ràng Âu Dương phi than thở một câu: “Nha đầu kia đã chạy đi đâu rồi?”

Nếu Nhu Âu Dương phi sai Vân Nhi tới Phụng Nghi uyển giả quỷ thì nàng sao lại không biết Vân Nhi đi đâu. Chủ tử mà ngay cả nha hoàn của mình đi đâu cũng không biết thì sao có thể đứng phía sau giật dây chuyện này?

“Vương gia, người nghe rõ ràng đi, tất cả đều là do Trắc vương phi giờ trò quỷ. Vương gia, ta muốn người cho ta một cái công đạo, nài nói đi, xử trí Trắc Vương phi thế nào?” Ánh mắt Vinh Lệ Nhi nhìn Long Phụng Ngọc sắc bén phi thường. Nàng ta muốn nhìn xem Vương gia làm thế nào để che chở cho Âu Dương phi.

“Ha ha ha ha.” Âu Dương phi ho khan một lúc sau đó ngửa mặt lên trời cười dài: “Vinh Lệ Nhi, ngươi có biết vì sao ta cho Vân Nhi giả quỷ hù dọa ngươi không? Bởi vì trong lòng ngươi có quý! Nếu trong lòng ngươi không có quý thì vì sao lại sợ hãi con búp bê vì long lở vết máu như vậy? Nếu ngươi không hại chết con ta, nếu ngươi không có tật giật mình thì tại sao ngươi phải sợ quý như vậy? Nhìn bộ dạng chật vật hồi sáng của ngươi chẳng phải là giấu đầu hờ đuôi sao?”

Trước khi Vinh Lệ Nhi tới đây đã sớm đoán trước Âu Dương phi sẽ nói như vậy, trong lòng nàng ta cũng đã sớm nghĩ ra một đáp án rất tốt: “Trắc vương phi, ngươi nghĩ rằng ta thật sự sợ hãi sao? Ta cho ngươi biết, đó là ta giả bộ thôi. Biết vì sao ta giả bộ sợ hãi không? Bởi vì đêm qua ta và Tiểu Phụng đã biết chuyện giả quỷ, ta muốn tới Ngưng Hương các diễn trò cho các ngươi xem là để cho các ngươi tốt nay tiếp tục dọa ta. Nếu các ngươi không làm ta sợ thì ta làm sao bắt được quý như này chứ? Không nắm được điểm yếu của ngươi thì làm sao ta có thể đòi lại công bằng đây?”

“Vinh phu nhân, chuyện này chủ tử của chúng ta thật sự không có liên quan gì, tất cả đều là do Vân Nhi tự chủ trương. Vương gia, người không nên tin lời nói của chủ tử của chúng ta, nàng bị bệnh nặng như vậy sẽ không thể sai bảo chúng ta làm gì được đâu” Vân Nhi sợ hành động của mình làm liên lụy đến Âu Dương phi vô tội đáng thương. Nàng vẫn giải thích với Long Phụng Ngọc, hi vọng Vương gia có thể tin tưởng chủ tử của mình trong sạch.

“Vân Nhi, không cần giải thích, người càng bôi càng đen. Chủ tử của người đã nhận tội, người còn ở đây giải thích cái gì? Người nói chủ tử người vô tội làm sao ta tin tưởng được? Lúc Lam ma ma hại chết tiểu vương gia chẳng phải mọi người đều cho rằng ta là hung thủ sao? Âu Dương phi, người có biết cảm giác bị người khác hiểu lầm thế nào không? Người sẽ không biết, bởi vì căn bản sẽ không bị người khác hiểu lầm!” Vinh Lệ Nhi ngửa mặt lên trời cười dài sau đó âm trầm nói: “Âu Dương phi, cho dù người có vì bảo vệ nha hoàn nên mới thừa nhận người ở phía sau làm chủ chuyện này, cho dù người thật sự không biết chuyện, cho dù người thật sự trong sạch ta cũng sẽ không tin, cũng không định tin, bởi vì ta muốn người nếm thử cảm giác bị hiểu lầm như thế nào.”

“Vinh Lệ nhi, người đừng quá coi thường ta. Ta nếu đã dám thừa nhận chuyện này thì cũng sẽ không sợ bị hiểu lầm. Có thì sao? Không có thì sao? Tin thì sao? Mà không tin thì thế nào? Ta cho dù có thật sự sai Vân Nhi giả quỷ hù dọa người thì cũng là tìm đúng chủ nợ rồi. Ta dám thừa nhận ta đứng sau Vân Nhi giờ trò, người thì sao? Người có dám thừa nhận người đứng sau Lê ma ma không?” Âu Dương phi căn bản khinh thường giải thích chân tướng chuyện này, nàng cũng không nhẫn tâm để cho Vân Nhi vì mình phải chịu cực hình. Chỉ cần nàng gánh tội danh này thì Vân Nhi sẽ không phải chịu trừng phạt. Dù sao nàng cũng sắp đến lúc ra đi mãi mãi, Vương gia có thể đưa được nàng một đoạn đường cũng là đã thành toàn cho Âu Dương nàng rồi.

“Vương gia, Lam ma ma hại chết Tiểu vương gia cũng đã đền mạng rồi. Chuyện này hôm nay người xem phải làm thế nào? Nếu Âu Dương phi đã muốn nhận tội thì ngài cũng phải cho ta một cái công đạo.” Vinh Lệ Nhi đưa ánh mắt trầm mặc hướng về phía Long Phụng Ngọc, để xem hắn thu dọn tàn cục này thế nào.

“Vương gia, ngài đừng tin lời nói của chủ tử ta, nàng chỉ là vì muốn bảo vệ ta nên mới có ý nói như vậy. Ngài hãy xem xét thật tốt, trừng phạt Vân Nhi thật nhanh, thân thể chủ tử yếu như vậy, trăm ngàn lần không thể trừng phạt ngài ấy được.” Vân Nhi giãy khỏi sự kìm chế của gia đình, quý rập xuống trước Long Phụng Ngọc.

Long Phụng Ngọc nhìn Vân Nhi đang đau khổ cầu xin, lại nhìn Vinh Lệ Nhi khí thế bức người trong lòng cảm thấy vô cùng khó xử. Nếu không trừng phạt Âu Dương phi cũng không trừng phạt Vân Nhi thì có chút không thỏa đáng, nhưng nếu thật sự phải trừng phạt nha đầu này thì hắn cũng không đành lòng.

“Vân nhi, người thân là nha hoàn của Vương phủ lại không tuân thủ quy củ của Vương phủ, đi giả thần giả quỷ hù dọa Vinh phu nhân. Người đâu, đem Vân Nhi vào đại lao, chờ xử lý.” Lời nói của Long Phụng Ngọc vừa dứt đã có mấy võ sĩ đi lên muốn đem Vân Nhi đi. Âu Dương phi bước nhanh vài bước, chắn trước mặt Vân Nhi: “Vương gia, Âu Dương phi ta mới là hung thủ thực sự. Ngài muốn trừng phạt thì hãy trừng phạt ta, đừng trừng phạt Vân Nhi vô tội.”

“Chủ tử, nô tì van xin người, người đừng tranh cãi với nô tì. Nếu thật sự người ở phía sau làm chủ ta tuyệt đối sẽ không chịu tội thay người. Bởi vì người không ở phía sau xúi giục nên nô tì tuyệt đối sẽ không vu oan giá họa cho người.” Vân Nhi phịch một tiếng đã quỳ gối trước mặt Âu Dương phi, nàng chẳng những muốn gỡ bỏ tội danh cho Âu Dương phi mà còn muốn chỉ cây đầu mà nắng cây hòe, ngụ ý Lam ma ma là thay Vinh Lệ Nhi chịu tội, ai cũng biết sự tình.

Long Phụng Ngọc vạn át đặc dĩ đành đi ra phía trước. Tuy rằng hắn biết rõ Vinh Lệ Nhi là hung thủ hại chết đứa nhỏ cũng không thể không thể hiện thái độ tin tưởng nàng ta. Nếu không hẳn thật sự không tìm ra lí do đặc xá cho Âu Dương Phi: “Phi nhi, người có ở phía sau làm chủ hay không ta còn không rõ sao? Mấy ngày nay trước sau ta đều ở chung một chỗ với người, người có tham dự chuyện này hay không ta rõ ràng nhất. Ta biết rõ không phải người ở phía sau bày trò, vinh phu nhân có thể cũng không được biết rõ. Người sống ở trên đời có thể sẽ có nhiều thời điểm bị người khác hiểu lầm. Từ chuyện này có thể thấy Vinh phu nhân cũng là bị mọi người hiểu lầm. Chuyện đã qua thì hãy để nó qua đi, tất cả mọi người gạt bỏ hiềm khích, lùi một bước biển rộng trời cao.”

Trong lòng Vinh Lệ Nhi rất muốn đạt được sự tín nhiệm của Long Phụng Ngọc, cho nên nàng ta không phản đối đề nghị của Long Phụng Ngọc. Âu Dương phi vì muốn cứu Vân nhi cũng lui xuống, không tiếp tục náo loạn nữa. Một trận phong ba mà quái cứ như vậy đã xong.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Thử dò xét cõi lòng

[edit: Na Anh] *****

Mặt trời rạng rỡ nhẹ nhàng lộ ra, trên mặt lá sen đọng lại những hạt sương sớm long lanh. Những tia sáng của mặt trời xuyên qua những giọt sương ấy khúc xạ lại lấp lánh ánh sáng. Một dáng người yếu điệu đi tới cạnh ao hoa sen, gương mặt nữ tử này xấu xí, người này đúng là Lê Thái Nhi đang nhất thời cao hứng đi tản bộ, trong tay nàng cầm một quyển sách thuốc. Nàng vừa đi vừa ngắm nhìn cảnh đẹp của ao sen đến xuất thần.

Những đóa hoa sen đứng đón gió như những nữ tử xinh đẹp, khi e lệ thì giống như thiếu nữ, khi tức giận lại giống thiếu phụ. Lê thái nhi không nhận được xúc động: một mảnh nước bùn vẫn đục lại có thể sinh ra một loài hoa cao quý thuần khiết, xinh đẹp dị thường như vậy.

Phía sau Lê Thái Nhi một nam tử ngọc thụ lâm phong đi tới, trong mắt nam tử kia không giấu được sự ái mộ. Nam tử này không phải ai khác mà chính là người phụng mệnh bảo vệ Ngọc Vương phi Vu Thừa Phong. Vu Thừa phong yên lặng đi theo phía sau Lê Thái Nhi, duy trì khoảng cách hai, ba bước chân với nàng. Khoảng cách không xa cũng không gần này chính là khoảng cách thích hợp với thân phận và quan hệ của bọn họ. Khoảng cách ba bước đủ để có thể tránh sự mờ ám giữa nam và nữ, ba bước khoảng cách này cũng lại đủ để Vu Thừa Phong có thể đảm bảo an toàn cho nàng. Cho dù có kẻ đột nhiên tập kích thì hắn cũng có thể đi trước một bước tới bên cạnh nàng.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Yên Nhi cảm áo choàng, thờ hồn hên chạy tới, khi nàng đi qua Vu Thừa phong thì khẽ cười một tiếng. Trong miệng vừa khẽ gọi một tiếng Vu thị vệ thì trên mặt nàng đã xuất hiện một rặng mây hồng. Vu Thừa Phong giả vờ như không có thấy đáng vẻ của Yên Nhi, ôm quyền đáp lễ sau đó rời tầm mắt đến trước ao sen.

“Tiểu thư, mới sáng sớm gió có chút lạnh, người vẫn là nên khoác thêm chiếc áo choàng đi, để tránh bị phong hàn, thống khổ không chịu nổi.” Yên Nhi tới đưa y phục cho Lê Thái Nhi một là sợ Lê Thái Nhi gặp phong hàn, hai là tự tạo cho mình một cơ hội tiếp xúc với Vu Thừa Phong. Cho dù không nói gì mà chỉ cần ở chung một chỗ, nàng cũng đã cảm thấy vô cùng ấm áp, hạnh phúc.

Lập thu qua gần nửa tháng, đã đến mùa Bạch lộ (1), bầu không khí lúc sáng sớm đúng là có hơi lạnh. Lê Thái Nhi khoác thêm chiếc áo choàng, trong lòng thấy ấm áp. Nàng thấy mặt Yên Nhi đỏ ửng, trong lòng thấy khó xử. Nàng là chủ tử của Yên Nhi, nên suy nghĩ đến chuyện chung thân đại sự cả đời của Yên Nhi. Nếu như Yên Nhi thích Vu Thừa Phong, nàng là chủ tử sẽ tác thành cho Yên Nhi. Nàng muốn thay Yên Nhi tìm hiểu ý tứ của Vu Thừa Phong lại sợ hắn nói ra lời làm nàng không thể đáp lại.

Bạch lộ (tiếng Hán: 白露) là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Theo quy ước, tiết bạch lộ là khoảng thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 7 hay 8 tháng 9 khi kết thúc tiết xử thử và kết thúc vào khoảng ngày 23 hay 24 tháng 9 trong lịch Gregory theo các múi giờ Đông Á khi tiết thu phân bắt đầu.

“Tiểu thư, nô tỳ nghe nói Phụng Nghi Uyển có chuyện ma quái, Vinh phu nhân nhìn thấy gương mặt quý nhỏ dính đầy máu, hơn nữa hài tử kia còn luôn miệng lặp đi lặp lại một câu: “Trời tạo nghiệp chướng vẫn còn đó, người tự gây nghiệt không thể sống.” Yên Nhi muốn phá tan bầu không khí trầm mặc này, làm cho nó trở nên hài hòa ấm áp một chút bèn đem chuyện ma quái bên Phụng Nghi Uyển ra bàn luận.

Chuyện ma quái? Trong lòng Lê Thái Nhi nghi hoặc, trên thế giới này làm gì có ma quỷ. Chuyện này chỉ là lời nói vô căn cứ, hài tử có gương mặt đầy máu kia càng không có thật. Vậy chuyện ma quái của Phụng Nghi uyển từ đâu mà có? Chẳng lẽ đây là âm mưu quỷ kế gì? Nếu không thì là Vinh Lệ Nhi đi đêm nên mới chột dạ?

“Tiểu thư, quý gia đã bị Vinh phu nhân bắt được, người đoán xem quý đó là ai? Chính là Vân Nhi cô nương của Ngưng Hương các giả dạng đấy. Đêm qua Vinh phu nhân áp giải Vân Nhi tới làm náo loạn Ngưng Hương các, Vương gia không còn cách nào khác bèn đem Vân Nhi giam vào địa lao.” Yên Nhi nhìn tiểu thư một chút rồi lại nhìn sang Vu Thừa Phong, hi vọng hai bọn họ nói ý kiến của mình.

Thật ra thì Vu Thừa Phong đã sớm biết chuyện này. Đêm qua ánh lửa sáng bùng, âm thanh tranh cãi ầm ĩ, ồn ào làm sao có thể giấu diếm đôi mắt cùng đôi tai của hắn. Vu Thừa Phong chẳng qua là không muốn để ý tới tranh đấu trong nội cung, lại càng không muốn khuấy động vào bên trong ấy, hắn chỉ lặng lẽ nhìn trộm một lát rồi liền trở về.

“Yên Nhi, người nhớ kĩ, chuyện này mặc kệ có phải là thật hay không về sau không được nhắc đến nữa. Ngưng Hương các và Phụng Nghi uyển tranh đấu chúng ta tốt nhất không nên quan tâm.” Lê Thái Nhi dặn dò Yên Nhi vài câu rồi lại tiếp tục tản bộ.

Quả nhiên không ngoài suy đoán của nàng. Chuyện ma quái này quả nhiên là một trận âm mưu và tranh đấu. Người của Ngưng Hương các muốn mượn cái chết của tiểu vương gia để hù dọa Vinh Lệ Nhi, nàng ta có tật giật mình, tinh thần sẽ bị tổn hại nặng nề. Nếu Vinh Lệ Nhi bị dọa đến điên hoặc bị dọa ngốc thì nhân dịp này sẽ đổ tội là do trong tâm tư nàng ta có quỷ. Đáng tiếc Vinh Lệ Nhi lại không phải là dạng người nông cạn, tầm thường. Nàng ta thể mà lại có thể phát hiện ra quỷ này là do người giả trang, hơn nữa lại còn có gan bắt quỷ rồi tìm Long Phụng Ngọc đòi công bằng.

Ngưng Hương các đã cao minh, Phụng Nghi uyển lại còn cao minh hơn. Các nàng đều đã sử dụng hết vốn liếng của mình để tính kế đối phương, thậm chí còn muốn đưa đối phương vào chỗ chết. Nếu như Lê Thái Nhi nàng không muốn tranh giành tình nhân thì vẫn nên tránh xa các nàng là tốt nhất, chỉ cần có cuộc sống yên bình thì Lê Thái Nhi nàng không cầu mong gì hơn.

“Vâng, tiểu thư, nô tỳ đã rõ.” Yên Nhi đồng ý một tiếng, không dám nói thêm gì nữa.

“Yên Nhi, ta có chút đói bụng, người hãy tới phòng bếp mang tới đây một chút đồ ăn đi. Ta cùng Vu thị vệ tới biệt viện trước.” Lê Thái Nhi vừa phân phó Yên Nhi vừa đi đến hướng biệt viện.

“Vâng, nô tỳ đi chuẩn bị.” Yên Nhi đáp ứng một tiếng, hướng về phía phòng bếp mà đi tới. Lê Thái Nhi thấy Yên Nhi đã đi xa, bước chân liền chậm lại.

“Vu thị vệ, người thấy Yên Nhi thế nào?” Lê Thái Nhi có ý để Yên Nhi đi chỗ khác chính là muốn thăm dò cõi lòng của Vu Thừa Phong một chút. Mặc kệ hắn có đồng ý hay không, nàng là chủ tử của Yên Nhi, nên vì nàng ấy tận tâm một chút.

“Yên Nhi là một cô nương tốt, tâm địa thiện lương, nhanh nhẹn nhanh miệng. Nàng ấy là người vô cùng chăm chỉ, cũng lại xinh đẹp đáng yêu.” Vu Thừa Phong không biết vì sao Lê Thái Nhi lại hỏi như vậy, thành khẩn đáp.

“Vu thị vệ, xem ra là Yên Nhi thích người, không biết người có ý kiến gì không? Nếu người cũng có ý này, ta sẽ đem nàng gả cho người.”

“Vương phi, Vu Thừa Phong ta vô cùng cảm tạ Yên Nhi cô nương đã ưu ái, cũng cảm tạ ý tốt của Vương phi.” Vu Thừa Phong ôm quyền hành lễ, cô

đơn nói: “ Đáng tiếc, Vu Thừa Phong ta chỉ có thể phụ tấm lòng của Yến Nhi cô nương, bởi vì ta đã có người trong lòng.”

Nàng có thể nhìn ra được Yến Nhi thích Vu Thừa Phong hán, vậy tại sao lại không nhìn ra hán thích nàng? Biết rõ là hán thích nàng thì sao lại có thể mai mối giúp hán?

Vu Thừa Phong biết hán và Lê Thái Nhi tuyệt đối không thể trở thành một đôi thân tiên duyên lữ nhưng hán lại không có cách để buông nàng. Cái gì là từng gặp bienr xanh không muốn làm sông nhỏ, cái gì là không vòn qua núi không phải mây? Hiện tại Vu Thừa phong hán đã hiểu rõ rồi.

Lê Thái nhi thấy ánh mắt ai oán của Vu Thừa Phong trong lòng không nhịn được run lên. Nàng âm thầm hối hận, mình không nên làm điều thừa thãi. Lê Thái Nhi không dám nói gì nữa, nàng chỉ sợ chọc thủng lớp cửa sổ giấy mỏng manh kia.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Chúc thọ Mộ Dung Quốc

Trong một ngày mưa tầm tã đội ngũ chúc thọ khổng lồ xuất phát. Ngồi trong một chiếc xe ngựa xa hoa là Thái tử phi Mộ Dung Doanh của Long Vũ Vương triều. Nàng vén màn xe nhìn ra phía bên ngoài, một bóng dáng màu trắng đi tới, đó là một nam tử phong lưu phóng khoáng. Nam nhân này chính là phu quân của Mộ Dung Doanh, Long Phụng Thần.

Mộ Dung Doanh Nhìn thấy Long Phụng Thần trong lòng nổi lên một trận cười hả hê.Người nam nhân này không phải là không muốn đi Mộ Dung vương quốc sao? Hán không phải là không muốn chuẩn bị tới chúc thọ Vương huynh của nàng sao? Hừ, cánh tay thủy chung đặt trên đùi. Hán có thể không để ý tới Mộ Dung Doanh nàng, cũng không thể không nghe thánh chỉ của phụ hoàng nàng, có gan cùng nàng giận dỗi tại sao hán không có gan kháng chỉ luôn đi?

Mộ Dung Doanh nhớ tới lúc nàng tới thư phòng của hoàng thượng uy hiếp, trong lòng lại càng đắc ý vạn phần.

“Hoàng thượng, Thái tử vì một nữ nhân khác lại đi giận dỗi với ta. Hán thân là phò mã của ta lại không định tới chúc thọ Vương huynh của ta, nếu như vậy ta nghĩ có muốn giấu cũng không giấu được. Nếu Thái tử thấy Mộ Dung Doanh ta đây chướng mắt, ta sẽ bẩm báo với Vương huynh của ta, sau đó sẽ ở lại Mộ Dung quốc, đỡ phải ở lại Long Vũ Vương triều chịu cảnh cô đơn vắng vẻ, bị Thái tử vứt bỏ.”

“Doanh Nhi, Thái tử chỉ là nhất thời hồ đồ. Người ấy, trăm ngàn lần không được cùng hán chấp nhặt, hán không muốn đi chúc thọ có thể do hán quyết sao? Doanh nhi, người yên tâm, Thái tử dám không đi chúc thọ thì ta sẽ hạ lệnh bắt hán phải đi. Kháng chỉ không tuân, hán nào có lá gan lớn như vậy.

Mộ Dung Doanh nhớ tới bộ dáng của hoàng thượng đã cảm thấy vô cùng buồn cười. Không thể nể mặt người của Long Vũ Vương triều, nếu không bọn họ sẽ tưởng mình thật sự ghê gớm. nàng chỉ muốn nhẹ nhàng làm hoàng thượng giật mình để đạt được mục đích thôi.

Bên cạnh người của Long Phụng Thần là một ông lão cưỡi con ngựa màu đỏ thẫm. Không cần hỏi Mộ Dung Doanh cũng biết đó là thừa tướng Vinh Bán. Nữ nhi của Vinh Bán là thiếp của Ngọc Vương Phủ. Nếu đuôi Ngọc Vương phi Lê Thái Nhi đi thì nữ nhi của hán sẽ có hi vọng trở thành Ngọc Vương phi. Xem ra Vinh Bán này có giá trị lợi dụng. Chỉ cần Vinh Bán về cùng phe với nàng thì cái gai Lê Thái Nhi trong mắt nàng nhất định có thể nhổ bỏ.

Đội ngũ chúc thọ đi xuyên qua cánh đồng, thôn trang, đi qua sông qua núi. Nửa ngày sau thì đoàn người dừng lại ở một sườn núi. Bọn hạ nhân nổi lửa, nấu cơm cho ngựa ăn.

Long Phụng Thần không thêm đề ý tới Mộ Dung Doanh điều ngoa dẫn theo một thái giám đi vào khu rừng nhỏ cạnh đấy. Mộ Dung Doanh nhìn bóng lưng của Long Phụng Thần đi ngày càng xa lửa giận trong lòng tăng vọt.Dọc đường đi nam nhân này không nói với nàng một câu, lúc nghỉ ngơi thì hán luôn bỏ lại nàng, một mình đi loạn. Lúc ăn cơm hán cũng một mình trốn đi nơi khác để ăn. Hán thà rằng ăn cơm cùng thái giám cũng không ngồi chung một chỗ ăn cơm với nàng. Quá đáng! Thật sự rất quá đáng!

Mộ Dung Doanh nhìn xuống lửa giận trong lòng, dòi tằm mắt. “Long Phụng Thần, để cho người đắc ý vài ngày, đợi sau khi tới Mộ Dung quốc để xem bản công chúa trừng phạt người thế nào?”

Trong lúc Mộ Dung Doanh đang tức giận cực điểm thì Vinh Bán dẫn theo một hạ nhân đến vấn an nàng. Hán quỳ rạp xuống dưới chân Mộ Dung Doanh, cung kính bái lạy.

“Vinh Thừa tướng, ngài hãy đứng lên đi.” Mộ Dung Doanh một bên cho Vinh Bán bình thân, một bên sai người đi lấy ghế cho Vinh Bán ngồi; “Thừa tướng, ngồi xuống rồi hãy nói chuyện.”

“Đa tạ Thái tử phi.” Vinh Bán khom người hành lễ rồi ngồi xuống.

“Ta và Thừa tướng có chuyện quan trọng cần bàn, các người hãy lui ra ngoài đi.” Sau khi nghe Mộ Dung Doanh phân phó đám ma ma thái giám đều lui xuống.

Vinh Bân nhìn về bi hiềm của mộ Dung Doanh trong lòng âm thầm suy đoán, rốt cục nàng ta có chuyện gì?” Thái tử phi, người có gì cần sai bảo? Chỉ cần lão thần có thể làm được nhất định sẽ dốc hết sức.”

“Thừa tướng, bôn cung lưu lại ngài không có ý gì khác. Trong tay bôn cung có một bức tranh thiếu nữ muốn cho ngài xem qua một chút.” Mộ Dung Doanh vừa nói vừa đi đến bên một chiếc rương lấy bức tranh nàng ta đã giấu đi.

Trong lòng Vinh Bân càng thêm nghi hoặc. Thái tử phi này giấu cái gì trong hồ lô? Vì sao muốn cho hắn xem tranh? Trong bức tranh kia rốt cuộc vẽ ai?

“Thừa tướng, ngài thật may mắn mới được thấy bức tranh thiếu nữ xinh đẹp như vậy, người bình thường muốn thấy cũng không dễ dàng gì.” Mộ Dung Doanh một tay cầm cuộn giấy đưa cho Vinh Bân: “Thừa tướng, ngài đoán xem nữ tử xinh đẹp này là ai?”

Vinh Bân mở bức họa đã được cuộn tròn ra, một tiên nữ phiêu dật đập vào trong mắt hắn. Nữ tử trong bức tranh kia da thịt nõn nà, đôi mắt đẹp như chứa tru sâu, làn váy bay bay uyển chuyển.

“Thái tử phi, thứ cho vi thần trí nhớ kém không nhìn ra tiên tử trong bức họa là ai.” Vinh Bân nhìn thấy nữ tử xinh đẹp đến như vậy đôi mắt cũng sáng ngời, hắn không biết nữ tử này có quan hệ thế nào với Thái tử phi nên cũng không dám nhìn chăm chú quá mức.

“Thừa tướng, lệnh thiên kim nổi tiếng là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, ngài cảm thấy nữ nhân này so với lệnh thiên kim, ai đẹp hơn?” Mộ Dung Doanh cố ý mang đề tài đặt trên người Vinh Lệ Nhi, làm cho Vinh Bân cảm thấy có sự đe dọa.

“Tiểu nữ mặc dù sinh ra không xấu xí, được mọi người ca ngợi là mỹ nhân đệ nhất kinh thành nhưng so với tiên tử thanh nhã thoát tục trong bức họa kia thì còn thua kém rất nhiều.”

“Vinh Thừa tướng, nếu như con gái ngài cùng với nữ tử trong tranh chung một chồng thì ngài cảm thấy nàng có thể được sủng ái sao?” Mộ Dung Doanh nhìn đáng vẻ u mê của Vinh Bân liền đưa ra đáp án: “Nữ tử trong bức họa kia chính là Ngọc Vương Phi Lê Thái Nhi.”

Lê Thái Nhi? Vinh Bân nghe thấy lời nói của Mộ Dung Doanh thì vô cùng chấn động, hắn làm thế nào cũng không thể mang nữ tử trong tranh và một nữ tử xấu xí liên hệ với nhau. Lê Thái Nhi kia không phải là xấu xí đến mức thần kì sao? Bức tranh này sao có thể là Lê Thái Nhi được?

“Ồ Khôn Ninh cung ta đã nhìn thấy dung mạo thật sự của Lê Thái Nhi, Thái tử cũng đã gặp qua Lê Thái Nhi, tranh này chính là do Thái tử vẽ.”

“Thái tử phi, người nói cho vi thần biết chuyện này là muốn vi thần làm gì?” Vinh Bân không biết trong hồ lô của Mộ Dung Doanh chứa gì, cố ý hỏi.

“Ta chán ghét nữ nhân này, ta không muốn nàng ta xuất hiện trước mặt thái tử. Ta nghĩ lệnh thiên kim cũng không muốn nàng ta xuất hiện ở bên người Ngọc Vương gia đi.” Mộ Dung Doanh cuộn bức họa lại thả vào trong rương: “Ta nghĩ nên đem bức họa này tặng cho Vương huynh của ta để chúc thọ. Vương huynh thấy bức họa này nhất định sẽ hỏi danh tính của nữ tử trong tranh. Thừa tướng, nếu ngài muốn cho nữ nhi của mình giữ được sự sủng ái thì ngài nên tự mình làm đi.”

“Thái tử phi, vi thần đã rõ rồi.” Vinh Bân khom người hành lễ rồi lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Ngày giỗ

[Edit: liemnguyen199]

Trên bầu trời, trăng non hình lưỡi liềm.

Trong sân, Lê Thái Nhi đang ngồi ngắm trăng, trong lòng của nàng, có chút phiền muộn và chán nản. Ngày mai chính là 19 năm ngày giỗ của phụ thân nàng, nhớ đến phụ mẫu đã mất, lòng nàng không nhìn được mà đau lòng.

Lê Thái Nhi nàng chính là đứa con duy nhất của phụ thân, nàng rất muốn đi tế bái trước mộ phần của phụ thân, nhưng lại sợ tên Vương gia ác ma kia phản đối! Nàng rất muốn đi đến Ngưng Hương Các xin Long Phụng Ngọc đi tế bái phụ thân một chút, nhưng lại sợ chịu nhục mà về như lần trước!

“Yến nhi, mang cổ cầm của ta ra đây.” Lê Thái Nhi không có cách nào giải tỏa phiền muộn, chỉ có thể kể với cổ cầm. Có lẽ, chỉ có thể thông qua cổ cầm mới có thể biểu đạt được nỗi khổ tâm của nàng, mới có thể biểu đạt được nỗi thương nhớ của nàng với phụ mẫu thân sinh.

“Dạ, tiểu thư.” Yến nhi chạy nhanh về phòng, mang cổ cầm ra. Lê Thái Nhi nhìn về phía cổ cầm, hít sâu một hơi. Tay ngọc nâng lên, mười ngón tung bay, một luồng âm thanh như tiếng khóc liên vang lên.

Tiếng đàn vang lên, nước mắt của Lê Thái Nhi cũng rơi xuống.

Nàng nhớ tới phụ mẫu đã mất, nhớ tới thân thể bị thương của mình, nhớ tới Long Phụng Ngọc bá đạo, nhớ tới hôn nhân không như ý muốn này, trong lòng tràn đầy buồn bã và thương cảm.

Người xưa thường nói: ‘Hồng nhan bạc mệnh’. Có lẽ nàng cũng là một “hồng nhan bạc mệnh”. Từ nhỏ, nàng đã mất đi song thân, được Lê ma ma nuôi dưỡng trưởng thành. Mặc dù Lê ma ma rất thương nàng, nàng không phải lo cơm áo, nhưng phụ mẫu đều đã mất, trong lòng nàng thủy chung vẫn luôn tiếc nuối. Vốn trong lòng nàng còn có một tia ảo tưởng, ảo tưởng về một cuộc hôn nhân mà phu quân của nàng có thể luôn che chở đối với nàng, hai người có thể sống ân ái cả đời, lưu lại một giai thoại đến tận về sau, nhưng nàng thật không ngờ phu quân của nàng lại giống một ác ma đến vậy, phía trước thì hân hạnh tuyệt hôn lệ, phía sau hân hạnh lấy tiều thiếp. Hân hạnh những đối xử với nàng lạnh nhạt mà còn liên tục nhục nhã nàng. Nhớ đến những chuyện hân hạnh đã làm, lòng của nàng như rơi vào hầm băng. Hi vọng được cùng nhau sát cánh liên biến mất, thay vào đó là tuyệt vọng cùng thương cảm.

Tâm tình thế lương này của Lê Thái Nhi, thông qua tiếng đàn, lại càng thêm thương cảm xót xa khiến người ta rơi lệ, nước mắt tràn ngập hai đôi mắt của nàng. Nàng tựa hồ nghe thấy tiếng thở dài, nhưng có vẻ không chân thật. Tiếng thở dài này, chính là đến từ miệng của Vu Thừa Phong đang ở trên cây.

Vu Thừa Phong nghe được tiếng đàn ấy, trong lòng vô cùng chua xót.

Nghe tiếng đàn liền hiểu tâm trạng của người đánh. Nữ nhân này, nàng bị sao vậy? Lẽ nào nàng đang gặp phải chuyện thương tâm? Bằng không làm sao nàng lại đánh lên tiếng đàn thế lương như thế này?

Vu Thừa Phong nhón người, từ trên cây nhảy xuống. Hân hạnh nhàng bay xuống bên cạnh Yến nhi, hỏi nàng ta xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Vu thị vệ, tiểu thư nhà tôi đau lòng là bởi vì, ngày mai chính là ngày giỗ của lão gia nhà chúng tôi. Tiểu thư muốn đi tế bái lão gia nhưng lại sợ Vương gia không đồng ý. Bởi vì không được đi tế bái nên tâm tính tự nhiên sẽ trở nên cô đơn, buồn tủi.” Yến nhi thấy Lê Thái Nhi đau lòng, không kìm được mà rơi nước mắt.

“Việc cho phép tiểu thư đi tế bái lão gia cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Vương phi chưa xin thì làm sao biết được Vương gia sẽ không đồng ý chứ?” Vu Thừa Phong biết được nguyên nhân tại sao Lê Thái Nhi đau lòng, trong lòng vừa thương nàng vừa đồng tình với nàng.

“Vương phi nhà chúng ta tính tính rụt rè, người sợ bị Vương gia nhục nhã, nên không chịu đi Ngưng Hương Các cầu xin Vương gia.” Yến nhi kéo áo Vu Thừa Phong, năn nỉ hân hạnh: “Vu thị vệ, huynh là tâm phúc của Vương gia. Huynh đi cầu xin Vương gia cho tiểu thư nhà tôi được đi tế bái lão gia đi.”

Vu Thừa Phong gật đầu, đồng ý thỉnh cầu của Yến nhi. Cho dù Yến nhi không cầu hân hạnh thì hân hạnh cũng sẽ không ngồi yên. Vu Thừa Phong nhón người bay lên nóc nhà, lên xuống mấy cái đã đến sân của Ngưng Hương Các.

“Vương gia, Vu Thừa Phong cầu kiến.” Vu Thừa Phong ôm quyền hành lễ, hô to vào trong phòng ở Ngưng Hương Các. Cửa phòng Ngưng Hương Các cọt kẹt một cái liền mở ra, một tiểu nha đầu, từ bên trong đi ra, tiểu nha đầu kia vừa nhìn thấy trước mặt là tâm phúc của Vương gia, vội vàng hành lễ nói với Vu Thừa Phong: “Vu thị vệ, Vương gia vừa mới đi ra ngoài rồi. Ngài đến những chỗ khác tìm xem Vương gia rốt cuộc đang ở đâu?”

“Đa tạ cô nương!” Vu Thừa Phong ôm quyền thi lễ, cáo biệt nha đầu kia rồi đi ra khỏi Ngưng Hương Các. Hân hạnh chạy thẳng đến Phụng Nghi Uyển tìm Vương gia, đi vào trong sân thì gặp Vinh Lệ Nhi đang hân hạnh.

“Vu Thừa Phong thỉnh an Vinh phu nhân!” Vu Thừa Phong mặc dù không tình nguyện nhưng theo lễ nghi, vẫn phải hành lễ thỉnh an.

“Vu thị vệ, bình thân! Haha, trận gió nào đưa người đến Phụng Nghi Uyển của ta thế!” Trong lòng Vinh Lệ Nhi còn tưởng rằng Long Phụng Ngọc sẽ đứng trước Vu Thừa Phong. Hân hạnh tới đây, Vương gia nhất định cũng sẽ không ở xa nơi này.

“Vinh phu nhân, xin cho hỏi Vương gia có đang ở Phụng Nghi Uyển hay không?” Lời nói của Vu Thừa Phong làm sáng tỏ suy nghĩ và dự đoán của Vinh Lệ Nhi. Nàng ta thật sự không ngờ, Vu thị vệ đến là để tìm Vương gia!

“Vu thị vệ, người tìm Vương gia cũng phải tìm đúng chỗ chứ! Phụng Nghi Uyển của ta giống như một cái lãnh cung, Vương gia hân hạnh, làm sao có thể đến chỗ này được? Người nên đi tìm chỗ khác thì hơn.” Trong giọng của Vinh Lệ Nhi mang theo mùi dấm chua. Về mặt cô đơn kia làm cho người khác không thể không thương hại nàng ta.

Những nữ nhân cùng chung một phu quân, có vận mệnh rất bị thương. Bất kể nàng ta có muôn vàn sự sủng ái, nhưng đến khi bị lạnh nhạt thì nhất định cũng sẽ rất đáng thương. Nữ nhân được sủng ái bị người khác công kích và hân hạnh, không những vậy, để giữ gìn sự sủng ái, còn phải đi đối phó với kẻ khác. Những nữ nhân bị lạnh nhạt, cả đời họ đều phải sống trong bóng ma, vừa nghĩ cách để hân hạnh nữ nhân được sủng ái, lại vừa phải chịu cô đơn, tịch mịch hành hạ.

Sau khi thi lễ, Vu Thừa Phong liền đi ra khỏi Phụng Nghi Uyển. Hân hạnh tìm khắp tất cả các nơi cũng đều không tìm được Vương gia, hân hạnh hỏi thị vệ gác cổng, bọn họ lại bảo không nhìn thấy Vương gia xuất phủ.

Vương gia không xuất phủ, lại không ở chỗ nào trong phủ, vậy người rốt cuộc đang ở đâu? Chẳng nhẽ người mặc ý phục dạ hành trèo tường xuất phủ rồi?

Hân hạnh không tìm được Vương gia thì làm thế nào nói với Yến nhi cô nương đây? Vu Thừa Phong ủ rũ cúi đầu, trở về trước cửa của Long Phụng Hiền, cư nhiên phát hiện một chuyện khiến hân hạnh vô cùng ngạc nhiên, có một người nam nhân mặc trang phục Vương gia đang chần chừ đứng ở ngoài cửa biệt viện. Người nam nhân vừa chần chừ lại vừa thở dài này, chính là Vương gia Long Phụng Ngọc.

Trong lòng của Vu Thừa Phong vô cùng nghi hoặc, Vương gia đã đến biệt viện rồi, tại sao lại không vào? Lẽ nào người đang kiêng kỵ chuyện gì?

Long Phụng Ngọc đứng ở ngoài cửa biệt viện, tâm tình vô cùng chán chừ.

Tiếng đàn như tiếng khóc thương đó thật sự làm cho tim hắn rung động. Tại sao tiếng đàn của nàng lại thể mĩ thương cảm như vậy? Lẽ nào nàng đang gặp chuyện bi thương gì ư? Hay là nàng oán hận hắn lạnh nhạt nàng? Lẽ nào trong tiềm thức của nàng cũng rất mong nhớ hắn? (Cha này tự sướng thấy mô:~)

Nhiều ngày qua, hắn luôn chán chừ đứng ở ngoài biệt viện. Ngày ngày trôi qua, hắn không kiềm được nỗi nhớ đến nàng. Nhiều ngày như vậy, hắn luôn đến trong hi vọng được nghe thấy tiếng đàn. Nhiều ngày như vậy, hắn luôn đợi tiếng đàn dứt hẳn, mới mang cũi lồng đầy phiền muộn trở về Ngưng Hương Các. Lúc đến, lòng tràn đầy hy vọng, lúc về, lòng lại tràn đầy lưu luyến.

Hắn muốn được gặp nàng một lần nhưng lại không dám tùy tiện đi vào. Hắn không phải sợ nàng bài xích hắn, cũng không phải sợ ánh mắt oán hận của nàng, hắn chỉ sợ căn bệnh quái ác kia, sẽ thừa cơ mà xâm nhập vào thân thể yếu ớt của nàng!

Vì không để cho căn bệnh có cơ hội lây sang nàng, hắn chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn nàng. Hắn thậm chí cảm thấy cách một bức tường như này là rất tốt, hắn vừa có thể cảm nhận được sự tồn tại của nàng lại vừa có thể nghe thấy tiếng đàn của nàng, khi xa nàng, hắn lại không kiềm được nỗi nhớ thương tư!

“Vương gia, sao người lại đứng ở đây? Tại sao nười lại không đi vào?” Tiếng bước chân của Vu Thừa Phong kinh động đến Long Phụng Ngọc đang chìm sâu vào suy nghĩ. Hắn nhìn thấy Vu Thừa Phong liền cảm thấy có chút lúng túng.

“Hôm nay có chút buồn bực một mối, nên đi dạo xung quanh để giải sầu.” Long Phụng Ngọc vừa che giấu cảm xúc của mình vừa hỏi: “Hôm nay Vương phi có sao không? Tiếng đàn hôm nay so với thường ngày, thể lượng hơn rất nhiều!”

Vu Thừa Phong nhìn Long Phụng Ngọc, trong lòng vô cùng ngạc nhiên. Vương gia này từ nhỏ đã thẳng thắn hào sảng, tính khí có chấp bướng bỉnh, không ngờ, ngày ngày người lại nghe tiếng đàn của Lê Thái Nhi. Hơn nữa, lại có thể từ tiếng đàn mà đoán biết được tâm trạng của người đánh.

Lẽ nào, Vương gia cũng yêu Vương phi đậm bạc thoát tục, thâm tàng bất lộ(1) này? Nếu là như vậy, cuộc sống sau này của Lê Thái Nhi sẽ dễ chịu hơn rồi! Trong lòng của Vu Thừa Phong có cảm thấy một chút chua xót nhưng nhiều hơn là vui mừng cho Lê Thái Nhi.

((1) Thâm tàng bất lộ: cao thâm không lộ ra)

Đối với Vu Thừa Phong mà nói, yêu không phải đoạt lấy!

“Vương gia, thuộc hạ nghe Yến nhi cô nương nói, ngày mai chính là ngày giỗ của Lê Tướng quân, trong lòng Vương phi nhất định là rất đau buồn. Yến nhi cô nương nói, trong lòng Vương phi rất muốn đi tế bái Lê Tướng quân nhưng lại sợ người không đồng ý, cho nên mới càng thêm buồn bực đau khổ.” Cho dù chỉ có một chút cơ hội để Lê Thái Nhi được đi tế bái thì hắn cũng sẽ không buông tha.

Ngày giỗ của Lê tướng quân?

Thảo nào tiếng đàn của nàng lại thể mĩ thương cảm như vậy, thì ra là đến ngày giỗ của phụ thân nàng. Từ nhỏ nàng đã mất đi phụ mẫu, đến ngày giỗ của phụ thân nàng, tự nhiên sẽ nghĩ đến những chuyện không vui. Làm thế nào để khiến nàng vui lên đây? Là thế nào để nàng đỡ đau buồn vì nhớ thương phụ mẫu đây?

“Vương phi đi tế bái Lê tướng quân, đó là chuyện vô cùng hợp lý hợp tình! Bỏn vương cũng không phải là người có tâm địa sắt đá, làm sao lại không đồng ý chứ?” Long Phụng Ngọc suy tư một lát rồi phân phó Vu Thừa Phong: “Người đi mua đồ để tế bái, để ngày mai Vương phi đi tế bái dùng, nhớ, đặt mua đồ toàn bộ đều phải trang trọng. Lê Tướng quân là hi sinh vì nước, là trung thần của Vương triều Long Vũ, nghi thức tế bái, dĩ nhiên cũng không thể làm qua loa!”

“Dạ, Vương gia, thuộc hạ đi làm ngay!” Trong lòng của Vu Thừa Phong khoog nhận được mà vui mừng. Vu Thừa Phong đang muốn lui xuống thì Long Phụng Ngọc ngăn hắn lại: “Vu thị vệ, truyền lệnh của bỏn vương, từ nay về sau, chuyện vcuar Ngọc Vương phủ đều do Vương phi định đoạt!”

Lê Thái Nhi là Vương phi của Long Phụng Ngọc hắn, laf nữ chủ tử danh chính ngôn thuận của Ngọc Vương phủ. Nàng quản chuyện của Ngọc Vương phủ, cũng là chuyện hợp tình hợp lý, chỉ là trước đó, hắn không cho nàng sử dụng cái quyền lợi này mà thôi.

“Dạ, Vương gia!” Vu Thừa Phong cáo biệt Vương gia, đi ra chuẩn bị đồ tế bái. Hắn vừa đi mà lòng vừa kinh ngạc. Hôm nay Vương gia bị làm sao thế nhỉ? (Chắc ông chưa uống thuốc đó huynh~)? Sao hành động của người lại khác thường như thế nhỉ? Vốn là nên ban quyền lợi cho Vương phi, lại chậm chạp không quyết định, thế nhưng hôm nay sao tự nhiên người lại nghĩ đến chuyện để Vương phi quản hết mọi việc của Ngọc Vương phủ?

Tiếng đàn, ngưng lại!

Trong mắt của Long Phụng Ngọc thoáng qua một tia thất vọng. Hắn ngưng một hồi, xoay người trở về Ngưng Hương Các. Bước chân kia, có chút nặng nề, tấm lưng kia, có chút cô đơn.

Sáng sớm ngày hôm sau, mắt của Lê Thái Nhi hơi bị sưng. Không cần phải nói, đây là hậu quả do ngày hôm qua nghỉ ngơi không tốt, có lẽ nguyên nhân là do đêm qua đã khóc quá nhiều.

“Yến nhi, chuẩn bị bàn thờ.” Lê Thái Nhi hít sâu một hơi, phân phó Yến nhi. Nếu không thể tự mình đến tế bái phụ thân, nàng chỉ có thể ở trong biệt viện này, hướng về phía ông trời mà tế bái phụ mẫu. Nàng tin tưởng phụ thân và mẫu thân nhất định có thể hiểu tâm hiếu và nỗi nhớ thương của nàng!

“Tiểu thư, bàn thờ đây.” Yến nhi bê một chiếc bàn con, đặt ở một góc trong sân, bê ra một lư hương, đặt ở chính giữa, đốt mấy nén nhang, cắm vào trong lư hương, lấy một quả táo, rửa sạch sau đó đặt lên bàn, tiếp theo rải vài đồng tiền ở trên bàn con: “Tiểu thư, đã chuẩn bị xong rồi!”

“Ừ.” Lê Thái Nhi ‘ừ’ một tiếng, đi lên phía trước, chuẩn bị tế bái. Ngay lúc này, Vu Thừa Phong đi tới: “Ngọc Vương phi, có thể lên đường được chưa?”

“Lên đường? Đi nơi nào cơ?” Trên mặt của Lê Thái Nhi thoáng qua một tia ngạc nhiên. Nàng thật sự không hiểu, Vu Thừa Phong bảo nàng đi nơi nào?

“Đương nhiên là đi tế bái Lê Tướng quân. Tối ngày hôm qua, Vương gia đã đồng ý rồi!” Tối ngày hôm qua, Vu Thừa Phong chỉ lo chuẩn bị đồ cúng mà quên thông báo cho Vương phi chuyện này. Thời điểm hắn trở lại biệt viện, Vương phi đã đi ngủ. Vì vậy, cho đến bây giờ, Lê Thái Nhi vẫn không hề hay biết mình được đi tế bái phụ thân!

“Vu thị vệ, ta thật sự có thể đi tế bái phụ thân?” Trong mắt của Lê Thái Nhi thoáng qua một tia phấn khích. Nàng không có đi cầu xin tên Vương gia ác ma kia, sao hắn lại biết được hôm nay là ngày giỗ của phụ thân nàng? Lẽ nào là Vu Thừa Phong đã giúp nàng?

“Vu thị vệ, cảm ơn huynh đã giúp đỡ tiểu thư nhà tôi. Tôi thay thiếu thư nhà tôi, cảm ơn huynh.” Yến nhi tiến lên phía trước, thi lễ cảm tạ Vu Thừa Phong, khuôn mặt toát lên vẻ kính trọng và ái mộ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Ngày giỗ 2

[Edit: Na Anh]

Vu Thừa Phong sợ Yến Nhi hiểu lầm là mình vì Yến nhi mới đi giúp Lê Thái Nhi nên vừa ôm quyền hành lễ vừa giải thích: “Yến Nhi cô nương, xin đừng đa lễ, Vu Thừa Phong có thể dùng chút tài cán giúp Vương phi chia sẻ nỗi buồn cũng là một vinh hạnh.”

Trong ánh mắt của Yến Nhi hiện lên sự bi thương, trong nháy mắt liền biến mất không còn dấu vết. Kỳ thật Yến Nhi sớm đã biết Vu Thừa Phong thích tiểu thư, dĩ nhiên nàng cũng biết hắn có thích tiểu thư thì bọn họ cũng không thể đến với nhau được. Chỉ cần Yến Nhi nàng đủ si tình, một lòng không đổi thì nàng nhất định có thể làm tan chảy trái tim của nam nhân này.

“Vu thị vệ nói đúng, chỉ cần khiến cho tiểu thư nhà ta giảm bớt bi thương, chỉ cần có thể để nàng đến thăm mộ của lão gia thì không kể là một nha đầu như ta hay là Vu thị vệ đều cũng sẽ làm hết sức.” Yến Nhi bay ra một nụ cười sáng lạn, trên má nàng lập tức hiện ra hai lúm đồng tiền đẹp mê người. Yến Nhi biết lời nói của nàng đã làm trái tim Vu Thừa Phong tổn thương nhưng nàng vẫn phải nói ra. Nàng phải nhắc nhở hắn rằng hắn và tiểu thư thân phận cách xa, nàng chính là muốn cho hắn biết, hắn lưu luyến si mê chỉ có thể đổi lấy sự đau khổ.

Từng thớ thịt trên người Vu Thừa Phong co rút, lời nói của Yến Nhi kích thích trái tim hắn thật sâu. Hắn chỉ là một thị vệ, hắn có tư cách gì đến mộ tưởng nữ nhân ấy thuộc về mình? Hắn có tư cách gì để giành nữ nhân với Vương gia chứ?

“Vương phi, chúng ta xuất phát thôi.” Vu Thừa Phong thu hồi sự chua xót và mất mát kia, mời Lê Thái Nhi xuất phát.

“Vu thị vệ, cảm ơn người.” Gương mặt cô đơn của Vu Thừa Phong không thể thoát khỏi ánh mắt của Lê Thái Nhi, việc nàng có thể làm chỉ là nói một câu cảm ơn mà thôi.

“Vương phi, người đừng quá khách khí. Nếu người muốn cảm ơn thì vẫn là nên cảm ơn Vương gia. Nếu Vương gia không đồng ý cho người đi thì ta cũng chẳng có cách nào khác.” Vu Thừa Phong dừng một chút rồi lại nói: “Vương phi, Vương gia đã căn dặn từ nay về sau chuyện lớn nhỏ trong Vương phủ đều do Vương Phi làm chủ. Nếu người muốn làm gì thì hãy cứ yên tâm mà làm.”

Để nàng làm chủ mọi chuyện trong Vương phủ? Trong mắt Lê Thái Nhi lộ ra một tia kinh ngạc. Nói thật nàng không hứng thú làm nữ chủ tử của Ngọc Vương Phủ, điều nàng cảm thấy kinh ngạc là Vương gia ác ma kia lại thay đổi một trăm tám mươi độ.

Vương gia này rốt cuộc là như thế nào? Hắn trở nên như vậy lại khiến cho nàng không hiểu rõ. Hắn cho nàng đi thăm viếng mộ của phụ thân nàng đã cảm thấy kì quái. Bây giờ hắn lại còn cho nàng làm chủ quản của Ngọc Vương phủ. Mặt trời có lẽ là mọc ở hướng Tây rồi.

“Vu thị vệ, rốt cuộc là vì sao?” Lê Thái Nhi rất muốn biết Vương gia làm như vậy là vì lý do gì.

“Vương phi, người là nữ chủ tử của Ngọc Vương phủ, Vương gia cho người làm chủ việc lớn nhỏ trong Vương phủ cũng là hợp với lễ thường thôi mà.” Lời nói của Vu Thừa Phong làm cho Lê Thái Nhi càng thêm nghi ngờ.

Nàng là nữ chủ tử của Ngọc vương phủ? Nàng quản lý việc trong Vương phủ cũng là hợp với lẽ thường? Chẳng lẽ lúc đại hôn Long Phụng Ngọc không biết điều này? Chẳng lẽ bây giờ hân mới biết nàng là vương phi của hân?

Cái gì là nữ chủ tử của Ngọc Vương phủ? Nàng không cần! Nàng thậm nghĩ chỉ cần yên ổn sống

Những thứ khác nàng không có hi vọng xa vời. Khi nào nhìn thấy hân nàng nhất định sẽ từ chối việc sắp đặt của hân

“Vu thị vệ, chúng ta xuất phát thôi.” Lê Thái Nhi dẫn đầu đi ra khỏi cửa Long Phụng Hiên. Lê ma ma cùng với Yến Nhi theo sát phía sau, Vu Thừa Phong cũng theo sát mọi người.

Hai chiếc kiệu màu vàng đặt ở bên ngoài cửa lớn Long Phụng Hiên, hộ vệ đi theo đã chờ ở hai bên kiệu từ sớm. Ánh mắt của Lê Thái Nhi nhìn tất cả mọi người một lượt rồi dừng lại trên người Long Phụng Ngọc. Vương gia ác ma này rốt cuộc là đang làm cái gì? Tại sao hân lại bịt kín mặt mình thế kia? Chẳng lẽ hân muốn đóng vai thích khách? Cũng không giống, làm gì có thích khách nào mặc trang phục của vương gia chứ.

Tại sao lại chuẩn bị hai cái kiệu? Chẳng lẽ nam nhân ác ma này muốn cùng nàng đi tế bái phụ thân? Nghĩ đến đây trong lòng nàng âm thầm đoán. Chẳng trách nam nhân này muốn bịt kín mặt mình, có lẽ hân cảm thấy mất thể diện khi tới gặp phụ thân nàng. Lê Thái Nhi nhìn Long Phụng Ngọc một cách quái dị, tuy rằng trong lòng kinh ngạc nhưng nàng vẫn không có hứng thú tìm hiểu. Nàng đi tới trước mặt Long Phụng Ngọc, nhẹ nhàng hạ bái: “Đa tạ Vương gia, đa tạ ngài đã cho Lê Thái Nhi tới viếng mộ phụ thân.”

“Thái Nhi, hãy bình thân! Lê tướng quân chẳng những là phụ thân nàng mà còn là trung thần của Long Vũ Vương triều. Không kể là con rể của tướng quân, thân là hoàng tử của Long Vũ Vương triều, bốn vương gia vẫn nên tới tế bái lão nhân gia một chút.” Long Phụng Ngọc muốn đưa tay kéo Lê Thái Nhi nhưng mới đưa được một nửa lại rút tay về. Hân không dám chạm vào người nàng, hân sợ mình đã nhiễm ho lao sẽ lây qua cho nàng.

Thời tiết đầu tháng tám vô cùng nóng, hân che mặt đứng là có chút quái dị. Hân mặc quần áo buồn cười quái dị như vậy là để bệnh ho lao không lây cho người khác. Ho lao phần nhiều là lây qua đường hô hấp, chỉ cần hân bịt kín mặt mình thì tỉ lệ lây bệnh sẽ giảm đi rất nhiều.

“Đa tạ Vương gia đã như tới phụ thân của thần thiếp.” Lê Thái Nhi Nghe lời nói của Long Phụng Ngọc không nhịn được rơi nước mắt. Lê Thái Nhi khóc không phải là vì cảm động mà là vì cảm thấy uất ức thay cha mình. Từ sau khi phụ thân hi sinh trên chiến trường, mẫu thân cũng bỏ lại nàng còn nhỏ tuổi mà tự vẫn theo phụ thân. Từ đấy về sau có rất ít người nhớ đến chiến công của ông, nhớ ông đã hi sinh vì đất nước. Lão gia lúc sinh thời đã vì nàng chỉ định hôn ước thiếu chút nữa làm cho Vương gia hân tức chết. bây giờ hân lại nói đường hàng như vậy thật sự khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười.

“Thái Nhi, trời đã không còn sớm, chúng ta mau đi thôi.” Long Phụng Ngọc không đành lòng nhìn Lê Thái Nhi khóc, hân xoay người bước tới chiếc kiệu của hân

Lê Thái Nhi lau nước mắt, cũng bước về phía chiếc kiệu của mình. Một đoàn người ngựa chậm rãi rời Ngọc Vương phủ.

Phía trên bia mộ của Lê Lạc có khắc tám chữ lớn do Long Vũ Thiên tự tay viết: “Tĩnh trung báo quốc, tử nhi hậu dĩ”. Lê Thái Nhi nhìn thấy bia mộ kia trong lòng nổi lên một hồi bi ai. Nàng quỳ rạp xuống trước mộ, khóc vô cùng thương tâm, bờ vai cũng rung lên.

“Cha, nương.” Một tiếng kêu lên, ruột gan đứt từng khúc. Tiếng khóc thê lương của Lê Thái Nhi quanh quẩn trong sơn cốc, vọng lại một tiếng hồi âm.

Lê ma ma cùng với Yến Nhi lấy từng món đồ cúng tế ra, đặt trước mộ của Lê tướng quân, chia ra một phần nhỏ đặt ở trước mộ của Lê phu nhân. Lê ma ma đốt hương nến, tiền giấy, ôm lấy bia mộ của Lê phu nhân, khóc lên thương tâm.

“Lão gia, phu nhân, hai người một hi sinh vì nước, một vì tình mà chết đi. Các người có từng nghĩ tiểu thư mệnh khổ của ta không, sống trên đời không có nơi nương tựa, hân là thê lương xiết bao! Các người có từng nghĩ rằng nàng có bao nhiêu bất đắc dĩ, phải chịu biết bao oan ức!” Lê ma ma vốn là nha hoàn hồi môn của Lê phu nhân, tuy giữa bà cùng Lê phu nhân là chủ tớ nhưng tình như tỷ muội. Bà nhìn lại phần mộ của Lê phu nhân lần nữa, nước mắt bi thương không nhịn được mà rơi.

“Lão gia, phu nhân, đều trách ta không tốt, đều tại ta đáng chết. Nếu không phải là ta tự chủ trương, tiểu thư cũng sẽ không bị rơi vào hoàn cảnh như vậy! Lão gia, phu nhân, ta thật xin lỗi tiểu thư, cũng có lỗi với các người có linh thiêng ở trên trời!”

Lê ma ma nhớ tới chính mình tự chủ trương mới khiến cho tiểu thư phải chịu danh tiếng xấu xí, nếu không phải như vậy, sao Vương gia có thể nạp thiếp trong ngày đại hôn? Sao tiểu thư có thể bị thương khắp người? Nghĩ đến đây, trong lòng Lê ma ma liền tràn ngập áy náy cùng hổ thẹn!

“Lê ma ma, bà là muốn đến khuyên tiểu thư hay là khiến tiểu thư thêm ngột ngạt vậy?” Yến Nhi lời kéo Lê ma ma, chỉ chỉ Lê Thái Nhi đang đau lòng muốn chết. Lê ma ma này thật sự hồ đồ rồi! Tiểu thư khóc thương tâm như vậy, bà không đến an ủi tiểu thư lại còn thêm dầu vào lửa!

Lê ma ma lau đi nước mắt của mình, vội vàng đứng dậy cùng Yến Nhi đi khuyên giải Lê Thái Nhi: “Tiểu thư, người không cần khổ sở. Lão gia cùng phu nhân đã về nơi chín suối, người có đau lòng bọn họ cũng không biết đâu!”

“Đúng vậy, tiểu thư không cần thương tâm. Lão gia cùng phu nhân dưới suối vàng có biết cũng không hi vọng người cứ khổ sở như vậy đâu!”. Yến Nhi vừa kéo Lê Thái Nhi, vừa cũng không nhịn được mà rơi lệ.

Lê Thái Nhi cũng không vì khuyên nhủ của nha hoàn mà hết bi thương. Ngược lại nàng càng thêm thống khổ. Tiếng khóc của nàng làm cho Lê ma ma

cùng Yên nhi cũng sụp đổ. Chủ tớ ba người ôm nhau khóc, bi thương vạn phần.

Vu Thừa Phong không đành lòng xem một màn bi thảm thế lương này, hần nhanh chóng quay mặt đi, tầm mắt rơi vào trung xương đình thượng ở cách đó không xa.

Long Phụng Ngọc nhìn Lê Thái nhi thương tâm, trong lòng nổi lên cảm giác áy náy cùng tự trách!. Nếu không phải tại hần, nàng có lẽ cũng sẽ không phải thương tâm đến như vậy! Hần nghĩ tới tình cảnh từ đại hôn tới nay, trong lòng đã tràn ngập xấu hổ. long Phụng Ngọc tiến lên một bước, quì xuống trước bia mộ của Lê Lạc Đại tướng quân. Thành kính quì lạy, thành tâm cầu khẩn.

"Nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân, hai vị lão nhân gia nghỉ ngơi đi! Ta Long Phụng Ngọc ở đây xin thề, nhất định sẽ đối xử tốt với Thái Nhi. Ta nhất định sẽ khiến nàng vui vẻ hạnh phúc!". Giờ phút này Long Phụng Ngọc cũng không phải nói một đẳng nghĩ một nẻo mà trong lòng hần thật là nghĩ như vậy. Hần thật sự không hi vọng Lê Thái Nhi lại phải chịu ủy khuất, hần hi vọng nàng được hạnh phúc, hi vọng nàng vui vẻ. Chỉ cần hần còn sống, hần nhất định sẽ sung ái nàng, mãi cho đến khi về già.

Lê Thái Nhi nghe được lời nói của Long Phụng Ngọc, tiếng khóc càng thêm bi thống. Người đàn ông này, thật đúng là biết diễn trò. Hần đối đãi với nàng như vậy, lại ngang nhiên trước mặt cha mẹ nàng giả vờ là kẻ thiện lương si tình.

Có lẽ tiếng khóc của Lê Thái nhi đã kinh động đến trời đất. Trên núi bỗng nhiên nổi lên một trận mưa rào. Mưa rơi ào ạt trong nháy mắt dập tắt hết nhang đèn trước bia mộ, cũng làm ướt hết áo quần của mọi người.

Vu Thừa Phong nhìn quanh một chút, trời đất mù mịt, trong lòng vô cùng gấp gáp. Hần cùng bọn thị vệ đều là nam tử hán vô cùng cường tráng. Gặp mưa cũng không có mệnh hệ gì nhưng Vương gia cùng Vương phi lại không như vậy. Một người thân phận tôn quý, không được phép phạm sai lầm, một người thân thể mỏng manh, không chịu được mưa gió xâm nhập." Vương gia, mưa này một lát chắc không thể dừng lại ngay. Người cùng Vương phi vẫn là nên đến trung xương đình tránh mưa đi! Ngài thân phận tôn quý không được phép có nửa điểm sai lầm, Vương phi thân thể mỏng manh, rất dễ mắc bệnh, chỉ sợ là không được tốt cho lắm".

Long Phụng Ngọc nhìn trung xương đình cách đó không xa, trong lòng có một chút do dự. Từ mộ tướng quân đến trung xương đình còn một khoảng cách khá xa. Trận mưa này khiến cho con đường núi càng thêm lầy lội khó đi. Chẳng may lỡ sẩy chân trượt xuống thì phải làm sao? Nếu không đi tránh mưa, dầm mưa ở chỗ này cũng koong phải là biện pháp hay. Hần là nam nhân còn dễ nói, Lê Thái nhi cùng nha hoàn làm sao mà chịu được?.

"Thái Nhi, không cần khổ tâm. Người nhớ nhưng cùng hiểu tâm, cha mẹ người cũng biết. Bằng không, họ đã làm thần tiên cũng sẽ không cùng người cùng nhau khóc đau. Đi thôi Thái Nhi, chúng ta lên trung xương đình tránh mưa một lúc". Long Phụng Ngọc vừa nhìn mưa giăng đầy trời, vừa cúi đầu khuyên nhủ Lê Thái Nhi. Hần nhìn Thái Nhi không có động tĩnh, liền mang Lê ma ma ra nói: "Thái Nhi, người nếu không suy nghĩ cho mình cũng nên suy nghĩ cho Lê ma ma một chút. Mưa gió lớn như vậy, bà ấy già cả làm sao mà chịu được? Người đã không có cha mẹ, người không nghĩ cả bà vú cũng mất đi sao?".

Một câu nói của Long Phụng Ngọc nhắc nhở Lê Thái Nhi. Đúng vậy, nàng đã không có cha mẹ, không thể đau xót mất đi Lê ma ma được. nàng quì trên mặt đất xá chín lạy, sau đó đứng lên lôi kéo Lê ma ma cùng Yên Nhi, bước chân lao đảo đi về phía trung xương đình.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Trong núi gặp nạn(2)

[Edit: liemnguyen199]

Long Phụng Ngọc và Vu Thừa Phong theo sau chủ tớ Lê Thái Nhi, bởi vì Long Phụng Ngọc sợ mình đã bị nhiễm ho lao nên mới không dám đứng gần Lê Thái Nhi. Vu Thừa Phong đứng trước mặt Vương gia, càng tạo thêm khoảng cách cho 2 người kia. Hai người (LPN và VTP) đều muốn dùng khinh công mang nàng lên đỉnh núi nhưng cả hai lại đều có những ý nghĩ riêng.

Lê ma ma trượt chân, rơi xuống vách núi, Lê Thái Nhi không muốn Lê ma ma rơi xuống vách núi, liền nắm chặt tay Lê ma ma không buông, trọng lượng cơ thể của Lê ma ma khiến Lê Thái Nhi lao đảo, nàng và Yên nhi bị Lê ma ma kéo dần xuống vách núi.

"Thái Nhi." Long Phụng Ngọc thấy như vậy, trong lòng không khỏi sợ hãi. Hần nhón người, đuổi theo Lê Thái Nhi đang rơi xuống vách núi, vừa đi vừa phân phó Vu Thừa Phong: "Vu thị vệ, kêu tất cả thị vệ đến đây, mọi người cùng tìm tung tích ba chủ tớ Thái Nhi."

"Dạ, Vương gia." Vu Thừa Phong 'dạ' một tiếng rồi cũng nhón người bay xuống. Hần thi triển khinh công đứng ở trên cành cây, huýt sáo ra hiệu. Thị vệ cách đó không xa, nghe được tiếng huýt sáo, liền tức tốc chạy đến.

Lê Thái Nhi cùng Lê ma ma và Yên nhi nhanh chóng bị tách ra. Ba người họ nắm tay nhau rất chặt nhưng lại gặp phải nước bùn trơn trượt, cây cối um tùm nên liền bị tách ra, mỗi người một nơi khác nhau.

Lê Thái Nhi bị trượt xuống, thảm thiết gọi: "Lê ma ma, Yên nhi." Âm thanh kia vang vọng đến từng góc ngách trong sơn cốc.

Lê Thái Nhi làm cách nào cũng không ngăn được cơ thể mình đang bị trượt xuống rất nhanh, trong lòng nàng vô cùng tuyệt vọng. Xem ra ngày nay năm sau chính là ngày giỗ của nàng rồi. Có lẽ phụ thân, mẫu thân thấy nàng quá khổ cực nên mới dùng tình huống này để đón nàng về Cực Lạc, nếu đã là ý trời, nàng chỉ có thể thuận theo thôi.

Đầu của Lê Thái Nhi chọt đụng phải một cành cây, đau đớn kịch liệt khiến nàng không nhận được mà nhú chặt chân mày, ngay sau đó, thân thể của nàng rơi ‘bịch’ một cái xuống đất.

Xem ra nàng đã aoi xuống một vách đá, kinh hãi quá độ, nàng liền bị ngất đi.

Vu Thừa Phong nhanh chóng đuổi men theo nơi mà Lê Thái Nhi bị trượt, ở một sườn núi dốc thì phát hiện ra Yến nhi cô nương. Nàng đang nằm ở trên một cây đại thụ, thân thể bị vắt ngược lên. Nàng vừa khóc vừa kêu ‘cứu mạng’!

Hắn vội vàng chạy đến ôm Yến nhi cô nương xuống. Trong lòng Yến nhi vô cùng xấu hổ. Hắn rất muốn đẩy Yến nhi ra nhưng lại cảm thấy như thế thì quá mức vô tình, nhưng nếu để cho nàng ở trong ngực hắn khóc thì lại sợ nàng hiểu lầm, tiến thoái lưỡng nan, hắn chỉ có thể vỗ vỗ sống lưng của nàng.

“Yến nhi cô nương, đừng khóc nữa, bây giờ đã an toàn rồi.” Vu Thừa Phong đợi cho cảm xúc Yến nhi ổn định lại mới bỏ nàng ra: “Yến nhi cô nương, Vương phi đâu? Lê ma ma đâu? Hai người đó rơi ở chỗ nào?”

Trong lòng của Yến nhi cảm thấy vô cùng cô đơn.

Trong thời khắc nguy hiểm, trong lòng của hắn chỉ nghĩ đến một mình tiểu thư. Mặc dù nàng may mắn được hắn cứu nhưng trong lòng của hắn, lại thủy chung nghĩ đến một mình tiểu thư.

“Vu thị vệ, ba người chúng tôi, ở giữa đường đã bị tách ra, ngay cả tôi cũng không biết tiểu thư cùng Lê ma ma bây giờ đang ở chỗ nào.” Yến nhi vô cùng đau khổ, tâm tư đều đặt trên người của Lê Thái Nhi và Lê ma ma, nàng nhìn u cốc sâu không thấy đáy, không nhận được mà bật khóc.

“Tiểu thư, Lê ma ma.” Nếu tiểu thư đã rơi xuống vách đá thì không phải là lành ít dữ nhiều hay sao? Nghĩ đến tiểu thư có thể đã rời khỏi trần thế này, nghĩ đến tiểu thư đã đối xử với nàng vô cùng tốt, làm sao nàng có thể không bật khóc được chứ? Yến nhi khóc làm trong lòng Vu Thừa Phong cũng vô cùng đau khổ.

Lẽ nào ông trời thật sự muốn mang Lê Thái Nhi đi? Chẳng nhẽ ông trời, ngay cả cơ hội để hắn đứng xa xa nhìn nàng, cũng không cho hắn?

“Yến nhi cô nương, cô nương đứng chờ ở đây một lát, ngàn vạn lần không được chạy loạn. Một lát nữa, sẽ có người đến đưa cô nương trở về. Ta đến chỗ khác tìm thử xem có tung tích của hai người họ hay không.” Vu Thừa Phong an ủi Yến nhi xong, liền xoay người đi tìm Lê Thái Nhi và Lê ma ma, chỉ cần có một chút hi vọng thì hắn nhất định sẽ không từ bỏ. Vu Thừa Phong tìm rất lâu nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Lê Thái Nhi và Lê ma ma, trong lòng của hắn tràn đầy tuyệt vọng, xem ra, nàng và Lê ma ma thật sự đã rơi xuống vách đá!

Trận mưa bất thành linh cũng ngớt dần, gió thổi lao xao, trên cành cây những giọt nước vẫn nhỏ xuống liên tục. Nghe thấy tiếng ‘tích tích’ của những giọt mưa, trong lòng Vu Thừa Phong càng thêm tuyệt vọng.

Trong lúc hắn đang vô cùng tuyệt vọng thì gặp phải Long Phụng Ngọc và mấy thị vệ đang đi đến: “Vu thị vệ, đã tìm được Vương phi và Yến nhi rồi à?”

Long Phụng Ngọc nhìn thấy Vu Thừa Phong, trong mắt thoáng qua một tia hi vọng. Trong mắt Vu Thừa Phong hiện lên tia cô đơn, làm cho hắn vô cùng thất vọng: “Vu thị vệ, người cũng không tìm được họ?”

“Thuộc hạ đã tìm được Yến nhi cô nương nhưng chưa tìm thấy Vương phi.” Vu Thừa Phong nghe lời nói của Long Phụng Ngọc, cũng biết Lê ma ma đã được cứu, xem ra, lần này, người gặp nạn, cũng chỉ có một mình Lê Thái Nhi mà thôi: “Tôn thị vệ, Yến nhi cô nương đang đứng ở phía trước. Người đưa Yến nhi cô nương về chỗ an toàn, sau đó dẫn theo các thị vệ khác tìm kiếm cẩn thận, nhớ, không được bỏ sót bất kỳ góc ngách nào.”

Sắc mặt của Long Phụng Ngọc càng ngày càng tái nhợt, hắn vừa nhìn thấy sơn cốc sâu không thấy đáy, trong lòng có dự cảm không hay. Đến lúc này, hắn mới biết rõ trong lòng hắn Lê Thái Nhi quan trọng nhường nào. Hắn ngửa mặt lên trời, lớn tiếng là kêu tên nàng: “Thái Nhi, nàng đang ở đâu?”

Không nghe thấy tiếng trả lời, chỉ nghe được âm thanh vang vọng tiếng hắn: “Vu thị vệ, người cùng với ta, xuống đáy cốc tìm xem sao.”

“Vương gia, trời vừa mưa lớn như vậy, trong sơn cốc nhất định có nước đọng. Thân thể ngài cao quý không nên đi vào nơi nguy hiểm như vậy, chuyện đi xuống đáy cốc tìm Vương phi, hãy giao cho thuộc hạ!” Vu Thừa Phong nghe Vương gia muốn xuống đáy cốc liền vội vàng ngăn lại.

“Không, ta muốn xuống chân núi tìm một chuyến, ta có lỗi với nàng, ta không yên lòng.” Trong lòng Long Phụng Ngọc đã quyết định, nàng còn sống, hắn muốn nhìn thấy người của nàng, nếu nàng chết thì hắn cũng phải nhìn thấy xác của nàng!

Lưng chừng núi có một cái sơn động, trước sơn động có một cái sân rộng (phần vắn quá nhiv), rộng khoảng một trượng(1), hai bên càng vào sâu càng hẹp, đến cuối sơn động ước chừng chỉ đủ cho một người đi qua. Bình thường rất ít người đến sườn núi này, nên có rất ít người phát hiện nơi này có một sơn động.

(1) Trượng: đơn vị đo lường cổ của Trung Quốc: 1 trượng (市丈, zhang) = 2 bộ = 3,33 m)

Trong sơn động có một vị ẩn sĩ, ẩn sĩ này tên là Lê Trung, ông ta vốn là người hầu cận của Lê Lạc. Sau khi tang lễ của Lê Lạc được thực hiện, Lê Trung

cảm thấy vô cùng buồn rầu, chán nản. Ông ta chẳng những ghét cuộc sống chiến tranh mà còn ghét cả những thế tục hồng trần. Ông ta nhắm mắt lại, từ trên vách núi nhảy xuống, vốn là muốn cùng đi theo với Lê Tướng quân, đáng tiếc lại không được như ý nguyện. Ông ta rơi vào cái sân này, nhặt lại được cái mạng, từ đó về sau, ông ta liền ẩn cư ở trong sơn động này.

Ở trong sơn động này, Lê Trung còn sống cùng với một cặp hồ, một đực một cái. Hai con hồ này đã được Lê Trung thuần hóa, bớt một chút dã tính, lại tăng thêm phần ôn tồn dễ thương. Mấy ngày trước, hồ cái đã hạ sinh hai con hồ con khiến cho sơn động càng náo nhiệt hơn, hồ cái liếm láp quanh thân hồ con, trong ánh mắt tràn đầy tình yêu thương, giống như những mẫu thân bình thường vậy.

Lê Trung thấy một nhà cọp ân ái ái ân, cảm thấy vô cùng đau khổ, buồn bã. Giờ này, ông thậm chí còn nhớ đến người nhà của mình.

Thê tử của Lê Trung, là nha hoàn hồi môn của Lê phu nhân, cũng chính là Lê ma ma bây giờ. Thời điểm ông theo Lê Lạc xuất chinh, thê tử của ông và Vương đều mang thai. Không ngờ, lần từ biệt này là gần hai mươi năm. Hai mươi năm trôi qua, chắc con của Lê Trung ông cũng đã trưởng thành rồi nhỉ?

Lê Trung trầm nghĩ, chờ qua ngày gỗ của lão gia, ông nhất định phải lên quay về phủ tướng quân, nhìn thê tử và đưa con một chút.

Không ngờ, ngày gỗ của lão gia này, trời đột nhiên mưa to như trút nước, ông ngồi trước cửa động, nhìn trời mưa đến ngán người, đúng lúc này, từ phía trên, có một người rơi xuống. Ông vội vàng giơ bàn tay ra, đánh người kia, đợi tốc độ rơi của nàng chậm dần, liền tiếp nhận lấy.

“Phu nhân?” Lê Trung thấy rõ dung nhan của nữ tử trong ngực ông, không nhìn được mà kinh hô, trong nháy mắt, ông lại lắc đầu.

Nữ tử này mặc dù dáng dấp rất giống phu nhân nhưng nàng nhất định không phải là phu nhân. Phu nhân đã tự vẫn theo lão gia hai mươi năm trước, làm sao người có thể xuất hiện ở đây được? Lê nào đây chính là hài tử của phu nhân? Nếu sự thật là như thế, vậy chẳng phải nữ tử này chính là tiểu thư của ông sao?

Lê Trung vội vàng bế Lê Thái Nhi vào giường đá của ông. Ông rửa sạch mặt nàng, băng bó vết thương trên trán cho nàng, sau đó dựng nàng dậy, vận công chữa thương cho nàng. Sau khi chữa thương, ông sắc thảo dược cho nàng uống.

Bốn con cọp, nằm bên giường đá, nhìn chăm chú vào Lê Thái Nhi.

Thời điểm Lê Thái Nhi tỉnh lại, không nhìn được mà tròn tròn hai mắt, thấy trước mắt là bốn con cọp, nàng theo bản năng hô lên một tiếng: “Cứu mạng!”

“Cô nương, không cần phải sợ. Sau khi chúng được ta thuần hóa, chúng sẽ không ăn thịt người.” Lê Trung đi tới, mỉm cười nói. Ông nhớ tới thân phận của cô nương này, liền muốn chứng thực suy đoán của mình, chỉ cần nàng họ Lê, tám phần chính là tiểu thư của ông rồi: “Cô nương, cô tên là gì?”

“Tên?” Trên mặt Lê Thái Nhi vô cùng nghi hoặc và phiền muộn: “Tôi cũng không biết, tên tôi là gì chứ?”

Trong mắt của Lê Trung thoáng qua vẻ thất vọng. Lê nào sau khi tiểu thư bị đập đầu liền bị mất trí nhớ? Trong lòng Lê Trung vô cùng buồn khổ. Ông chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: “Cô nương, cô có nhớ nhà cô ở đâu không? Nếu cô nhớ thì để ta đưa cô về nhà.”

Lê Thái Nhi lắc đầu một cái, trong lòng vô cùng mờ mịt.

“Thái Nhi, Thái Nhi, nàng đang ở đâu?” Ngoài sơn động truyền đến âm thanh lo lắng của Long Phụng Ngọc. Hấn và Vu Thừa Phong đang leo xuống, đến giữa đường thì nghe thấy tiếng Lê Thái Nhi kêu cứu. Hấn bay đến trên sân của động, rồi đi thẳng vào trong động để tìm.

Trong lòng Long Phụng Ngọc vừa lo lắng lại vừa vui mừng, lo lắng vì hấn không biết Lê Thái Nhi có đang gặp nguy hiểm không, vui mừng vì nàng vẫn còn sống, hấn vẫn còn có cơ hội bù đắp những sai lầm trước kia của hấn.

Lê Trung nghe thấy tiếng gọi, liền vội vàng đi đến cửa động. Ông nhìn kỹ từ trên xuống dưới tướng mạo và trang phục của Long Phụng Ngọc. Từ trang phục của hấn, ông có thể nhìn ra đó là hoàng tử của Long Vũ vương triều. Lê nào nam nhân kết hôn cũng tiểu thư chính là vị hoàng tử này?

“Tiền bối, xin hỏi ngài có thấy một cô nương bị trượt chân rơi xuống đây không?” Long Phụng Ngọc nhìn thấy Lê Trung, vội vàng ôm quyền hỏi. Tại sao Lê Thái Nhi lại kêu cứu? Có phải người đàn ông này khi để nàng hay không? Nếu như là vậy, hấn nhất định sẽ giết chết ông ta!

Lê Trung gật đầu một cái rồi cẩn thận hỏi: “Cô nương ấy là ai? Tại sao cô nương ấy lại bị rơi xuống dưới vách núi? Lê nào cô nương ấy bị người bức ép mà nhảy xuống hay sao?”

“Thôn phu lớn mật, không được vô lễ! Người đứng ở trước mặt ngươi chính là hoàng tử của Long Vũ vương triều, Long Phụng Ngọc, còn cô nương bị rơi xuống vách núi chính là Vương phi Lê Thái Nhi.” Vu Thừa Phong biết được Lê Thái Nhi an toàn, liền không muốn nói nhiều với ông ta nữa, vì vậy, hấn liền tiết lộ thân phận của Long Phụng Ngọc.

“Vu thị vệ, không nên can rờ! Tiền bối, xin hỏi Vương phi của ta đang ở đâu?” Nếu như người này đã cứu mạng Lê Thái Nhi, hấn tuyệt đối không cho phép Vu Thừa Phong đối xử với ân nhân cứu mạng Lê Thái Nhi như thế. Còn nếu người này khi để Lê Thái Nhi, hấn nhất định sẽ tính sổ với ông ta.

“Lê Thái Nhi?” Trong đôi mắt của Lê Trung thoáng qua một tia vui mừng. Xem ra, ông đoán không lầm, nữ tử này, chính là tiểu thư của ông.” Vì muốn xác nhận lại, ông hỏi thêm lần nữa: “Vương gia, Lê Thái Nhi này có phải là nữ nhi của Đại Tướng quân Lê Lạc đã qua đời?”

Trong mắt của Long Phụng Ngọc thoáng qua một tia kinh ngạc. Sao người đàn ông này lại biết Lê Thái Nhi là nữ nhi của Lê Lạc? Lê nào, ông ta quen biết Lê Lạc? “Tiền bối, ngài đoán không sai, Vương phi của ta, chính là thiên kim của Lê Tướng quân, Lê Thái Nhi. Hôm nay, chúng ta vì muốn đi tế bái

nhạc phụ đại nhân nên mới đến nơi này. Đáng tiếc, đột nhiên xảy ra bão tố, Thái Nhi mới bị trượt chân rơi xuống vách núi.”

“Đúng là trời xanh có mắt!” Lê Trung ngửa mặt lên trời hét một tiếng dài. Nếu như ông không ẩn cư ở nơi này thì chỉ sợ tiểu thư lành ít dữ nhiều rồi. Lê Lạc, tướng sĩ trung thành như vậy mà bị tuyệt hậu, người có chết cũng không nhắm được mắt!

Long Phụng Ngọc vừa thấy nét mặt của Lê Trung đã biết ông ta thật sự quen với phụ thân Lê Lạc của Lê Thái Nhi.

“Tiền bối, ngài cùng Lê tướng quân từng có giao hảo sao?”

“Vương gia, mặt tướng chính là Lê Trung người hầu cận của Lê tướng quân! Tuần táng (chôn cùng) theo chủ nhân không thành nên ẩn cư trong sơn động này, không ngờ, qua hai mươi năm, ta lại có cơ hội cứu đứa con mồ côi của Lê tướng quân. Đúng là trời xanh có mắt!” Trong mắt Lê Trung chứa đầy nước mắt, ông ta vừa đứng lên vừa tự giới thiệu: “Vương gia, tiểu thư nhà chúng ta đang ở ngay phía trong động, mời ngài theo tôi!”

Trong lòng Long Phụng Ngọc tràn đầy cảm động, hần khuyu một đầu gối xuống đất, hướng về phía Lê Trung quỳ xuống: “Tiền bối, cảm ơn ngài đã cứu Vương phi của ta.”

Lê Trung vừa thấy Vương gia quỳ xuống, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ. Xét về Quốc pháp, Long Phụng Ngọc là quân, ông ta là con dân, xét về gia qui, Long Phụng Ngọc là cô gia, ông ta là hạ nhân, thân phận của ông như vậy, sao có thể để Long Phụng Ngọc quỳ xuống trước ông đây! Ông vừa đỡ Long Phụng Ngọc đứng lên vừa nói: “Vương gia, ngài khiến cho mặt tướng tổn thọ đây!”

“Tiền bối, ngài là ân nhân cứu mạng của Vương phi, nên nhận một lạy của Long Phụng Ngọc ta.” Long Phụng Ngọc đứng lên, dò hỏi: “Tiền bối, Thái Nhi bị thương thế nào?”

Trên mặt Lê Trung lộ ra vẻ khổ sở, ông trầm tư một lát rồi mở miệng nói: “Ngoại thương của tiểu thư không nghiêm trọng lắm, trên trán có một vết thương nhưng cũng không đáng lo ngại. Ta đã rửa sạch và băng bó xong cho tiểu thư, chỉ là …..”

Về mặt của Lê Trung khiến cho Long Phụng Ngọc vô cùng sốt ruột, hần chẳng kịp nghe câu nói tiếp theo của Lê Trung, vội vàng đi vào phía trong sơn động.

Cảnh tượng bốn con hổ vây quanh giường đá khiến cho Long Phụng Ngọc sợ hết hồn hết vía. Hần không nhìn được vận khí xuất chương, hướng tới con hổ gần Lê Thái Nhi nhất đánh tới.

“Vương gia, không được.” Lúc Lê Trung nói đã quá muộn. Con hổ con kia bị một chương của Long Phụng Ngọc đánh bay, ngã trên nền đá rồi sau đó lại bắn ngược xuống nền đất. Hổ con chết ngay tại chỗ, máu tươi bắn tung tóe trên đất. Ba con hổ còn lại bị mùi máu tươi này kích thích bản năng thú tính, chúng gầm thét một tiếng rồi bỏ nhào tới. Trong đó, hai con hổ lớn đều lựa chọn đánh về hướng Lê Thái Nhi không có khả năng đánh trả, hổ con còn lại đánh về phía Vu Thừa Phong.

Lê Thái Nhi nhìn hai nam nhân anh tuấn trước mắt, trong lòng có một cảm giác quen thuộc không giải thích được nhưng nàng lại thật sự không nhớ nổi đã gặp ở đâu! Đang lúc nàng đắm chìm trong suy nghĩ kia mà buồn rầu khổ não thì cảnh tượng yên bình đột nhiên biến thành sắc mùi máu tanh.

Máu tươi làm cho nàng hoa mắt váng đầu. Con vật đang giương nanh múa vuốt kia làm nàng thất kinh, không biết phải làm thế nào mới thoát khỏi nguy hiểm. Điều duy nhất nàng có thể làm chính là ngăn người nhìn chăm chăm con hổ đang rít gào kia.

“Thái Nhi, cẩn thận”. Long Phụng Ngọc hô to một tiếng, không kịp suy nghĩ đến tính nghiêm trọng của việc này nữa lắc mình chắn trước người của Lê Thái Nhi. Hàm răng bén nhọn của con hổ cắn vào tay hắn. Một trận đau đớn tới thấu xương trong nháy mắt kéo tới. Lúc này, hắn còn cảm thấy có chút may mắn. Cũng may con cọp này cắn hắn, nếu là Lê Thái Nhi thì phải làm thế nào?

Một con hổ khác đánh về phía đầu của Long Phụng Ngọc. Cái miệng rộng toàn máu kia cách hắn càng ngày càng gần. Hắn định đánh trả, không ngờ cánh tay không thể cử động đành tuyệt vọng nhắm mắt lại, đợi một màn thể thảm. Ngoài ý muốn của hắn là con hổ cũng không thực hiện được ý đồ. Nó kêu ren một tiếng, xoay người ngã xuống đất.

Thì ra một chương này là do Lê Trung đánh tới. Lê Trung đánh chết con cọp kia nhưng trong mắt lại lóng lánh nước mắt. Ông ở cùng con hổ này đã lâu, trong lòng đã sớm có tình cảm. Đánh chết con hổ này, đau đớn giống như tự tay đánh người nhà mình vậy.

Vu Thừa Phong một chương đánh tới hổ con bên cạnh, một chương đánh tới con hổ khác đang bên cạnh Long Phụng Ngọc. Con hổ kia bị thương, bỏ qua Long Phụng Ngọc trong miệng, nó rít gào hướng về phía Vu Thừa Phong mà đánh tới. Vu Thừa Phong lại chương thêm một chương về phía con hổ đang lao tới. Con hổ bị đánh bay, ngã ở trên nền đá, nháy mắt đã chết. Vu Thừa Phong lại ngưng tụ nội lực trong lòng bàn tay, hướng về phía con hổ con mà đánh.

“Tráng sĩ, thủ hạ lưu tình.” Lê Trung nước mắt đầy trong mắt làm Vu Thừa Phong thu hồi sức mạnh của mình. Mặc dù vậy hổ con vẫn bị thương.

Lê Trung công Lê Thái Nhi, nhìn lại sơn động một vòng, trong lòng tràn đầy tiếc nuối. “Tráng sĩ, người công vương gia, chúng ta ra khỏi động”.

Vu Thừa Phong công Long Phụng Ngọc đang bị thương lên, đi theo Lê Trung ra khỏi động. Sau lưng bọn họ truyền đến tiếng kêu bi ai của hổ con. Trong lòng Lê Trung thương cảm và cô đơn. Ông và mấy con hổ này ở cùng nhau lâu như vậy, giữa bọn họ không chỉ xây dựng nên tình bạn hữu nghị mà còn thân thiết gắn bó như người nhà. Bởi vì Vương gia hiểu lầm, chẳng những khiến bầu không khí hài hòa ấy không còn tồn tại mà còn khiến ông không thể không tự tay đánh chết một thành viên trong đó. Một gia đình hài hòa đầm ấm trong nháy mắt thương vong nặng nề. Một con hổ con kia có thể sống được hay không cũng là vấn đề thật lớn.

Đến nơi an toàn hơn một chút Vu Thừa Phong đặt Long Phụng Ngọc xuống. Hắn xé y phục của mình băng bó vết thương cho Vương gia. Bất thình lình trên cánh tay Long Phụng Ngọc đã bị hàm răng bén nhọn của con cạp này xuyên thấu, máu tươi theo dấu răng nanh của con hổ để lại ào ào chảy ra.

“Vương gia, người bị thương rất nặng. Trước tiên ta băng bó cho ngài một chút, đợi đến nơi an toàn sẽ mời Thái y đến băng bó lại.” Trong lòng Vu Thừa Phong không thể không bội phục Long Phụng Ngọc. Hắn vì cứu Lê Thái Nhi mà không để ý tính mạng mình gặp nguy hiểm. Xem ra vị trí của Lê Thái Nhi trong lòng Vương gia càng ngày càng quan trọng rồi.

“Vu thị vệ, người không cần lo lắng. Chỉ là một vết thương ngoài da căn bản không là gì cả.” Long Phụng Ngọc vừa cau mày, vừa dừng cảm nói. Trong lòng hắn vẫn cảm thấy may mắn. trong một khắc nguy cấp kia hắn có thể bảo hộ bên cạnh nàng.

Lê Trung đi phía trước dẫn đường, chưa thấy Vu Thừa Phong đi tới nên lại quay trở lại.

“Vương gia bị thương thế nào?” Lê trung đi đến trước mặt Vu Thừa Phong lo lắng hỏi. Long Phụng Ngọc nhìn Lê Trung một cái, lại thấy Lê Thái Nhi đang ở trên lưng ông. Bởi vì sợ nàng lo lắng cho nên tò vò về thoải mái trả lời: “Chỉ là vết thương ngoài da, không dùng được mấy ngày, sẽ nhanh chóng khỏi thôi.”

Một lần nữa nhìn thấy dung mạo thật của Lê Thái Nhi làm cho trong mắt Long Phụng Ngọc dần hiện ra một tia sáng kì lạ. So với đêm hôm ấy nhìn thấy nàng thì dưới ánh sáng ban ngày dung mạo của nàng càng thêm mỹ lệ. Làn da trắng muốt như ngọc tựa như trong suốt, ánh sáng từ trong mắt lộ ra sự ái mộ. Tia sáng kia khiến cho tim Long Phụng Ngọc không nhịn được mà run lên.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Mất trí nhớ

Lê Thái Nhi tránh khỏi Lê trung, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Long Phụng Ngọc, nàng nhẹ nhàng hạ bái nói lời cảm ơn với ân nhân đã cứu mạng mình: “Công tử, đa tạ ân cứu mạng của chàng.”

Công tử?

Trong lòng Long Phụng Ngọc cả kinh. Thái Nhi sao vậy? Sao nàng lại gọi hắn là công tử? Chẳng lẽ nàng không nhớ hắn? Chẳng lẽ sau khi bị đung vào đầu nàng đã mất trí nhớ?

Xem ra tám phần là như vậy rồi. Long Phụng ngọc nhớ tới bộ dáng áp a áp úng của Lê Trung khi ở trước của động thì trong lòng đã hiểu rõ nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định. Hắn thử thăm dò, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Thái Nhi!”

Tiếng gọi kia dịu dàng đến cực điểm, ánh mắt kia ôn hòa như nước.

“Thái Nhi? Thái Nhi là ai?” Lê Thái Nhi thấy Long Phụng Ngọc nhìn nàng lại cũng không dám xác định là có phải hắn đang gọi nàng hay không. Trong lòng nàng tràn ngập nghi ngờ, chẳng lẽ tên nàng là Thái Nhi? Chẳng lẽ nàng biết nam nhân này? Chẳng lẽ bọn họ có liên quan với nhau? Bọn họ có phải là mối quan hệ nam nữ hay không? Nếu không thì tại sao lúc nàng gặp nguy hiểm hắn lại khẩn trương như vậy?

Lê Thái Nhi nghĩ đến đây gương mặt liền đỏ ửng, nàng cười chính mình si tâm vọng tưởng, cười chính mình mơ mộng hão huyền.

Lời nói của Thái Nhi làm cho Long Phụng Ngọc muốn hồng mắt. Bộ dáng xinh đẹp ngượng ngùng kia của nàng khiến hắn không thể rời mắt. “Thái Nhi, nàng thật sự không nhớ ta sao? Nàng hãy nhìn kĩ xem, ta là phu quân Long Phụng ngọc của nàng, nàng là thê tử kết tóc xe tơ của Long Phụng Ngọc ta, cũng là nữ chủ tử của Ngọc Vương phủ, là Vương Phi Lê Thái Nhi đấy!”

Phu quân? Vương Phi?

Lê Thái Nhi có chút không tiêu hóa được sự thật này. Hắn là phu quân của nàng? Nàng chính là Vương phi của Long Phụng Ngọc? Nàng là nữ chủ tử của Ngọc Vương phủ? Chẳng lẽ số mệnh nàng thật sự tốt như vậy?

“Chàng đúng là phu quân của ta?” trong mắt Lê Thái Nhi lộ ra vẻ bán tín bán nghi. Chẳng trách nàng vừa thấy hắn đã cảm thấy vô cùng quen thuộc, chẳng trách hắn không sợ nguy hiểm đến tính mạng của bản thân để cứu nàng. Thì ra hắn là phu quân của nàng, hắn đối với nàng tốt như vậy thì nhất định là rất yêu nàng.

“Thái Nhi, mặc kệ nàng có mất trí nhớ hay không, mặc kệ nàng không nhớ ta thì ta vẫn thực sự là phu quân của nàng, nàng vẫn là thê tử kết tóc của ta. Cả đời này cũng sẽ không thay đổi.” Long Phụng Ngọc sợ Lê Thái Nhi không tin vội vàng tìm người làm chứng. “Thái nhi, nếu àng không tin có thể hỏi Vu thị vệ.”

Lê Thái nhi chuyển ánh mắt từ Long Phụng Ngọc sang Vu Thừa Phong. Vu Thừa Phong không dám nhìn thẳng vào gương mặt khuyên quốc khuyên

thành của Lê Thái Nhi, hần gật gật đầu trả lời: “Vương phi, người không cần nghi ngờ. Người đúng là thiên kim tiểu thư của phủ tướng quân Lê Thái Nhi, cũng là Vương phi của Ngọc Vương phủ.”

“Nếu ta là thiên kim tiểu thư của phủ tướng quân, nếu ta là thê tử của Long Phụng Ngọc thì tại sao ta lại không nhớ gì? Các người ai có thể nói cho ta biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì không? Tại sao ta lại ở đây? Tại sao ta lại quên mình là ai?” Lê Thái Nhi nghĩ mãi mà không nhớ ra chuyện gì đã xảy ra, trong lòng vô cùng bất an và phiền muộn. Nàng chỉ cần cố gắng nhớ lại thì đầu sẽ rất đau.

Long Phụng ngọc thấy Lê Thái Nhi thật sự đã mất trí nhớ liền nảy ra một ý định. Hần muốn những ưu thương trước kia của Lê Thái Nhi hoàn toàn biến mất, hần muốn khiến cho nàng trở thành một nữ tử hạnh phúc, trở thành một người vui vẻ. “Thái Nhi, sự tình là như thế này, sau lập thu nàng vẫn luôn âm ỷ nói muốn đi leo núi cho nên chúng ta mới cùng nhạc phụ, nhạc mẫu lên núi ngắm thu. Không ngờ gặp phải trận mưa to, nàng trượt chân rơi xuống vách núi, đầu bị va đập nên mất trí nhớ. Chuyện này người cũng không nhớ sao?”

Nhạc phụ, nhạc mẫu? Nhạc phụ nhạc mẫu trong miệng hần chính là cha mẹ của nàng sao?

“Cha mẹ ta? Họ ở đâu?” trong mắt Lê thái Nhi tràn ngập sự hoang mang. Thật sự không thể tưởng tượng nổi, đến cha mẹ của mình nàng cũng quên mất.”

“Phụ thân nàng tên là Lê Trung, là đại tướng quân của vương triều Long Vũ. Nàng xem, nhạc phụ không phải là đang đứng trước mặt nàng sao?” Long Phụng Ngọc đưa mắt nhìn Lê Trung để ông làm theo sự phân phó của hần. Trong mắt Lê Trung hiện lên sự sợ hãi nhưng trong nháy mắt liền biến mất. Chỉ cần tiểu thư thoát ra khỏi sự thông khổ vì mất đi cha mẹ thì ông có làm trái qui định một lần cũng không sao. Ông tin lão gia và phu nhân cũng sẽ ủng hộ ông làm như vậy.

Lê Thái Nhi chuyển ánh mắt đến đặt trên người Lê Trung, gọi một tiếng cha tràn ngập tình cảm. Lê Trung vội ôm Lê Thái Nhi vào trong lòng, vỗ vỗ lưng an ủi nàng: “Hồi tử này, không cần hoài nghi, Nếu đã quên chuyện trước kia thì thôi, từ giờ trở đi con chỉ cần nhớ kỹ tên của mình, nhớ kỹ mình đã lập gia đình, như vậy là đủ rồi!”

“Cha, mẹ đâu? Người sẽ không bị trượt chân ngã xuống núi chứ?” Trong mắt Lê Thái Nhi hiện lên sự lo lắng, trong lòng nàng tràn đầy hoảng sợ cùng bất an.

“Thái Nhi, nhạc mẫu ở phía trên núi, chúng ta chỉ cần đi lên là có thể gặp bà ấy.” Long Phụng Ngọc thấy sự lo lắng của nàng vội vàng an ủi.

Có lẽ đối với Lê Thái Nhi mất trí nhớ lại là một chuyện tốt. Ít nhất nàng cũng có thể quên những chuyện không hay trước đây. Từ giờ trở đi nàng chính là một người có cha mẹ, có hạnh phúc mà một nữ nhân nên có.

Lê Thái nhi nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Long Phụng Ngọc, nói với Vu Thừa Phong: “Vu thị vệ, vết thương của Vương gia vẫn nên giao cho ta, nữ nhân làm những việc này sẽ cẩn thận hơn.

“Vâng, Vương phi” Vu Thừa Phong đứng lên, cung kính đứng ở một bên. Lê Thái Nhi nhìn vết thương của Long Phụng Ngọc vô cùng đau lòng. Nàng rom rớm nước mắt, nhẹ nhàng băng bó cho hần: “Ngọc Nhi, có phải rất đau không?”

Ngọc nhi? Nàng lại gọi hần là Ngọc Nhi? Trong lòng Long Phụng Ngọc nhin không được vui mừng. Hần sợ nàng lo lắng, hào sảng đáp: “Thái Nhi, đừng khóc. Không đau, thật sự ta không đau một chút nào.”

“Chảy nhiều máu như vậy sao có thể không đau? Ngọc Nhi, chàng nhớ cho kỹ về sau không được làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa. Cho dù là vì ta cũng không được làm thế.” Lê Thái Nhi lau nước mắt, tiếp tục băng bó vết thương cho Long Phụng Ngọc, nàng làm vô cùng cẩn thận, dịu dàng, chỉ sợ làm đau phu quân của mình.

[Edit: liemnguyen199]

Bộ dáng dịu dàng này của Lê Thái Nhi, mang theo yêu thương cùng trách cứ, đều làm cho Long Phụng Ngọc một hồi động tâm. “Thái Nhi, ta nhớ kỹ rồi, vì nàng, ta phải quý trọng thân thể của chính mình!”

Người xưa thường nói: ‘Tái ông thất mã, họa phúc khôn lường’. Xem ra, lời này không sai một chút nào. Lê Thái Nhi mất trí nhớ vốn là một chuyện xấu. Nhưng bởi vì nàng mất trí nhớ mà vô tình kéo gần khoảng cách giữa phu thê bọn họ. Như vậy xem ra, chuyện nàng bị mất trí nhớ chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt.

Vu Thừa Phong nhìn đôi uyên ương ân ái tình thâm trước mắt, trong lòng tràn ngập chua xót và mất mát. Trong lòng khổ sở nhưng đồng thời, hần cũng vì Lê Thái Nhi mà trong thâm tâm cảm thấy vui mừng. Có lẽ việc nàng mất trí nhớ sẽ giúp nàng giảm bớt những ưu thương trước kia. Có lẽ việc nàng mất trí nhớ sẽ mang đến cho nàng những hạnh phúc không tưởng được. Chỉ cần nàng có thể vui vẻ, hạnh phúc, Vu Thừa Phong hần không còn yêu cầu gì hơn.

Sau khi Lê Thái Nhi băng bó xong vết thương của Long Phụng Ngọc, về mặt thẹn thùng nói: “Ngọc nhi, chúng ta đi ra ngoài đi! Bằng không, nương ta đang sốt ruột chờ.”

Trong lòng của Lê Trung lo lắng không yên. Hần thật sự không biết, rốt cuộc ‘nương’ của Lê Thái Nhi là ai? Nếu như là thê tử của Lê Trung hần thì còn dễ nói. Nếu như không phải thì sao khi hần trở lại Ngọc Vương phủ, làm sao hần có thể giải thích với thê tử đây?

Ra khỏi sơn cốc, xuất hiện trước mặt mọi người, Lê Thái Nhi khiến rất nhiều thị vệ không nhìn được trở mắt nhìn. Bọn họ là bị dung mạo kiều diễm như hoa này của Lê Thái Nhi làm cho ngây người.

“Trời ạ, làm thế nào mà Ngọc Vương Phi lại lập tức trở nên xinh đẹp như vậy hả? Lẽ nào, ở trong sơn cốc nàng đã gặp được thần tiên hả? Lẽ nào, thần tiên cũng cảm thấy dung mạo của nàng quá dọa người, nên mới khiến cho nàng xinh đẹp ra?”

“Nói không chừng, nàng là tiên nữ phạm vào Thiên quy bị phạt xuống hạ giới đó! Hiện tại, nàng có thể đứng vào hàng tiên ban rồi.”

Long Phụng Ngọc nghe bọn thị về bản luận, rất sợ những bình luận này khiến Lê Thái Nhi nghi ngờ. Hắn uy nghiêm nhìn lướt qua những người đang nghị luận kia, những tiếng nghị luận lập tức ngừng luôn.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Yên Nhi nhìn thấy Lê Thái Nhi trở về, không nhịn được kích động, vui mừng. Nàng nhào vào lòng Lê Thái Nhi, nghẹn ngào: “Tiểu thư, em cứ nghĩ, cứ nghĩ là sẽ không được nhìn thấy người nữa. Em cứ nghĩ là duyên phận chủ tớ chúng ta đến đây là hết rồi!”

Lê Thái Nhi nhìn nữ tử khóc đến trời đất đen kịt trong ngực, trong lòng nàng cũng hiểu đây nhất định là người rất gần gũi với mình. Nhưng nàng không thể nhớ nổi nữ tử này là ai cả! Tiểu thư? Lẽ nào, nàng chính là a hoàn của Lê Thái Nhi chăng?

“Yên Nhi, không nên khiến tiểu thư nhà ngươi rơi nước mắt nữa! Chủ tớ các ngươi được gặp lại nhau, người phải nên vui mừng chứ!” Long Phụng Ngọc biết sau khi mất trí nhớ, Lê Thái Nhi cũng quên mất thị tỳ Yên Nhi của nàng. Hắn sợ nàng nghĩ không ra, trong lòng sẽ phiền muộn, nên mới nhắc nhở nàng.

Yên Nhi? Tên quen thuộc quá! Thì ra thị tỳ của nàng tên là Yên Nhi. Lê Thái Nhi không nghĩ được thờ phào nhẹ nhõm. Người thân cận với nàng như vậy, làm sao nàng có thể quên nàng ấy sạch sẽ như vậy?

“Yên Nhi, đừng khóc. Em xem, chẳng phải ta đã trở về rồi hay sao?” Lê Thái Nhi nhẹ nhàng vỗ vai Yên Nhi, an ủi nàng. Chờ Yên Nhi bình thường trở lại, nàng hỏi tiếp: “Yên Nhi, nương ta đâu? Người đi đâu rồi?”

Nương?

Ánh mắt của Yên Nhi lập tức trùng lớn! Nàng vươn tay, sờ sờ đầu tiểu thư. Tiểu thư không có phát sốt mà? Không phát sốt thì làm sao tiểu thư lại nói mê sảng đây? Phu nhân đã mất gần hai mươi năm, tiểu thư nhắc tới nương ư? Lẽ nào tiểu thư bị trúng tà khi ở trong sơn cốc sao?

Vu Thừa Phong đứng sau lưng Yên Nhi, hần vội vàng lên tiếng, ngăn lại hành động của Yên Nhi. Hắn cũng không muốn Yên Nhi phá hủy nỗi khổ tâm của vương gia. “Yên Nhi cô nương, ta và cô cùng đi lên núi. Chúng ta mời lão phu nhân đến để hai mẫu nữ (mẫu thân và nữ nhi) vương phi có thể gặp nhau.”

Yên Nhi nhìn Vu Thừa Phong, có chút không giải thích được. Lẽ nào Vu thị vệ cũng bị bệnh rồi ư? Bằng không, sao lại giống tiểu thư, nói chuyện không đầu không đuôi thế?

“Yên Nhi cô nương, đi nhanh đi! Vương phi trượt chân rơi xuống vách núi, lão phu nhân chắc chắn rất lo lắng. Hai mẫu nữ các nàng gặp nhau sớm một chút thì sẽ an tâm hơn một chút!” Vu Thừa Phong liếc mắt ra hiệu với Yên Nhi, Yên Nhi biết trong đó có điều kì lạ. Nàng không nói thêm gì nữa, lập tức đi cùng với Vu Thừa Phong.

Mới vừa đi được mấy bước, nàng liền không nhịn được mà hỏi: “Vu thị vệ, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Ngài cũng không phải không biết, tiểu thư nhà ta đã mất phụ mẫu từ nhỏ. Lúc này, sao lại xuất hiện một lão phu nhân chứ? Đã có lão phu nhân, không phải còn có lão gia sao?”

Vu Thừa Phong cười khò, nói tiếp: “Yên Nhi cô nương, cô nương đã đoán đúng rồi. Vị ả sĩ râu dài đứng cạnh Vương gia kia chính là lão gia nhà các cô.”

Miệng của Yên Nhi không khép lại được. Trời ạ, nàng chỉ là thuận miệng nói thôi, không ngờ lại có chuyện đấy thật!

“Vu thị vệ, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Ngài không cần đánh đố nữa. Tính ta rất nôn nóng, không chịu nổi cái này đâu. Ngài kể đầu đuôi cho ta biết đi!”

“Yên Nhi, lúc tiểu thư nhà cô rơi xuống vách núi, sau khi nào bị đụng vào thứ gì đó, người liền mất trí nhớ.” Vu Thừa Phong kể hết chuyện đã xảy ra trong sơn cốc cho Yên Nhi nghe.

Tiểu thư mất trí nhớ ư? Vương gia vì không muốn tiểu thư đau lòng nên sắp xếp phụ mẫu cho nàng? Lê Trung là người hầu của lão gia Lê Lạc? Ân cư trong núi làm bạn với đàn hồ? Vương gia vì cứu tiểu thư, bị mãnh hổ cắn bị thương?

Trời ạ, cái này thật là khó có thể tưởng tượng nổi! Trên mặt Yên Nhi, tràn ngập vẻ khiếp sợ. Lê Trung và Lê ma ma, hai người chưa từng quen biết, Vương gia lại ghép họ thành một đôi!

“Ta thấy, trước đó hai chúng ta phải để cho Lê ma ma chuẩn bị tâm lý. Bằng không, bà ấy biết mình tự nhiên tái giá, chắc chắn sẽ ngất đó!”

“Chuyện này thật đúng là có chút kì dị. Vương gia lại có thể vì Vương phi bịa ra một câu chuyện nói dối hoang đường như vậy.” Vu Thừa Phong không nhịn được khẽ thở dài. Nói thật, hắn thật sự lo lắng cho Lê Thái Nhi. Thời điểm nàng che dấu diện mạo thật còn có người tính kế nàng, nguy hiểm đã lần lượt tới. Hiện tại nàng lộ ra diện mạo thật sự, hơn nữa lại bị mất trí nhớ, nàng lại đơn thuần ngây thơ như vậy, làm sao có thể đối phó được với cục diện phức tạp mà hiểm ác trong Ngọc Vương phủ đây?

Yến Nhi thấy vẻ mặt của Vu Thừa Phong giống như là đang ghen. Lúc này, nàng cũng không quên hết lòng khuyên hấn một chút: “Thật ra Vương gia làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho tiểu thư nhà chúng ta. Ít ra tiểu thư cũng sẽ không đau khổ vì mình là cô nhi nữa. Ít ra trong lòng nàng sẽ bớt áp lực và khổ sở. Nếu như nàng với Vương gia có thể cùng nhau ân ái cả đời, thì đó sẽ là một chuyện rất hạnh phúc ngoài ý muốn!”

=

Lời của tác giả:

Các tình yêu, gần đây không có thời gian để trả lời tin nhắn, khiến các tình yêu thất vọng. Nhưng mỗi ngày, ta đều nhìn những tin nhắn nhận xét. Các tình yêu khen ngợi, trong lòng ta rất cảm tạ. Các tình yêu phê bình, ta nhất định sẽ tiếp nhận và cố gắng sửa lại!

Trong lòng của Vu Thừa Phong có chút cô đơn, không cần Yến Nhi nhắc nhở, hấn cũng biết tình cảnh khó xử của mình. Mấy ngày qua, Vương gia hình như càng ngày càng đối tốt với Lê Thái Nhi rồi. Sau khi Lê Thái Nhi mất trí nhớ, nàng cũng tràn đầy ái mộ đối với Vương gia, bọn họ muốn ân ái cả đời là chuyện hoàn toàn có khả năng.

Chỉ cần Lê Thái Nhi có thể sống hạnh phúc cả đời, hấn cũng không có gì tiếc nuối!

Hai người không tiếp tục nói chuyện, không khí trở nên rất lúng túng. Đúng lúc này thì Lê ma ma được mấy thị vệ hộ tống từ trên đỉnh núi xuống, vừa nhìn thấy Yến Nhi, bà liền lo lắng hỏi: “Yến Nhi, tiểu thư đâu? Đã tìm được chưa? Có bị thương không?”

Yến Nhi không thể một lúc trả lời hết các câu hỏi của Lê ma ma, cười rồi hành lễ với Lê ma ma: “Nô tỳ Yến Nhi, tham kiến lão phu nhân. Lão phu nhân, ngài nhanh một chút cùng nô tỳ xuống núi đi, bằng không, trượng phu cùng nữ nhi của ngài đều vô cùng sốt ruột!”

Lê ma ma bị những lời nói khó hiểu của Yến Nhi làm cho bất ngờ. Bà đưa tay chọc một cái vào trán của Yến Nhi, mắng: “Đứa nhỏ này, ngươi lại phát bệnh hả? Ta đã là một quả phụ, lấy đâu ra mà có trượng phu? Đúng là đã sinh một sử nữ, đáng tiếc chưa đầy tháng đã chết yểu!”

Yến Nhi vừa thấy lời của mình, gọi lên nỗi đau của Lê ma ma, liền vội vàng cười an ủi bà: “Lê ma ma, ngài đừng buồn nữa. Bắt đầu từ hôm nay, ngài chẳng những có nữ nhi mà còn có một trượng phu, về sau, ngài có thể hưởng thụ được cảm giác của một gia đình hoàn chỉnh rồi. Đáng tiếc, đến bây giờ Yến Nhi vẫn một mình hiu quạnh lẻ loi... Không người thương, cũng không có người yêu.”

Yến Nhi vừa nói, vừa liếc Vu Thừa Phong một cái. Hấn đứng khoanh tay, vẻ mặt không có biểu tình gì.

“Đứa nhỏ này, ngươi thật không có lương tâm! Tiểu thư đối với ngươi tốt như vậy, ngươi lại dám nói ngươi lẻ loi hiu quạnh không có người yêu thương? Nếu ngươi muốn lập gia đình, thì thưa Vương gia cùng tiểu thư làm chủ cho ngươi, gả ngươi đi ra ngoài là được! Chứ ngươi đừng lấy ma ma ta ra giễu cợt. Ta nói cho ngươi biết, ta không có ý định tái giá. Dân gian có câu ‘Hảo nữ không lấy hai phu’, ta cũng không muốn làm hồng thanh danh của mình.” Lê ma ma làm bộ tức giận, đuổi theo muốn đánh Yến Nhi. Bất đắc dĩ Yến Nhi không thể làm gì khác hơn là núp ở sau lưng Vu Thừa Phong.

“Lê ma ma, ngài đừng tức giận, mặc dù Yến Nhi cô nương là nói đùa nhưng điều đó cũng có nguyên nhân. Chuyện, là như này...” Vu Thừa Phong nói hết chuyện Lê Thái Nhi rơi xuống sơn động, rồi lại mất trí nhớ cho Lê ma ma nghe, cũng nói thêm cả quan hệ phụ mẫu từ nữ.

“Vu thị vệ, cậu nói nam nhân ẩn cư trong sơn động kia tên là Lê Trung sao?” Trên mặt Lê ma ma mang theo vẻ không thể tin được. Hai mươi năm rồi, lại một lần nữa nghe được cái tên này, dường như là đã trải qua mấy đời rồi.

“Đúng vậy! Ngài ấy bảo ngài ấy tên là Lê Trung, là người hầu cận của Lê tướng quân. Sau khi Lê tướng quân mất, chưa được tuần táng thì ngài đã ẩn cư ở trong sơn động rồi. Vương gia vì muốn cho tiểu thư có một gia đình hạnh phúc nấy mãi, mới ghép ngài ấy và ngài thành cha mẹ câu tiểu thư...” Vu Thừa Phong chưa nói hết câu thì Lê ma ma đã chạy xa mấy bước rồi. Bà vừa chạy, vừa mắng: “Tử quý, xem ta thu thập người như thế nào?”

Yến Nhi và Vu Thừa Phong ngơ ngác nhìn nhau, không biết tại sao Lê ma ma lại nổi điên? Lẽ nào giữa Lê ma ma và Lê Trung thật sự có quan hệ gì? Hai người không muốn bỏ qua màn kịch hay này, liền bước nhanh theo sau.

Lê ma ma chạy một mạch đến trên sườn núi, còn chưa bước tới trước mặt Lê Trung thì bà đã nhận ra ông. Đã hai mươi năm trôi qua nhưng bà chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra ông. Người nam nhân này, thoát khỏi chiến bào, bớt một chút chí khí oai hùng, lại tăng thêm khí chất tiên nhân.

“Lê Trung, cái tên quý đáng chết nhà ông, ông hại ta thật là khổ!” Lê ma ma đi lên phía trước, hung hăng quát cho Lê Trung hai cái bạt tai. Hai mươi năm trước, bà đã yêu người nam nhân này đến khắc cốt ghi tâm. Nhưng bây giờ, bà tràn đầy oán hận đối với ông. Người nam nhân này, thả ẩn cư ở sơn động cũng không nguyện quay về liếc bà một cái. Ông thả ở chung cùng con cạp cũng không nguyện sống chung một chỗ với bà.

Lê Trung che khuôn mặt có chút nóng lên của mình, không ngừng nói xin lỗi, vừa nói, vừa rơi lệ đầy mặt: “Hoàn nhi, thật xin lỗi. Ta không nên bỏ nàng và con ở lại để ra đi!”

“Đã biết là không nên thì tại sao lại còn làm như vậy? Ông có biết con của chúng ta...” Lê ma ma nhớ tới đứa bé chết yểu, không nén được đau buồn.

Lê Thái Nhi bước lên trước kéo Lê ma ma lại: “Nương, sao ngươi lại tức giận như vậy? Rốt cuộc phụ thân đã phạm lỗi gì? Tại sao ngươi lại mắng người như vậy? Coi như phụ thân thật sự có lỗi, người cũng không nên nổi giận trước mặt nhiều người như vậy!”

“Tiểu...” Lê ma ma đang định gọi ‘tiểu thư’, liền ý thức được mình phạm phải một sai lầm nghiêm trọng. Bà vội vàng thay đổi lời nói, giải thích nguyên

nhân bà tức giận với Lê Thái Nhi: “Thái Nhi, con trượt chân rơi xuống sông động, ta suýt thì bị hù chết rồi. Chuyện này, đều do phụ thân con, do ông ta không bảo vệ tốt cho con. Con nói xem, làm sao ta có thể không mắng ông ta được?”

Lê Thái Nhi vừa nghe chuyện phụ mẫu gây gổ là vì chuyện nàng trượt chân rơi xuống sông động thì vội vàng ôm lấy Lê ma ma, tràn đầy tình cảm nói: “Nương, con biết người rất thương con, con cũng biết, con rơi xuống sông động đã khiến cho người rất lo lắng nhưng phụ thân cũng không phải muốn con rơi xuống sông động mà! Vậy nên làm sao tất cả lại là lỗi của phụ thân được? Nếu có lỗi phải là Thái Nhi có lỗi mới đúng!”

Lê ma ma ôm Lê Thái Nhi vào lòng, không nhìn được mà rơi lệ. Sau khi hài tử của bà chết yếu, bà đã dành toàn bộ tình yêu thương sang cho tiểu thư. Bà chính là thật lòng yêu thương Lê Thái Nhi, có thể so được với tình mẫu tử ruột thịt, theo lý, Thái Nhi gọi bà một tiếng ‘nương’ là hoàn toàn xứng đáng. Nhưng thân phận kahcs xa, địa vị khác biệt, bà có thể thoải mái yên tâm nhận một tiếng ‘nương’ này sao?

“Thái Nhi, ta không mắng ông ta nữa, ta sẽ tha thứ cho ông ta.” Lê ma ma liếc Lê Trung một cái, hận ý trong mắt từ từ biến mất, thay vào đó là một chút vui sướng trùng phùng sau khi xa cách.

“Ngọc nhi, nếu mọi người đã đồng ý, chúng ta mau xuống núi đi!” Lê Thái Nhi đi đến bên cạnh Long Phụng Ngọc, thân thiết kéo cách tay hân. Dáng vẻ thẹn thùng này của nàng khiến Long Phụng Ngọc không nhịn được rung động. Nữ tử bị đau thương cùng sầu bi vây quanh, vào giờ khắc này, tựa như một nữ nhân đang rất hạnh phúc.

Lòng Phụng Ngọc thăm thấy mây mẩn: xem ra, nước cờ này của hân, đã đi đúng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Mất trí nhớ Ghen

Đoàn người chậm rãi trở lại thành, đến một ngã tư đường Long Phụng Ngọc ra lệnh cho kiệu dừng lại để cáo biệt Lê Trung và Lê ma ma. Long Phụng Ngọc sợ Lê Trung và Lê ma ma không quen với thân phận mới trong lúc vô tình sẽ để lộ chân tướng sự việc cho nên hân không muốn Lê ma ma về ngọc Vương Phủ với Lê Thái Nhi. Hơn nữa Lê Trung và Lê ma ma đã xa cách nhiều năm nên để vợ chồng họ được đoàn tụ. “Nhạc phụ, nhạc mẫu! Thái Nhi không sao, hai người nên trở về tướng quân phủ thôi, mấy ngày nữa ta sẽ đưa Thái Nhi đến Phủ tướng quân vấn an hai người.”

“Vâng, Vương gia.” Lê Trung cung kính hồi đáp. Lê Thái Nhi rời cổ kiệu của mình đi tới cáo biệt phụ mẫu. Nàng vừa hạ bái, vừa nói lời cáo từ: “Cha, nương, tạm biệt hai người, chờ hai ngày nữa nữ nhi sẽ về phủ thăm hai người.”

“Tốt! Tốt! Tốt!” Lê Trung đỡ Lê Thái Nhi đứng lên, liên tục nói ba chữ tốt.

“Thái Nhi, trở lại Vương Phủ nhất định phải chăm sóc bản thân mình thật tốt.” Lê ma ma nắm tay Thái Nhi nhìn không được mà rơi lệ nói. Tiểu thư sau khi mất trí nhớ bản thân lại càng không có khả năng phòng vệ, nàng ở trong Vương phủ không biết lại gặp phải nguy hiểm gì không.

“Nương, người không cần lo lắng cho nữ nhi. Ngọc Nhi đối tốt với con như vậy, hân sẽ không để con phải chịu ủy khuất.” Trên mặt Lê Thái nhi mang theo nụ cười hạnh phúc, nàng liếc nhìn Long Phụng Ngọc một cái, về mặt tràn đầy yêu thương, tin tưởng. Người nam nhân này vì cứu nàng ngay cả mạng mình cũng không để ý, hân làm sao để cho nàng chịu ủy khuất chứ?

“Nhạc mẫu, người cứ yên tâm đi. Tất cả mọi việc đều đã có ta.” Long Phụng Ngọc biết Lê ma ma lo lắng cho sự an nguy của Lê Thái Nhi, lên tiếng đáp lời. Lê Thái Nhi tin tưởng hân như vậy hân sao có thể phụ nàng được?

Sau cơn mưa trời lại sáng.

Trong lòng Vinh Lệ Nhi phiền muộn, đưa Tiểu Phụng đi ra Phụng Nghi Uyển giải sầu.. Nàng ngồi bên cạnh ao sen, nhìn hoa sen ở trong nước đến ngẩn ngơ. Đóa hoa phù dung xinh đẹp khi nở ra vô cùng rực rỡ, một đàn cá vui đùa ngay phía dưới những lá sen. Trong lòng Vinh Lệ Nhi thậm chí cảm thấy ghen tị với những đóa sen kia. Vinh Lệ Nhi nàng cũng giống như những đóa hoa xinh đẹp kia vì sao Long Phụng Ngọc lại không như những con cá kia, không thích bơi đến bên cạnh nàng? Hân tình nguyện ở bên cạnh người đàn bà điên Âu Dương phi, hân tình nguyện để Lê Thái nhi xấu xí quái dị ở bên người nhưng lại không muốn ở bên cạnh đóa hoa xinh đẹp là nàng.

“Vương gia, Vương phi hỏi phủ.” Thanh âm lạnh lạnh của thái giám kia đánh gãy suy nghĩ của Vinh Lệ Nhi. Nam nhân này không phải cùng Lê Thái Nhi đi viếng mộ mà sao? Hừ, ông trời đúng là có mắt. Ngay tại thời điểm bọn họ đi viếng lại nổi lên một trận giông bão. Nữ nhân này nếu như trượt chân ngã chết thì thật tốt biết mấy, đáng tiếc là nữ nhân xấu xí đáng ghét này đã trở lại.

Vinh Lệ Nhi đứng lên nghênh đón. Long Phụng Ngọc và Lê Thái Nhi trở về nhất định phải đi qua con đường này, nàng rất muốn nhìn thấy bọn họ bị ướt sũng sẽ chật vật cỡ nào.

Một nữ tử gương mặt xinh đẹp như hoa, vẻ mặt tươi cười kéo tay Long Phụng Ngọc xuất hiện trước mắt nàng. Nữ tử xinh đẹp này đúng là rất thảm hại, trên đầu nàng quấn một lớp vải bố, trên lớp vải kia còn loáng thoáng có tia máu, quần áo cũng vô cùng bẩn thỉu đến mức không nhìn ra được màu sắc lúc đầu. Thế nhưng cho dù thảm hại như vậy về đẹp thanh tú dị thường của nữ tử ấy vẫn không bị che lấp.

Nữ nhân xinh đẹp này làm cho Vinh Lệ Nhi vô cùng ghen tị. Nàng được xưng là mỹ nữ đệ nhất kinh thành thế nhưng khi so sánh với nữ tử trước mặt này thì quả thật là một trời một vực. Trong lòng Vinh Lệ Nhi dâng lên một trận ghen tị và nghi hoặc. Nữ nhân này rốt cục là ai? Chẳng lẽ đây là Lê Thái Nhi xấu xí? Không thể nào, nếu như có dung mạo như vậy thì tội gì phải tự rước lấy nhục làm một nữ nhân xấu xí? Nếu không phải nàng ta thì có thể là ai? Chẳng lẽ Vương gia nửa đường gặp được nữ tử này? Lê Thái Nhi đâu? Nàng ta ở đâu? Sẽ không bị hại chứ?

Vinh Lệ Nhi còn đang suy tư thì Long Phụng Ngọc và Lê Thái Nhi đã đi tới, Vinh Lệ Nhi không thể không khom người thi lễ: “Nô tì cung nghênh Vương gia hồi phủ.”

Nô tì? Trong mắt Lê Thái Nhi toát ra sự bi thương. Chẳng lẽ nữ tử xinh đẹp này cũng giống nàng, đều là nữ nhân của Ngọc Nhi? Hẳn rốt cục có bao nhiêu nữ nhân? Hẳn đối xử với nữ nhân khác cũng tốt như đối xử với nàng sao? Đau thương trong mắt Lê Thái Nhi không thể tránh khỏi đôi mắt của Long Phụng Ngọc. Nha đầu này rõ ràng là đang ghen tị. Ha ha, khởi đầu này thật là tốt. Hắn gắt gao ôm lấy nàng, thông qua đó truyền cho nàng một chút sức mạnh. Lê Thái Nhi cười một cái, khó hiểu hỏi: “Ngọc Nhi, nàng ta là ai?”

Trong lòng Vinh Lệ Nhi nổi lên một trận ghen tuông. Nữ nhân này thật to gan, nàng ta không gọi Long Phụng Ngọc là Vương gia mà lại dùng hân kỳ danh, dám gọi hắn là Ngọc Nhi. Hơn nữa Long Phụng Ngọc lại còn vô cùng vui vẻ. Hừ, nữ nhân này nếu không biết Vinh Lệ Nhi nàng thì chắc chắn không phải là nha đầu Lê Thái Nhi xấu xí kia. Nữ nhân này rốt cuộc có lai lịch như thế nào? Nàng ta học được từ đâu phương pháp dụ dỗ nam nhân cao minh như vậy? Vương gia tuyệt tình là vậy lại một mực sùng ái nàng.

“Vương gia, hãy giới thiệu một chút đi.” Vinh Lệ Nhi muốn thông qua Long Phụng Ngọc để tìm hiểu đối thủ tương lai. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

“Vinh phu nhân, nàng chính là Vương phi Lê Thái Nhi của bản vương, mỗi ngày đều cùng ở chung một chỗ chẳng lẽ người lại không biết nàng?” Hai nữ nhân ở chung hơn một tháng thế nhưng rõ ràng không ai biết ai. Trong lòng Long Phụng Ngọc âm thầm buồn cười. Lê Thái Nhi là do mất trí nhớ nên không biết Vinh Lệ Nhi. Vinh Lệ Nhi là do chưa từng nhìn thấy diện mạo thật sự của Lê Thái Nhi nên mới không nhận ra Lê Thái Nhi.

Lê Thái Nhi? Trong mắt Vinh Lệ Nhi toát ra một tia nghi ngờ. Nữ nhân này sao có thể là Lê Thái Nhi được? Lê Thái Nhi xấu xí như vậy, nữ nhân này lại đẹp như thế, nếu nàng ta thật sự là Lê Thái Nhi thì sao có thể không biết Vinh Lệ Nhi?

“Không có khả năng, ta không tin.” Vinh Lệ Nhi không cách nào tin nữ tử xấu xí nàng vẫn không để vào mắt lại là một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành. Nàng mang theo vẻ mặt bi thương trở về Phụng Nghi Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Góc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Sinh non

Vinh Lệ Nhi đi phía trước, Tiểu Phụng chạy theo phía sau. Nàng vừa đuổi theo chủ tử vừa lớn tiếng nói: “Tiểu thư, người đi chậm một chút, cẩn thận...” Tiểu Phụng rất muốn nói cẩn thận động thai khí nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống. Những lời nói cẩn kị ấy tốt nhất là không nên nói để tránh cho tiểu thư lại tức giận. Tiểu Phụng biết hiện tại giống như một xâu pháo trúc, chỉ cần chạm vào là sẽ nổ mạnh. Cũng khó trách tiểu thư không cam lòng, tiểu thư từ nhỏ đã mang danh đệ nhất mỹ nữ kinh thành, đi tới đâu cũng nổi bật nhất. Hiện tại Vương Phi xấu xí lại đoạt mất ánh hào quang của nàng, nàng đương nhiên là không cam lòng rồi. Tiểu Phụng đi phía sau cũng không dám chọc đến tiểu thư, nàng vẫn nên nói ít đi để tránh cho tiểu thư phát hỏa.

Vinh Lệ Nhi vừa đi vừa băn khoăn. Nàng vốn cho rằng bằng mỹ mạo của mình cùng với đứa bé trong bụng nàng thì nàng nhất định sẽ nắm được trái tim Long Phụng Ngọc. Cho dù hiện tại không được thì sau khi sinh đứa nhỏ này thì hẳn sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt khác xưa. Dù sao mẹ quý nhờ con là lẽ thường ở Vương triều Long Vũ chỉ đáng tiếc tính toán của nàng đã thất bại. Lê Thái Nhi xấu xí kia sao trong nháy mắt có thể biến thành một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành? Chuyện này thật sự kì quái. Đặc biệt là thái độ của nàng ta đối với Long Phụng Ngọc cũng thay đổi một trăm tám mươi độ. Trước kia nàng ta đối xử với Long Phụng Ngọc rất lạnh nhạt thế mà bây giờ lại thân thiết nắm tay hắn. Hành động lời nói của nàng ta chẳng có một chút bóng dáng thanh cao của Lê Thái Nhi trước kia cả. Trong lòng Vinh Lệ Nhi ngập tràn cảm giác thất bại. Dung mạo của nàng không sánh bằng Lê Thái Nhi, địa vị của nàng cũng không cao như nàng ta. Vương gia cho Lê Thái Nhi làm chủ quản mọi việc trong Ngọc Vương Phủ chẳng phải là cho nàng ta quyền lợi của đích vương Phi sao.

Hiện tại, thứ duy nhất nàng có thể dùng để đối phó với nữ nhân ấy là đứa trẻ trong bụng này, chỉ có đứa bé này mới có thể thay đổi địa vị của nàng, nàng phải baorveej đứa bé này, nhất định phải bảo vệ tốt con của nàng. Trước khi ăn cơm nhất định phải dùng ngân châm thử đồ ăn. Khi ra ngoài nhất định phải xem hoàng lịch, nếu không thích hợp ra ngoài thì nàng tình nguyện ở lại trong Phụng Nghi Uyển.

Vinh Lệ Nhi nhìn không được thờ dài. Mang thai sinh con cũng không thể khiến nàng được độc sủng. Nếu vương gia vẫn sủng ái Lê Thái Nhi thì trong bụng nàng ta sớm muộn gì cũng sẽ có đứa nhỏ. Đến lúc ấy nàng sẽ thua thảm hại. Không được! Phải nghĩ ra cách kiến Lê Thái Nhi biến mất, như vậy mới là tốt nhất. Phải làm thế nào mới có thể khiến Lê Thái Nhi biến mất khỏi tầm mắt của mình đây?

Đúng rồi, phụ thân không phải là đang đi Mộ Dung quốc sao? Sao không để phụ thân ở trước mặt Quốc vương Mộ Dung ca tụng mỹ mạo của Lê Thái Nhi? Chỉ cần quốc vương Mộ Dung quốc muốn nữ nhân tuyệt sắc này thì Long Phụng Ngọc sẽ không thể bảo vệ nàng nữa.

Mấy ngày nay mưa rất nhiều, trên mặt đất ẩm ướt khắp nơi đều là màu xanh của cỏ rêu. Trước cửa Phụng Nghi Uyển có mấy cây đại thụ che trời, nơi này rất ít khi thấy được mặt trời cho nên lại càng ẩm thấp, cỏ rêu lại càng tươi tốt. Người đi ở phía trên sẽ bị trơn trượt đến đứng không nổi. Vinh Lệ Nhi chỉ sợ không cẩn thận sẽ bị trượt chân, dù sao nàng cũng không phải chỉ có một mình. Nếu nàng ngã thì đứa bé trong bụng sợ sẽ gặp phải chuyện lớn. Lực chú ý của Vinh Lệ Nhi đều đặt ở dưới bàn chân, nàng không nghĩ đến có một người đánh thẳng về phía nàng. Nàng còn chưa biết có chuyện gì xảy ra thì thân mình đã ngã thật mạnh xuống nền đất. Trong bụng một hồi quặn đau, máu nhuộm đỏ cả quần áo nàng.

“A, đau chết mất!” Vinh Lệ Nhi đau đớn hét to một tiếng: “Tiểu Phụng, nhanh đi mời thái y!”

Vinh Lệ Nhi biết kể cả có mời thái y đến chỉ sợ cũng không giữ nổi đứa nhỏ của nàng nhưng nàng cũng dứt khoát không buông tay, kể cả dù chỉ có một tia hi vọng thì nàng cũng sẽ không buông tay. Nếu nàng bỏ đứa bé này chẳng khác nào cũng bỏ luôn cả địa vị và tiền đồ sau này.

Tiểu Phụng phân phó một nha đầu đi mời Thái y, nàng chạy đến bên cạnh Vinh Lệ Nhi, sắc mặt tái nhợt an ủi chủ tử: “Tiểu thu, người sẽ không sao. Đã đi gọi Thái y rồi, Thái y sẽ nhanh đến thôi.”

“Ha ha ha, Vinh Lệ Nhi, ngươi không cần làm việc vô ích, cho dù ngươi có mời thái y chỉ sợ cũng đã muộn rồi. Đứa trẻ này nhất định không giữ được.” Tiếng cười điên cuồng của Âu Dương Phi vang lên bên tai Vinh Lệ Nhi. Ngay sau đó nàng ta lại thề lương nói: “Hài nhi số khổ của ta, nương cuối cùng cũng đã báo thù được cho con rồi.”

Trong mắt Âu Dương Phi hiện lên một loại thần sắc thấy chết không sờn. Chỉ cần báo thù được cho con nàng cho dù có chết nàng cũng cam lòng.

Thực ra Âu Dương Phi đang đi dạo. Nàng ở trong cung Hương các đã lâu cảm thấy buồn tẻ, phiền chán cho nên mới mang theo một tiểu nha đầu ra ngoài giải sầu. Chính nàng cũng không biết tại sao trong lúc vô tình lại đi đến trước cửa Phụng Nghi Uyển. Trong lòng nàng thầm nghĩ, phải chăng nhi tử của nàng chỉ dẫn cho nàng đến đây báo thù?

Lúc này Vinh Lệ Nhi vừa vặn đi tới, Âu Dương Phi nhìn chằm chằm thất lung của Vinh Lệ Nhi, nàng ta chưa có bụng, một loại kích động báo thù nổi lên nhanh chóng không chế suy nghĩ của nàng, nàng dường như nổi điên lao tới phía Vinh Lệ Nhi.

Âu Dương Phi thấy quần áo của Vinh Lệ Nhi toàn máu trong lòng vô cùng sung sướng. Đó là một loại vui sướng trước nay chưa từng có, cảnh đẹp ý vui cũng đồng thời mang theo một mùi máu nhân nhát.

“Âu Dương Phi, ngươi thật nham hiểm! “ Vinh Lệ Nhi cắn răng nói, trong mắt tràn ngập hận ý.

“Ta nham hiểm? Ha ha ha, Vinh Lệ Nhi, ta chỉ là một mạng đổi một mạng. Ngươi mất đi một cái thai mới được mấy chục ngày còn ta mười tháng mang thai mới sinh được đứa nhỏ, nó biết khóc biết cười. Một đứa bé như vậy, một sinh mạng như vậy bị nữ nhân ngoan độc là ngươi hại chết, mẫu thân nó chịu bao nhiêu đau khổ ngươi biết không? Vinh Lệ Nhi, ta muốn cho ngươi nếm thử cảm giác mất con là như thế nào, nó như một mũi dùi đâm đến tận xương tủy, đau thấu tim gan!” Âu Dương Phi cười lạnh, nước mắt rơi xuống. Nàng báo thù cũng tự tạo nghiệt cho mình, dù sao đứa nhỏ trong bụng Vinh Lệ Nhi cũng là một sinh linh vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Tự sát

Gương mặt xinh đẹp của Vinh Lệ Nhi trong thoáng chốc tái nhợt, giờ phút này nàng đã vô cùng đau khổ vì sinh non, những lời nói sắc bén của Âu Dương Phi càng khiến cho lục phủ ngũ tạng của nàng như bị thiêu đốt. Trong lòng nàng dâng lên cảm giác tuyệt vọng và hối hận. Nếu sớm biết rằng hại chết con người khác sẽ khiến cho con mình phải chịu tai bay vạ gió thì nàng thà chịu cuộc sống an phận thủ thường. Đáng tiếc bây giờ nàng hối hận đã không còn kịp nữa rồi. Đi một bước này nàng đã không còn sự lựa chọn nào khác, việc duy nhất nàng có thể làm là đi tiếp con đường không thể trở về này. Con đường đen tối ấy là do Vinh Lệ Nhi nàng chọn. Bề khổ vô biên, quay đầu là bờ tuyệt nhiên không phù hợp với dòng máu của nàng.

Tiếng bước chân dồn dập đi đến. Long Phụng Ngọc và Lê Thái Nhi mang theo Thái y cùng chạy tới. “Thái y, ngươi mau chẩn mạch cho Vinh phu nhân, xem đứa trẻ có thể giữ được hay không?”

Long Phụng Ngọc nhìn vết máu trên quần áo Vinh Lệ Nhi, tâm lạnh đi một nửa. Xem ra đứa bé này không thể giữ được rồi.

Thái y đi lên phía trước chẩn bệnh cho Vinh Lệ Nhi, một lát sau hần lắc đầu, sắc mặt u ám: “Vương gia, đứa trẻ này không thể giữ được nữa, vì thần kê một đơn thuốc để Vinh phu nhân bồi bổ thân thể.”

Sắc mặt long Phụng Ngọc dị thường khó coi. Tim của hần rất đau, rất đau. Nhưng cùng với sự đau đớn ấy hần lại có cảm giác trút được gánh nặng trên người. Chính hần cũng không biết được tại sao lại có cảm giác như thế? Có lẽ hần rất oán hận Vinh Lệ Nhi nhưng không biết phải làm sao với đứa bé này. Mất đi đứa trẻ này, hần là phụ thân đương nhiên khó chịu trong lòng thế nhưng mất đi đứa trẻ này cũng sẽ có nghĩa là hần và Vinh Lệ Nhi hoàn toàn vạch rõ giới hạn. Từ nay về sau hần sẽ không bao giờ phải liên quan đến nữ nhân tâm địa rắn rết này nữa. Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến hần cảm thấy như trút được gánh nặng.

(Đôi lời của Na Anh: Mình thấy nam 9 chả ra sao, con mình mất mị lại k quan tâm>.<)

“Vương gia, người nhất định phải làm chủ cho ta và đứa nhỏ này. Người nhất định phải trừng phạt hung thủ giết người Âu Dương Phi này.” Vinh Lệ nhi vừa nghe thấy con của mình đã không còn trong lòng đau như dao cắt. Tuy rằng đã đoán trước được kết quả này nhưng khi nghe lời nói của Thái y tựa như là phán quyết tội ác của nàng, nàng nản lòng thoái chí, trái tim cũng băng giá.

“Vinh Lệ Nhi, Âu Dương ta từ trước đến nay dám làm dám chịu. Ta cố ý đẩy ngươi thì tuyệt đối sẽ không trốn tránh trách nhiệm. Ta dụng ngươi khiến ngươi sảy thai, ta dám thừa nhận. Vinh Lệ Nhi, ta không giống như ngươi, ta không làm con rùa đen rút đầu. Chính mình tạo nghiệt lại muốn một ma ma già chịu tội thay. Vinh Lệ nhi, ta trả hải tử của ngươi một mạng, mạng của con ta một ngày nào đấy ngươi cũng phải trả. Nợ máu trả bằng máu, trời không giúp ta.” Âu Dương Phi tiện tay rút bảo kiếm của một thị vệ cắt một đường lên cổ. Máu đỏ sẫm theo lưỡi kiếm chảy xuống, cơ thể của Âu Dương phi cũng từ từ ngã xuống.

“Phi nhi! “Long Phụng Ngọc vọt lên phía trước nhưng vẫn không kịp đoạt lấy kiếm trong tay Âu Dương Phi. Lúc hấn chạy tới nơi chỉ kịp ôm lấy thân thể lạnh lẽo của Âu Dương Phi. “Phi Nhi, Phi Nhi! Vì sao ngốc như vậy? Tại sao lại làm việc ngốc nghếch như vậy?”

Tiếng gọi thê lương của Long Phụng Ngọc vang vọng khắp bầu trời. Lệ trong mắt hấn tí tách rơi xuống làm ướt gương mặt của Âu Dương Phi. Muội muội này là thị nữ chơi đùa cùng Long Phụng Ngọc, nữ tử từ nhỏ không rời hấn nửa bước này ngày hôm nay sẽ ra đi. Trong lòng hấn vô cùng đau thương, giống như mất đi người thân thiết nhất với mình, vô cùng đau thương!

Nếu Âu Dương phi không tự sát thì hấn cũng tuyệt đối không trừng phạt nàng. Dù sao nàng cũng là người bị hại, dù sao nàng cũng mắc bệnh nguy kịch, dù sao.. thời gian nàng sống trên đời này cũng không còn nhiều.

Âu Dương Phi nhấp máy môi giống như đang muốn nói gì, nhìn khẩu hình miệng kia hình như là: “Thực xinh lỗi!”

“PhiNhi, là bốn vương phải xin lỗi nàng. Nếu bốn vương bảo vệ tốt hải tử của chúng ta thì tất cả mọi chuyện đều sẽ không xảy ra.” Long Phụng Ngọc ôm lấy Âu Dương Phi, cực kì bi thương. Trên mặt Âu Dương Phi hiện lên một nụ cười thật lâu, nụ cười ấy phút chốc dừng lại vĩnh viễn. Một nữ tử xinh đẹp cứ như vậy hương tan ngọc nát, một sinh mệnh như hoa cứ thế tàn lụi. Âu Dương Phi mất đi đôi mắt xinh đẹp kia vẫn không nhắm lại. Đôi mắt nàng vẫn nhìn Long Phụng Ngọc, giống như phải khắc sâu gương mặt ấy trong xương cốt mình.

“Phi Nhi!” trong lòng Long Phụng Ngọc cực kì bi thương, hấn không biết chuyện này là ai đúng ai sai. Âu Dương Phi đúng hay sai? Nếu như nói nàng đúng thì nàng đã hai chết đứa nhỏ của Vinh Lệ Nhi. Nếu như nàng sai thì nàng cũng là người bị hại, một nữ tử mất đi đứa con của mình đau khổ vô cùng. Còn Vinh Lệ Nhi thì sao? Nàng ta có phải người bị hại không? Hay là trừng phạt đúng người đúng tội rồi?

Trên đời không có chuyện hai người vô duyên vô cớ mà yêu nhau, cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà hận nhau. Nếu Vinh Lệ Nhi không làm việc xấu thì cũng sẽ không gặp phải kết cục như hiện tại. Nếu như nàng ta gieo xuống thiện duyên thì tuyệt đối sẽ không tạo nên nghiệt duyên với Âu Dương Phi.

Có lẽ bọn họ đều không sai. Có lẽ người thực sự sai là Long Phụng Ngọc hấn. Nếu hấn không có tam thể tứ thiếp thì sao có thể xuất hiện gió tanh mưa máu như vậy? Trong lòng Long Phụng Ngọc âm thầm thề, để giảm bớt âm mưu và mùi máu tanh trong Ngọc Vương Phủ đời này hấn sẽ không lấy thiếp nữa. Để không làm thất vọng sự tín nhiệm và ý lại của Lê Thái Nhi hấn tuyệt đối không true chọc nữ nhân nữa.

“Tiểu Phượng, đỡ chủ tử của ngươi vào trong đi!” Long phụng Ngọc phân phó xong lại quay sang Vu Thừa Phong: “Vu thị vệ, an toàn của hải Nhi giao cho ngươi. Năng lực của ngươi lớn nhất, hãy bảo vệ nàng an toàn. Năng gấp phi việc gì sơ xuất ta sẽ tìm ngươi hỏi tội.”

“Vâng, Vương gia!” Vu Thừa Phong và Tiểu Phượng cùng đáp lời.

Long Phụng Ngọc ôm di thể của Âu Dương Phi, chậm rãi rời đi, nơi đến chính là Ngưng Hương Các – nơi mà Âu Dương Phi ở khi còn sống. Bước đi của hấn vô cùng nặng nề, bóng lưng của hấn vô cùng cô đơn.

Vinh Lệ Nhi được Tiểu Phượng đỡ cũng trở về Phượng Nghi Uyển. Trong lòng của nàng vô cùng chấn động, nàng chưa bao giờ nghĩ đến Âu Dương Phi lại tự sát. Nàng càng không nghĩ rằng Long Phụng Ngọc chán ghét nàng, oán hận nàng. Nàng sinh non, con của hấn và nàng đã không còn, thế nhưng hấn cũng không đa thương. Từ đầu đến cuối hấn không an ủi nàng một câu, từ đầu đến cuối hấn đều ở bên cạnh Âu Dương Phi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Ghen tức

Sunlia

Lê Thái Nhi nhìn bóng lưng Long Phụng Ngọc không chớp mắt, nước mắt rơi xuống. Trong lòng của nàng tràn đầy uất ức và lo lắng. Nàng rất sợ hải Ngọc vương phủ xa lạ này. Cảnh tượng huyết tinh này làm cho nàng cảm thấy buồn nôn. Quan hệ phức tạp này cũng làm cho nàng cảm thấy lúng túng.

Nàng chỉ nói nàng là một nữ nhân hạnh phúc. Nàng có một trượng phu yêu nàng, có một thân phận tôn quý địa vị. Nàng và hắn có thể giống như Thần Tiên Quyển Lữ d'đlq-d, cuộc sống hạnh phúc. Nhưng mà lại có vài nữ nhân lần lượt xuất hiện, làm cho ngọn lửa hi vọng cháy lên trong lòng nàng dần dần dập tắt.

Hắn rốt cuộc có bao nhiêu nữ nhân? Cuối cùng giữa những nữ nhân này có quan hệ như thế nào? Tại sao phải đấu đến lúc người chết ta sống?

Làm cho Lê Thái Nhi đau lòng nhất là lúc người nam nhân kia ôm Âu Dương Phi đi, lại không liếc nhìn nàng một cái! Chỉ đem an nguy của nàng giao cho một người thị vệ, cứ đi như vậy chẳng thèm ngó tới! Trong lòng của nàng không nhịn được dâng lên một tia ghen tức.

"Tiểu thư, chúng ta trở về thôi!" Yến nhi kéo ống tay áo của Lê Thái Nhi, kéo Lê Thái Nhi từ trong mạch suy nghĩ trở về.

"Vương phi, mời trở về!" Vu Thừa Phong nhìn thấu thương cảm trong lòng Lê Thái Nhi nhưng không biết khuyên nhủ nàng thế nào, hắn chỉ có thể d'đlq-d cùng Yến nhi thúc giục nàng đi về nghỉ.

"Đi thôi!" Lê Thái Nhi cúi đầu, được Yến nhi nâng đỡ đi trở về biệt viện.

Lê Thái Nhi đi vào cửa chính chủ phòng, ngồi ở trên ghế ngăn người. Yến nhi chuẩn bị xong thùng nước tắm và nước nóng, nhắc Lê Thái Nhi tắm rửa thay quần áo: "Tiểu thư, dính mưa nửa ngày, cả người cũng đã bị bẩn, tắm nước nóng, đổi quần áo sạch sẽ đi! Bằng không, nhất định sẽ bị bệnh."

Lê Thái Nhi không nói gì, chỉ gật đầu một cái.

Yến nhi giúp nàng cởi y phục trên người, dìu nàng đi thùng nước tắm vào tràn đầy cánh hoa. Nàng vui vào trong nước nóng, nghĩ kiểu gì thì vẫn không hiểu rõ được: "Yến nhi, ta rất muốn biết trước kia đã chuyện đã xảy ra. Vương Gia rốt cuộc có bao nhiêu nữ nhân? Giữa các nàng, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Yến nhi, người nói cho ta nghe đi! Bằng không, ta buồn bức ở trong lòng, rất khó chịu!"

Yến nhi cũng sợ sau tiểu thư mất trí nhớ không phân rõ bằng hữu. Nàng vốn là muốn nói một chút về tình thế phức tạp trong Ngọc vương phủ cho tiểu thư, Lê Thái Nhi vừa hỏi, nàng dĩ nhiên sẽ nói thao thao bất tuyệt rồi. dieendenleequydonn Chỉ là, chuyện làm trở ngại quan hệ giữa tiểu thư và Vương gia, nàng đã bỏ sót: "Tiểu thư, Vương gia tổng cộng có ba nữ nhân. Trừ ngài thì chính là hai người mà người vừa thấy. Ngài và Vương gia là hôn ước mà hoàng thượng và lão gia quyết định chỉ phúc vì hôn. Đến tuổi kết hôn, hoàng thượng sẽ làm cho người gả vào cửa! Thừa tướng Vinh Bản vì muốn nhờ cậy Long Phụ Phụng nên gả nữ nhi của hắn cho Vương gia làm thiếp. Thiên kim Thừa tướng này chính là Vinh Lệ mới vừa sinh non."

"Vậy Phi Nhi có lai lịch thân phận gì? Nàng ta sao lại lớn lối như vậy? Làm sao nhất định phải làm Vinh Lệ sảy thai, sau đó treo cổ tự sát? Vương gia, sao lại đối xử tốt với nàng như vậy?" Ở trong lòng của Lê Thái Nhi tràn đầy nghi ngờ và ghen tức.

"Tiểu thư, sau khi ngài mất trí nhớ thì quên hết chuyện lúc trước. Thật ra thì chuyện này vốn không phải lỗi của Âu Dương Phi." Yến nhi vừa tắm cho Lê Thái Nhi, vừa nhẹ nhàng nói chân tướng: "Âu Dương Phi là thị nữ của vương gia, lúc ngài còn chưa lấy ai thì nàng đã mang bầu con của vương gia. Nhưng đứa bé kia vừa mới sinh đã bị Vinh Lệ độc chết. Vương gia truy xét hung thủ thì truy ra Vinh Lệ. Đáng tiếc, ma ma của nàng ta đâu muốn chịu tội thay! Sau khi Âu Dương Phi mất đi đứa bé kia thì hận thấu xương Vinh Lệ. Sau khi Vinh Lệ có bầu, Âu Dương Phi càng hận nàng ta. Âu Dương Phi thời thời khắc khắc đều muốn thay mình báo thù cho đứa con chết yểu. Nàng sai nha đầu giả thần giả quỷ, hù dọa Vinh Lệ. Không ngờ bị Vinh Lệ bắt được tại chỗ, nhốt vào địa lao. Cho nên nàng mới có thể nghĩ ra phương pháp như vậy, đồng quy vu tận với Vinh Lệ. Thật ra thì trong lòng vương gia cũng hiểu. Chuyện này không trách Âu Dương Phi được, cho nên Âu Dương Phi tự sát, ngài ấy mới bị thương như vậy!"

Ở trong lòng của Lê Thái Nhi càng thêm khổ sở. Nàng là vương phi của Long Phụng Ngọc, tại sao hắn không cho nàng có cơ hội mang thai? Tại sao thị thiếp của hắn lại liên tiếp mang thai? "Yến nhi, Vinh Lệ này đáng ghét vô cùng, tại sao có thể làm ra chuyện ác độc như thế?"

Yến nhi bĩu môi, khinh bỉ nói: "Tiểu thư, Vinh Lệ này lớn lên thì đẹp. Đáng tiếc, nàng so với ngài, đó chính là chim sẻ và Phụng Hoàng. Hơn nữa, người thiện lương hay không thiện lương, không thể nhờ dung mạo mà phán đoán sunlia – l-qd. Vinh Lệ mặc dù đáng ghét không tể, dddlq~d nhưng lòng của nàng so với rắn độc kia còn sắc bén hơn. Nàng vì xưng bá Ngọc Vương Phủ, tạo ra rất nhiều nghiệt. Thậm chí, nàng còn phải thích khách tới ám sát ngài. Nếu không phải có Vu thị vệ, chỉ sợ ngài cũng không sống nổi!" Nhắc tới Vu thị vệ, trên mặt Yến nhi nổi lên một mảng hồng nhạt.

"Ám sát ta?" Ở trong lòng của Lê Thái Nhi thoáng qua một tia ảo não. Đối với mấy chuyện này, tại sao nàng lại không có một chút ấn tượng cơ chứ?

Yến nhi vừa thấy Lê Thái Nhi không tin thì cầm tay ngọc của Lê Thái Nhi lên, để nàng quan sát cẩn thận: "Tiểu thư, người xem đi. Giữa ngón trỏ và ngón giữa có phải có một vết màu hồng hay không. Thật ra thì trước lúc Vinh Lệ phải người hành thích ngài, ngài chỉ có bốn ngón tay. Một kiếm của thích khách kia, bổ hai ngón tay dính liền nhau của ngài ra. Vương gia thừa dịp ngài sắp hôn mê, sai thái y giải phẫu hai ngón ở cánh tay còn lại cho ngài. Cho nên, tay của ngài mới giống người bình thường."

Bốn ngón tay?

Lê Thái Nhi cảm giác Yến nhi không nói dối. Dấu vết màu hồng trên ngón tay cũng đích xác tồn tại. Chẳng lẽ bởi vì nàng chỉ có bốn ngón tay, nên đã từng bị Long Phụng Ngọc lạnh nhạt? Chẳng lẽ đây cũng chính là nguyên nhân nàng vẫn không mang thai? Vậy bây giờ, nàng vẫn còn thân từ xử sao?

Lê Thái Nhi rất muốn hỏi Yến nhi, nhưng lại không tiện ý tứ mở miệng! "Yến nhi, Vương Gia đối xử tốt với Âu Dương Phi? Hay là đối xử tốt với Vinh Lệ? Hay là....."

"Tiểu thư, Vương Gia dĩ nhiên đối xử tốt với ngài nhất! Bằng không, sao ngài ấy có thể vì cứu ngài, quên nguy hiểm tánh mạng mình đi cho con hổ ăn?" Yến nhi nhìn tiểu thư - một bộ nữ nhi nhỏ tâm trạng. Bây giờ nàng mặc dù ít đậm bạc và thanh cao, nhưng lại nhiều hơn một phần nhiệt tình và cuồng dại. Nàng như vậy mới càng giống một nữ nhân đang sống!

Chương 105: Trở về phủ

Sunlia -

Ở bên trong lòng của Lê Thái Nhi thoáng qua một chút ám áp. Long Phụng Ngọc đã liều mình cứu nàng! Một màn hấn không để ý nguy hiểm tánh mạng, ngăn ở trước người của nàng còn hiện ra rõ ràng trước mắt của nàng. Nhớ tới một màn kia, lòng của nàng sẽ cuồng loạn không dứt. Tình cảm ái mộ của nàng dành cho Long Phụng Ngọc sẽ gia tăng mãnh liệt.

Nhưng nàng không hiểu, Vương gia nếu thích nàng như vậy, tại sao còn muốn cưới thiếp? Tại sao không thể bảo vệ một mình nàng, sống hạnh phúc cả đời?

Nghĩ tới những nữ nhân bên người hấn, trong lòng của nàng tràn đầy thương cảm và cô đơn. Nghĩ tới việc chia sẻ trượng phu cùng với những nữ nhân khác, trong lòng của nàng vô cùng đau lòng.

"Yến nhi, nói thật. Ta không có cách nào chịu đựng chuyện bên cạnh Vương gia có nữ nhân khác. Vừa nghĩ tới việc cùng những nữ nhân khác cùng chung chia sẻ hấn, lòng của ta sẽ rất đau rất đau." Nước mắt của Lê Thái Nhi rơi xuống, nhỏ vào cánh hoa rải đầy trên mặt nước.

Ánh mắt của Yến nhi lập tức mở to. Tiểu thư của nàng, một bộ nữ lqddd nhi nhỏ tâm trạng. Trên người của nàng, mặc dù ít đi một chút đậm bạc, lại nhiều hơn một chút nhiệt tình và cuồng dại. Có lẽ, nàng như vậy càng giống một nữ nhân đang sống: "Tiểu thư, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường. Nhất là thân phận Vương gia tôn quý như vậy, dù có nhiều nữ nhân hơn nữa thì cũng đúng tình đúng lý. Ngài thật là, cũng không cần tự tìm phiền não. Chỉ cần Vương gia đối xử tốt với ngài, sao lại không được."

Tam thê tứ thiếp rất bình thường? Nói như vậy, nàng nhất định phải cùng những nữ nhân khác chia sẻ trượng phu? Nói như vậy, nàng nhất định phải nhìn hấn ở bên người nữ nhân khác?

Lê Thái Nhi gồng sức, đứng lên.

Nếu như nàng không thể thay đổi tập quán sinh hoạt của nam nhân, nếu như nàng không thể có một người nam nhân có tâm hoàn chinh. Như vậy, nàng thà rằng không có nam nhân này! Nàng thà lấy một người vừa đối vừa khổ, nàng cũng không cần một nam nhân như bướm trong vườn hoa!

"Yến nhi, ta muốn hỏi phủ tướng quân ở một thời gian ngắn." Lê Thái Nhi không biết, việc nàng về phủ tướng quân ở, có phải thông qua vương gia phê chuẩn hay không. Vì vậy, nàng hỏi Yến nhi: "Yến nhi, chúng ta hỏi phủ tướng quân, không cần phải qua vương gia phê chuẩn chứ?"

"Không cần! Tiểu thư là nữ chủ tử của Ngọc vương phủ, d-dl qd có thể chủ quản tất cả chuyện nhà của Ngọc vương phủ. Tiểu thư muốn đi đâu thì có thể đi đó" Yến nhi không tin, Lê Thái Nhi thật sự muốn rời Ngọc vương phủ: "Tiểu thư, ngài không phải nói chơi chứ? Chẳng lẽ, ngài thật sự cam lòng rời khỏi Vương gia."

Nàng rời bỏ thì sao? Nàng không bỏ được thì sao?

"Yến nhi, nếu như Vương gia nhất định phải tam thê tứ thiếp. Ta muốn quãng đời cuối cùng ở phủ tướng quân. Ta thà ở cùng với phụ mẫu cả đời, cũng không muốn ở cùng đám nữ nhân phức tạp nguy hiểm này." Lê Thái Nhi nghĩ tới việc rời khỏi Vương gia, trong lòng cũng rất khổ sở. Nhưng mà, nàng cũng không muốn cùng các nữ nhân khác chia sẻ một nam nhân. Cho nên, chỉ có thể chọn rời đi thôi!

"Tiểu thư, nếu như ngài muốn trở về, ta sẽ đi thông báo Vu thị vệ, để cho hấn chuẩn bị cỗ kiệu cùng thị vệ đưa ngài trở về phủ." Yến nhi thấy tiểu thư nghiêm túc, liền định đi thông báo với Vu thị vệ.

"Yến nhi, không cần thông báo với thị vệ gì cả. Hai chúng ta lặng lẽ rời đi!" Lê Thái Nhi không muốn kinh động đến người khác, chỉ muốn lặng lẽ rời đi.

"Tiểu thư, ngài cũng không thể không nghe lời của Vương gia. An toàn của ngài đã giao cho Vu thị vệ rồi. Nếu như ngài có cái gì sơ xuất, Vu thị vệ báo cáo với Vương Gia thế nào đây? Nếu muốn đi cũng phải mang theo Vu thị vệ! Thứ nhất, hấn có thể báo cáo với Vương gia, thứ hai, trên đường chúng ta cũng an toàn hơn một chút." Ở trong lòng của Yến nhi, cũng không muốn rời xa Vu Thừa Phong. Mặc dù ở trong lòng của Vu Thừa Phong, không có vị trí Yến nhi nàng. Nhưng mà, nàng vẫn như cũ nguyện ý yên lặng chờ đợi ở bên cạnh hấn. (Sun: khụ... thực ra đây mới là mục đích chính của Yến nhi đi ==>)

"Yến nhi, em có phải thích thị vệ anh tuần đó hay không? Nếu như em không bỏ được hấn, vậy thì mang theo hấn đi!" Lê Thái Nhi vừa thấy Yến nhi hữu ý vô ý nhắc tới Vu thị vệ, trong lòng đoán rằng nha đầu này thích thị vệ anh tuần đó rồi.

Mặt của Yến nhi hồng lên giống như chân trời Thái Hà (ánh sáng lúc mặt trời lặn ở phía chân trời). Nàng vừa mặc quần áo cho Lê Thái Nhi, vừa che giấu: "Tiểu thư, ngài nói mò gì vậy? Ta không phải là vì an toàn của ngài, nếu không phải là vì sợ hấn không có cách nào báo cáo, ta mới không cần đề

cho hắn đi theo!"

"Yến nhi, em cũng tắm một chút đi! Tắm xong, chúng ta đi!" Lê Thái Nhi mặc quần áo tử tế, đến trước bàn trang điểm chải đầu.

Trong gương, xuất hiện một nữ nhân xinh đẹp. Tóc dài đen nhánh, vẫn còn giọt nước đọng lại. Con ngươi xinh dđđlq-doan đẹp, ngậm buồn mang oán. Da trắng mịn, trơn bóng không tỳ vết. Môi anh đào đỏ tươi, giống như một đóa hoa Thạch Lư xinh đẹp. Mặc dù, trên trán kia còn có một vết thương rỉ máu, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng vẻ đẹp của nàng.

Nàng Lê Thái Nhi là một nữ nhân xinh đẹp, một nữ nhân duyên dáng đến nỗi nàng cũng không dám tin tưởng. Người ta thường nói, thiên đổ hồng nhan. Cuộc sống của Lê Thái Nhi nàng sẽ thuận buồm xuôi gió sao? Ông trời, có thể cho nàng một con đường dễ đi một chút không?

Cỗ kiệu ra khỏi cửa chính vương phủ. Bên cạnh cỗ kiệu là Yến nhi và Vu Thừa Phong đi theo. Vu Thừa Phong cầm một tờ giấy, len lén kín đáo đưa cho một thị vệ giữ cửa.

Vương phi có ý về phủ tướng quân, Sau khi Vương gia biết, có thể giận dữ hay không? Hắn sẽ không trách cứ Vu Thừa Phong hắn biết chuyện không báo? Từ đó giận lây sang hắn? Chỉ có một mình hắn bảo vệ vương phi, có thể xảy ra chuyện gì ngoài sunlia ý muốn hay không? Nếu thật sự xảy ra việc gì ngoài ý muốn, hắn làm sao có thể gánh nổi trách nhiệm này?

Vu Thừa Phong tâm tế như phát, nếu không có cách nào ngăn cản Lê Thái Nhi, hắn chỉ có thể viết một tờ giấy, bảo thị vệ giữ cửa, thay thế hắn chuyển trình cho Vương gia!

Lê Thái Nhi vén màn kiệu lên, nhìn cửa chính của Ngọc vương phủ. Trong long trản đầy tiếc nuối và lưu luyến. Lần này nàng đi, có thể sẽ là lần quyết biệt (quyết biệt: ly biệt cuối cùng) với người nam nhân kia hay không? Lần này nàng đi, bọn họ có còn cơ hội gặp lại hay không? Nàng không biết, nàng cũng không dám biết!

"Đi thôi!" Lê Thái Nhi buông màn kiệu xuống, làm thế nào cũng không bỏ được phiền muộn đầy bụng này!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Cường thưởng dân nữ

Sunlia - ĐDLQĐ

Từ Ngọc Vương Phủ đến phủ tướng quân, lộ trình đi đúng là không tính là gần. Khi đi, phải đi qua vài con đường. Khi cỗ kiệu đi tới đường đông thì đúng lúc gặp một quan viên ngồi trên lưng ngựa.

Quan viên này không phải là ai khác, chính là Vinh Bư mới nhậm chức phủ dịch của Kinh thành. Vinh Bư, bản thân đã là một người ngang ngược kiêu ngạo, ham mê tử sắc. Hắn cậy vào mình là nhi tử của Thừa tướng, muối muối là thị thiếp của Ngọc Vương gia, ngày thường làm mưa làm gió gây hại dân chúng.

Hắn có tật xấu lớn nhất là thích uống rượu. Mỗi d'đ-lqđđ lần uống rượu say thì đều cười ngửa ra đường. Chỉ cần gặp phải cô nương nào hơi đẹp thì sẽ đoạt lấy rồi mang về phủ đệ của hắn tâm hoan tác nhạc. Mặc dù có rất nhiều cô nương bị làm nhục, nhưng không có một người nào dám kiện Vinh Bư. Bởi vì Vinh Bư chính là quan phụ mẫu của Kinh thành, bình dân bách tính nếu muốn thắng kiện hắn, đó không phải mơ hay sao?

Có một ít cô gái, vì mạng sống, tâm cam tình nguyện trở thành công cụ tình dục của Vinh Bư. Một ít cô gái khác có can đảm, không chịu nổi Vinh Bư giày xéo, không phải treo cổ tự tử tự vẫn thì đập đầu vào tường mà chết. Trong phủ dịch nha môn của Kinh thành, không chỉ đếm không hết mỹ nhân mà oan hồn nữ quỷ cũng đếm không hết.

Vinh Bư ở trên ngựa, xa xa liền thấy dung mạo thanh tú của Yến nhi. Hắn vung tay lên, đám gia đình kia như lang như hổ, lao về phía Yến nhi cô nương. Yến nhi bị hai gia đình bắt giữ, kéo vào trong một chiếc xe ngựa đi tới. Một mặt nàng giãy giụa, một mặt cao giọng cầu cứu: "Thừa Phong ca, cứu mạng!"

Vu Thừa Phong đi ở trước cỗ kiệu, nghe thấy Yến nhi kêu cứu. Vọt người bay lên, bay về phía Yến nhi: "Yến nhi cô nương, không cần phải sợ, ta tới cứu cô."

Một hồi quyền đâm cước đá, hai gia đình đã bị Vu Thừa Phong đá ngã trên mặt đất. Nhiều gia đình khác vây Yến nhi và Vu Thừa Phong. Vu Thừa Phong muốn thoát ra, đó là chuyện dễ dàng. Muốn mang Yến nhi đi, chuyện đó vô cùng khó khăn.

Lê Thái Nhi trong kiệu, vừa nghe thấy Yến nhi hô cứu mạng, trong lòng kinh hoàng. Nàng vén màn kiệu lên, nhìn ra bên ngoài. Thấy Yến nhi bị bắt, trong lòng của nàng vô cùng gấp gáp: "Yến nhi, Yến nhi."

Vinh Bư thấy cô gái trong kiệu xinh đẹp tuyệt luân hơn, không nhịn được chảy nước miếng. Hắn lại vung tay lên với đám gia đình ở dưới, sunlia những

gia đình kia lại xông đến Lê Thái Nhi trong kiệu.

Cỗ kiệu của Lê Thái Nhi bị lật tung. Mặt của nàng đầy kinh hoàng, từ bên trong kiệu lao ra ngoài. Hai gia đình bắt nàng, đưa đến trước mặt Vinh Bưu trên lưng ngựa. Vinh Bưu giục ngựa, bắt giữ Lê Thái Nhi nghênh ngang rời đi. Tiếng kêu cứu của Lê Thái Nhi truyền đến theo gió.

"Thừa Phong ca, huynh không cần phải lo ta, đi cứu tiểu thư nhanh lên." Yên nhi vừa thấy tiểu thư bị bắt, trong lòng gấp gáp vô cùng. Nàng có cái gì sợ hãi, cũng chỉ là chuyện nhỏ. Tiểu thư mà bị vũ nhục, vậy coi như thảm.

Vu Thừa Phong thấy tình thế nghiêm trọng, cũng không ngại bại lộ thân phận, nói: "Các người nghe rõ cho ta, nếu muốn sống thì mau thả người. Không muốn sống thì cứ mà liều mạng, tiếp tục làm xằng làm bậy. Dám cướp nữ quyền của Ngọc vương phủ, các người chán sống rồi hả?"

Bọn gia đình nghe xong, không nhịn được cười ha ha: "Người già mạo phủ khác được không? Tại sao cố tình muốn giả mạo Ngọc vương phủ đây? Người biết không? Tiểu thư nhà chúng ta chính là nữ quyền của Ngọc vương phủ. Ngoài tiểu thư nhà ta ra, nữ quyền của Ngọc Vương Phủ chỉ còn lại một nữ nhân xấu xí. Người cảm thấy, người xấu xí đó có thể so với Mỹ Kiều Nương vừa này sao? Ha ha."

"Người nói người là người của Ngọc vương phủ, vậy chúng ta còn là người trong hoàng cung đây này! Ha ha ha!"

Vu Thừa Phong thấy bọn chó săn này nói không hiểu chuyện thì cũng không nói nhảm nữa. Hắn rút nhuyễn kiếm bên hông ra, một tia ánh sáng chói mắt, làm hoa mắt của mọi người. Những gia đình này còn chưa biết rõ có chuyện gì xảy ra, trước người của Vu Thừa Phong, thì thế lẫn lộn! Những gia đình còn lại sợ đến mức bỏ chạy lập tức.

"Yên nhi, nơi này cách phủ tướng quân không xa. Cô trở về phủ đi, bẩm báo Lê Trung Lê tướng quân một tiếng, để hắn sai người đi bẩm báo Vương Gia. Ta đi phủ dịch nha môn trước, cứu vương phi. Để bọn họ tới tiếp ứng ta sau." Vu Thừa Phong giao phó Yên nhi xong, thì triển khinh công, đi về phía phủ dịch nha môn.

Lê Thái Nhi ngồi ở trước mặt của Vinh Bưu, không ngừng gầy gù. Trước giờ nàng không hề nghĩ đến, dưới chân Thiên Từ, lại có thứ người bại hoại cặn bã như vậy. Ban ngày ban mặt, nam nhân này lại dám cường thường dân nữ.

"Mỹ nhân, không nên uổng phí hơi sức! Nàng chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của Bản quan đâu. Đợi lát nữa, lúc nàng cần Bản quan, để cho nàng trốn, nàng cũng không trốn được đâu! Chỉ cần thử một lần công phu của Bản quan, nàng sẽ muốn ngừng mà không được!" Trong miệng của Vinh Bưu, mùi rượu tỏa ra nồng nặc. Một bên hắn giục ngựa chạy băng băng, vừa điểm huyệt đạo của Lê Thái Nhi. Trong miệng đầy mùi rượu, còn nói toàn lời *****, thổi về hướng Lê Thái Nhi vô lực phản kháng.

"Đồ cặn bã, bại hoại, không bằng cảm thú." Lê Thái Nhi cảm thấy thân thể của nàng không nghe nàng sai bảo. Cả người mềm nhũn, không có một chút hơi sức. Nàng không cách nào phản kháng, nhìn thấy khuôn mặt thối nát của Vinh Bưu lại gần, phì một tiếng phun lên mặt của Vinh Bưu. Ngay sau đó, nhắm mắt.

"Ha ha, có cá tính. Ta chỉ thích mỹ nhân dã tính mười phần. Đợi lát nữa, nàng lên giường mỹ nhân của ta, ta sẽ giết vò nàng đủ. Ta chỉ thích chinh phục cô gái ngỗ ngược, cũng thích thưởng thức loại tư vị ***** đó." Vinh Bưu lau nước miếng trên mặt, nghe Lê Thái Nhi mắng, thế nhưng không tức giận, ngược lại trên mặt hiện lên nụ cười.

Trong khi nói chuyện, đã đến phủ dịch của Kinh thành.

"Lão già." Thị vệ giữ cửa thấy Vinh Bưu mang theo một cô gái tuyệt sắc trở lại, cung kính chào hỏi. Chờ Vinh Bưu đi qua, không nhịn được lắc đầu một cái, than thở một tiếng: "Nghiep chương! Một ngày nào đó, sẽ phải chịu báo ứng!"

Vinh Bưu trực tiếp mang Lê Thái Nhi tới phòng mỹ nhân của hắn, hắn ôm Lê Thái Nhi, đặt nàng lên trên thứ gọi là "giường mỹ nhân". Bốn góc giường mỹ nhân đều có một sợi dây thừng làm từ gân bò. Vinh Bưu dùng dây thừng gân bò trói tứ chi của Lê Thái Nhi lại. Sau đó, giải huyệt đạo của nàng.

"Mỹ nhân, trò chơi của chúng ta sắp bắt đầu. Ta sẽ giết vò nàng! Ta chỉ thích nữ nhân ở dưới thân thể của ta liều mạng gầy gù. Vậy chẳng những có thể gia tăng hứng thú của ta, cũng càng làm cho ta kích thích vạn tượng!" Vinh Bưu cười y phục của mình ra, bộ mặt mang theo lửa dục không cách nào tắt được.

"Tên cảm thú này, người dám vũ nhục ta, ta chết cho người xem." Trong đôi mắt của Lê Thái Nhi tràn đầy lửa giận và sợ hãi. Nếu như nam nhân này thực có can đảm xâm phạm nàng, nàng nhất định sẽ cắn lưỡi tự sát.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Được cứu

Tiếng cười ***** của Vinh Bưu vang dội cả gian phòng: "Ha ha, mỹ nhân, không cần làm ta sợ! Ta không sợ đâu. Người tìm đến cái chết, ta thấy rất nhiều. Đến cuối cùng, không phải là ngoan ngoãn thừa hoan cùng ta hay sao. Giữ lòng mỹ nhân này, đặc biệt thiết trí chính là dành cho nữ nhân cá tính. Nàng thích chơi trò giấy dựa phản kháng, Bồn quan theo cùng là được."

Mặt đầy mùi rượu của Vinh Bưu sát đến d1dlq=d Lê Thái Nhi. Hắn hôn lên trán Lê Thái Nhi. Rồi sau đó, đưa tay cầm quần áo của nàng. Một tiếng "rẹt" xé gấm lụa, cái yếm màu đỏ của Lê Thái Nhi lộ ra.

Một hồi tuyệt vọng tràn ngập trái tim của Lê Thái Nhi. Nàng nhắm mắt lại, thê lương hô một tiếng: "Ngọc nhi, cứu ta!"

Nàng hy vọng đường nào, giờ khắc này, hắn xuất hiện ở trước mặt nàng. Tựa như lúc ở trong son động, vì nàng ngăn trở nam nhân nguy hiểm hơn hồ trước mắt.

Một bóng dáng, từ cửa sổ mờ bay vào. Vinh Bưu rên lên một tiếng, rồi nằm ở trong vũng máu. Hắn còn không kịp xem là người nào thì đã bị người tới một kiếm xuyên tim, khí tuyệt mà bỏ mình.

Người vừa kịp thời chạy tới hiện trường, cũng giải cứu Lê Thái Nhi chính là Vu Thừa Phong. Hắn đang chạy trên nóc nhà, tìm người ở khắp các phòng. Tiếng kêu cứu mạng của Lê Thái Nhi làm cho hắn biết được mục tiêu. Mặc dù, người mà nàng kêu là Vương gia. Mặc dù, trong lòng của hắn có chút cô đơn thương cảm d'd'lqd. Nhưng mà, hắn vẫn dùng tốc độ nhanh nhất, chạy tới bên cạnh nàng.

Vu Thừa Phong cởi áo khoác của mình xuống, trùm lên trên người của Lê Thái Nhi.

Lê Thái Nhi từ từ mở mắt.

Nàng nhìn Vu Thừa Phong, nhìn lại vinh bưu trên đất một chút. Vết máu đỏ tươi rơi vào tầm mắt của nàng. Nhìn thấy máu tươi, Lê Thái Nhi cảm thấy buồn nôn. Nàng không nhìn được ọc một tiếng, nhưng không sunlia nôn ra cái gì.

"Vu thị vệ, cảm ơn người đã cứu ta." Vốn là Lê Thái Nhi sợ hãi muốn chết. Chỉ cần nàng bị tên cầm thú này vũ nhục, nàng nhất định sẽ không tham sống sợ chết. Không ngờ, vào thời khắc quan trọng nhất. Vu Thừa Phong như thiên binh cứu vớt nàng.

"Vương phi, không nên khách khí. Bảo vệ ngài là chức trách của ta." Vu Thừa Phong vừa giúp Lê Thái Nhi cởi bỏ dây thừng gân bó trói ở chân và ở tay nàng, vừa đậm bạc nói.

Lúc này, cửa truyền đến một mảnh âm ỉ. Ngay sau đó, có người hô: "Có thích khách, mau bắt thích khách!"

Trong lòng Vu Thừa Phong biết hồng chuyện. Hắn vừa rồi chỉ lo tìm kiếm vị trí vương phi Lê Thái Nhi, nơi nào còn nhớ đến việc tránh né thị vệ phủ dịch? Nếu bị bọn hắn phát hiện hắn đã giết phủ dịch của Kinh thành Vinh Bưu, muốn an toàn rồi đi, sợ rằng không dễ dàng!

"Vu thị vệ, người bên ngoài đang bắt người sao? Người giết người, có phải đền mạng không?" Lê Thái Nhi nghe thấy tiếng người bên ngoài, lại nhìn Vu Thừa Phong cảm kích hành hung". Hắn bói vì nàng Lê Thái Nhi mà giết người, có phải đền mạng không?

"Vương phi không phải lo lắng an toàn của thuộc hạ! Vinh Bưu cường thường dân nữ trước, ta cứu ngài nên mới giết người. Nếu muốn đem ta đến công đường thật, ta cũng không phải đền mạng. Ta sợ là...." Điều mà Vu Thừa Phong sợ nhất chính là trợ giúp của phủ Vương gia không đến. Hắn vừa phải bảo vệ Lê Thái Nhi, lại đối phó thị vệ bên ngoài. Như vậy, chỉ sợ sẽ rất khó khăn!

Lê Thái Nhi vừa nghe Vu Thừa Phong không cần đền mạng, không nhìn được thờ phào nhẹ nhõm. Nét mặt lo lắng không che giấu chút nào của Lê Thái Nhi làm cho Thừa Phong cảm động.

Tiếng âm ỉ ngoài cửa càng thêm kịch liệt. Giống như có nhiều người hơn gia nhập vào. Giọng của Phùng Vịnh, nhẹ nhàng vang lên: "Vương Gia, cả phủ dịch nha môn đã bị củng bao vây. Chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, chúng ta sẽ đi bắt Vinh Bưu."

"Vương phi, Vương gia tới." Vu Thừa Phong nghe thấy giọng của Phùng Vịnh, trong lòng không nhìn được vui mừng. Tầng đá trong lòng hắn cuối cùng cũng rơi xuống đất. Chỉ cần Vương gia đến, vương phi cũng ddl=qd sẽ không có nguy hiểm. Về phần hắn Vu Thừa Phong có phải ngồi tù không, chuyện này cũng không quan trọng nữa!

"Ngọc nhi tới?" Trong mắt của Lê Thái Nhi, thoáng qua ánh sáng vui vẻ. Trong nháy mắt, tia sáng kia vô ảnh vô tung biến mất. Nàng tự mình về nhà mẹ đẻ, rước lấy chuyện lớn như thế. Sau khi hắn biết có tức giận không? Nhìn hắn thấy nàng, có ép buộc nàng trở về với hắn không? Chỉ là đến bây giờ, nàng vẫn không muốn trở về!

"Vương phi, ngài chờ ở đây, ta đi tìm y phục của nữ nhân cho ngài." Vu Thừa Phong thấy Lê Thái Nhi khoác nam trang, thì nghĩ đến tìm một bộ y phục cho nàng.

"Vu thị vệ, người không cần đi ra ngoài. Một mình ta, không dám một mình ở trong phòng." Lê Thái Nhi xem Vinh Bưu trên đất một chút, trong lòng có chút sợ hãi.

Vu Thừa Phong không có cách nào bỏ lại Lê Thái Nhi, cũng không nỡ tâm để cho nàng mặc y phục của nam nhân xuất hiện ở trước mặt mọi người. Vì vậy, hắn chỉ có thể cao giọng hô: "Vương gia, ta và vương phi ở chỗ này."

Cửa của gian phòng được mở ra. Long Phụng Ngọc và Yến nhi chạy vào.

Long Phụng Ngọc thấy dáng vẻ nhếch nhác của Lê Thái Nhi, tim của hắn rối loạn. Nhìn y phục của Lê Thái Nhi bị xé nát, không nhận được con giận dữ trong lòng! Hắn rút bội kiếm bên hông ra, đâm liên tiếp lên thi thể của Vinh Bư: "Súc sinh, thật là cả gan làm loạn! Thế nhưng dám cướp nữ nhân của Long Phụng Ngọc ta, người đứng là không muốn sống!"

"Tiểu thư, ngài làm ta sợ muốn chết. Về sau, ngàn vạn lần không được tùy hứng như vậy. Nếu ngài xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thật thì còn để cho mọi người chúng ta sống không?" Yên nhi nhào tới, ôm lấy Lê Thái Nhi. Nàng vừa khóc thút thít, vừa nói.

Lê Thái Nhi nhìn thấy Long Phụng Ngọc, cúi đầu xin lỗi. Yên nhi khóc, trong lòng của nàng càng thêm áy náy tự trách. Nếu như không dddlqqdd phải là nàng tùy hứng, xác thực sẽ không ra sự tình hoang đường như vậy.

"Yên nhi cô nương, chúng ta đi ra ngoài, tìm cho vương phi một bộ y phục của nữ nhân đi!" Vu Thừa Phong cho Yên nhi ra hiệu bằng mắt, ý bảo nàng cùng bản thân đi ra ngoài. Yên nhi hiểu ý, hai người lui ra ngoài.

Long Phụng Ngọc nhìn Lê Thái Nhi nhếch nhác, trong lòng nổi lên một tia thương tiếc và áy náy. Tại sao nàng phải về nhà mẹ đẻ? Chẳng lẽ là bởi vì mình lạnh nhạt nàng?

"Thái Nhi, tại sao muốn về nhà mẹ đẻ? Tại sao không mang theo thị vệ? Nàng có biết không, khi nàng lâm vào nguy hiểm, có bao nhiêu người lo lắng vì nàng? Nàng có biết không, lúc ta biết nàng bị cướp đoạt, thiếu chút nữa điên rồi!" Long Phụng Ngọc ôm Lê Thái Nhi vào trong ngực, hỏi lộ ra chân tình.

Người nam nhân này, cư nhiên không biết tại sao nàng muốn về nhà mẹ đẻ? Lê Thái Nhi quyết định muốn đem lý do thật sự mà mình muốn về nhà mẹ đẻ, nói cho người nam nhân này: "Ta phải về nhà mẹ bởi vì ta không chịu nổi bên cạnh chàng bên trái một nữ nhân, bên phải một nữ nhân. Bởi vì ta không muốn chia sẻ trọng phụ cùng với những nữ nhân khác. Nếu như, ta không thay đổi được cuộc sống của sun dd-dlqqd chàng, ta thà rằng không có chàng!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Không lấy thiếp nữa

Sunlia -

Trong lòng Long Phụng Ngọc không nhận được chấn động.

Kể từ sau khi mất trí nhớ, nha đầu này càng ngày càng trở nên cá tính! Nàng như vậy, làm cho người ta cảm nhận thấy một cảm giác chân thật hơn. Nàng trước kia giống như một tòa băng sơn lạnh lùng cao ngạo, d1dlqqd từ chối người ngoài ngàn dặm. Bây giờ lại như một ngọn núi lửa nhiệt tình cuồng dại, và lại mang theo tâm trạng nữ nhi ghen tức.

Long Phụng Ngọc cúi đầu nhìn Lê Thái Nhi một chút, lộ ra một nụ cười: "Nàng đã không hy vọng ta tam thê tứ thiếp, vậy ta vĩnh viễn đều sẽ không cưới thiếp nữa. Cả đời này, cũng sẽ không!"

Thật ra thì, nếu như Lê Thái Nhi không nói chuyện này, Long Phụng Ngọc cũng không muốn lấy thiếp nữa. Hải tử kia chết non, Lê Thái Nhi bị đâm, Vinh Lệ sanh non, Âu Dương Phi cắt cổ tự sát, làm cho hắn cảm nhận sâu sắc máu tanh thê thiếp tranh đoạt tình cảm. Ngay cả Lê Thái Nhi bị cướp, nói không dddllqqd chừng cũng là do một tay Vinh Lệ thao túng. Bây giờ cảnh ngộ lộn xộn, thê thảm như vậy, nếu hắn còn không hiểu thì đúng là một đại ngốc rồi.

Trước kia cố ý lấy thiếp là vì trả thù phản kháng hôn nhân phụ hoàng áp đặt cho hắn. Bây giờ, Lê Thái Nhi đã thừa nhận tình cảm của hắn, hắn còn có lý do gì lấy thiếp nữa? Hắn chỉ bảo vệ một người là nàng, an an ổn ổn sống qua ngày, cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Trong mắt của Lê Thái Nhi thoáng qua một tia vui mừng. Trong nháy mắt, lại biến mất. Hắn chỉ là không lấy thiếp, bên cạnh hắn vẫn còn có Vinh Lệ mà! Nếu như Vinh Lệ là hạng người lương thiện, nàng còn có thể suy tính trở về cùng hắn. Nhưng Vinh Lệ tâm địa độc ác như vậy, nàng mới không muốn sống chung một mái nhà với Vinh Lệ lòng dạ rắn rết! "Vương Gia, ta vẫn muốn về phủ tướng quân ở một thời gian ngắn."

"Tại sao? Tại sao còn muốn trở về?" Long Phụng Ngọc nhìn thấy vẻ mặt quả quyết của Lê Thái Nhi, trong lòng rất không vui. Hắn thật lòng với nàng như vậy, tại sao nàng còn phải trở về? Tại sao còn muốn thoát đi khỏi hắn? Chẳng lẽ là nàng không thấy một mảnh thành tâm và cuồng dại của mình?

"Không tại sao cả? Chỉ là nhớ cha mẹ một chút!" Trong lòng Lê Thái Nhi có chút không thoải mái. Người nam nhân này cũng không biết ý nghĩ trong lòng mình. Nàng là vì Vinh Lệ, mới cam nguyện rời khỏi Ngọc vương phủ đấy!

Nha đầu này, tại sao cố ý phải đi về? Chẳng lẽ là hôm nay nàng bị cảnh máu tanh kia dọa sợ? Chẳng lẽ là nàng sợ Vinh Lệ tính toán đến trên đầu của nàng? Nghĩ tới đây, Long Phụng Ngọc không kháng kháng ép Lê Thái Nhi trở về Ngọc vương phủ cùng hắn nữa. Nếu nàng muốn về phủ tướng quân, thì để cho nàng trở về ở vài ngày đi!

Mấy ngày nay, hần muốn vội vàng tổ chức tang lễ Âu Dương Phi. Đoán chừng, cũng không có thời gian làm bạn với nàng! Chờ hần xử lý hoàn tất chuyện trong nhà xong, rồi đi phủ tướng quân đón nàng trở lại cũng không muộn.

"Nàng đã muốn về phủ tướng quân, vậy nàng đi trở về đi!" Long Phụng Ngọc cố ý giận tái mặt, lạnh lùng nói. Hần vừa nhìn sắc trời bên ngoài, lại nhìn nằm vình bu trên đất một chút, trong lòng không bao giờ nguyện ý ở lại chỗ này sunlia nữa. Hần hướng về phía bên ngoài, lớn tiếng hô: "Yến nhi, Yến nhi."

Tay Yến nhi nâng một bộ nữ trang mới tinh, bước nhanh vào. Nàng vừa phục vụ Lê Thái Nhi thay quần áo, vừa len lén nhìn tiểu thư và Vương Gia. Bộ mặt Vương gia âm trầm, trên mặt tiểu thư mang theo vẻ uất ức. Đây là làm sao? Chẳng lẽ là hai người cãi nhau?

Lê Thái Nhi vừa thay quần áo, trong lòng nói không ra mắt mác. Mặc dù là nàng phải về nhà mẹ, nhưng khi hần thật đồng ý nàng đi, trong lòng của nàng thế nhưng vô cùng khô sở. Nàng hy vọng đường nào hần giữ lại nàng! Nhưng mà hần nhưng không có!

Lê Thái Nhi mặc quần áo tử tế, đi theo Yến nhi đi ra khỏi gian phòng này. Lúc Long Phụng Ngọc đi ra lại đá thi thể vình bu một cước. Rồi sau đó lộ về tức giận đi theo ra ngoài.

Long Phụng Ngọc đi ra sân, phân phó Phùng Vĩnh nói: "Phùng thị vệ, Vinh Bưu làm chuyện xấu xa, ngươi đều ghi trong sổ, báo lên cho Lại bộ. Tất sunlia đ cả các cô gái cướp được, cũng thả nàng ra về nhà. Lúc các nàng đi, cho mỗi người một trăm lạng bạc ròng làm bồi thường tinh thần. Bạc này lấy từ phủ dịch nha môn Trung Mục đi!"

"Dạ, Vương gia!" Phùng Vĩnh khom người, thái độ cực kỳ cung kính.

Các cô gái vây xem xung quanh, phần lớn là bị Vinh Bưu cướp về. Bọn họ nghe được lời của vương gia, cũng cảm động quỳ trên mặt đất, dập đầu cảm ơn Long Phụng Ngọc! "Cảm ơn Vương gia! Vương gia thiên tuế thiên tuế."

Trong lòng Long Phụng Ngọc không có cảm giác. Vương triều Long Vũ có quan viên như vậy, thật sự là sỉ nhục! Hần là hoàng tử của vương triều Long Vũ, đáng lý nên nói xin lỗi với người bị hại, làm sao có thể tiếp nhận các nàng quỳ bái! Hần phất tay một cái, không hề nói gì, mang theo Lê Thái Nhi đi ra khỏi phủ dịch nha môn. Yến nhi và Vu Thừa Phong còn có vài thị vệ đều cùng đi!

Ngoài Phủ dịch nha môn tụ tập rất nhiều người xem náo nhiệt.

Bọn họ thấy Lê Thái Nhi, đều ríu rít nghị luận: "Trời ạ, đây chính là nha đầu xấu xí của phủ tướng quân đó sao?"

"Cái gì mà nha đầu xấu xí, rõ ràng là một mỹ nhân tuyệt sắc!"

"Sắc quý Vinh Bưu này, thấy người đẹp như vậy, không cướp nàng đi mới là lạ đó. Trước kia hần cướp nữ nhân đều là binh dân bách tính. Lần này, cư nhiên cướp Vương phi của Ngọc Vương Phủ. Ta nghĩ là hần chán sống rồi!"

"Khó tránh, Vinh Bưu này đã bị Ngọc Vương gia giải quyết tại chỗ rồi!"

Lê Thái Nhi nghe mọi người nghị luận, trong lòng không khỏi hồ nghi. trước kia Nàng rất xấu sao? Bằng không, những người này sao lại nói nàng là nha đầu xấu xí?

Nghe được mọi người nghị luận, sắc mặt của Long Phụng Ngọc càng ngày càng khó coi!

Đường đường Vương Gia của vương triều Long Vũ, vương phi lại bị kẻ xấu cướp đi, việc này đích xác không phải là một chuyện vinh dự. Nhưng mà hần lại không có biện pháp chặn miệng của mọi người lại. Hần ngẩng đầu nhìn Lê Thái Nhi một chút d4dl9d, trong lòng không nhịn được phát ra một tiếng thở dài. Nha đầu này thực là làm hần khó xử! Cũng không biết chuyện gì xảy ra, hần không cách nào giận nàng!

Khi màn đêm buông xuống, đoàn người Lê Thái Nhi đã trở lại phủ tướng quân. Lúc này, trong phủ tướng quân, còn không biết chuyện Lê Thái Nhi bị bắt đi. Yến nhi vốn là đi phủ tướng quân báo tin, trên đường nhận được tờ giấy, thị vệ mang theo roi thúc ngựa chạy tới chỗ Long Phụng Ngọc. Bọn họ không để ý đi phủ tướng quân, trực tiếp tiến đến phủ dịch nha môn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Hưu thư

Sunlia

Lê Trung và Lê Sao nhận được thông báo từ người làm, vội vàng ra đón.

Lê Trung và Lê Sao cùng hành lễ chào hỏi Vương gia. Long Phụng Ngọc vội vàng đỡ hai vợ chồng bọn họ lên, rồi nhắc bọn họ về sau không cần hành

lẽ.

"Thái Nhi, sao con lại trở lại lúc này?" Lê Sao thấy Lê Thái Nhi, trong lòng vui mừng vô cùng. Nhưng đồng thời vui mừng cũng lo lắng nguyên nhân nàng trở về! Tại sao trở về lúc này? Có phải giận đối với Vương gia rồi không?

"Mẫu thân, ta nhớ ngài với cha." Lê Thái Nhi nhào vào trong ngực Lê Sao, đau lòng một lúc. Nàng cũng không nghĩ tới, cách xa cha mẹ nửa ngày đã quay về phủ tướng quân.

"Vương gia, vào phủ nói chuyện đi!" Lê Trung thấy sắc mặt của vương gia rất không đẹp mắt, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

"Nhạc phụ đại nhân, ta không vào đâu. Trong phủ xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, ta còn phải trở về xử lý. Hôm khác, lúc ta đón Thái Nhi trở về rồi mới vào phủ quây rầy nhĩ lão đi!" Long Phụng Ngọc khéo lời từ chối lời mời của Lê Trung, xoay người phân phó Vu Thừa Phong: "Vu thị vệ, nàng ở lại phủ tướng quân đi! Chỉ cần có thể bảo vệ tốt Vương phi an toàn, người chính là một cái công lớn rồi."

"Dạ, Vương gia. Thuộc hạ nhất định dùng hết toàn lực, bảo vệ vương phi an toàn." Vu Thừa Phong khom người thi lễ, cúi đầu xưng vâng.

Long Phụng Ngọc nhìn Lê Thái Nhi một cái, ý vị sâu xa nói: "Thái Nhi, ở lại phủ tướng quân mấy ngày, ngàn vạn lần không được tùy hứng." Rồi sau đó, giục ngựa đi.

Lê Thái Nhi nhìn bóng lưng của Long Phụng Ngọc, trong lòng dâng lên một tia phiền muộn.

Lê Sao vừa thấy Vương gia đi xa, lập tức hỏi thăm Yến Nhi: "Yến Nhi, trong phủ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tiểu thư trở về phủ lúc này?"

"Trắc vương phi Âu Dương Phi không cam lòng khiến Vinh Lê mẫu bằng tử quý, liều mạng mà đụng Vinh Lê. Vinh Lê té ngã trên đất, đứa bé trong bụng sảy thai. Có lẽ, Âu Dương Phi sợ Vương Gia trách cứ. Có lẽ, nàng muốn đi theo tiểu vương gia. Cuối cùng, nàng cất cổ họng tự sát! Tiểu thư nhìn thấy trường hợp máu tanh này, trong lòng rất khổ sở. Nàng không muốn cùng nữ nhân khác chia sẻ một người nam nhân, cũng không nguyện ý đùa bỡn âm mưu tranh thủ tình cảm với nữ nhân khác, cho nên nhất định muốn trở về phủ. Nàng nói, nếu Vương gia không thay đổi thói quen sống của mình, nàng thà rằng không muốn Vương gia." Yến Nhi nói nhỏ vào tai Lê Sao, lặng lẽ nói.

"Vương gia đồng ý để tiểu thư trở về?" Lê Sao hỏi.

"Tiểu thư trộm chạy trở về. Nếu không phải là nô tì khuyên, nàng ấy cũng không mang Vu thị vệ theo. Trên đường, thiếu chút nữa có chuyện lớn xảy ra." Yến Nhi đem chuyện Lê Thái Nhi bị cướp, Vinh Bưu chết thảm đều nói cho Lê Sao nghe.

Sắc mặt của Lê Sao cũng bị sợ đến tái nhợt! "Không trách được nghe người trong phủ nói, Vinh Bưu lại đang cướp nữ nhân này trên đường! Không ngờ, người bị cướp lại là tiểu thư của chúng ta. A di Đà Phật, may mà tiểu thư không có việc gì. Bằng không, ta thế nào an ủi lão gia và phu nhân đã chết. Yến Nhi, sao người không khuyên nhủ tiểu thư một cái!"

"Lê Sao, ngài cũng không phải không biết. Bây giờ tiểu thư giống như biến thành một người khác. Càng ngày càng có cá tính, càng lúc càng giống một nữ nhân. Với tính tình của tiểu thư bây giờ thì ngài ấy sẽ không nghe đâu." Yến Nhi và Lê Sao bàn luận xôn xao, làm Lê Thái Nhi ghé mắt qua. dđlqđd

"Mẫu thân, người và Yến Nhi nói cái gì đó?" Lê Thái Nhi xoay người lại, không hiểu hỏi: "Có lời gì, không thể nói lớn sao? Tại sao lại nói sau lưng ta?"

"Thái Nhi, Yến Nhi đang nói chuyện trên đường đã xảy ra khi con tự mình trở về phủ. Con đúng là quá tùy hứng. Nếu muốn trở lại, cũng phải mang theo thị vệ! Nếu con xảy ra chuyện gì thật, ta phải làm thế nào mà sống tiếp!" Nước mắt của Lê Sao rơi xuống theo.

"Mẫu thân, ngài không cần lo. Về sau, con sẽ không làm vậy nữa!" Lê Thái Nhi nắm bả vai của Lê Sao, đi vào trong phủ. Yến Nhi và Vu Thừa Phong cũng theo vội vàng theo sau!

Sáng sớm hôm sau, Phùng Vinh cầm một trang giấy, đi vào Ngưng Hương Các. Hẩn phục mệnh Vương gia, trên giấy ghi lại đều là tội mà Vinh Bưu cường thường dân nữ cùng với việc tham ô nhận hối lộ.

Trong phòng Ngưng Hương Các, đặt linh cữu Âu Dương Phi. Mấy nha hoàn khóc thút thít. Long Phụng Ngọc an vị trên một cái ghế ở cạnh linh cữu.

"Vương gia, chuyện Vinh Bưu cường thường dân nữ đã điều tra tìm hiểu rõ, xin ngài xem qua: "Phùng Vinh cầm tờ giấy trên tay, đưa cho Long Phụng Ngọc: "Đã viết xong một bản, đưa đến Lại bộ. Một bản khác đặc biệt để cho Vương gia xem qua."

Long Phụng Ngọc nhìn nội dung trên tờ giấy, không nhịn được thất kinh. Vinh Bưu cường thường dân nữ, đã có hơn ba mươi người. Còn sống còn có hơn hai mươi người. Tự sát cũng có mười mấy. Những nữ nhân này thành thân cũng có, khuê nữ cũng có. Bị Vinh Bưu giày xéo xong, hạnh phúc cả đời cũng bị phá hủy. Vinh Bưu tham ô nhận hối lộ đủ loại tội, cũng làm người ta giận sôi.

"Vinh Bưu đáng chết, đáng chết một ngàn lần! Người Vinh gia nên tịch thu tài sản, giết hết cả nhà! Tại sao vương triều Long Vũ có thể có quan lại như vậy?" Long Phụng Ngọc nắm giấy bút đã dùng để viết linh vị cho sunla Âu Dương Phi lên, viết mấy dòng chữ rỗng bay phượng múa lên mặt trang giấy này, xoay người ra khỏi Ngưng Hương Các.

Tiểu Phụng nhìn thấy Vương gia qua cửa sổ, vội vàng bẩm báo Vinh Lê nằm ở trên giường: "Tiểu thư, Vương gia tới."

Trên mặt Vinh Lê lộ ra vẻ vui mừng.

Người nam nhân này vẫn đến Phụng Nghi uyển. Vừa vui mừng, cũng có một chút cô đơn. Âu Dương Phi chết rồi, Lê Thái Nhi đi rồi. Lúc này, hần mới nhớ tới nàng.

Mặc dù là như vậy, ở trong lòng của Vinh Lệ như cũ tràn đầy hi vọng. Chỉ cần hần chịu, chỉ cần hần chịu đựng đến nàng, nàng sẽ có khả năng mang thai lần nữa. Chỉ cần nàng có thể mang thai, nàng thì có cơ hội và hi vọng thay đổi căn khôn.

Vinh Lệ nhi đứng dậy, té quỵ dưới đất: "Nô tì cung nghênh Vương gia, Vương gia thiên tuế thiên tuế."

"Tiện nhân, người nhìn kỹ một chút, đây là cái gì? Người Vinh gia các người ai cũng là người lòng dạ độc ác, không có nhân tính?" Long Phụng Ngọc đem tờ giấy kia, ném hung hăng đến trước mặt Vinh Lệ, nghênh ngang rời đi.

Vinh Lệ lập tức ngậy người.

Người nam nhân này làm sao vậy? Tại sao hần lại tức giận như vậy? Người của Vinh gia, hần Long Phụng Ngọc rút cuộc thế nào đó? Vinh Lệ suy nghĩ rất óc cũng không hiểu. Nếu như là bởi vì chuyện Âu Dương Phi, ngày hôm qua hần thế nào không có thái độ này?

Vinh Lệ cảm trang giấy kia trên mặt đất lên, đập vào mắt hai chữ to, lại là hai chữ "hưu thư"!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Hưu thư 2

Sunlia -

Tay Vinh Lệ cầm tờ giấy kia không tự chủ run rẩy. Chính nàng cũng không thể tin được ánh mắt của mình, cũng không dám tin tờ giấy mỏng trên tay này chính là hưu thư mà hần cho nàng.

Một nữ nhân cầm hưu thư về nhà mẹ đẻ là dạng si nhục gì? Lấy dung mạo nàng Vinh Lệ, làm sao sẽ rơi xuống nông nỗi như vậy?

Vinh Lệ nhắm lại mắt, vững vàng tinh thần của mình rồi sau đó lại nhìn một lần nữa về phía tờ giấy kia. Đây chính là hưu thư do Long Phụng Ngọc đích thân viết: huynh như cầm thú, muội như xà hạt. Làm bạn với người thực xấu hổ. Viết hưu thư, không còn dính líu.

"Huynh như cầm thú, muội như xà hạt. Làm bạn với người thực xấu hổ. Viết hưu thư, không còn dính líu." Vinh Lệ đọc lại mấy câu đó, giống như người điên loạn.

Lòng của nàng rất sắc bén, rất tàn nhẫn. Đáng tiếc, nàng cũng không có nhược điểm gì ở lại trong tay của hần? Ca ca của nàng có chút hoa tâm, nhưng việc này liên quan gì tới Long Phụng Ngọc hần? tại sao Hần đưa hưu thư cho nàng? Tại sao muốn đẩy nàng vào Mười Tám Tầng Địa Ngục? Mọi người nói một ngày ân ái vợ chồng trăm năm, tình nghĩa vợ chồng tựa như biển sâu. Tại sao hần cũng không để ý đến tình phu thê một chút? Tại sao phải để lại tiếng xấu khỉ phụ trên lưng nàng?

Vinh Lệ thấy mặt sau tờ giấy cũng có vết mực. Nàng vội vàng lật tờ giấy lại, đọc kỹ nội dung ở trên. Đđlqod Rồi nhìn dần xuống rồi thấy mắt choáng váng, chứng cứ phạm tội Ca ca của nàng vinh buu làm sao sẽ rơi vào trong tay Long Phụng Ngọc?

Ở trong lòng của Vinh Lệ thậm chí có chút oán hận ca ca làm liên lụy tới nàng. Nàng đã sớm khuyên qua Vinh Bưu để hần thu liễm một chút. Nhưng ca ca nhất định không nghe, lại còn trắng trợn cường thường dân nữ ở trên đường cái. Bây giờ, nhược điểm rơi vào trong tay Long Phụng Ngọc. Ca ca sẽ mang tội danh gì, bị trừng phạt kiểu gì còn chưa biết? Có liên lụy tới người nhà không, liệu có ai biết được đây? Dù sao, nàng cũng đã bị liên lụy!

Lúc này, Vinh Lệ cũng không biết bởi vì ca ca trắng trợn cướp Lê Thái Nhi, bị một kiếm của Vu Thừa Phong làm mất mạng. Nàng chỉ nghĩ ca ca phạm tội, bị giam ở trong tù mà thôi.

Phùng Vịnh đi vào Phụng Nghi uyển, hần nhìn Vinh Lệ nhếch nhếch, trong lòng cũng có đđ=l-q'd chút không đành lòng. Nhưng Vương gia để cho hần đốc thúc chuyện này, hần lại không thể không tận lực làm: "Vinh tiểu thư, Vương gia bảo ngài nhanh chóng rời khỏi Ngọc vương phủ."

Lòng của Vinh Lệ hoàn toàn lạnh xuống.

Nàng cũng không nói gì, chỉ là cùng Tiểu Phụng yên lặng thu dọn đồ đạc. Nàng thu thập một ít vàng bạc của mình, mang theo Tiểu Phụng đi ra khỏi Phụng Nghi uyển. Đến cửa của Phụng Nghi uyển, quay đầu lại xem nơi mình đã sống hơn một chút, trong lòng nổi lên ngàn vạn cảm khái.

"Phùng thị vệ, ta có lời muốn nói với Vương gia, ta có thể gặp lại Vương gia một lần không?" Vinh Lệ nhìn Phùng Vịnh một chút, nói yêu cầu của mình với hần.

Phùng Vịnh nhìn về phía Long Phượng hiên một chút, khuôn mặt hiện lên vẻ bị làm khó: "Vinh tiểu thư, Vương gia sợ là không muốn gặp ngài. Bằng không, hẳn cũng sẽ không để bảo ngài rời đi nhanh như vậy."

Vinh Lệ thấy nét mặt của Phùng Vịnh, cũng biết Long Phụng Ngọc ở trong Long Phượng hiên. Nàng quay đầu xong thì nhanh chóng chạy về hướng Long Phượng hiên. Phùng Vịnh muốn đuổi theo lại bị Tiểu Phượng ôm lấy chân. Tiểu Phượng khỏ sở cầu khẩn, làm Phùng Vịnh mềm lòng: "Phùng thị vệ, người là nam nhân, người cũng không hiểu được cảm giác nữ nhân bị vứt bỏ. Phùng thị vệ, người hãy mở một mặt lưới, cho tiểu thư chúng ta một cơ hội đi!"

"Tiểu Phượng, nếu như mà ta để tiểu thư các người đi vào, Vương gia nhất định sẽ dd-dlqd trách cứ ta." Phùng Vịnh vừa độc ác, tránh thoát Tiểu Phượng. Hắn vọt người đuổi theo Vinh Lệ đã chạy rất xa.

Vinh Lệ chạy đến cửa lớn của long phượng hiên thì Phùng Vịnh cũng đuổi đến.

"Vinh tiểu thư, xin ngài trở về. Bằng không, Vương gia sẽ trách tội ta. Nếu ngài không chịu đi, ta sẽ tự động thủ." Phùng Vịnh ngăn ở trước người của Vinh Lệ, không chịu để cho nàng đi vào trong Long Phượng hiên.

"Phùng thị vệ, mong người giúp đỡ, để cho ta gặp lại Vương gia một lần!" Giọng của Vinh Lệ đặc biệt cao. Long Phụng Ngọc nghe được tiếng của nàng, chậm rãi đi sunlia từ bên trong Long Phượng hiên ra. Sắc mặt của hắn rất âm trầm, rất không đẹp mắt: "Người tới, bắt Phùng Vịnh lại cho ta, nhốt vào trong địa lao. Chờ ta có thời gian, mới đến thăm vấn nô tài hành sự bất lực này."

Mấy thị vệ đi tới, mang Phùng Vịnh đi.

Long Phụng Ngọc xoay người nhìn về Vinh Lệ, trong ánh mắt kia tràn đầy khinh bỉ: "Tiên nhân không biết điều, người còn có lời gì để nói?"

Vinh Lệ đi lên trước, nắm lại ống tay áo của Long Phụng Ngọc: "Vương gia, ca ca ta làm sai, tại sao muốn giận chó đánh mèo đến trên người của ta? Hắn phạm sai lầm, ngài đi trừng phạt hắn đi! Coi như ngài giết hắn rồi, ta cũng tuyệt sẽ không có câu oán hận! Nhưng tại sao ngài muốn đuổi ta đi? Chẳng lẽ là ngài thật không để ý đến tình cảm phu thê một chút nào sao?"

Tình cảm phu thê? Lúc ả hại chết con của hắn làm sao lại không nhớ tình cảm phu thê?

"Vinh Lệ, việc xấu của ca ca người chỉ là một phương diện. Ta hù người, chủ yếu là bởi vì hành động việc làm của người. Các người hãy tự vấn lại lòng, thù hận ở giữa người và Phi Nhi, rốt cuộc là ai gieo nhân quả?" Long Phụng Ngọc phát tay ddlqqdd áo lên, tránh thoát Vinh Lệ. Hắn xoay người, đi vào trong Long Phượng hiên: "Vinh Lệ người cũng không cần nói gì cả. Dù người nói rách cổ họng, ta cũng tuyệt sẽ không muốn loại người như người! Người sống ở trong Ngọc vương phủ, cũng giống như bị biếm lãnh cung cả thôi!"

"Vương Gia, ngài tuyệt tình như vậy?" Vinh Lệ thật không thể tin được, Long Phụng Ngọc sẽ độc ác tuyệt tình như vậy. Nàng cầu khẩn như vậy, thế nhưng hắn không hồi tâm chuyển ý một chút nào.

"Người tới, đưa Vinh tiểu thư trở về phủ!" Long Phụng Ngọc không nhìn Vinh Lệ nữa, hắn chỉ vì nàng đã từng là nữ nhân của mình, làm một chuyện giúp đỡ quan tâm hết lòng cuối cùng —— bảo người hộ tống nàng trở về phủ Thừa Tướng.

"Long Phụng Ngọc, người thật là ác độc!" Vinh Lệ hét lên thê lương, giọng nói kia mang theo tuyệt vọng và không cam lòng. mấy thị vệ đi tới, bắt giữ Vinh Lệ, dẫn nàng ra khỏi Long Phượng Hiên. Bọn họ nhét nàng vào kiệu, mang ra Ngọc vương phủ.

Vinh Lệ vén màn kiệu lên, ngắm vừa nhìn cửa chính của Ngọc Vương Phủ. Trong lòng dâng lên sự hận thù: "Long Phụng Ngọc, ta nhất định sẽ nhớ kỹ si nhục hôm nay. hôm nay người sỉ nhục ta, ta sẽ đòi lại gấp bội. giá cao Đây sẽ rất nặng nề, thậm chí là nước mất nhà tan."

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Lòng trả thù

Sunlia - ĐDLQĐ

Lúc Vinh Lệ Nhi trở lại phủ Thừa Tướng thì thi thể Vinh Bưu vừa mới được chôn về không bao lâu. Mẩu thân của nàng ôm chặt thi thể của Vinh Bưu, than khóc không dứt: "Con ơi, con ơi. Vì nương nói với con bao nhiêu lần nhưng con vẫn không vâng lời. Bây giờ con lạng lẽ ra đi, con muốn vì nương phải làm thế nào đây?"

Thê tử của Vinh Bưu - Kim thị đứng ở bên cạnh thi thể Vinh Bưu, yên lặng rơi lệ. Tuy trong lòng nàng oán hận hành động phóng đảng của Vinh Bưu, nhưng nàng là thê tử của hắn, nàng d d d lại không thể không đau lòng khi phu quân mất đi. Chỉ nghĩ đến nửa đời sau ở goá thê lương, làm thế nào nàng cũng không thể nén được nước mắt.

Vinh Lệ Nhi vừa nhìn thăm trạng của ca ca Vinh Bưu, cũng không nhận được cảm giác đau lòng. Mặc dù nàng oán trách ca ca làm liên lụy tới nàng, nhưng thấy ca ca chết thê thảm như thế, nàng là muối muối ruột của Vinh Bưu, sự oán trách này đã sớm hóa thành hận ý cuộn cuộn với hung thủ.

"Mẫu thân, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Là ai giết chết ca ca?" Trong mắt của Vinh Lệ Nhi lóe lên ánh sáng tức giận. Kẻ nào ăn gan hùm mật gấu vậy? Lại dám giết chết nhi tử của Thừa tướng, quan phụ mẫu trong kinh thành? Chẳng lẽ, hắn không biết hậu quả của việc đắc tội với phủ Thừa Tướng sao?

Ở trong lòng của Vinh Lệ Nhi chợt thoáng qua ánh mắt tức giận khinh bỉ của Long Phụng Ngọc. Trong lòng nàng không nhận được rung mình một cái. Chẳng lẽ là Long Phụng Ngọc hạ độc thủ với ca ca?

Vinh phu nhân nhìn thấy nữ nhi, không nhận được đau buồn, nói: "Lệ Nhi, ca ca con tranh giành ai không giành, nó lại cố tình tranh giành vương phi Lê Thái Nhi của Ngọc Vương gia. Con nghĩ xem, không phải nó đang tìm đường chết hay sao? Nếu là người khác giết ca ca con, chúng ta còn có thể đi nói lí lẽ. Đẳng này Ngọc Vương gia giết ca ca con, ngay cả một nơi nói rõ lí lẽ chúng ta cũng không tìm được!"

Lời của mẫu thân đã chứng thực rõ suy đoán của Vinh Lệ Nhi. Nàng nhìn trên người ca ca máu thịt be bét, trong lòng không khỏi hận muốn chết.

"Long Phụng Ngọc, ngươi cũng quá độc ác đấy! Cứ cho là ca ca chiếm đoạt Lê Thái Nhi, ngươi cũng không thể ra tay độc ác như vậy! Ngươi coi con tiện nhân kia là tâm can bảo bối, ta sẽ cố tình hái tâm can của ngươi! Ngươi muốn bảo vệ con tiện nhân kia, ta sẽ cố tình muốn nàng phải chết!"

"Mẫu thân, chuyện đã đến nước này, ngài có khổ sở nữa cũng uống công thôi! Mẫu thân tỉnh lại đi, báo thù cho ca ca mới là đúng lý!" Vinh Lệ Nhi đỡ mẫu thân của nàng lên, vừa an ủi vừa cắn răng nghiến lợi nói.

"Lệ Nhi, cha con không ở nhà, làm sao chúng ta báo thù rửa hận cho ca ca con được. Hơn nữa, chúng ta tìm ai báo thù đây! Con nghĩ chúng ta có thể tìm hoàng tử của vương triều Long Vũ để báo thù được à? Chúng ta chọc nổi hắn sao?" Vinh phu nhân vui mặt vào trong ngực nữ nhi, khóc cực kì bi thương. Nàng biết, nhi tử chết là trừng phạt đúng tội, nhưng nàng là thân mẫu của hắn, vẫn không thể không oán hận Long Phụng Ngọc xuống tay quá nặng. Nói thế nào, Vinh Bưu cũng là nội huynh của Long Phụng Ngọc, tại sao có thể để hắn chết thảm như vậy chứ?

Vinh phu nhân nhìn nữ nhi, giống như chợt nhớ tới cái gì, nói: "Lệ Nhi, sao con lại trở về? Chẳng lẽ Ngọc Vương gia giận lây sang con à?"

"Mẫu thân, bây giờ, con với Long Phụng Ngọc không có một chút quan hệ nào cả!" Vinh Lệ Nhi lấy ra một tờ hưu thư bị mình vò thành một cục cho mẫu thân xem. Vinh phu nhân nhìn nội dung hưu thư, lại một lần nữa nổi điên đánh thi thể nhi tử.

"Vinh Bưu, ngươi xem ngươi tạo ra nghiệt gì đi. Chính ngươi làm mất mạng không nói, ngươi lại làm liên lụy tới muội muội ngươi! Trời ơi, về sau sao sống nổi đây!" Dù là ai đi nữa, cũng không có cách nào đồng thời chịu được đả kích khi nghe tin nhi tử đột tử với nữ nhi bị hưu. Vinh phu nhân bi thương một hồi rồi đột nhiên ngã xuống đất.

"Mẫu thân, mẫu thân!" Vinh Lệ Nhi và Kim thị đồng thời ngồi xổm người xuống, bám vào nhân trung của Vinh phu nhân. Một hồi lâu, Vinh phu nhân vẫn chưa tỉnh dậy. Vinh Lệ Nhi quyết định thật nhanh, gọi Vinh Lâm đứng bên cạnh: "Vinh quân gia, ngươi tới đây."

"Tứ tiểu thư." Vinh Lâm đi lên trước, cúi đầu kính cẩn đáp.

"Thứ nhất, phái người gọi đại phu chẩn mạch cho mẫu thân ta. Thứ hai, bảo người hầu chuẩn bị quan tài, đưa đại thiếu gia vào trong quan tài. Thứ ba, triệu tập từ sĩ tới đây cho ta, ta có chuyện cần căn dặn bọn họ." Vinh Lệ Nhi dặn dò xong, Vinh Lâm liền xoay người đi làm.

Một lát sau, đại phu liền chạy tới đây. Sau khi hắn xem mạch cho Vinh phu nhân xong, không nhận được lách đầu: "Lão phu nhân đã đi về cõi tiên, mau chuẩn bị hậu sự đi!"

Lời nói của đại phu giống như sấm sét giữa trời quang làm Vinh Lệ Nhi sợ ngây người. Nàng đứng ngẩn ngơ xong rồi đột nhiên như lên cơn điên, bỏ nhà về phía di thể mẫu thân: "Mẫu thân! Mẫu thân!"

Mẫu thân chết có một nửa trách nhiệm là do Vinh Lệ Nhi. Nếu như nàng không lấy hưu thư chết tiết kia ra, mẫu thân của nàng cũng sẽ không bức bối đến bỏ mạng. Nghĩ đến hưu thư, trong lòng Vinh Lệ Nhi càng thêm oán hận Long Phụng Ngọc. Nếu như không phải vì hắn, mẫu thân của nàng tuyệt đối sẽ không qua đời như vậy!

"Long Phụng Ngọc, ta hận ngươi! Ta nhất định phải giết ngươi trong lòng của ngươi, ta nhất định phải phá hủy vương triều Long Vũ, ta nhất định sẽ làm ngươi nằm thối rữa ở vị nước mắt nhà tan, sống không bằng chết. Chỉ có như vậy, mới có thể giải mối hận trong lòng của ta!" Vinh Lệ Nhi nghiến răng phát ra từng đợt tiếng vang rắc rắc rắc rắc.

Ở trong lòng nàng yên lặng thề: "Mẫu thân, ngài nghỉ ngơi đi! Tin tưởng ta, tin tưởng nữ nhi của ngài nhất định sẽ vì ngài báo thù rửa hận!"

Vinh Lâm dẫn một đám từ sĩ đi tới, nói: "Tứ tiểu thư, bọn họ đã tới rồi."

Vinh Lệ Nhi quan sát một đám người trước mắt: trang phục màu đen, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, miệng khép chặt. Trên thân của mỗi người đều lộ ra một loại ánh sáng nguy hiểm.

Vinh Lệ Nhi vừa lòng gật đầu, tiếng nói lạnh lẽo, từng chữ từng chữ thoát ra từ đôi môi anh đào của nàng: "Tối hôm nay dốc hết toàn lực. Mục tiêu là tiểu thư Lê Thái Nhi của phủ Thừa tướng. Chỉ cho phép thành công, không được thất bại!"

"Đại, tiểu thư." Từ sĩ khom mình hành lễ, lĩnh mệnh đi.

Hai cái quan tài được nâng tới cửa chính phủ Thừa Tướng. Trước nhà chính, linh đường được dựng lên. Vinh Lệ Nhi vừa rơi lệ, vừa lau mặt, thay y phục cho mẫu thân, rồi đưa mẫu thân nhập liệm. Thi thể của Vinh bưư cũng được Kim thị (gia đình nhà họ Kim) và mọi người đặt vào quan tài.

Vinh Lệ Nhi lạy chín lạy về phía linh cữu mẫu thân. Rồi sau đó, lại đi tới trước linh cữu của Vinh bưư lạy chín lạy. Sunlia ddonn Nàng và Tiểu Phượng xoay người vào bên trong buồng, lúc đi ra, hai người đã cải trang thành hai tiểu sinh.

"Vinh Lâm, chuẩn bị ngựa."

Vinh Lâm dắt hai con ngựa từ trong lán ngựa, dắt đến trước mặt của Vinh Lệ Nhi. Vinh Lệ Nhi và Tiểu Phượng xoay người lên ngựa, đi ra khỏi phủ. Từ phía sau nàng, truyền đến tiếng hỏi của Vinh Lâm: "Tiểu thư, người đi đâu vậy?"

Vinh Lệ Nhi không trả lời, hướng về vương quốc Mộ Dung giục ngựa mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Hành thích

Sunlia -

Mặt trời lặn, chim bay về tổ.

Trăng non lười liềm từ từ mọc lên, màn đêm lặng lẽ phủ xuống. Sau buổi cơm tối, Lê Thái Nhi ngả vào bên cạnh Lê ma ma, nói về việc nhà. Nàng ngừng đầu nhìn Lê ma ma ở Tây Hoa Thính, khó hiểu hỏi: "Mẫu thân, tại sao ngài và cha không ở chánh phòng mà lại ở Tây Hoa Thính này?"

Câu hỏi của Lê Thái Nhi thật làm khó bà. Bà và Lê Trung giả làm phụ mẫu của Lê Thái Nhi, đđlqd nhưng trong lòng bọn họ đều biết, bọn họ chỉ là người làm trong phủ Tướng quân này. Dù có cho họ một trăm cái lá gan, bọn họ cũng không dám vào ở trong chánh phòng của lão gia và phu nhân ở khi còn sống.

"Thái Nhi, chúng ta sở dĩ không ở chánh phòng mà ở trong Tây Hoa Thính này là bởi vì có nguyên nhân. Phủ Tướng quân này vốn là ban cho Đại tướng quân Lê Lạc. Cha con chỉ là người hầu cận của Lê đại tướng quân mà thôi. Mà ta chỉ là nha hoàn hồi môn của Lê phu nhân thôi. Lê Tướng quân chết trận trên sa trường, Lê phu nhân chết vì tình mà chết. Phủ tướng quân này mới thuộc về phụ thân con. Cha con bởi vì quá tôn kính chủ tử trước kia của hần cho nên vẫn không chịu vào ở chánh phòng." Lê ma ma suy tư chốc lát, lời nói ẩn chứa thiên cơ.

Lê Thái Nhi chỉ cảm thấy chuyện Lê ma ma nói rất quen, nhưng nàng thật sự không nhớ nổi đã nghe nói qua ở nơi nào.

"À, thì ra là có chuyện như vậy! Trọng phu vì nước hi sinh thân mình, thê tử chết vì tình. Phu thê đại tướng quân Lê Lạc thật sự làm người ta kính nể!"

"Đúng vậy, bọn họ thật đáng giá để người khác kính nể và quý trọng." Lê ma ma nhớ tới chuyện lúc trước, không nén được nước mắt.

"Chuyện đã qua không nên nhắc lại. Con mệt rồi, chúng ta ngủ đi!" Lê Thái Nhi an ủi Lê ma ma, chuyển hướng đề tài: "Mẫu thân, tối hôm nay, người ngủ cùng con nhé?"

"Ừ, được!" Lê ma ma trải tốt giường, sai Yến nhi phục vụ Lê Thái Nhi lên giường ngủ.

"Thái Nhi, con ngủ đi! Ta rửa mặt xong sẽ lên giường nghỉ ngơi."

Sau khi Lê Thái Nhi hồi phủ, trong phủ Tướng quân đề phòng sâm nghiêm hơn rất nhiều. Tất cả nhân lực có thể điều động đều dùng để bảo vệ Lê Thái Nhi an toàn. Còn sunlia Thừa Phong và Lê Trung thường xuyên thủ hộ ở bên cạnh nàng, không dám lơ lỏng một chút nào. Bây giờ, hai người đang ở ngoài cửa Tây Hoa Thính, thưởng thức trà, đánh cờ. Nhìn như nhàn hạ thoải mái nhưng tâm cũng không để ở trên bàn cờ.

Vu Thừa Phong cẩn thận như vậy là bởi vì hần biết tử sĩ của phủ Thừa Tướng rất lợi hại. Hần đã giết Vinh Bưư, người của phủ Thừa Tướng nhất định sẽ tùy thời trả thù. Mục tiêu của bọn họ đương nhiên sẽ nhắm vào người không có khả năng chống trả là Lê Thái Nhi. Vì không để cho Vương phi có gì sơ xuất, Lê Trung đlqddd và Vu Thừa Phong luân phiên nhau nghỉ ngơi vào sáng. Trời vừa tối sẽ cùng nhau bảo vệ Lê Thái Nhi.

Khi Lê ma ma rửa mặt xong, Lê Thái Nhi đã tiến vào mộng đẹp. Lê ma ma nhìn khuôn mặt ngủ say của nàng, trong lòng dâng lên một sự ấm áp và cảm giác hạnh phúc. Bà nhẹ nhàng đi ra cửa phòng, bụng bình trà đi tới trước mặt Lê Trung và Vu Thừa Phong.

"Tiểu thư ngủ rồi à?" Lê Trung thấy Lê ma ma ra ngoài, không nhận được hỏi.

"Ừ, ngủ rồi." Lê ma ma đặt nước trà lên bàn rồi nhẹ nhàng lui về.

Đêm khuya, mấy bóng đen bay vào phủ Tướng quân, lướt dưới ánh trăng yếu ớt, dừng ở trên lầu các sau hoa viên. Theo thông thường, nơi này phải là

khê phòng của tiểu thư. Lê Thái Nhi trở về phủ thăm người thân cũng có thể ở trong khuê phòng trước khi xuất giá.

Mấy người áo đen cạy cửa phòng ra, để hai người ở lại bên ngoài cửa canh chừng, những người còn lại nhẹ nhàng vào bên trong. Hai người trông coi ở phía sau cửa, còn dư lại hai người tìm tới màn giường, giờ đao sắc lên, đâm xuống dưới giường chiếu. Đao sắc dừng ở trên giường nhưng không nghe thấy có tiếng người. Hai người thấp đuốc sáng lên, thế nhưng trên giường lại trống tuếch. Chăn xếp chỉnh tề, vốn là đáng vẻ đã lâu không có người ở. Hai người nhìn nhau một lúc, tắt đuốc, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

"Thế nào? Bên trong không có ai à?" Một người áo đen giữ ở ngoài cửa nói, hình như là thủ lĩnh của lần hành động này.

Người bị hỏi nhẹ giọng trả lời: "Vâng, bên trong không có ai."

Trong tiền viện, đèn dầu sáng rực rỡ.

Thị vệ tuần tra, từng nhóm từng nhóm một đi tới đi lui. Hai người một già một trẻ ngồi ở dưới mái hiên Tây Hoa Thính đánh cờ. Người trẻ tuổi kia anh tuấn phóng khoáng. Người lớn tuổi kia uy vũ hùng tráng, râu dài bông bông. Nhìn dáng dấp đều là cao thủ võ lâm.

Chẳng lẽ là Lê Thái Nhi ở trong Tây Hoa Thính này?

"Thủ lĩnh, thủ vệ phủ tướng quân sâm nghiêm như vậy, sợ rằng nhiệm vụ này rất khó hoàn thành! Coi như may mắn hoàn thành nhiệm vụ, mấy người chúng ta cũng đừng mơ tưởng thoát thân!" Một người áo đen nói với người đứng đầu tử sĩ.

"Tiểu thư có mệnh lệnh, chúng ta chỉ có thể cố gắng hoàn thành. An toàn cá nhân không ở trong phạm vi lo lắng." Về mặt người đứng đầu lạnh lùng nói. Thật ra, sao hắn không biết đạo lý đó chứ. Chỉ là hắn không có đường lui mà thôi. Bọn họ xuất kích, không phải nhiệm vụ hoàn thành, thì chính là hi sinh vì nhiệm vụ. Nửa đường bỏ trốn là chuyện tuyệt đối không thể!

Người đứng đầu kia giờ tay lên, một cục đá bay về phía hậu viện. Chỉ cần có thể dời đi sự chú ý của thị vệ, bọn họ có lẽ sẽ có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ, toàn thân mà lui.

"Có thích khách, có thích khách." Một người thị vệ nghe được tiếng vang, hô lên.

Vu Thừa Phong biết, đây là kẻ địch thử trước khi hành động. Nhưng khả năng cao hơn là kẻ địch đang dùng kế điệu hổ ly sơn. Hắn vừa đánh cờ, vừa ngăn trở thị vệ: "Mọi người không nên kinh hoảng, nên tới thì tới. Toàn lực bảo vệ Vương phi mới là nhiệm vụ thiết yếu."

"Người nào? Nếu đến phủ tướng quân, xin mời hiện thân uống trà đi!" Lê Trung giờ một ly trà lên, hướng về phía màn đêm ôm quyền nói.

Nhóm tử sĩ kia thấy mình đã bị tiết lộ hành tung. Người đứng đầu vung tay lên, những sát thủ khác nhẹ nhàng đáp xuống đất. Một tiếng va chạm kim loại vang lên, sát thủ và thị vệ đã đánh nhau. Lê Trung cũng vọt vào cuộc chiến, giao thủ cùng năm hắc y nhân.

Dưới mái hiên chỉ còn lại một người Vu Thừa Phong đang nhàn nhã thưởng thức trà.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Hành thích 2

Sunlia -

Người đứng đầu đám thích khách kia rất muốn Vu Thừa Phong cũng tham gia vào trận quyết đấu. Như vậy thì hắn có thể thừa cơ vào ám sát Lê Thái Nhi. Đáng tiếc, Vu Thừa Phong đối mặt với trường hợp đánh nhau như vậy, cũng không có một chút ý tứ muốn giúp đỡ. Xem ra, định lực của người này không phải nhỏ đâu! Núi Thái Sơn sụp đổ trước mặt thì cũng không đổi sắc khí.

Thời gian đánh nhau kéo dài rất lâu, hai bên quyết đấu đều có thương vong. Vu Thừa Phong thờ ơ lạnh nhạt với cuộc chiến đấu này, không có một chút ý định tham gia đánh nhau.

Thủ lĩnh thích khách thấy phía đông đã sáng rõ, trong lòng vô cùng lo lắng. Đồng bọn của hắn, ba người đã bị quật ngã, chỉ còn lại hai người vẫn còn ở trong đám thị vệ chém giết. Nếu như hắn không ra tay, hôm nay sẽ thất bại trong gang tấc.

Thủ lĩnh thích khách nhẹ nhàng đáp xuống, giống như một chiếc lá, nhẹ nhàng hạ mình đến sau lưng Vu Thừa Phong. Hắn giờ cầm trong tay lên, lao tới chỗ Vu Thừa Phong. Chỉ cần một kiếm giải quyết xong đối thủ đang uống trà này, có lẽ hắn còn có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ.

Sau đó Vu Thừa Phong như mọc thêm một con mắt, hắn lắc mình tránh thoát mũi đao của thích khách, ngồi vào một cái ghế khác cùng bộ. Cái bàn kia lập tức bị tách thành hai nửa, cờ trên bàn rơi lạch cạch đầy đất. Bình trà rơi xuống đất, vỡ thành rất nhiều mảnh vụn.

Vu Thừa Phong đưa tay rút nhuyễn kiếm bên hông ra, vận nội lực đánh nhau với người áo đen.

Vu Thừa Phong sợ đi bất động, không đi chi viện cho các thị vệ khác, chính là sợ bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau. Hắn lẳng lặng thưởng thức trà, kiên nhẫn chờ, chính là vì để bảo vệ Lê Thái Nhi tốt hơn. Quả nhiên, cuối cùng thích khách núp trong bóng tối gần đó cũng không nhận được mà hiện thân rồi.

Một tiếng sắt thép va chạm, hai người đã giao đấu hơn mười chiêu. Vu Thừa Phong vô luận tránh né thế nào cũng luôn luôn không rời khỏi cửa Tây Hoa Thính. Nếu muốn tiến vào trong phòng, thích khách này nhất định phải đánh bại hắn - Vu Thừa Phong mới được.

Vu Thừa Phong cảm thấy bản lĩnh của tên thích khách này so với hai thích khách của Ngọc Vương Phủ kia, công phu cao hơn rất nhiều. Xem ra, chủ nhân thích khách này nhất định đạt được ý định. Nếu không cũng sẽ không lập tức phái ra nhiều tử sĩ như vậy.

"Tử sĩ của phủ Thừa Tướng quả nhiên là không giống binh thường! Tráng sĩ, đã có công phu cao thâm như vậy, tại sao không nguyện trung thành với quốc gia, làm một Tướng quân để vạn dân kính ngưỡng? Cho dù chết ở trên chiến trường, đó cũng là lưu danh thiên cổ! Nếu dám đến ám sát Vương phi, tại sao không dám đi ám sát Mộ Dung Quân chứ? Ám sát Mộ Dung quân vì vương triều Long Vũ trút con giận!" Vu Thừa Phong vừa đánh, vừa cười nói.

Thủ lĩnh thích khách kia biết Vu Thừa Phong đang thăm dò thân phận của bọn họ, cũng không nói lời nào, một mực ổn định tinh thần ra chiêu tấn công địch. Chiêu kiếm dưới tay hắn càng lúc càng nhanh, nhưng hắn nhanh hơn nữa cũng không nhanh hơn Vu Thừa Phong. Mỗi một chiêu thức của hắn đều bị Vu Thừa Phong hóa giải. Vu Thừa Phong vừa hóa giải chiêu kiếm của hắn vừa nhân thế lợi dụng thời gian tập kích hắn một chút. Trên trán thủ lĩnh thích khách, mồ hôi hột nổi lên, chiêu kiếm cũng chậm lại rõ ràng.

Vu Thừa Phong nhìn chính xác rồi nhanh chóng vung kiếm, thích khách kia giống như pho tượng, không thể nhúc nhích. Sở dĩ Vu Thừa Phong điểm huyết đạo của hắn là để phòng ngừa hắn tự sát. Chỉ có bắt sống hắn thì mới có hi vọng lấy được lời khai từ trong miệng của thích khách mà hắn muốn.

"Thủ lĩnh." Phía dưới, hai thích khách chống đỡ khó khăn, vừa thấy thủ lĩnh bị bắt cũng không nhận được kinh hô lên.

"Thủ lĩnh của các ngươi cũng đã bị giam giữ. Hai người các ngươi cũng không cần chống cự nữa. Chỉ cần các ngươi nguyện ý khai ra chủ mưu sau màn, ta nhất định sẽ lưu lại cho các ngươi một con đường sống." Lê Trung nhìn hai thích khách đã mất đi đầu chí (*) kia, bắt đầu thuyết phục bọn họ.

(*) Đầu chí: ý chí chiến đấu.

Thích khách suy nghĩ lời nói của Lê Trung một chút, cũng có chút đạo lý. Vinh Bưu và Vinh phu nhân đều chết, Tứ tiểu thư bị hưu, cũng không biết đã chạy đi đâu. Thừa Tướng đang ở vương quốc Mộ Dung xa xôi, ai biết hắn có trở lại hay không? Bọn họ là đệm lưng của Vinh gia, thật sự có chút không đáng. Chỉ cần phủ Thừa Tướng nguyện ý cho bọn họ một con đường sống, khai ra họ thì sao?

"Nói cho ngươi biết, ngươi sẽ giữ lời chứ?" Thích khách kia lại nói điều kiện với Lê Trung: "Chỉ cần ngươi cho ba người chúng ta một con đường sống, ta nguyện ý khai ra chủ mưu sau màn."

"Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, tại sao có thể nói không giữ lời? Chỉ cần ngươi chịu nói ra chủ mưu sau màn, ta nhất định sẽ cho các ngươi một con đường sống." Lê Trung vỗ vỗ ngực, cam đoan nói với thích khách. Chỉ cần có thể bắt được hung thủ sau màn, dù sao cũng hơn những công cụ giết người bị người khác thao túng này.

"Mấy người chúng ta đúng là tử sĩ của phủ Thừa Tướng. Hành động lần này là do Tứ tiểu thư của phủ Thừa Tướng ra lệnh. Nàng không cam lòng mình bị hưu, cũng muốn báo thù cho cha và mẫu thân nên mới để cho chúng ta dốc hết toàn lực ám sát Lê Thái Nhi." Thích khách kia quỳ rạp xuống đất, nói ra chân tướng sự việc.

"Tráng sĩ, ta tin tưởng lời ngươi đã nói. Nhưng mà nếu muốn Vinh phủ đảm nhận thì phải có chứng cứ văn bản. Xin phiền vị tráng sĩ ký tên ở chỗ này!" Vu Thừa Phong đã sớm cầm lời khai đã ghi chép cẩn thận, để thích khách ký tên.

Chuyện đã đến tình trạng này, hắc y nhân kia cũng không cần cố kỵ nữa. Hắn cầm bút lên, ký tên đồng ý ở lên lời khai. Vu Thừa Phong giải huyết đạo cho thủ lĩnh hắc y nhân, khách khí nói: "Vu mỗ biết việc ám sát vương phi, các vị chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi, tuyệt đối không phải ý của các vị. Hay là tráng sĩ hãy nguyện ý ở lại làm quân của Ngọc Vương phủ hoặc phủ Thừa Tướng quân, Vu mỗ nhất định sắp xếp cho các vị một chức vị và cơ hội đền đáp quốc gia. Nếu không muốn lưu lại thì hãy mang đủ lộ phí rồi tự nhiên đi!"

Ba hắc y nhân đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ thật không thể tin được, Vu Thừa Phong sẽ thả bọn họ đi thật. Thủ lĩnh nhóm hắc y nhân ôm quyền nói: "Mấy người chúng ta đã chán ghét cực độ với kiếp sống sát thủ này. Cho nên muốn rời khỏi kinh thành, nhân nhả qua ngày. Vu đại hiệp muốn ba huynh đệ chúng ta giúp đỡ chuyện gì thì hãy đến núi Thanh Long tìm chúng ta. Chỉ cần Vu đại hiệp sai bảo, chỉ cần quốc gia cần chúng ta, các huynh đệ chết muôn lần cũng không chối từ!"

"Ai có chí này, không thể cưỡng cầu. Các vị tráng sĩ, sau này còn gặp lại." Vu Thừa Phong ôm quyền hành lễ, cung tiễn ba hắc y nhân. Ba hắc y nhân ôm quyền, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Vu Thừa Phong cầm lời khai của hắc y nhân đưa cho Lê Trung: "Lê Tướng quân, ông phái người cầm lời khai này đưa cho Vương gia đi! Xử lý chuyện này làm sao đều tùy theo ý của Vương gia."

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Tổ cáo

Sunlia -

Sắp tới Trung thu, trăng rất sáng.

Trong hoàng cung Mộ Dung quốc, không khí hân hoan. Từng nơi trong cung điện đều giăng đèn kết hoa. Mỗi phi tần đều đang tỉ mỉ chuẩn bị thọ lễ.

Trong Từ Ninh cung lại là một cảnh tượng vui buồn đan xen. Hoàng thái hậu nhìn nữ nhi Mộ Dung Doanh đã xa cách một năm, đôi mắt vừa vui vừa buồn. Lệ quang (nước mắt) ánh lên niềm vui, nụ cười lộ ra vẻ đau thương cùng bất đắc dĩ.

"Doanh nhi, mẫu hậu rất nhớ con!" Thái hậu kéo tay của nữ nhi, không nhìn được âm thầm rơi lệ. Nhà Đế vương thì như thế nào? Nhà Đế vương cũng có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ! Mộ Dung Doanh là nữ nhi ruột thịt của bà, là công chúa tôn quý nhất Mộ Dung quốc. Nhưng, vẫn phải nghe theo ý chỉ của hoàng thượng, gả đến nơi xa như vậy. Hai mẫu từ cách xa hàng năm, chỉ là muốn thấy mặt một lần cũng vô cùng khó khăn.

"Mẫu hậu, con cũng rất nhớ người!" Một ngày nay, Mộ Dung Doanh chịu đựng vẻ lạnh nhạt của Long Phụng Thần. Nhìn thấy mẫu hậu của mình, nàng cũng không nhìn được khó chịu. Lúc này, nàng tựa như một đứa bé bị uất ức. Không điều ngoa tùy hứng như ngày thường, cũng không ngang ngược can rờ.

"Lần này tới, con muốn ở lại thêm một ít ngày. Muốn chăm sóc mẫu hậu thật tốt, hưởng thụ cuộc sống vô lo vô nghĩ một chút."

Mộ Dung Doanh cảm thấy nàng vẫn thích sống ở Mộ Dung quốc. Trong Mộ Dung quốc, mẫu hậu cũng chiều nàng, vương huynh thương yêu nàng hơn. Nàng thích làm cái gì thì có thể làm cái đó. Còn ở trong vương triều Long Vũ có nhiều quy củ chán ghét như vậy. Bọn họ chẳng những hạn chế hành động của nàng, lại còn ghét nàng không lý do. Ngoài mặt, cung kính sợ nàng, trong lòng lại chán ghét nàng muốn chết. Nhất là tên Long Phụng Ngọc đáng ghét, ngay cả ngục trang bên ngoài cũng không làm. Hắn lại dám công khai miệt thị nàng, xem thường nàng. Hắn miệt thị nàng cũng thôi đi, lại dám miệt thị cả Mộ Dung quốc. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn, ngoài LQĐ thì đều là đăng lậu.

"Doanh nhi, mẫu hậu ước gì con ở lâu một ít ngày thôi!" Hai mẫu từ đang nói thì Mộ Dung Quân mang theo thái tử của vương triều Long Vũ, phò mã Long Phụng Thần của Mộ Dung quốc tiến vào. Hai người quý trên mặt đất, cung kính thỉnh an Thái hậu. Thái hậu nhìn nữ tử và nữ tể (con rể), trong lòng càng thêm vui vẻ. Bà cười cười, đề cho bọn họ bình thân nhập tọa.

Mộ Dung Quân mặc một bộ triều phục màu vàng nhạt, eo buộc ngọc đai, đầu đội vương miện. Dáng người khôi ngô cao lớn, tướng mạo anh tuấn tự nhiên. Mặc dù đã ba mươi lăm tuổi rồi, nhìn qua cũng chỉ có chừng ba mươi tuổi. Hôm nay xem ra hắn không quá vui mừng.

Thật ra thì Mộ Dung Quân mất hứng là bởi vì lễ thọ của vương triều Long Vũ. Lễ thọ năm trước vô cùng phong phú. Năm nay túng thiếu vô cùng. Năm trước, trước sau đều có mỹ nhân, năm nay thậm chí ngay cả một mỹ nhân cũng không có. Không phải hắn quan tâm đến phần hạ lễ này, điều hắn đề ý là thái độ của vương triều Long Vũ đối với Mộ Dung Quân hắn cùng với sự thần phục đối với Mộ Dung quốc.

Hắn không biết tại sao vương triều Long Vũ lại làm như vậy? Bọn họ làm như vậy là ý vào quan hệ với Doanh nhi? Hay là vương triều Long Vũ cảm thấy mình đã mạnh, không đặt Mộ Dung quốc vào mắt nữa? Bọn họ thực có can đảm xem thường Mộ Dung Quân hắn, vậy đơn giản là tự tìm đường chết!

Mộ Dung Doanh vừa nhìn thấy Mộ Dung Quân, kích động nhảy dựng lên. Nàng nhào vào trong ngực Mộ Dung Quân, làm nũng: "Vương huynh, một năm không sunlia gặp, muội luôn nhớ huynh muốn chết."

Sắc mặt của Mộ Dung Quân dần dần có ý cười. Hắn vỗ nhẹ bả vai Doanh Nhi, vẻ mặt tràn đầy cưng chiều: "Doanh Nhi, Vương huynh cũng rất nhớ muội! Vương huynh thật sự rất hối hận, hối hận không nên gả muội đến vương triều Long Vũ xa như vậy."

Nếu như không phải vì muội muội này, hắn sẽ không chút do dự phái binh tấn công vương triều Long Vũ. Nhưng bởi vì muội muội là thái tử phi của vương triều Long Vũ, hắn phải cân nhắc một chút! Sở dĩ Mộ Dung Quân rất thương yêu muội muội này, đó là bởi vì trong cả Mộ Dung quốc chỉ có Mộ Dung Doanh là muội muội ruột thịt đồng phụ đồng mẫu với hắn. Hai người chênh lệch mười mấy tuổi, làm ca ca, từ trong thâm tâm thương yêu muội muội này!

"Vương huynh, nếu hối hận, hay là để muội ở lại chỗ này đi. Dù sao, muội cũng không muốn trở về vương triều Long Vũ. Thái tử gia của vương triều Long Vũ vốn dốt nát không yêu muội!" Mộ Dung Doanh mượn lời của Mộ Dung Quân, kể tội của Long Phụng Thần.

"Muội muội, muội không cần hồ ngôn loạn ngữ. Đến bây giờ phò mã vẫn không nạp thiếp, vậy còn chưa tính là tốt với muội sao! Nếu như hắn giống như ta, hậu cung ba ngàn giai nhân thì muội trở thành thế nào? Doanh Nhi, con người nên biết thỏa mãn đi!" Dù sao Mộ Dung Quân cũng là vua của một nước, làm sao hắn có thể giúp đỡ muội muội nói chuyện ở trước mặt của Long Phụng Thần chứ! Mặc dù hắn không hài lòng với vương triều Long Vũ nhưng mà sẽ không trực tiếp nói ra.

Mặc dù Long Phụng Thần chán ghét Mộ Dung Doanh, nhưng khi ở trước mặt mẫu hậu, Vương huynh của nàng thì cũng chỉ có thể đi ngang qua sân khấu

một chút. Hắn nghe lời của Mộ Dung Quân, vội vàng thi lễ nói: "Cám ơn Vương huynh minh giám. Ta không muốn nạp thiếp, chỉ là nói một câu với cung nữ cũng phải xin phép công chúa. Bằng không nhất định sẽ nổi lên một trận phong ba! Công chúa sẽ làm ấm i lên, không giải quyết sẽ không xong. Chưa nói đến thể xác và tinh thần của ta mỗi mệt, ngay cả bản thân nàng phỏng chừng cũng đùa đến nhảm chán."

Mộ Dung Doanh vừa nghe lời của Long Phụng Thần, trong lòng cũng không vui rồi. Vương huynh cho Long Phụng Thần hấn mặt mũi, hấn còn dám đập lên mặt mũi cáo trạng nàng. Hấn nói chuyện hoang đường gì vậy? Hấn nói với cung nữ một câu, cũng phải xin phép nàng sao?

"Long Phụng Thần, ngươi không cần trợn mắt nói dối có được hay không? Ta không cho phép ngươi cưới thiếp, ta không cho phép ngươi tiếp xúc với nữ nhân, nhưng ngươi nghe lời của ta sao? Ngươi vì Lê Thái Nhi đã vào ở Ngọc Vương phủ hay chưa? Sau khi trở lại vẫn mặt nặng mặt nhẹ với ta. Một người ở trong thư phòng, vừa tô tô vẽ vẽ. Ngươi vẽ cái gì? Còn không phải là bức d'đlqđ họa của tiện nhân Lê Thái Nhi kia? Nếu trong lòng ngươi không có nàng thì sao có thể vẽ sinh động như vậy?" Mộ Dung Doanh có chuyện, chưa bao giờ giấu diếm. Nếu Long Phụng Thần nói thẳng thắn, nàng cũng không tính giấu giếm nữa.

Long Phụng Thần vừa nghe Mộ Dung Doanh kéo Lê Thái Nhi vào, trong lòng có phần không vui. Đúng là hấn thích Lê Thái Nhi, nhưng cho tới bây giờ hấn cũng không có ý nghĩ không an phận. Hấn chỉ là muốn nghe tiếng tiêu của nàng ấy một chút mà thôi, chẳng lẽ đó cũng là tội lớn ư?

"Doanh nhi, nàng nói bây bạ gì đó? Vì sao muốn liên lụy tới Lê Thái Nhi? Nàng cũng không phải không biết ta và nàng ấy có quan hệ như thế nào?"

"Lê Thái Nhi là ai?" Thái hậu nghe xong lời này, biết nữ nhi và nữ tể xào xáo cũng là vì Lê Thái Nhi này. Bà làm mẫu hậu thì không thể không hỏi qua chuyện này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Bức họa bị hủy

Sunlia -

Long Phụng Thần thấy Thái Hậu hỏi tới thì đã nhận ra tính nghiêm trọng của chuyện này. Hấn cung kính thi lễ, bẩm báo Thái hậu: "Khởi bẩm mẫu hậu, Lê Thái Nhi là Vương phi của đệ đệ ta - Long Phụng Ngọc. Bởi vì khi vào trong cung vẫn an mẫu hậu thỉnh thoảng gặp một lần ở chỗ mẫu hậu. Bệnh đa nghi của công chúa bắt đầu nổi lên, nàng ấy nói ta thích Lê Thái Nhi.đ đlqdddđon Chẳng những đại náo Ngọc Vương Phủ, mà vẫn còn tìm ta gây phiền phức. Vì để tránh việc xung đột chính diện cùng công chúa, ta mới dời đến thư phòng ở."

Thái hậu vừa nghe lời của Long Phụng Thần, bất giác cười ra tiếng: "Doanh Nhi, con cũng thiệt là. Dù gì Phò mã cũng sẽ không trở thành người giành nữ nhân của huynh đệ mình đâu! Con đó, đúng là lòng dạ hẹp hòi!"

Mộ Dung Quân cũng chẳng muốn nghe chuyện khuê phòng của muội muội và muội phu, vội vàng hướng về phía Thái hậu cáo lui: "Mẫu hậu, Vương muội đi đường diendanlequydon mệt nhọc, nhất định là đã mệt mỏi. Ngài để cho muội ấy nghỉ sớm một chút! Dù sao, muội ấy cũng ở lại đây vài ngày. Mọi người nói chuyện cũng không được quá nửa khắc! Mẫu hậu nghỉ ngơi sớm một chút đi, nhi thần cáo lui."

"Ừ, ta cũng nên nghỉ ngơi vậy. Hoàng Nhi, con lui ra đi! Doanh Nhi, con và Phò mã cũng đi nghỉ ngơi đi! Sáng sớm ngày mai, chúng ta cùng nhau dùng đồ ăn sáng." Thái Hậu ngáp một cái, lộ ra mệt mỏi. Nếu như không phải là nữ nhi trở lại, bà đã ngủ từ lâu rồi.

"Vương huynh, để muội tiễn huynh, thuận tiện đi dạo trong vườn một chút." Nàng quay đầu, dặn dò, ra lệnh cho thị nữ của nàng: "Đi, mang lễ thọ mà ta chuẩn bị cho Vương huynh ra đây." Thị nữ lấy bức họa của Lê Thái Nhi từ trong rương, đưa cho Mộ Dung Doanh.

"Phò mã, chàng đi ngủ trước đi! Ta và Vương huynh đi dạo trong vườn một lúc. Thuận tiện mang lễ thọ mà ta chuẩn bị, tặng cho Vương huynh." Mộ Dung Doanh thị uy, cầm bức tranh kia quơ quơ trước mắt Long Phụng Thần.

Bên trong lòng của Long Phụng Thần không nhận được cả kinh: Không phải bức họa của Lê Thái Nhi đã bị Mộ Dung Doanh phá hủy hết rồi sao? Làm sao nàng còn giữ lại một bức chứ?

Long Phụng Thần không thể tin được ánh mắt của mình, thậm chí hấn còn hi vọng mình bị hoa mắt. Hấn dụi hai mắt của mình, nhìn về phía bức tranh kia lần nữa. Không phải bức tranh kia là bức họa Lê Thái Nhi sao? Hoa văn của vải lụa này đều do chính hấn chọn lựa, cho nên nhìn một cái là có thể nhận ra.

Long Phụng Thần trầm nghĩ không ổn: nếu như Mộ Dung Quân thấy bức họa của Lê Thái Nhi vậy thì nguy rồi. Nếu hấn muốn chiếm đoạt lòng của Lê Thái Nhi, đến lúc đó sunlia nhất định thiên hạ sẽ đại loạn.

Lê Thái Nhi đẹp như thế, bất kỳ nam nhân nào thấy nàng cũng muốn giữ nàng làm của riêng. Mộ Dung Quân này chẳng những là quân chủ hùng bá thiên hạ, cũng là một nam nhân bình thường. Hấn nhìn thấy Lê Thái Nhi xinh đẹp tuyệt luân, dĩ nhiên cũng sẽ có ý tưởng đó.

Mộ Dung Quân muốn lấy được Lê Thái Nhi, Long Phụng Ngọc sẽ cho sao? Một cố ý muốn, một cố ý không cho. Bởi vì Lê Thái Nhi, có thể xảy ra một

cuộc chiến không đáng có hay không? Từ xưa tới nay, anh hùng đều khó qua ai mỹ nhân. Chuyện tức giận đồ cả mặt vì hồng nhan, trên thế giới này có quá nhiều!

Đến giờ phút này, Long Phụng Thần rất hối hận. Tại sao hắn lại nhớ mãi không quên Lê Thái Nhi? Tại sao hắn lại vẽ bức họa Lê Thái Nhi? Nếu như bởi vì bức tranh này mà xảy ra on chiến tranh giữa hai nước, Long Phụng Thần hẳn chính là đầu sỏ gây nên!

"Doanh Nhi, sinh thân của Vương huynh, nàng tặng cái gì không được, lại tặng một bức họa, cũng quá khó coi đi! Ngày mai, ta cùng nàng ra đường, đi chọn một phần lễ vật quý trọng." Long Phụng Thần đi tới bên cạnh Mộ Dung Doanh, đoạt lấy bức họa kia trong tay nàng, thuận tay giơ lên trên chuôi đèn. Bức tranh gặp phải lửa, bốc cháy lên.

Mộ Dung Quân vọt lên, nhanh chóng đập tắt lửa đã thiêu đốt một nửa bức tranh. Hắn nhặt bức tranh bị tàn phá từ trên đất lên, giả bộ tức giận nói: "Hai người các ngươi, đứng là hai đứa bé không hiểu chuyện. Người nhà mình, nói chuyện gì mà quà tặng nặng nề chứ? Nhìn mà xem, một bức họa tốt bị các ngươi làm hỏng rồi! Làm hỏng bức họa chỉ là việc nhỏ nhoi, muốn đốt cung Từ Ninh của mẫu hậu hã, vậy đúng là phiền toái! Hôm nay, ta không trừng phạt hai người các ngươi. Ngày mai, hai người các ngươi đi trên đường, chọn lựa một phần lễ vật cho ta. Nếu như không làm cho ta hài lòng, cũng đừng trách Vương huynh tức giận. Thiệt là, lúc nào thì mới có thể trưởng thành đây?"

Mộ Dung Quân thở dài một tiếng, xoay người đi.

Nhìn bóng lưng của Mộ Dung Quân, Long Phụng Thần âm thầm thở dài một hơi. Trong mắt của hắn thoáng qua vẻ vui mừng. Cũng may, Mộ Dung Quân không có cơ hội nhìn thấy bức họa kia. Cũng may, một tai họa có thể dự đoán trước, cuối cùng cũng không xảy ra.

Mộ Dung Doanh nén tức giận, cáo biệt mẫu hậu. Vừa vào tâm điện của mình, nàng lớn tiếng gầm: "Long Phụng Thần, chàng là cô ý?"

"Doanh Nhi, nàng ghen cũng phải có mức độ thôi! Tại sao lại muốn lấy bức họa kia hiến tặng cho Vương huynh? Có phải là nàng không muốn làm thái tử phi của vương triều Long Vũ nữa hay không? Có phải đã chán những ngày sống dễ chịu, muốn trải qua cuộc sống chiến loạn hay không?" Long Phụng Thần hạ thấp giọng, chất vấn.

"Long Phụng Thần, ta cho chàng biết. Chính là bởi vì ta muốn sống những ngày thoải mái, chính là bởi vì ta muốn làm thái tử phi chính cống của vương triều Long Vũ. Ta mới lấy bức họa kia hiến tặng cho Vương huynh đấy! Ta muốn để Vương huynh mang Lê Thái Nhi về Mộ Dung quốc, ta mới có thể sống vô tư được." Mộ Dung Doanh không chấp nhận nỗi trong lòng phu quân của nàng nghĩ tới một nữ nhân khác.

"Long Phụng Thần, chàng vì muốn giữ được nữ nhân kia, chịu tự tay phá hủy bức họa mà chính mình vẽ ra. Chàng thích nữ nhân kia như vậy, ta đây là thái tử phi, là thái tử phi gì chứ?"

"Doanh Nhi, nếu như nàng thật sự muốn lấy bức họa của Lê Thái Nhi hiến tặng cho Vương huynh, vậy cũng được. Bức họa kia đã cháy, ta có thể vẽ lại một bộ cho nàng! Trước khi vẽ bức tranh này, ta muốn nói cho nàng biết chuyện này quan hệ rất lớn. Cho nên ta thiêu hủy bức họa kia, cũng không phải vì ta muốn giữ Lê Thái Nhi. Ta làm như vậy, là để tránh khỏi một cuộc chiến loạn."

"Chiến loạn?" Mộ Dung Doanh cảm thấy Long Phụng Thần là đang dọa người! Nàng là công chúa Mộ Dung quốc, có quan hệ thân mật chặt chẽ không rời với Mộ Dung quốc. Ai ăn gan hùm mật gấu, chạy tới đánh vương triều Long Vũ chứ?

"Doanh Nhi, không phải ta đang hù dọa nàng. Chỉ cần Vương huynh nàng thấy bức họa này, trận chiến loạn này sẽ không thể tránh rồi. Hắn là quân chủ hùng bá thiên hạ, thấy bức họa của Lê Thái Nhi, hẳn sẽ không muốn nhét nàng ấy vào hậu cung của mình sao? Nàng thấy với tính khí này của Long Phụng Ngọc, sẽ chấp tay nhường Lê Thái Nhi lại sao? Nếu như hắn không chịu cho mà Vương huynh cố ý muốn Lê Thái Nhi. Trận chiến này có thể không xảy ra sao? Đến lúc đó, nàng chính là đầu sỏ gây nên cuộc chiến tranh này? Hai nước giao chiến, nàng sẽ đứng về phía mẫu quốc (nơi sinh ra) của nàng đúng không? Hay là đứng về vương triều Long Vũ nơi nàng đang sống đây? Là thái tử phi của vương triều Long Vũ, nàng hẳn tâm nhìn con dân của nàng, trời giạt khắp nơi, gánh chịu nỗi khổ chiến tranh sao?"

Mộ Dung Doanh nghe xong lời của Long Phụng Thần, hồi lâu không nói tiếng nào. Bởi vì nàng biết, hắn nói có đạo lý. Bởi vì nàng hiểu rõ sự bá đạo của Vương huynh, nàng cũng hiểu rõ sự quật cường và cố chấp của Long Phụng Ngọc!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Nửa cuốn họa trục

Sunlia -

Trong ngự thư phòng, đèn dầu sáng rực rỡ.

Mộ Dung Quân cầm nửa cuốn họa trục bị tàn phá kia, vẻ mặt quái dị đi vào trong ngự thư phòng. Hắn ngồi vào trước thư án, ngưng mắt nhìn bức họa trầm tư.

Người trong bức họa kia rốt cuộc là cô gái nào? Nàng rốt cuộc có dung nhan tuyệt sắc thế nào? Tại sao nàng làm Long Phụng Thần thần hồn điên đảo, yêu cuồng dại say đắm? Long Phụng Thần vì không muốn dienddanleequydonn để cho hắn thấy bức họa Lê Thái Nhi, thế nhưng không tiếc đốt bức họa này! Chẳng lẽ là nàng thật sự là tuyệt sắc giai nhân khác thường hiếm thấy mà không thể cầu?

Tâm tình của Mộ Dung Quân có một chút kích động khác thường, chậm rãi mở bức họa bị tàn phá kia. Trên bức họa hiện ra tà váy tung bay. Không thể nào nhìn thấy toàn bộ váy. Còn dư lại chỉ là một góc của váy. Một tà áo bay bổng, giống như bị gió thổi lung lay sinh động giống như Thiên Ngoại Phi Tiên.

Mộ Dung Quân theo tà váy, nhìn lên gương mặt của người trong bức họa. dung nhan của Cô gái trong tranh đã bị đốt tàn không đầy đủ. Ngũ quan chỉ còn một con mắt và một lỗ tai. Đôi mắt đẹp hàm oan mang buồn, giống như biết nói. Da thịt trắng nõn như chảy ra nước, nõn nà! vành tai như nguyên bảo, đeo một trang sức bướm bướm vàng rỗng lung lẳng. Như vậy mái tóc như mây, đeo đồ trang sức phú quý thịnh hành. Đồ trang sức và ánh sáng trong đôi mắt đẹp tôn nhau lên rực rỡ, càng làm nổi bật ánh mắt hào quang kia lên.

Người ta thường nói, lấy ý nghĩ có thể nhìn thấy toàn cảnh. Từ bức họa không trọn vẹn, Mộ Dung Quân có thể tưởng tượng ra Lê Thái Nhi phong thái bức nhân. Hắn không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng âm thầm sợ hãi than: "Thiên hạ thậm chí có cô gái tuyệt sắc như vậy! Đáng tiếc ta làm thiên hạ bá chủ, thế nhưng không có duyên gặp một lần!"

Mộ Dung Quân cảm thán, đồng thời trong lòng lửa giận lại bị đốt lên một lần nữa.

Ở trong thượng biểu của vương triều Long Vũ viết rất rõ ràng: các cô nương của Long Vũ Quốc xấu xí, không đủ để triều kiến thiên nhan. Tuyển chọn giai nhân tuyệt sắc để dâng lên bệ hạ.

Quân thần của vương triều Long Vũ thật không ngờ lại lừa hắn! Nói gì các cô nương trong nước xấu xí, không đủ để triều kiến thiên nhan? Rõ ràng là bọn họ không muốn theo lễ tiết trước kia tiến cống cho hắn, thế nhưng nói ra lý do không chịu được như thế. Mộ Dung Quân suy nghĩ một chút, cảm thấy nổi trận lôi đình!

Long Vũ Thiên dám dối đãi hắn Mộ Dung Quân như vậy, vậy cũng đừng trách hắn không khách khí! Nếu hắn không muốn làm An Lạc hoàng đế, vậy hắn sẽ thành toàn cho Long Vũ Thiên.

Mộ Dung Quân một mặt tức giận, một mặt âm thầm phản tư: "Có phải là họa kỹ của Long Phụng Thần có vấn đề không? Có phải là hắn quá yêu thích cô gái kia rồi mới cố ý phóng đại vẻ đẹp của nàng không?"

Mộ Dung Quân nghĩ đến chỗ này, lại không khỏi lắc đầu một cái. họa kỹ của Long Phụng Thần có thể so với họa sĩ xuất sắc. Coi như là hắn có chút khoa đại về mỹ lệ của cô gái kia. Nàng cũng tuyệt không phải một loại dong chi tục phồn.

Ở trong lòng của Mộ Dung Quân toát ra một ý tưởng to gan. Sau khi sinh thần của hắn kết thúc, hắn nhất định phải đến vương triều Long Vũ một lần. Hắn nhất định phải đi xem dung mạo chân thật của cô gái trong bức tranh kia một chút! Nếu như nàng tuyệt sắc như vẽ trong tranh, hắn nhất định phải đem nàng vào trong hậu cung của mình. Dù là khơi lên chiến loạn thiên hạ, hắn cũng sẽ không tiếc!

Trên đường, trên yên ngựa là hai tuần tú thư sinh. Hai người thư sinh này chính là chủ tớ hai người Vinh Lệ và Tiểu Phượng.

"Tiểu thư, thân thể của ngài không chịu nổi, chúng ta xuống nghỉ ngơi một chút đi!" Tiểu Phượng thấy trên mặt Vinh Lệ đỏ mồ hôi, trong lòng không nhịn được có chút lo lắng.

Nàng thật sự không hiểu, tại sao tiểu thư lại muốn tới Vương quốc Mộ Dung! Chẳng lẽ là nàng muốn tới tìm Thừa Tướng báo tin? Dù là muốn báo tin với Thừa Tướng thì chi cần phái hạ nhân tới là được, tại sao cần phải tự mình đi sunlia dieenddaanleequydonn một chuyến? Dù là nàng muốn đi, cũng phải đợi thân thể của nàng khỏe mạnh một chút mới đi! Nàng vừa mới sanh non, cứ lặn lội đường xa như vậy, nếu thân thể một mỏi sụp đổ vậy thì sao đây? Hơn nữa, lão phu nhân và thiếu gia chuẩn bị an táng, nói thế nào cũng phải chờ tang sự xong xuôi mới đi chứ!

"Ừ, được rồi!" Vinh Lệ cũng cảm thấy cả người không chịu nổi, tung người xuống ngựa. Nàng thấy chung quanh không có người nào, lấy một chút đồ cần thiết từ Tiểu Phượng, đến đồng ruộng xanh tươi đi xử lý chuyện riêng của mình. Một lát sau, lại quay trở lại.

"Tiểu thư, tại sao ngài lại khổ như thế chứ? Tại sao không đợi làm xong tang sự của lão phu nhân rồi mới đi tìm Thừa Tướng? Như vậy, thân thể của ngài cũng có thể phục hồi một ít. Đường đi bốn ba như thế, nô tì thật sự vô cùng lo lắng cho ngài! Nếu không, chúng ta tìm một khách điểm ở đi! Chờ thân thể của ngài khá hơn một chút, chúng ta lại lên đường cũng không muộn!" Tiểu Phượng cầm bình nước trong tay đưa cho Vinh Lệ, vừa khuyên nhủ nàng.

"A Phượng, đến lúc chúng ta tới biên giới Vương quốc Mộ Dung mới nói chuyện nghỉ ngơi! Về sau, người chú ý cách gọi. Người không được quên, bây giờ ta là thiếu gia." Vinh Lệ uống một hớp nước, đem bình nước đưa cho Tiểu Phượng. Nha đầu này luôn không nhớ được cách gọi mình. May mà không có ai, nếu không thân phận của các nàng sẽ bị bại lộ!

Vinh Lệ nhớ tới mẫu thân, trong lòng của nàng tràn đầy khổ sở. Nàng không thể đưa tiễn mẫu thân, không thể đốt giấy để tang mẫu thân, trong lòng cũng tràn đầy áy náy và lo lắng. Nàng không để ý tới tang sự của mẫu thân và ca ca, không để ý tới thân thể của mình còn chưa khỏi hẳn, nhanh chóng thúc ngựa rời khỏi vương triều Long Vũ. Bởi vì nàng sợ chuyện ám sát Lê Thái Nhi thất bại. Việc nàng sợ hơn là sát thủ bị bắt khai ra mình là chủ tử sau màn.

Nếu sát thủ kia giết được Lê Thái Nhi thì quá tốt. Như vậy, nàng cũng sẽ yên tâm thoải mái tiến hành bước kế tiếp kế hoạch. Nếu như bọn họ không thành công, nàng cũng không muốn bởi vì chuyện này mà bỏ mạng ở trong tay Long Phụng Ngọc.

Vì dự phòng bất trắc, nàng chỉ có thể nhanh chóng rời đi. Chỉ cần nàng rời đi vương triều Long Vũ, Long Phụng Ngọc sẽ không có cách nào bắt nàng. Chỉ cần nàng đến Vương quốc Mộ Dung, nàng sẽ có cơ hội gặp Mộ Dung Quân. Chỉ cần nàng gặp Mộ Dung Quân, nàng sẽ có biện pháp làm cho hắn đắm chìm dưới chân váy Vinh Lệ nàng. Chỉ cần nàng có thể hàng phục bá chủ Mộ Dung Quân, nàng sẽ lật nghiêng vương triều Long Vũ, trả thù Long Phụng Ngọc.

Bây giờ không phải là lúc nàng tu dưỡng thân thể. Việc bây giờ nàng cần phải làm chính là nhanh chóng gặp được Mộ Dung Quân. Chỉ cần nàng gặp được Mộ Dung Quân, nàng sẽ có nhiều thời gian nghỉ ngơi và hưởng thụ!

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117

Sunlia

Tiểu Phụng thấy mình nói lộ liễu, vỗ lên má của mình một cái: "Tiểu thư, sao ta lại không quản được miệng của mình?"

Hành động của Tiểu Phụng chọc cười Vinh Lệ. Nàng cười khò lác lác đầu, sửa lại lời của Tiểu Phụng: "A Phụng, người nên nói: thiếu gia, sao ta lại không quản được miệng của mình?"

"Được, thiếu gia." Tiểu Phụng cười xin lỗi. Nàng gọi Vinh Lệ là tiểu thư chừng đã mười năm. Nếu muốn đổi, thật đúng là không dễ dàng.

"Tiểu Phụng, chúng ta đi thôi!" Vinh Lệ lại nhảy lên ngựa một lần nữa, theo hướng Vương quốc Mộ Dung chạy đi. Tiểu Phụng vội vàng giục ngựa vượt qua, cùng đi một trước một sau với Vinh Lệ.

Lúc hai chủ tớ đến trước núi Thanh Long đã là giữa trưa. Tiểu Phụng ngắm nhìn núi Thanh Long hùng vĩ, trong lòng có chút do dự.

"Tiểu thư, chúng ta ở trong khách điểm một đêm. Sau khi trời sáng mới đi núi Thanh Long đi! Như vậy, chúng ta nghỉ một chút, cũng có thể cho ngựa ăn một ít cỏ khô." Tiểu Phụng thấy phụ cận có một nhà tên là khách điểm Thanh Long Sơn, vội vàng khuyên Vinh Lệ nghỉ ngơi lại một đêm: "Tiểu thư, ta lo lắng trong núi Thanh Long này có thổ phỉ. Hay là chúng ta chờ gặp những người khác rồi cùng đi!"

Tiểu Phụng lo lắng thật đúng là không phải dư thừa. Núi Thanh Long này đúng là nơi bọn thổ phỉ qua lại, ban ngày đi thì tốt hơn một chút. Buổi tối đi qua, 89% sẽ bị bắt.

"Tiểu Phụng, trời còn sáng lắm! Chờ qua núi Thanh Long rồi hãy nói!" Vinh Lệ lên đường sốt ruột, nói gì cũng không chịu ở khách sạn. Nàng giục ngựa chạy đi, chạy thẳng tới hướng núi Thanh Long. Tiểu Phụng không dám trái lời tiểu thư, chỉ đành phải đi theo sau.

Chim bay về tổ, mặt trời chiều ngả về tây, màn đêm dần dần phủ xuống.

Gió núi mát mẻ thổi qua, Tiểu Phụng bất giác rung mình một cái. Nàng sờ bọc quần áo, bên trong chỉ còn lại một cái áo choàng. Tiểu Phụng lấy áo choàng ra, giục ngựa vượt qua Vinh Lệ: "Công tử, gió núi thật lạnh, ngài mặc thêm một bộ y phục đi!"

Mặc dù Tiểu Phụng rất lạnh nhưng nàng vẫn là đem y phục cho Vinh Lệ. Tiểu thư sanh non, thân thể đang suy yếu. Lên đường cả ngày cả đêm như vậy đã đủ để nàng chịu không nổi. Nếu như bị lạnh lần nữa, sợ là sẽ sinh bệnh.

Vinh Lệ thuận tay nhận lấy y phục, khoác lên người. Tiểu Phụng đem bọc quần áo dúi lên trước ngực, ngăn trở gió lạnh thổi tới, hai chủ tớ tiếp tục lên đường. Tiểu Phụng chỉ sợ xảy ra bất trắc, chỉ muốn rời đi núi Thanh Long nhanh lên một chút. Chỉ cần có thể thuận lợi đi qua núi Thanh Long thì tất cả đều dễ dàng!

Một hồi tiếng hát truyền đến tai của chủ tớ Tiểu Phụng và Vinh Lệ. Lời ca này lại làm cho người ta sợ hết hồn hết vía: "Núi này do ta mở, cây này do ta trồng. Nếu muốn từ đó qua, lưu lại tiền lộ phí."

Sau khi tiếng hát biến mất, một đám người đi ra ngoài từ trong hẻm núi, vây Vinh Lệ nhi và Tiểu Phụng lại. Trong nháy mắt, cây đuốc dấy lên, trong sơn cốc sáng rực. Giờ khắc này Vinh Lệ mới hiểu được, bọn họ chủ tớ đã gặp phải thổ phỉ.

"Các vị hảo hán. Gia mẫu qua đời, cả đêm tiểu sinh đi qua núi Thanh Long Sơn đến nhà thân thích báo tang. Vì vậy, trên người không mang bao nhiêu ngân lượng. d' dlequydomn Đây là một trăm lạng bạc ròng, các huynh đệ cầm đi uống rượu đi!" Vinh Lệ ôm quyền hàn huyên với thổ phỉ, cũng sai Tiểu Phụng lấy ra một trăm lạng bạc, đúi thổ phỉ đi.

"Đại ca, hai người này hình như là thiếu nữ." Một thổ phỉ giống quân sư lạng lẽ kề tai nói nhỏ vào tai thủ lĩnh thổ phỉ: "Ngài không phải là đang cần áp trại phu nhân sao? Sao không..... Ha ha."

Tiểu Phụng nghe tiếng cười của thổ phi, cả người nổi da gà. Nàng lấy can đảm, giục ngựa đi tới trước mặt thổ phi. Cởi bọc quần áo ra, lấy ra một trăm lượng bạc đưa cho thổ phi.

Thổ phi không có nhận bạc, mà kéo tay Tiểu Phụng, túm nàng xuống ngựa. Hắn đem Tiểu Phụng ôm vào trong ngực, cũng giơ bàn tay lông lá ra, nắm mặt của Tiểu Phụng lại. Tiểu Phụng kinh hãi, không nhịn được hô: "Tiểu thư, cứu ta."

"Ha ha, quả nhiên là hai thiếu nữ." Thổ phi cười lớn một tiếng, cợt nhả nói: "Bản Đại Vương đang cần một áp trại phu nhân! Hai người các ngươi lưu lại làm áp trại phu nhân của Bản Đại Vương đi! Tiểu thư là chính, nha đầu là thứ. Chỉ cần các ngươi hảo hảo hầu hạ Bản Đại Vương, bảo đảm các ngươi hưởng vinh hoa phú quý không hết."

"Vị hảo hán này, xin nghe ta nói." Vinh Lệ không muốn ở chỗ này chịu nhục, lập tức nói ra thân phận của mình. Mặc dù, thân phận kia đã trở thành phế thải: "Nếu như ta là tiểu thư chưa có phu quân, lưu lại làm áp trại phu nhân của đại ca cũng chưa hẳn không thể. Mặc dù ta là nhi nữ của Thừa Tướng, ta cũng sẽ không có ý kiến. Đáng tiếc, ta đã có phu quân, là vương phi của Ngọc Vương gia. Nếu ta lưu lại núi Thanh Long này, sợ là sẽ làm cho đại ca gặp họa sát thân! Lấy tính khí của vương gia, nếu biết ta ở núi Thanh Long chịu nhục, nhất định sẽ phái binh đập bằng núi Thanh Long!"

"Tiểu thư của Thừa tướng? Vương phi của Ngọc Vương gia? Tiểu thư Thừa Tướng xuất phủ, phải rầm rộ hộ tống, Vương phi ra cửa là 'sao quanh trăng sáng'. Ngươi nhìn hai người các ngươi một chút, nhìn các ngươi mặc đồ này, nơi nào có vẻ tôn quý của tiểu thư Thừa Tướng? Nơi nào có vẻ khí phái của Vương phi?" ddiendannlequydonn Người quân sư kia nói chuyện không chút lưu tình. Một bên hắn nói, vừa cùng lâu la bên cạnh cười đùa: "Muốn hù dọa chúng ta, vậy cũng phải xem chúng ta sợ hãi quan binh hay không?"

"Ha ha." Bọn lâu la cười vang.

"Thiên kim Thừa tướng? Vương phi Ngọc Vương gia?" Đầu tiên thủ lĩnh Thổ phi ngăn ra, tiếp theo cười phá ha ha: "Thân phận tôn quý như thế, ta càng không thể bỏ qua ngươi. Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu! Có thể chết trên đóa hoa tiểu thư Thừa Tướng, vậy càng không uổng cuộc đời này."

Bạn đang đọc truyện *Chi Phức Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Áp trại phu nhân

Sunlia

Vinh Lệ vốn là muốn mượn thân phận của Thừa tướng, Vương gia uy nghiêm để dọa lui bang thổ phi này, không ngờ ngược lại chọc lửa thiêu thân. Bắt đầu dĩ, chỉ có cầu xin tha thứ chịu thua sunlia ddllqddon: "Vị hảo hán này, ngươi đã không tin, ta cũng không có cách nào. Nếu như hảo hán chịu bỏ qua cho Vinh Lệ, ta sẽ viết biên lai trả một ngàn lượng hoàng kim cho ngươi. Trong vòng một tháng, nhất định sẽ theo như số lượng trên biên lai, đem đủ số hoàng kim dâng lên."

Thủ lĩnh thổ phi nghe một ngàn lượng hoàng kim, có chút động lòng. Nhưng mà lập tức thay đổi thái độ: "Một ngàn lượng hoàng kim rất hấp dẫn. Đáng tiếc, ta không thể tin được."

Giờ khắc này, Vinh Lệ rất hối hận. Nàng hối hận mình không nghe Tiểu Phụng khuyên nhủ, ở khách sạn Thanh Long đó trọ một đêm. Cũng hối hận mình vì báo thù, bắt chấp tất cả hậu quả.

Chuyện đến mức này, nàng Vinh Lệ cũng không cứu Tiểu Phụng được. Một người vui lép ở trong ổ thổ phi, dù sao cũng tốt hơn hai người cùng hãm ở nơi này. Đợi nàng Vinh Lệ thực hiện giấc mộng của mình xong rồi trở lại cứu Tiểu Phụng!

Vinh Lệ nghĩ đến chỗ này, cũng không để ý an nguy của Tiểu Phụng, giờ rơi giục ngựa muốn đột xuất vòng vây chạy trốn chết. Tiểu Phụng thế nào cũng không nghĩ đến, tiểu thư thật ích kỷ không ngờ. Thế nhưng nàng lại liều mạng sự sống còn của mình, chỉ lo cho bản thân chạy đi. Ở trong lòng của Tiểu Phụng bất giác xông lên một chút hận ý. Nàng hận Vinh Lệ bạc tình, cũng hận mình theo sai chủ tử.

Vinh Lệ đột nhiên giờ rơi giục ngựa khiến tất cả thổ phi cũng không khỏi rung ddiendanlequyddonn một cái. Chờ thổ phi tỉnh táo lại, Vinh Lệ đã chạy ra khỏi vòng vây của thổ phi. Thủ lĩnh thổ phi nhắc giường cung, phóng mưa tên về phía ngựa của Vinh Lệ. Sợ đi hẳn không bắn về phía Vinh Lệ là bởi vì hắn còn muốn để nàng làm áp trại phu nhân của mình!

Mưa tên bắn trúng móng ngựa, ngựa bị đau, đứng thẳng lên. Vinh Lệ không kịp đề phòng, lăn xuống lưng ngựa. Rồi sau đó lại lăn xuống bên đường của sơn cốc.

Tiểu Phụng thấy Vinh Lệ rơi xuống vách đá, trong lòng cũng có chút thương cảm. Nhưng mà nàng nhìn được nước mắt của mình, không khóc ra tiếng. Tiểu thư nhẫn tâm như vậy, không để ý nàng Tiểu Phụng, nàng làm sao có thể đau lòng rơi lệ vì chủ tử được?

"Các huynh đệ, ta mang nha đầu này trở về sơn trại trước. Các ngươi lưu lại, xuống dưới sơn cốc tìm tiểu thư kia. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác: "Thủ lĩnh thổ phi thấy Vinh Lệ rơi xuống vách núi, cũng biết là dữ nhiều lành ít. Nhưng mà, hắn vẫn còn ôm một tia hi vọng, hy vọng có thể tìm thấy

tiểu thư như hoa như ngọc đỏ. Nhưng hắn cũng biết, dù tiểu thư kia không chết, cũng sẽ ngã trọng thương. Cũng không phục vụ chuyện tốt của hắn được. Ngược lại nha đầu này có thể giải quyết được việc khẩn cấp của hắn. Cho nên, hắn mới phân phó các huynh đệ đi tìm Vinh Lệ, còn mình lại về son trại hưởng thụ mỹ nhân.

"Đại, đại ca." Những thổ phi kia đồng ý. Giờ cây đuốc, đi xuống đáy cốc, đi tìm Vinh Lệ rồi xuống vực.

Thủ lĩnh thổ phi cỡi ngựa của Tiểu Phượng, kéo Tiểu Phượng lên lưng ngựa: "Mỹ nhân, cùng ta trở về son trại nào! Chỉ cần nàng ngoan ngoãn làm áp trại phu nhân của ta, ta bảo đảm nàng sẽ hưởng thụ vinh hoa phú quý vô tận. Nếu nàng dám phản kháng, chó có trách ta ném nàng vào trong son cốc cho sói ăn."

Chuyện đến trình độ này, Tiểu Phượng cũng không có lựa chọn khác. Nàng biết, nếu mình phản kháng cũng không có cách nào chạy trốn khỏi ma chướng của thổ phi. Ngoan ngoãn đi theo hắn, làm một áp trại phu nhân ăn mặc không lo. Mặc dù thân phận áp trại phu nhân này không phải là thân phận tôn quý gì nhưng cũng hơn làm nô làm tỳ nghe người ta sai bảo. Nghĩ đến chỗ này, Tiểu Phượng không khỏi có chút ngượng ngùng nói: "Chỉ cần đại ca đối xử với ta thật tốt, ta tình nguyện làm áp trại phu nhân của ngài."

Thổ phi vừa nghe, không nhịn được mở cờ trong bụng. Hắn có chút lằng lằng, cũng có chút gấp gáp không thể chờ: "Mỹ nhân, nàng đã nguyện ý theo ta, vậy chúng ta trở về son trại đi! Ha ha!"

"Tiểu Phượng là người của Đại Vương, đương nhiên sẽ nghe lời của Đại Vương." Mặc dù Tiểu Phượng vẫn còn thân xử tử nhưng nàng cũng biết ý định của thổ phi. Hắn nóng lòng trở về son trại, còn không phải là vì chuyện nam nữ thân mật kia. Tiểu Phượng tưởng tượng cảnh tượng nam nữ thân mật, không nhịn được mặt đỏ bừng bừng.

Thổ phi vừa thấy vẻ mặt của Tiểu Phượng, biết nàng cam tâm tình nguyện với bản thân trở về son trại, làm áp trại phu nhân của hắn. Trong nội tâm thổ phi vui lên, hôn một cái lên mặt của Tiểu Phượng. Hai người cưỡi một ngựa, dắt chỉ đi thẳng về hướng son trại.

Những thổ phi này vốn dĩ là nông hộ ở xung quanh núi Thanh Long. Quan phủ nghiền ép, địa chủ bóc lột. Bọn họ bận việc một năm, mà còn không no nữa bụng, lại càng không thể thành thân, thành gia lập nghiệp làm rạng rỡ tổ tông. Thật sự hết cách mới vào trong núi Thanh Long làm thổ phi. Lúc chưa làm thổ phi, bọn họ sợ địa chủ, sợ quan phủ. Bây giờ làm thổ phi, ngược lại địa chủ và quan phủ sợ bọn họ. Thế đạo này đúng là làm thổ phi sống dễ dàng hơn làm lương dân!

Địa chủ tam thế tứ thiếp làm bọn họ đồ mất muốn chết. Nhưng bọn họ là dân chúng nghèo như vậy, làm gì có cô gái nào nguyện ý theo chân bọn họ nhảy hố lửa. Lúc bọn họ làm thổ phi, lương dân lại xem thường bọn họ! Cho nên lần lộn đến bây giờ, các huynh đệ vẫn còn độc thân, một người ăn no cả nhà không đói bụng (nhà có một người nên nói vậy). Thật vất vả mới gặp phải một nữ nhân nguyện ý với bản thân nên hắn rất mừng rỡ.

Người quân sư bộ dáng thổ phi kia nhìn thủ lĩnh mang nữ nhân trở về son trại, trong lòng cũng ngứa một chút, không có cảm giác. Một bên hắn đi bộ trở về son trại, vừa âm thầm suy tư: "Đại ca có nữ nhân, lần sau nên đến phiên ta." Tưởng tượng hình ảnh ướt át, cả người hắn đều nâng nâng.

Những thổ phi kia xuống đáy cốc giờ cây đuốc tìm nửa ngày. Chỉ tìm được một bãi máu nhưng không tìm được thi thể của Vinh Lệ.

"Có vết máu nhưng không nhìn thấy người. Thi thể của nàng có phải đã bị sói ăn không?" Một thổ phi thấy vết máu, nói với đồng bạn: "Bằng không, chúng ta lại mở rộng phạm vi tìm kiếm một chút."

"Ta thấy hay là thôi đi! Đại ca mình trở về hưởng thụ nữ nhân, để cho chúng ta ở chỗ này chịu gió lạnh tìm kiếm. Dù tìm được tiểu thư này, cũng không tới phiên chúng ta. Ta thấy không bằng chúng ta trở về ôm chăn ngủ một giấc còn có lợi hơn?" Một người khác tên là A Cầu bĩu môi, không muốn tìm tiếp.

"A Cầu nói rất đúng. Chúng ta không ôm được nữ nhân, ôm chăn ngủ cũng tốt hơn nhiều so với việc đứng đón gió lạnh. Đi, trở về son trại. Nếu đại ca hỏi, mọi người thống nhất qui cách, nói chúng ta tận mắt nhìn thấy tiểu thư kia bị sói ăn." Những thổ phi khác đều vô cùng ủng hộ ý kiến của A Cầu. Cả đám thổ phi không tìm kiếm Vinh Lệ nữa mà đi trở về son trại.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Lý quý phi

Chợ họp, cực kỳ náo nhiệt. Các tiểu thương, người bán hàng rong lớn tiếng rao bán. Mỗi khi sinh thần của hoàng thượng, Vương quốc Mộ Dung sẽ có rất nhiều sứ giả nước ngoài. Bọn họ đều sẽ tới chợ họp này, chọn mua một chút đặc sản bọn họ thích ở Vương quốc Mộ Dung. Lúc này cũng là lúc buôn bán tốt nhất nhất thịnh vượng nhất. Mỗi tiểu thương cũng sẽ nắm chắc cơ hội này, kiếm một khoản bạc.

Mộ Dung Doanh dắt tay Long Phụng Thần, đi dạo ở chợ phồn hoa này. mặc dù Long Phụng Thần không nguyện ý cùng Mộ Dung Doanh dắt tay đi, nhưng cũng không có lý do rõ ràng để cự tuyệt nàng. Dù đây cũng là Vương quốc Mộ Dung, hắn cũng không nguyện ý đụng chạm nhiều với nàng. Chỉ cần Mộ Dung Doanh nguyện ý không làm náo loạn, hắn cũng sẽ không tạo ra bất kỳ việc gì, rước lấy phiền toái không cần thiết.

"Long Phụng Thần, chẳng xem khối ngọc bội này đi, xem nó có thể làm lễ thọ đề ta tặng Vương huynh không?" Trong một tiệm bán ngọc khí, Mộ Dung Doanh phát hiện một khối ngọc thủy thượng hạng. Viên ngọc bội giống như trăng tròn. Trên mặt ngọc bội điêu khắc Hằng Nga ôm Ngọc Thỏ dienddanleequydonn trong ngực. Hình khắc Hằng Nga trông rất sống động, đẹp không sao tả xiết. Bộ dáng kia có chút tương tự với Lê Thái Nhi. Dọc theo trăng tròn khắc hoa văn Song Long Hí Châu. Hai giao long vòng quanh ngọc trụ, theo trụ mà lên. Giữa hai đầu rồng là một ngọc cầu nhỏ tròn trịa.

"Rất tốt." Long Phụng Thần nhìn khối ngọc bội kia một chút, có chút cảm thấy không thích hợp. Nhưng mà hắn không nói rõ. Mộ Dung Quân một lòng muốn làm bá chủ thiên hạ, Duy Ngã Độc Tôn mới là cảnh giới lý tưởng của hắn. Nếu như Mộ Dung Doanh tặng ngọc bội Song Long Hí Châu cho hắn, dĩ nhiên sẽ không khiến cho hắn hoan tâm.

"Ta cũng cảm thấy rất tốt." Mộ Dung Doanh cẩn thận chu đáo chốc lát, rồi quyết định mua ngọc bội giá trị xa xỉ này, làm thọ lễ chúc cho Mộ Dung Quân. Long Phụng Thần tính tiền xong thì đi theo sau lưng Mộ Dung Doanh đi dạo.

Mộ Dung Doanh sờ cái này một cái, nhìn cái đó một chút. Thích thì thu. Không thích thì tiện tay ném xuống. Lúc nàng đi dạo đến điểm sơn phần, một công tử tuấn tú xuất hiện ở trong cửa tiệm. Trên người của công tử kia mang theo quý khí không cách nào che giấu. Mộ Dung Doanh chỉ cảm thấy người công tử này rất quen thuộc, nhất thời nhớ không nổi đã gặp qua ở nơi nào.

"Lão bản, sơn phần thượng hạng ở đây, lấy cho ta một bộ, đưa đến Thúy Hoa lâu đi. Thuận tiện, đem lá thư này đi cho ta. Nhớ, không được lộ ra đi ra ngoài." Công tử kia móc ra một lượng vàng, đặt ở trước mặt lão bản.

Lão bản cuống quýt thì lễ, cung tiễn công tử kia ra cửa: "Yên tâm đi, Cẩm vương gia. Nhỏ nhất định đi làm theo phân phó của vương gia, tuyệt sẽ không lộ ra ngoài."

Cẩm vương gia?

Mộ Dung Doanh vừa nghe, không nhận được trong lòng cả kinh. Cẩm vương gia không phải trưởng tử của vương huynh Mộ Dung Gấm sao? Hai năm không thấy, thế nhưng đã lớn rồi! Hắn là thái tử của Vương quốc Mộ Dung, làm sao sẽ đi mua sơn phần, đưa đến Thúy Hoa lâu? Chẳng lẽ là tiểu tử này lên lên đi dạo kỹ viện? Chuyện này nếu để cho Vương huynh biết, còn không phé thái tử này!

Mộ Dung Doanh cố làm dáng vẻ không biết chuyện, hướng lão bản dò hỏi: "Lão bản, vị công tử này ra tay thật là xa hoa! Đưa một sơn phần đã cho người một lượng vàng. Ha ha, cô nương Thúy Hoa lâu kia may mắn như vậy, thế nhưng có thể gặp được công tử tôn quý si tình như vậy này!"

Lão bản nhìn lên nhìn xuống đánh giá Long Phụng Thần và Mộ Dung Doanh, nhìn phục sức của hai vị này, cũng không giống người Vương quốc Mộ Dung. Nói cho bọn họ biết chắc cũng không sao: "Phu nhân, ngài chắc không biết. Vị công tử này cũng không phải là người tôn quý bình thường. Hắn chính là thái tử tương lai của Vương quốc Mộ Dung! Hoàng thượng thông minh tháo vát như vậy, Vương quốc Mộ Dung ngày càng cường đại. Nhưng giang sơn cầm tù này sợ là bị hủy ở trong tay vị thái tử này. cả ngày Hắn không biết tiến thủ, chỉ biết là si mê hoa khôi của Thúy Hoa lâu. Người như vậy, làm vua của Vương quốc Mộ Dung, chắc sẽ vứt bỏ giang sơn rộng lớn này."

"Lão bản, người nhớ. Về sau, ít mở miệng nói chuyện như vậy. Tránh cho họa là từ ở miệng mà ra!" Mộ Dung Doanh ném ra một câu, vội vội vàng vàng rời khỏi sơn phần điểm. Lão bản kia không rõ ý, không nhận được lắm bầm một tiếng: "Phu nhân này cũng thật là lạ. Rõ ràng là nàng hỏi thăm ta, còn cảnh cáo ta họa là từ ở miệng mà ra, thiệt là!"

Long Phụng Thần nghe thấy như thế, lại mừng thầm. Một bên hắn đuổi theo Mộ Dung Doanh, vừa âm thầm suy tư: "Đời cha quá mạnh mẽ, ddienddanleequydonn đời con thì mềm yếu vô năng. Đời cha quá hèn nhát, con cháu nên quyết chí tự cường. Thời niên thiếu Mộ Dung Quân đặc chí, không thấy được con hắn có thể phá hoại giang sơn mà hắn cố gắng khổ ải bảo vệ, xây dựng. Có lẽ, đây chính đạo lý mà người ta nói thịnh cực tất suy."

Mộ Dung Doanh không còn có ý định đi dạo chợ, nàng và Long Phụng Thần vội vàng vàng trở lại hoàng cung. Vừa đến trong hoàng cung, liền bỏ Long phụng thần một bên, đi Đông cung tìm chất tử Mộ Dung Gấm của nàng. Ở trong ngự hoa viên, vừa lúc gặp được quý phi Lý Minh Châu.

Lý quý phi tuy chỉ có danh hiệu quý phi, nhưng cũng là nữ chủ tử chân chính trong hoàng cung. Nàng dựa vào hoàng thượng sủng ái mình, khắp nơi thích kén cá chọn canh. Đặc biệt là sau khi sinh hạ một đứa con cho hoàng thượng, càng thêm ý sủng mà kiêu. Hoàng hậu qua đời năm năm, Đại Vương vẫn chưa từng lập hậu. Vị trí hoàng hậu này đương nhiên là không ai ngoài nàng ta. Về phần vị trí thái tử này, nàng ta cũng vẫn mơ ước. Nàng luôn muốn để cho con trai ba tuổi Mộ Dung Huy của nàng trở thành thái tử tương lai, thậm chí là hoàng thượng. Như vậy, nàng mới có thể vĩnh viễn trở thành nhân vật tay nắm thực quyền.

"Quý phi nương nương." Mộ Dung Doanh biết phi tử ca ca sủng ái nhất chính là Lý Minh Châu này. Mặc dù nàng không thích Lý Minh Châu, nhưng cũng không dám quá can rõ.

"Vương muội, một năm không thấy, ta rất nhớ muội! Ta chỉ chú ý vội vàng sinh thần của Đại Vương thế nhưng không lo lắng đi thăm muội muội. Giờ đang đi Từ Ninh cung vấn an Thái hậu, đón gió tẩy trần cho muội đây. Muội xem, giờ ở trong vườn này gặp." Lý Minh Châu lôi kéo tay Mộ Dung Doanh, thân thiết như thân tỷ muội. Lý quý phi là một người biết lôi kéo người khác. Nàng biết, Mộ Dung Doanh thân là thái tử phi của vương triều Long Vũ, là hoàng hậu tương lai. Nói không chừng có một ngày, nàng sẽ dùng đến người này. Lại nói, theo tình huống Mộ Dung Doanh và hoàng thượng gần đây. Có lẽ, một câu nói của nàng có thể thay đổi tâm ý của hoàng thượng.

"Cám ơn quý phi nương nương nhớ thương! Hôm nào đó, ta nhất định nói với Vương huynh một chút. Hoàng hậu đã qua đời nhiều năm, hắn cũng nên lập hậu rồi. Ứng cử viên hoàng hậu đương nhiên quý phi ngài là thích hợp nhất." Trong miệng Mộ Dung Doanh nói lời ngọt, trong lòng cũng không nghĩ như vậy. Nàng làm như vậy, chỉ là theo ý Lý Minh Châu thuận nước giong thuyền thôi: "Tương lai hoàng hậu nương nương, ngài đi Từ Ninh cung vấn an mẫu hậu trước đi! Ta đến Đông cung xem thái tử một chút, lập tức tới đây. Hôm nay, chúng ta uống một chén thật tốt."

"Doanh nhi muội muội, mặc dù ta vô ý với vị trí hoàng hậu. Nhưng mà cũng phải cảm ơn ý tốt của muội muội!" Lý quý phi ra hiệu bằng mắt cho một cung nữ, ý bảo nàng theo dõi Mộ Dung Doanh: "Thủy Ngọc, người trở về lấy một cái khăn lụa giúp ta. Ta đi ra cửa vội quá, thế nhưng quên mang khăn lụa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Trở về

Sunlia - ĐDLQĐ

Mộ Dung Doanh cáo biệt Lý quý phi, tiến về phía Đông Cung. Trong lúc vô tình nàng quay đầu lại, phát hiện cung nữ gọi là Thủy Ngọc theo dõi nàng. Trong lòng của nàng rất không vui. Lý quý phi này, mặt ngoài một bộ, sau lưng một bộ. Nếu để cho nàng làm hoàng hậu, như vậy địa vị thái tử cũng tràn ngập nguy cơ. Giờ khắc này, Mộ Dung Doanh thay đổi chủ ý. Nàng chẳng những không muốn giúp Lý quý phi, thậm chí nghĩ hủy trụ cột của nàng.

Nàng muốn quay đầu trở về, lại sợ Lý quý phi đa nghi. Đến Đông cung vừa lúc thái tử không có ở đây. Nàng đổi hướng trở về Từ Ninh cung. Thủy Ngọc đó cũng đi ngược theo trở về.

Sinh thần của Mộ Dung Quân, sứ giả các quốc gia rồi rít vào cung chào mừng. Vinh Bân dĩ nhiên cũng ở trong đó. Sắc mặt của hắn không tốt, giống như không nghĩ ngơi tốt.

Trong mấy ngày nay, mí mắt của Vinh Bân luôn nhảy không ngừng, luôn có cảm giác đại họa lâm đầu. Chính hắn cũng không biết tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ là Mộ Dung Quân không hài lòng lễ thọ của vương triều Long Vũ, muốn làm hắn bất lợi? Nếu không phải thì là nhà trong có chuyện gì đó xảy ra?

Mặc kệ là chuyện gì xảy ra, ở trong lòng của Vinh Bân đều không thể ở nổi tại đây nữa! Đến khi qua sinh thần của Mộ Dung Quân, hắn sẽ chào từ giả trở về nước. Long Phụng Thần đi, thì đi diendanlequydonn chung một đường. Long Phụng Thần không đi, hắn sẽ một người mang theo sứ đoàn chúc thọ trở về.

Thật vất vả, nhìn đến khi nghi thức chúc thọ kết thúc. ngay từ lúc đến, công phẩm các quốc gia cũng đã trình lên. Mộ Dung Quân ban thưởng cũng đã xong. Các sứ thần quốc gia đều bận rộn chào từ giả trở về nước.

Vinh Bân tìm thấy Long Phụng Thần và Mộ Dung Doanh, hỏi thăm bọn họ có trở về với mình không: "Thái tử, thái tử phi. Sinh thần của Đại Vương đã qua, ta muốn trở về nước sớm. Không biết thái tử và thái tử phi muốn lưu lại chơi mấy ngày không? Hay là trở về cùng nhau với cữu thần?"

Lời của Vinh Bân cũng là tiếng lòng của Long Phụng Thần. Nói thật, hắn cũng không muốn sống ở chỗ này: "Thừa tướng, nếu chung đường, đương nhiên phải cùng nhau trở về. Doanh nhi, nàng muốn đi, chúng ta hãy cùng đi. Nàng muốn ở một khoảng thời gian thì nàng hãy ở lại. Lúc đi, ta sẽ phái người tới đón nàng."

Lời của Long Phụng Thần khiến Mộ Dung Doanh rất không vui. Nàng hi vọng ở một khoảng thời gian, nhưng nàng cũng hi vọng Long Phụng Thần ở chung với nàng. Nếu Long Phụng Thần phải đi, nàng một người lưu lại cũng không có ý nghĩa gì: "Long Phụng Thần, nếu ở thì chúng ta cùng ở. Nếu phải đi thì chúng ta cùng trở về."

"Doanh nhi, ta thật sự không thể ở lại cùng nàng. Việc ở Vương triều Long Vũ có rất nhiều, ta làm thái tử nên giúp phụ hoàng thống trị quốc gia, cho lão nhân gia phân ưu giải sầu." Long Phụng Thần nói rất uyển chuyển, hợp tình hợp lý.

"Chàng muốn đi thì ta cũng đi. Đi thôi, chúng ta đi cáo biệt mẫu hậu và Vương huynh." Mộ Dung Doanh không muốn để Long Phụng Thần một mình trở về. Bởi vì, nàng sợ xảy ra chuyện nàng không có cách nào khống chế. Có lẽ, nàng ở lại bên người Long Phụng Thần mới có thể giảm bớt cái loại chuyện không ngờ đó.

Mộ Dung Doanh cáo biệt, Thái hậu không thể cầm được nước mắt. Hai mẫu tử ôm đầu mà khóc, lưu luyến chia tay: "Mẫu hậu, diendanlequydonn vốn là ta muốn ở lại lâu một ít để chăm sóc người. Đáng tiếc, kế hoạch biến hóa khó lường!"

"Doanh nhi, bảo trọng tốt thân mình. Làm thái tử phi của vương triều Long Vũ, không so được khi con làm công chúa của Vương quốc Mộ Dung. Con là công chúa chí cao vô thượng của Vương quốc Mộ Dung, từng cử động của con cũng đại biểu phong phạm của Vương quốc Mộ Dung. Cho nên, dù con không phải trông nom làm chuyện gì, cũng phải có một chút đứng mực. Ngần vạ lần không được phát cáu, đùa bỡn điều ngoa, tránh cho mất thể diện, để cho người ta nhạo báng Vương quốc Mộ Dung chúng ta. Con và Phò mã nên thông cảm lẫn nhau, tương kính như tân. Rất nhiều chuyện cần phải nghe Phò mã phân phó. Hơn nữa ở trước mặt người khác nhất định phải cho Phò mã mặt mũi. Phu tôn thể vinh, đây là chân lý mãi mãi không đổi!" Thái hậu dặn dò Mộ Dung Doanh lần nữa, bởi vì bà biết nữ nhi tùy hứng. Nữ nhân quá tùy hứng, thật là bá đạo. tính tình của nàng như vậy sẽ không dễ buộc lòng của nam nhân lại. Mặc dù thực lực của vương triều Long Vũ không lớn hơn Vương quốc Mộ Dung. Long Phụng Thần thấy hậu trường của nữ nhi cường đại, có lẽ sẽ tạm thời khuất phục con gái của bà. Nhưng mà dù sao khuất phục cũng không phải là kế hoạch lâu dài giữa phu thê. Không có nam nhân thương yêu, nữ nhân sẽ rất đi rất nhiều niềm vui thú trong sinh hoạt! Thái hậu là người từng trải, bà biết điểm này thật sâu.

"Mẫu hậu dạy dỗ, Doanh nhi nhớ kĩ." Mộ Dung Doanh và Long Phụng Thần bái biệt Thái hậu và Mộ Dung Quân, đi theo Vinh Bản chuẩn bị lên đường trở về dịch quán rồi sau đó trở lại nước.

Mộ Dung Quân thấy muội muội đôi mắt đầm lệ, có chút không đành lòng: "Doanh nhi, không cần lo. Qua ít ngày, Vương huynh sẽ đi vương triều Long Vũ thăm ngươi."

Mộ Dung Doanh cười khổ lắc đầu một cái.

"Vương huynh, ngài không cần an ủi ta rồi. Ngài bận rộn như vậy, nào có thời gian lặn lội đường xa đi thăm ta!" Mộ Dung Doanh biết, Vương huynh nói như vậy, chỉ là đang an ủi nàng thôi. Quân chủ cai quản vạn lý như Vương huynh nào có thời gian đi vương triều Long Vũ thăm người thân? Nếu đi thì phải qua muôn một đoạn thời gian rất dài mới gặp lại. Trước khi đi Mộ Dung doanh nhỏ giọng nói với Mộ Dung Quân: "Vương huynh, ngài muốn lập hậu, ngàn vạn lần không được chọn Lý quý phi. Nữ nhân này tâm thuật bất chính, Vương huynh đề phòng, người này bất lợi với thái tử!"

"Doanh nhi, ngươi yên tâm đi. Vương huynh không ngốc, biết quan hệ lợi hại trong này!" Mộ Dung Quân đã sớm biết tâm tư của Lý quý phi. Nữ nhân này chẳng những muốn đi lên ghế hoàng hậu, nàng còn muốn phế trường tử, để cho nhi tử của nàng trở thành thái tử thậm chí còn là hoàng thượng tương lai. Nếu quả thật để nữ nhân này thành hoàng hậu, trong hoàng cung Vương quốc Mộ Dung sớm muộn gì cũng không tránh được một cuộc chém giết. Máu dính trên đao sợ rằng đều là máu con cháu của thị tộc Mộ Dung.

Thời thiếu niên Mộ Dung Quân đắc chí, trở thành bá chủ thiên hạ. Hắn làm sao có thể làm giang sơn mà mình khổ cực có được bị hủy ở trong tay người nữ nhân này. Đây cũng là nguyên nhân sunlia Mộ Dung Quân chậm chạp không chịu lập hậu! Hậu vị treo không, nếu lập hậu thì trong cung sẽ xuất hiện chuyên quyền, hiện tượng buông rèm chấp chính không thể không xảy ra.

"Nếu Vương huynh hiểu thì Doanh nhi cũng không lo lắng an nguy của thái tử." Mộ Dung Doanh xoay người, lên xe ngựa đã sớm chuẩn bị xong. Bánh xe lăn đều, tiếng ngựa lạch cạch. xe ngựa Mộ Dung Doanh lại đi lên đường về một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Tương tư đêm Trung thu

Sunlia - ĐDLQĐ

Vàng trắng tròn trịa, từ từ dâng lên. trăng tròn sáng trong giống như một viên ngọc treo trên ngọn cây liễu.

Lê sao và Yến nhi bày hương án ở trước Tây Hoa Thính. Trên hương án, tất cả đều là cống phẩm thời tiết thủy quả. Lê Sao quỳ gối, thành kính lạy Nguyệt Thần trước hương án khói lượn lờ. Lê sao lạy Nguyệt thần xong, kêu Lê Thái Nhi đang ngồi gần người ở dưới mái hiên: "Thái Nhi, con cũng tới đây bái cúng đi! Lạy một cái, Nguyệt thần sẽ phù hộ con!"

Lòng của Lê Thái Nhi tràn đầy phiền muộn, từ từ đứng lên. Nàng nhẹ nhàng đi tới trước hương án, quỳ xuống trên bồ đoàn. Nàng chấp tay trước ngực, thành kính quỳ lạy. Hai hàng nước mắt trong suốt, theo gương mặt của nàng đẹp để chảy xuống.

Trăng treo trên cành liễu, người hẹn sau hoàng hôn.

Ngày hội Trung thu vốn là ngày đoàn viên. Nàng lê Thái Nhi lại như chim nhạn cô đơn, một mình quanh quẩn, một mình gào thét. Nàng có thể lựa chọn rời đi Long phụng ngọc, nàng có thể lựa chọn rời đi cái đất thị phi đó. Nhưng mà, nàng lại không có cách nào ngăn cản nàng nhớ nhung người nam nhân kia. cho tới bây giờ Nàng cũng không biết, tương tư sẽ làm người ta đau khổ như vậy. Nó tựa như con kiến gặm thức ăn, trong lòng đau đớn không dứt, ngứa ngáy khó nhịn.

Kể từ lúc nàng tách khỏi Long Phụng Ngọc, giờ nào khắc nào nàng cũng nhớ tới hắn, một màn hân cứu nàng từ trong miệng hổ lúc nào cũng xuất hiện trong đầu Lê Thái Nhi. Có lúc, Lê Thái Nhi thậm chí oán hận mình quá kiêu ngạo. Tại sao phải quan tâm hắn có thị thiếp không? Tại sao phải lựa chọn tách hắn ra? Tại sao phải chịu đựng cảm giác chia lìa và nỗi khổ tương tư này?

Có rất nhiều lúc, nàng muốn mang Yến nhi trở về Ngọc Vương Phủ. Đáng tiếc, nàng suy nghĩ 1000 lần một vạn lần như vậy, nhưng thủy chung không hành động. Nếu nàng chạy trở lại, nàng làm gì còn mặt mũi nào mà trở về? Nếu đi về thì nàng phải tự bảo chữa thế nào? Nàng đôi mắt hân và thị thiếp của hắn kiểu gì? Không được, nàng rất nhớ hắn nhưng cũng không thể trở về! Nàng niệm tình hắn thì cũng không thể sống chung một mái nhà cùng với thị thiếp ác độc kia của hắn.

"Nguyệt Thần, trong cuộc sống, tại sao lại xuất hiện cách sống nam tôn nữ ti, chế độ đa thê? Tại sao không thể có loại tình cảm tương kính như tân, đôi bên thân mật? Tại sao ta thương hắn, thế nhưng hắn lại không thể giống như ta yêu hắn mà yêu ta?" Lê Thái Nhi vừa quỳ lạy, vừa âm thầm chất vấn Nguyệt Thần. Nàng nhớ người nam nhân kia, nhớ đến điên cuồng. Người nam nhân kia, có thể cũng nhớ nàng như vậy không? Lê Thái Nhi lắc đầu một cái, cười thầm mình ngu.

Nếu như Long Phụng Ngọc nhớ nàng thì làm sao hắn lại không đến thăm nàng chứ?

Có lẽ, hần thích Âu Dương Phi đã mất hơn. Có lẽ, hần còn đang đắm chìm trong nỗi đau khi Âu Dương Phi mất đi mà không thể tự thoát ra được! Có lẽ, trong diendanleequydonn ngày hội thu này, hần cũng không hề nhớ đến Lê Thái Nhi nàng. Hần vốn không hiểu được nàng cô đơn chiếc bóng, hần vốn không hiểu rõ sự cô độc tịch mịch của nàng. Hần càng sẽ không biết, nàng điên cuồng nhớ nhưng hần như vậy!

Một áng mây trôi qua, che vầng trăng tròn đi. Giống như nó cũng không có cách nào trả lời Lê Thái Nhi mà cảm thấy xấu hổ không dứt.

Lê Thái Nhi bái xong, đứng lên đi về phía hậu hoa viên. Lê Sao nhìn bóng lưng tịch mịch của Lê Thái Nhi, trong lòng cũng không nhận được khổ sở thay cho chủ tử của nàng. Nàng đưa cho Yến nhi một ánh mắt, nhắc nàng đi theo tiểu thư.

"Tiểu thư, tiểu thư, ngài chờ ta một chút." Yến nhi đuổi theo Lê Thái Nhi, tới cửa vườn hoa. Lê Thái Nhi quay người lại, ngăn trở Yến nhi đi theo: "Yến nhi, không cần đi theo ta. Ta muốn một mình yên lặng một chút, ngươi đi trở về đi."

Yến nhi bất đắc dĩ, chỉ đành phải xoay người đi về. Không ngờ, lại xui xẻo đụng vào một người. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, người này lại là Ngọc Vương gia. Ở trong lòng của Yến nhi không nhận được vui mừng: "Vương gia, sao ngài lại tới đây?"

Vương gia tới, bệnh tương tư của tiểu thư nàng chắc sẽ khỏi.

Long Phụng Ngọc không trả lời mà hỏi lại: "Tiểu thư đâu?"

"Tiểu thư quá nhớ Ngọc Vương Gia nên tâm tình buồn bức. một mình ngài ấy đi dạo trong hậu hoa viên, còn không cho ta theo." Yến nhi dẫu môi, uất ức nói.

Lời của Yến nhi khiến Long Phụng Ngọc trở nên kích động! Nha đầu này nhớ hần? Nàng nhớ hần, tại sao còn muốn hành hạ hần, rồi khỏi hần?

Long Phụng Ngọc lướt qua Yến nhi, đi vào hậu hoa viên. Long Phụng Ngọc vừa đi vào hoa viên, đã thấy bóng dáng gầy yếu trên xích đu. Lê Thái Nhi đang đưa lưng về phía hần, ngồi ở trên xích đu từ từ qua lại. Váy áo bông bành, đón gió nhảy múa.

Tâm của Long Phụng Ngọc cuồng loạn không dứt.

Những ngày này, hần quá bận rộn những chuyện khác. Hần vẫn đề nén mình, không nghĩ đến Lê Thái Nhi. Một bên hần xử lý hậu sự của Âu Dương Phi, vừa xử lý chuyện tình của phủ Thừa Tướng. Hần thu thập đủ chứng cứ đắc tội của phủ Thừa Tướng, lúc mang binh xông vào Vinh phủ, người trong phủ Thừa tướng đã sớm đi hết, vườn không nhà trống. Vinh Lệ và Tiểu Phụng chẳng biết đã đi đâu. Quản gia Vinh Lâm lấy một khoản, bỏ trốn mất dạng. Bọn hạ nhân cũng vớt chút chỗ tốt rồi bỏ chạy tán loạn. Thứ duy nhất còn lại trong Vinh phủ chính là linh đường và linh cữu của Vinh Bưu và Vinh lão phu nhân, còn có đình viện, lầu các to lớn.

Ngày hôm qua, hần mới xử lý xong tang sự của Âu Dương Phi. Hôm nay, giải quyết xong tất cả mọi chuyện. Trong ngày hội Trung Thu này, hần không thể kiếm được nhớ nàng. Vì vậy, hần lập tức mang theo thị vệ, tới đón nàng trở về phủ.

Long Phụng Ngọc kìm nén hơi thở và tâm tư cuồng loạn của mình lại, hần nhẹ nhàng đi tới, đến đứng phía sau Lê Thái Nhi. Hần đang suy nghĩ làm sao mở miệng thì giọng nói tịch mịch của Lê Thái Nhi vang lên. Hơn nữa, còn mang theo một chút ghen ngạo: "Yến nhi, ta không phải đã nói, không cần người đi theo hay sao? Ngươi trở về đi, để một mình ta yên lặng một chút."

"Làm sao vậy? Tại sao không để cho Yến nhi đi theo?" Long Phụng Ngọc đưa tay kéo chiếc xích đu, làm nó dừng lại. Hần thấy rõ hai vai của Lê Thái Nhi đang run rẩy. Nàng từ từ quay đầu lại, nhìn thẳng hần. Trong đôi mắt đẹp kia, tràn đầy nước mắt. Tròng mắt bị nước mắt chảy qua rất sáng ngời và mỹ lệ. Từ đáy con ngươi của nàng, một luồng tia sáng kỳ dị chiếu ra.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Phúc Vi Hôn: Vương Phi Bốn Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).